વિષયાનુક્રમણિકા

પર્વ સાતમું સમાપ્ત

પ્રસ્તાવના.

શ્રી ત્રિષષ્ટિશલાકાપુરૂષ ચરિત્રનો આ વિભાગ કેટલાએક વર્ષોથી જાહેરમા આવેલો છે, કારણ કે આ બુકમા સદરહુ ગ્રંથના સાતમા પર્વનું ભાષાંતર છે આ સાતમા પર્વમાં સર્ગ ૧૩ છે તેમા પ્રથમના દશ સર્ગમા શ્રી મુનિસુવ્રતસ્વામીના શાસનમા થયેલા શ્રી રામચંદ્ર (બળદેવ), લક્ષ્મણ (વાસુદેવ) અને રાવણ (પ્રતિવાસુદેવ) નું સવિસ્તર ચરિત્ર છે એટલા ભાગનું ભાષાંતર પ્રથમ સંવત ૧૯૨૮ મા શા વીસનજી ચતુર્ભુજે કરીને ગુજરાતી ઝીણા ટાઇપમા છપાવેલુ હતું ત્યારબાદ તે બુકની અછત પડવાથી સંવત ૧૯૫૨ મા ચીમનલાલ સાંકળચંદ મારફતીઆએ ઘણે ભાગે તેની અક્ષરેઅક્ષર નકલ કરીને–માત્ર કોઇ કોઈ જગ્યાએ સહજ ભાષાફેર કરીને છપાવેલ છે પ્રથમના ભાષાંતરકર્તાએ ભાષાંતર તો સ્વતંત્ર કરેલું જણાય છે, પરંતુ તેમની ભાષા કચ્છી હોવાથી લિંગનો ફેરફાર બહુ છે અને ઘણે સ્થાનકે એકવચન વાપરીને ગ્રંથની શોભાને હાનિ પહોચાડી છે

અમે તો આ ત્રિષષ્ટિશલાકાપુરૂષ ચરિત્ર ગ્રંથનું મૂળથી જ સ્વતંત્ર ભાષાંતર કરીને પ્રસિદ્ધ કરવાનો આદર કરેલો હોવાથી આ સાતમા પર્વનું ભાષાંતર પણ શુદ્ધ ગુજરાતી ભાષામા સ્વતંત્ર રીતે કરેલુ છે, જેની ખૂબી અને સુધારો પ્રથમની બુકોના લખાણ સાથે આ બુકનું લખાણ મુકાબલે મૂકવાથી સહજ સમજાય તેમ છે અમારા લખાણની પ્રશંસા સ્વમુખે ન કરતા તે કાર્ય વાચનાર સજ્જનોની પરીક્ષા ઉપર જ રાખીએ છીએ

આ સાતમા પર્વની અંદર પ્રથમના ૧૦ સર્ગમા આવેલા જૈન રામાયણમા રામ–લક્ષ્મણ ને રાવણ ઉપરાંત બીજા અનેક ઉત્તમ પુરૂષોના ચરિત્રો ને જ્ઞાની મુનિઓએ કહેલા પૂર્વભવો ખાસ વાચવા લાયક છે વાલી, સુગ્રીવ, હનુમાન, બિભીષણ, કુંભકર્ણ, ઇંદ્રજીત,. મેઘવાહન, ભામંડળ, જનકરાજા, સહસ્રાંશુ રાજા, રામચંદ્રના વનવાસમા મળેલા રાજાઓ, લવણાંકુશ કુમારો, દશરથરાજા, તેની રાણીઓ, મહાસતી સીતા, મંદોદરી, વિશલ્યા, અંજનાસુંદરી, વજ્રજંઘરાજા, મરૂતરાજા, નારદ, વસુ રાજા, ભરત ને શત્રુઘ્ન વિગેરે અનેક ઉત્તમ મનુષ્યોના વૃત્તાંતો ખાસ ધ્યાનપૂર્વક વાચવા લાયક છે જૈન રામાયણ તરીકે અદ્વિતીય પ્રસિદ્ધિ પામેલ આ ચરિત્ર બનાવીને શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યે આપણી ઉપર પરમ ઉપકાર કર્યો છે

બીજા વાસુદેવોમા દેખાતી ક્રૂરતા અને છળપ્રપંચ આ ચરિત્રમા દૃષ્ટિગોચર થતા નથી આ ચરિત્રમા અનેક પ્રસંગે દુશ્મનો ઉપર પણ દયા દાખવવામા આવી છે વિશલ્યાના સ્નાનજળથી રાવણના લશ્કરમા ઘાયલ થયેલાઓને પણ સજ્જ કરવામા આવેલ છે રાવણ પરસ્ત્રી–લંપટ કહેવાય છે, પરંતુ તેણે પ્રથમ લીધેલ પ્રતિજ્ઞા (પરસ્ત્રીની ઇચ્છા વિના તેની સાથે વિલાસ

માટે બળાત્કાર ન કરવો તે) સીતાના સંબંધમાં પૂર્ણપણે પાળેલ છે બિભીષણે અસત્ય પણ બોલતી વખતે રાવણ જેવા બંધુની પણ શરમ રાખી નથી. ઘણા મહાપુરૂષોએ તો યુદ્ધમાં બહાદુરી બતાવ્યા પ્રમાણે કર્મનો ક્ષય કરવામાં પણ તેવી જ બહાદુરી બતાવી છે સંસારપર વૈરાગ્ય આવતા ક્ષણ પણ મોહમાં ન લેવાતા ચારિત્ર ગ્રહણ કરેલ છે આવા મહાપુરૂષોના ચરિત્રોનું વાંચન અનેક પ્રકારે લાભદાયક છે

આ બુકમાં સાતમા પર્વ આખાનું ભાષાંતર હોવાથી રામચરિત્ર ઉપરાંત ૧૧-૧૨-૧૩ મા સર્ગમાં શ્રી નમિનાથજીના અને હરિષેણ અને જય ચક્રવર્તીના ચરિત્રના ભાષાંતર આપેલા છે તે પણ વાંચવા લાયક છે શ્રી નમિનાથજીના ચરિત્રમાં ઇંદ્રની સ્તુતિ અને ભગવંતની દેશના અવશ્ય વાંચવા યોગ્ય છે અને તે વાંચનાર સજ્જનોના મનને અવશ્ય પ્રસન્ન કરે તેમ છે

જૈન ધર્મમાં થઈ ગયેલા મહાન્ પુરૂષો પૈકી રામચંદ્ર બહુ પ્રસિદ્ધિમાં આવેલા મહાત્મા છે અને તે અન્ય દર્શનમાં પ્રભુ તરીકે મનાયેલા હોવાથી અન્ય મતમાં પણ ઘણા વિદ્વાનોએ તેમના ચરિત્ર લખેલા છે અન્ય દર્શનમાં આદ્યકવિ તરીકે મનાયેલા વાલ્મીકી ઋષિએ સંસ્કૃતમાં રામાયણ લખેલ છે તેનું ગુજરાતી ભાષાંતર છપાયેલ છે તે બહુ વિસ્તારવાળુ છે તે સિવાય તુલસીદાસે અને ગીરધરે હિંદી અને ગુજરાતી ભાષામાં પદબંધ રામાયણ બનાવેલ છે અને યોગવશિષ્ટ તથા અધ્યાત્મ રામાયણ પણ એને લગતા જ ગ્રંથો છે; પરંતુ એ બધા ગ્રંથોમાં બતાવેલું રામચંદ્રાદિકનું ચરિત્ર આ ચરિત્ર કરતા ઘણે ભાગે જુદુ પડે છે તેમાં કેટલીક તો અતિશયોક્તિવાળી અને અસંભવિત વાતો લખેલી છે એની પરીક્ષા બંને ગ્રંથો સાથે વાંચનાર વિદ્વાનને સહજમાં થઇ શકે તેમ છે, જેથી અહીં તે સંબંધી વિશેષ વિવેચન કરવાની આવશ્યકતા નથી. જૈનમાં રામચંદ્રાદિના ચરિત્ર માટે આવા બીજો કોઇ ગ્રંથ નથી

આ ચરિત્રમાં સારભૂત હકીકત ઘણી છે અને શિખામણ લેવા લાયક તેમજ વ્યવહારમાં પણ ધડો લેવા લાયક બહુ પ્રસંગો છે તે સર્વનો અહીં વિસ્તાર ન બતાવતાં સાવંત આ બુક વાંચી જવાની જ ખાસ ભલામણ કરવામાં આવે છે આવા મહાપુરૂષોના ચરિત્રો સુજ્ઞ જનોને બહુ હિતકારક છે, તેથી તેને માત્ર કથારૂપે વાંચી ન જતા સારગ્રાહી બુદ્ધિથી સાર ગ્રહણપૂર્વક વાંચવા અને તેમનો સાર હૃદયમાં ઉતારી અનુકરણ કરવાની ઇચ્છાવાળા થવું, જેથી પરિણામે તેવી ઉચ્ચ દશા પ્રાપ્ત થઇ શકે

આ ભાષાંતરની બીજી આવૃત્તિ સં ૧૯૬૬ મા કરાવેલી, ત્રીજી સંવત ૧૯૭૬ માં કરાવેલી બાદ આ ચોથી આવૃત્તિ સં ૧૯૯૦ મા કરવામા આવી છે

ચૈત્ર શુદિ પૂર્ણિમા
સંવત ૧૯૯૦

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા
ભાવનગર

श्री त्रिषष्टिशलाकापुरुष चरित्र.

पर्व सातमुं.

સર્ગ ૧ લો.

શ્રી રામચંદ્ર, લક્ષ્મણ તથા રાવણ ચરિત્ર.

અજન જેવી કાંતિવાળા અને હરિવંશમા ચદ્રસમાન એવા શ્રી મુનિસુવ્રતસ્વામી અર્હત્‌ના તીર્થમા ઉત્પન્ન થયેલા **પદ્મ** (રામ) નામે બલદેવ, **નારાયણ** (લક્ષ્મણ) નામે વાસુદેવ અને **રાવણ** નામના પ્રતિવાસુદેવનુ ચરિત્ર કહેવામા આવશે જ્યારે શ્રી અજિતનાથ પ્રભુ વિચરતા હતા તે સમયે આ ભરતક્ષેત્રમા રાક્ષસદ્વીપને વિષે **લ**કાનગરીમા રાક્ષસ-વશના અકુરભૂત **ઘનવાહન** નામે રાજા થયો હતો એ સદ્‌બુદ્ધિવાળો રાજા પોતાના પુત્ર **મહારાક્ષસને** રાજ્ય આપી અજિતસ્વામીની પાસે દીક્ષા લઇ મોક્ષે ગયો મહારાક્ષસ પણ પોતાના **દેવરાક્ષસ** નામના પુત્રને રાજ્ય સોપી વ્રત લઈને મોક્ષે ગયો એવી રીતે રાક્ષ-સદ્વીપના અસખ્ય અધિપતિઓ થઈ ગયા પછી શ્રેયાસ પ્રભુના તીર્થમાં **કીર્તિધવળ** નામે રાક્ષસપતિ થયો

તે અરસામા વૈતાઢ્યગિરિપર **મેઘપુર** નામે નગરમા **અતીંદ્ર** નામે વિદ્યાધરોનો પ્રખ્યાત રાજા થયો તેને **શ્રીમતી** નામની કાતાથી **શ્રીકઠ** નામે એક પુત્ર અને દેવીની જેવા સ્વરૂપવાળી **દેવી** નામે એક દુહિતા થઇ રત્નપુરના રાજા પુષ્પોત્તર નામના વિદ્યાધરેદ્રે પોતાના પુત્ર **પદ્મોત્તરને** માટે તે ચારૂલોચનાની માગણી કરી, પણ અતીંદ્રે ગુણવાન્ અને શ્રીમાન્ પદ્મોત્તરને એ કન્યા ન આપતા દૈવયોગથી કીર્તિધવળને આપી

તે દેવીને કીર્તિધવળ પરણી ગયો એવા ખબર સાભળી પુષ્પોત્તર રાજા અતીદ્ર સાથે તેમજ તેના પુત્ર શ્રીકઠની સાથે વૈરભાવ રાખવા લાગ્યો એક વખતે શ્રીકઠ મેરૂપર્વત ઉપરથી પાછો ફરતો હતો તેવામા રૂપમા પદ્મા (લક્ષ્મી) જેવી પુષ્પોત્તર રાજાની **પદ્મા** નામની દુહિતા તેના જોવામા આવી તત્કાળ તે શ્રીકઠ અને પદ્માને કામદેવના વિકારસાગરને ઉલ્લાસ કરવામા દુર્દિનસમાન પરસ્પર અનુરાગ થયો પદ્માકુમારી સ્નિગ્ધ દૃષ્ટિથી જાણે સ્વંયવરની માળાને નાખતી હોય તેમ શ્રીકઠ તરફ પોતાનુ મુખકમળ રાખીને ઉભી રહી તેણીનો અનુકૂળ અભિપ્રાય જાણી કામાતુર શ્રીકઠ તેને ઉપાડી લઈને તત્કાળ આકાશમાર્ગે જવા પ્રવર્ત્યો તે વખતે તેની દાસીઓએ ‘ કોઇ પદ્માને હરી જાય છે ’ એવો પોકાર કરવા માડ્યો તે સાભળી બળવાન્ પુષ્પોત્તર રાજા સૈન્યસાથે તૈયાર થઇ શ્રીકઠની પછવાડે

દોડ્યો. શ્રીકંઠ નાસીને કીર્તિધવળને શરણે આવ્યો અને પદ્માના હરણની બધી વાત્તા તેને જણાવી. પ્રલયકાળે જળવડે સાગરની જેમ સૈન્યવડે દિશાઓને આચ્છાદન કરતો પુષ્પોત્તર રાજા તરતજ ત્યા આવ્યો. કીર્તિધવળે દૂત મોકલી પુષ્પોત્તરને કહેવરાવ્યુ કે– 'વિચાર કર્યા વગર માત્ર ક્રોધવડે કરવા ધારેલો આ તમારો યુદ્ધનો પ્રયાસ વ્યર્થ છે કેમકે કન્યા કોઇને અવશ્ય આપવાની જ છે ત્યારે તે કન્યા શ્રીકંઠને સ્વેચ્છાએ વરી છે તેમા કંઇ શ્રીકંઠનો અપરાધ નથી; માટે તમારે યુદ્ધ કરવુ ઉચિત નથી. તમારી દુહિતાનુ મન જાણી હવે તો તે વધુવરના વિવાહનુ કૃત્ય કરવુ યોગ્ય છે ' પદ્માએ પણ એક દૂતીદ્વારા પિતાને જણાવ્યુ કે–'હે પિતા ! શ્રીકંઠે મારૂ હરણ કર્યું નથી, પણ હુ સ્વેચ્છાએ શ્રીકંઠને વરી છુ ' દૂતી પાસેથી આવા ખબર સાંભળી ક્ષણવારમા પુષ્પોત્તરનો કોપ શાત થયો. "પ્રાય. વિચારવાન્ પુરૂષોનો કોપ સહેલાઈથી શમે છે "

ત્યારપછી પુષ્પોત્તર શ્રીકંઠ અને પદ્માનો ત્યા મોટા ઉત્સવથી વિવાહ કરીને પોતાને નગરે ગયો. કીર્તિધવળે શ્રીકંઠને કહ્યું કે–" હે મિત્ર ! તમે અહીં જ રહો, કારણ કે વૈતાઢ્યગિરિ ઉપર તમારા ઘણા શત્રુઓ છે આ રાક્ષસદ્વીપની નજીકમા જ વાયવ્ય દિશાએ ત્રણ સો યોજન પ્રમાણ વાનરદ્વીપ છે તે સિવાય બીજા પણ બર્બરકુલ અને સિંહલ વિગેરે મારા દ્વીપો છે કે જે ભ્રષ્ટ થઇને નીચે આવેલા સ્વર્ગના ખંડ જેવા છે તેમાથી એક દ્વીપમા રાજધાની કરી મારાથી નજીક અવિયુક્ત થઇને તમે સુખે રહો. જો કે તમારે શત્રુઓથી જરા પણ ભય નથી, તથાપિ મારા વિયોગના ભયથી ત્યાં જવાને તમે યોગ્ય નથી " આ પ્રમાણે કીર્તિધવળે સ્નેહસહિત કહેવાથી તેના વિયોગથી કાયર થયેલા શ્રીકંઠે વાનરદ્વીપમાં નિવાસ કરવાને કબૂલ કર્યું પછી કીર્તિધવળે વાનરદ્વીપમા કિષ્કિધાગિરિ ઉપર આવેલી કિષ્કિંધા નામની નગરીના રાજ્યપર શ્રીકંઠને બેસાડ્યો. ત્યા આસપાસ ફરતા મોટા દેહવાળા અને ફળ ખાનારા ઘણા રમ્ય વાનરાઓ શ્રીકંઠ રાજાના જોવામાં આવ્યા. તેઓને માટે અમારી ઘોષણા કરાવી શ્રીકંઠે અન્નાદિ અપાવવા માંડ્યુ એટલે બીજાઓ પણ વાનરોનો સત્કાર કરવા લાગ્યા, કેમકે " यथा राजा तथा प्रजा એવી કહેવત છે ત્યારથી વિદ્યાધરો કૌતુકને લીધે ચિત્રમા લેપ્યમાં અને ધ્વજછત્રાદિ ઉપરના ચિન્હોમાં વાનરોના ચિત્રો જ કરવા લાગ્યા. વાનરદ્વીપના રાજ્યથી અને સર્વત્ર વાનરોના ચિન્હોથી ત્યાં રહેલા વિદ્યાધરો વાનર નામથી પ્રસિદ્ધ થયા.

શ્રીકંઠને વજ્રકંઠ નામે પુત્ર થયો જે યુદ્ધલીલામા ઉત્કંઠાવાળો અને સર્વ ઠેકાણે અકુંઠ પરાક્રમી હતો એકદા શ્રીકંઠ પોતાના સભાસ્થાનમાં બેઠો હતો તેવામા નંદીશ્વર દ્વીપે શાશ્વત અર્હંતની યાત્રાને માટે જતા દેવતાઓ તેના જોવામાં આવ્યા. તત્કાળ શ્રીકંઠ પણ બહાર આવી માર્ગે ચાલતા અનેક વાહનોમા બેઠેલા દેવતાઓની પછવાડે તે પણ ભક્તિવશ થઇને ચાલવા લાગ્યો. વિમાનમાં બેસીને ચાલતા, માર્ગમા આવેલા ગિરિથી નદીનો વેગ જેમ અટકી પડે તેમ માનુષોત્તર ગિરિને ઉલ્લઘતાં તેનુ વિમાન સ્ખલિત થઇ ગયુ 'પૂર્વજન્મમા મે અલ્પ તપ કરેલુ તેથી મારો નંદીશ્વરદ્વીપે રહેલા અર્હંતોની યાત્રાનો મનોરથ પૂર્ણ થયો નહીં ' એવા વિચારથી નિર્વેદ પામી શ્રીકંઠે તત્કાળ દીક્ષા ગ્રહણ કરી, અને તીવ્ર તપસ્યા કરીને તે સિદ્ધિક્ષેત્રમાં ગયા.

શ્રીકંઠની પછવાડે વજ્રકંઠ વિગેરે અનેક રાજાઓ થઇ ગયા. પછી મુનિસુવ્રતપ્રભુના તીર્થમાં **ઘનોદધિ** નામે રાજા થયો તે સમયે લંકાપુરીમાં **તડિત્કેશ** નામે રાક્ષસપતિ હતો તેઓ બંને વચ્ચે પણ ગાઢો સ્નેહ થયો એક વખતે રાક્ષસપતિ તડિત્કેશ અંત:પુરસાથે **નંદન** નામના શ્રેષ્ઠ ઉદ્યાનમા ક્રીડા કરવા ગયો તડિત્કેશ ક્રીડા કરવામા આસક્ત થતાં કોઇ વાનરે વૃક્ષઉપરથી ઉતરી **શ્રીચંદ્રા** નામની તેની મુખ્ય રાણીના સ્તનઉપર નખના ક્ષતો કર્યા. તે જોઇ રોષથી કેશને ઉંચા કરતા તડિત્કેશે એક બાણવડે તે વાનરને પ્રહાર કર્યો, કારણ કે **સ્ત્રીનો પરાભવ પ્રાણીને અસહ્ય છે.** બાણના પ્રહારથી વિધુર થયેલો તે વાનર ત્યાથી જરા જરા ઉછળીને નજીકમા કાયોત્સર્ગે રહેલા કોઇ મુનિ હતા તેમની આગળ જઇને પડ્યો. મુનિએ પરલોકના માર્ગમા પાથેય[1] સમાન નવકારમંત્ર તેને સંભળાવ્યો તેના પ્રભાવથી મૃત્યુ પામીને તે વાનર અબ્ધિકુમાર[2] નિકાયમા દેવતા થયો અવધિજ્ઞાનથી પોતાનો પૂર્વભવ જાણી તેણે તરત જ ત્યાં આવી મુનિને વંદના કરી **"સાધુ મુનિરાજ સજ્જનોને વંદનીય છે, તેમાં પણ ઉપકારી તો વિશેષ વંદનીય છે."** અહી તડિત્કેશના સુભટોએ બીજા વાનરોને પણ મારવા માડ્યા, તે જોઇ એ દેવતા કોપથી પ્રજ્વલિત થયો તત્કાળ મોટા વાનરોના અનેક રૂપો વિકુર્વી વૃક્ષ અને શિલાઓના સમૂહની વૃષ્ટિ કરતો તે રાક્ષસોને ઉપદ્રવ કરવા લાગ્યો તે સર્વ દૈવી ચેષ્ટા જાણી તડિત્કેશે ત્યા આવી તેની પૂજા કરીને પૂછ્યુ કે–'તમે કોણ છો ? અને શામાટે ઉપદ્રવ કરો છો ?' પૂજાવડે શાંત થયેલા અબ્ધિકુમારે પોતાનો વધ અને નમસ્કારમંત્રના પ્રભાવની વાર્ત્તા કહી સંભળાવી. પછી લંકાપતિએ તે દેવની સાથે મુનિની પાસે આવીને પૂછ્યુ કે–'હે પ્રભુ ! આ કપિની સાથે મારે વૈર થવાનું શું કારણ છે ?' મુનિ બોલ્યા—"શ્રાવસ્તી નગરીમા **દત્ત** નામે તું મંત્રીપુત્ર હતો અને આ અબ્ધિકુમાર કાશી નગરમા લુબ્ધક (પારાધી) હતો એક વખતે તું દીક્ષા લઇને કાશીમા આવતો હતો તેવામા તે લુબ્ધકે તને સામો આવતો જોયો, તેથી અપશુકન થયા જાણી તને પ્રહાર કરીને તેણે પૃથ્વીપર પાડી નાખ્યો ત્યાથી મરણ પામીને તું [3]મહેંદ્રકલ્પમાં દેવતા થયો અને ત્યાથી ચ્યવીને અહી લંકામા રાક્ષસપતિ થયો છે એ લુબ્ધક નરકમા જઇ આવીને અહી વાનર થયો હતો આ પ્રમાણે તારે વૈર થવાનુ કારણ છે" પછી અસાધારણ ઉપકારી એવા તે મુનિને વંદના કરી, લંકાપતિની આજ્ઞા લઇને તે દેવ અંતર્ધાન થઇ ગયો મુનિએ કહેલા પોતાના પૂર્વભવને સાભળીને તડિત્કેશ પોતાના **સુકેશ** નામના પુત્રને રાજ્યપર બેસાડી દીક્ષા લઇ પરમપદને પામ્યા રાજા ઘનોદધિ પણ **કિષ્કિંધી** નામના પોતાના પુત્રને કિષ્કિંધા નગરીનુ રાજ્ય આપી દીક્ષા લઇ મોક્ષને પ્રાપ્ત થયા

એ સમયે વૈતાઢ્યગિરિપર **રથનુપૂર** નામના નગરમા **અશનિવેગ** નામે વિદ્યાધરોનો રાજા હતો તેને જાણે તેના બીજા બે ભુજદંડ હોય તેવા **વિજયસિંહ** અને **વિદ્યુદ્વેગ** નામે મહાજયવંત પુત્રો હતા તે જ ગિરિ ઉપર આદિત્યપુરમા **મંદિરમાળી**

---

૧ ભાતુ ૨ ભુવનપતિના દશ ભેદ નિકાયસંજ્ઞાએ છે, તેમા અબ્ધિકુમાર અથવા ઉદધિકુમાર નામે એક નિકાય છે ૩ ચોથુ દેવલોક

નામે વિદ્યાધરનો રાજા હતો, તેને શ્રીમાળા નામે એક કન્યા હતી. તેના સ્વયંવરમાં મંદિરમાળીએ વિદ્યાધરોના રાજાઓને બોલાવ્યા. વિમાનમાં જ્યોતિષ્ દેવની જેમ તેઓ માંચા ઉપર આવીને બેઠા. પ્રતિહારીએ વર્ણન કરેલા વિદ્યાધરના રાજાઓને રાજકુમારી શ્રીમાળા, નીક જેમ જલથી વૃક્ષોને સ્પર્શ કરે તેમ દૃષ્ટિમાત્રથી સ્પર્શ કરવા લાગી. અનુક્રમે બીજા વિદ્યાધરોનું ઉલ્લંઘન કરી ગંગા નદી જેમ સમુદ્રપાસે જાય તેમ શ્રીમાળા કિષ્કિંધીકુમારની પાસે જઇ ઉભી રહી. ભવિષ્યકાળમાં ભુજલતાના આલિંગનની નિર્દોષ જામીન હોય તેવી વરમાળા તેના કંઠમાં આરોપણ કરી. તે સમયે સિંહની જેમ સાહસને પ્રિય માનતો વિજયસિંહ ભ્રકુટીથી મુખને ભયંકર કરી રોષ લાવી આ પ્રમાણે બોલ્યો–" સદા અન્યાયના કરનારા આ વિદ્યાધરોને મારા રાજ્યમાંથી ચોરને કાઢી મૂકે તેમ પૂર્વે વૈતાઢ્યગિરિની રાજધાનીમાંથી કાઢી મૂક્યા છે, તે આ દુર્વિનીત અને કુળાધમને અહીં પાછા કોણે બોલાવ્યા છે ? પણ ફીકર નહીં. હવે ફરીવાર ન આવે તેટલા માટે હું તેમને પશુઓની જેમ મારી નાખું છું " આ પ્રમાણે કહી મહાવીર્યવાન્ અને યમરાજ જેવો તે વિજયસિંહ આયુધોને ઉછાળતો કિષ્કિંધી રાજાની પાસે તેનો વધ કરવા માટે આવ્યો. એટલે સુકેશ વિગેરે કિષ્કિંધી તરફથી અને બીજા કેટલાક વિજયસિંહ તરફથી દુર્ધર પરાક્રમી વિદ્યાધરો સામસામે યુદ્ધ કરવાને તૈયાર થઇ ગયા. દંતાદંતી યુદ્ધ કરવાને પ્રવર્ત્તેલા હાથીઓથી આકાશમાં તણખાઓ ઝરવા લાગ્યા, ભાલાભાલી યુદ્ધમાં સ્વારેસ્વાર અથડાવા લાગ્યા, બાણાબાણી યુદ્ધમાં મહારથીઓ મળવા લાગ્યા અને ખડ્ગાખડ્ગી યુદ્ધમાં પેદળો પડવા લાગ્યા. થોડીવારમાં બધી ભૂમિ રૂધિરમય થઇ ગઇ. આ પ્રમાણે કલ્પાંત કાળની જેમ દારૂણ યુદ્ધ પ્રવર્ત્યું. ચિરકાળ યુદ્ધ કરી કિષ્કિંધીના અનુજબંધુ અંધકે વૃક્ષપરથી ફળને પાડે તેમ વિજયસિંહના મસ્તકને બાણથી પાડી નાખ્યું. તે વખતે વિજયસિંહના પક્ષના વિદ્યાધરો ત્રાસ પામી ગયા, કેમકે ધણી વિના શૌર્યતા ક્યાંથી રહે ? ' નાયક વગરનું સૈન્ય હણાયેલું જ છે ' પછી શરીરધારી જયલક્ષ્મી હોય તેવી શ્રીમાળાને લઇ, જય મેળવીને કિષ્કિંધી રાજા પરિવારસહિત કિષ્કિંધા નગરીએ આવ્યો. અકસ્માત્ વજ્રપાતની જેમ પુત્રના વધનો વૃત્તાંત સાંભળી અશનિવેગ વેગથી કિષ્કિંધી ઉપર ચડી આવ્યો. જળાવર્ત્ત મોટા દ્વીપની ભૂમિને નદીનું પૂર વીંટી લે તેમ તેણે પુષ્કળ સૈન્યથી કિષ્કિંધા નગરીને વીંટી લીધી. શત્રુભાથી બે સિંહોની જેમ સુકેશ અને કિષ્કિંધી અંધકસહિત યુદ્ધ કરવાની ઇચ્છાથી નગરીની બહાર નીકળ્યા. અતિ ક્રોધ પામેલો વીર અશનિવેગ શત્રુઓને તૃણની જેમ ગણતો સર્વ પ્રકારે યુદ્ધ કરવાને પ્રવર્ત્યો. ક્રોધાંધ થયેલા અશનિવેગે રણભૂમિમાં સિંહ જેવા અને વિજયસિંહને હણનારા અંધકના મસ્તકને છેદી નાખ્યું. પછી પવને આકુલિત કરેલા વાદળાની જેમ વાનરો અને રાક્ષસોનું સૈન્ય દશે દિશાઓમાં નાસી ગયું, અને લંકા તથા કિષ્કિંધાના પતિ પોતપોતાનું અંતઃપુર અને પરિવાર લઇ પાતાળલંકામાં નાસી ગયા.

એવે પ્રસંગે કોઇએ પલાયન કરવું તે પણ એક ઉપાય છે. આશાધર (મહાવત)ને મારીને હાથી શાંત થાય તેમ પોતાના પુત્રના હણનારને મારીને રથનુપૂરનો રાજા અશનિવેગ શાંત કોપવાળો થયો. શત્રુઓના નિપાતથી હર્ષ પામેલા અને નવું રાજ્ય સ્થાપન કરવામાં આચાર્ય જેવા તેણે લંકાના રાજ્ય ઉપર નિર્ઘાત નામના ખેચરને

બેસાડયો પછી અશનિવેગ ત્યાંથી પાછો ફરી અમરાવતીમાં ઈંદ્ર આવે તેમ વૈતાઢયગિરિ-પર રહેલા પોતાના રથનુપૂર નગરમાં આવ્યો. અન્યદા વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન થવાથી તેણે પોતાના પુત્ર **સહસ્રાર**ને રાજ્ય સોંપીને દીક્ષા ગ્રહણ કરી

પાતાળલંકામાં રહેલા સુકેશને **ઇંદ્રાણી** નામની સ્ત્રીથી **માળી, સુમાળી** અને **માલ્યવાન** નામે ત્રણ પુત્રો થયા, અને કિષ્કંધીને શ્રીમાળાથી **આદિત્યરજા** અને **ઋક્ષરજા** નામે બે પરાક્રમી પુત્રો થયા એક વખતે કિષ્કંધી મેરૂપર્વતપર શાશ્વત અર્હંતની યાત્રા કરીને પાછો ફર્યો, ત્યાં માર્ગમાં **મધુ** નામનો પર્વત તેના જોવામાં આવ્યો બીજો મેરૂ હોય તેવા તે પર્વતની ઉપર મનોરમ ઉદ્યાનમાં ક્રીડા કરવાથી કિષ્કિંધીનું મન અધિક વિશ્રાંતિ પામ્યું, તેથી તે પરાક્રમી કિષ્કિંધીએ કૈલાસપર કુબેરની જેમ તે પર્વતની ઉપર નગર વસાવીને પોતાના પરિવારસાથે ત્યાં નિવાસ કર્યો સુકેશના વીર્યવંત ત્રણે પુત્રો પોતાના રાજ્યને શત્રુએ ગ્રહણ કરેલું જાણી અગ્નિની જેમ ક્રોધથી પ્રજ્વલિત થઈ ગયા તેઓએ લંકામાં આવી યુદ્ધ કરીને નિર્ઘાત ખેચરનો નિગ્રહ કર્યો '**ચિરકાળનું વૈર મૃત્યુને માટે થઇ પડે છે.**' પછી લંકાપુરીમાં માળી રાજા થયો અને કિષ્કિંધીના કહેવાથી કિષ્કિંધા નગરામાં આદિત્યરજા રાજા થયો

અહીં વૈતાઢયગિરિપર આવેલા રથનુપૂર નગરમાં અશનિવેગ રાજાના પુત્ર સહસ્રાર રાજાની **ચિત્તસુંદરી** નામે ભાર્યાને મંગળકારી શુભ સ્વપ્નનું દર્શન થતાં કોઈ ઉત્તમ દેવ ચ્યવીને તેના ગર્ભમાં અવતર્યો સમય આવતાં ચિત્તસુંદરીને ઇંદ્રની સાથે સંભોગ કરવાનો દોહદ ઉત્પન્ન થયો તે દુર્વચ[1] અને દુઃપૂર[2] હોવાથી તેના દેહની દુર્બળતાનું કારણ થઈ પડયો સહસ્રાર રાજાએ જ્યારે ઘણા આગ્રહથી પૂછયું ત્યારે તેણીએ લજ્જાથી નમ્ર મુખ કરીને તે દોહદની વાર્તા પતિને જણાવી પછી સહસ્રારે વિદ્યાથી ઈંદ્રનું રૂપ લઈ તેણીને ઈંદ્રપણું સમજાવી તેનો દોહદ પૂર્ણ કર્યો સમય આવતાં પૂર્ણ પરાક્રમી પુત્રનો જન્મ થયો ઈંદ્રના સંભોગનો દોહદ થયેલ હોવાથી તે પુત્રનું નામ ઈંદ્ર પાડયું યૌવન વય પ્રાપ્ત થતાં એ વિદ્યાના અને ભુજાના પરાક્રમી પુત્રને રાજ્ય સોંપી સહસ્રાર રાજા ધર્મપરાયણ થયો ઇંદ્રે સર્વ વિદ્યાધરોના રાજાઓને સાધી લીધા અને ઇંદ્રના દોહદવડે જન્મવાથી તે પોતાને ઈંદ્ર માનવા લાગ્યો તેણે ચાર દિક્પાળો, સાત સેના તથા સેનાપતિઓ, ત્રણ પ્રકારની પર્ષદા, વજ્ર આયુધ, ઐરાવત હાથી, રંભાદિક વારાંગના, બૃહસ્પતિ નામે મંત્રી અને નૈગમેષી નામે પત્તિસૈન્યનો નાયક એ પ્રમાણે સર્વ સ્થાપિત કર્યું એવી રીતે ઇંદ્રના પરિવારના નામને ધરનારા વિદ્યાધરોથી 'હું ઇંદ્ર છું' એવી બુદ્ધિવડે તેણે અખંડ રાજ્ય કરવા માંડયું જ્યોતિ પુરના રાજા **મયૂરધ્વજની આદિત્યકીર્તિ** નામની સ્ત્રીના ઉદરથી ઉત્પન્ન થયેલા **સોમ** નામના વિદ્યાધરને પૂર્વ દિશાનો દિક્પાળ કર્યો, કિષ્કિંધાપુરીના રાજા **કાલાગ્નિની** સ્ત્રી **શ્રીપ્રભા**ના પુત્ર **યમ** નામે રાજાને દક્ષિણ દિશાનો દિક્પાળ કર્યો, મેઘપુરના રાજા **મેઘરથ**ની સ્ત્રી **વરૂણા**ના ઉદરથી જન્મેલા **વરૂણ** નામે વિદ્યાધરને પશ્ચિમ દિશાનો દિક્પાળ કર્યો અને કાંચનપુરના રાજા **સુરની સ્ત્રી કનકાવતી**ના

---

૧ ન કહી શકાય એવો ૨ ન પૂર્ણ થાય તેવો

ઉદરથી જ થયેલા કુબેર નામના વિદ્યાધરને ઉત્તર દિશાનો દિક્પાળ કર્યો. ઇત્યાદિક સર્વ સંપત્તિસહિત ઇંદ્ર રાજા રાજ્ય કરવા લાગ્યો. 'હું ઇંદ્ર છું' એમ માનતા તે ઇંદ્ર વિદ્યાધરને બીજા હસ્તીને મદઝરી હાથી સહન કરી ન શકે તેમ માળી રાજા સહન કરી શક્યો નહિ; તેથી અતુલ પરાક્રમી ભાઇઓ, મંત્રીઓ અને મિત્રોસહિત માળી રાજા તેની સામે યુદ્ધ કરવા ચાલ્યો. **"પરાક્રમી પુરૂષોને બીજો વિચાર હોતો નથી."** બીજા પણ રાક્ષસવીરો વાનરવીરોને લઇને સિંહ, હાથી, અશ્વ, મહિષ, વરાહ અને વૃષભાદિક વાહનોપર બેસી આકાશમાર્ગે ચાલવા લાગ્યા. તે સમયે ગધેડા, શિયાળીઆ અને સારસ વિગેરે તેમની દક્ષિણમાં રહ્યા છતાં ફળમાં વામપણાને ધારણ કરતાં તેઓને છિદ્રરૂપ થયા. બીજા પણ અપશુકનો અને દુર્નિમિત્તો થયાં એટલે સુબુદ્ધિમાન સુમાળીએ યુદ્ધ કરવા જતાં વાર્યો; પણ ભુજબળથી ગર્વ પામેલો માળી તેનું વચન નહિ માની વૈતાઢ્યગિરિપર આવ્યો અને તેણે યુદ્ધને માટે ઇંદ્ર વિદ્યાધરને બોલાવ્યો. ઇંદ્ર ઐરાવત હાથીપર બેસી હાથમાં વજ્રને ઉછાળતો નૈગમેષી પ્રમુખ સેનાપતિઓથી અને સોમાદિક ચાર લોકપાળોથી પરવર્યો સતો વિવિધ આયુધને ધારણ કરનારા અનેક સુભટોની સાથે રણક્ષેત્રમાં આવ્યો. આકાશમાં વિદ્યુત્ અસ્ત્રથી ભયંકર મેઘની જેમ ઇંદ્ર અને રાક્ષસનાં સૈનિકોનો પરસ્પર સંઘટ્ટ થયો. કોઇ ઠેકાણે પર્વતોના શિખરોની જેમ રથો પડવા લાગ્યા, પવને ઉડાડેલા વાદળાની જેમ કોઇ ઠેકાણે હાથીઓ નાસવા લાગ્યા, કોઇ ઠેકાણે રાહુની શંકા કરાવતા સુભટોના મસ્તકો પડવા લાગ્યાં, એક પગ કપાવાથી જાણે બાંધી લીધા હોય તેમ કેટલાક અશ્વો ચાલવા લાગ્યા. એ પ્રમાણે ઇંદ્રની સેનાએ કોપથી માળી રાજાની સેનામાં ભંગ પાડ્યો. "કેશરીના પંજામાં આવેલો હસ્તી બળવાન્ હોય તો પણ શું કરી શકે?"

પછી સુમાળીપ્રમુખ વીરોથી વીંટાએલો રાક્ષસપતિ માળી ગુસ્સાસહિત વનહસ્તીની જેમ મોટા સંરભથી ચઢી આવ્યો. એ પરાક્રમી વીરે કરાસ્ત્રવડે મેઘની જેમ ગદા, મુદ્ગર અને બાણોથી ઇંદ્રની સેનાને તત્કાળ ઉપદ્રવિત કરી દીધી એટલે તત્કાળ લોકપાળ અને સેનાપતિઓસહિત ઇંદ્ર ઐરાવત હાથીપર આરૂઢ થઇ યુદ્ધ કરવાને નજીક આવ્યો. ઇંદ્ર માળી સામે અને લોકપાળ વિગેરે સુભટો સુમાળીપ્રમુખની સાથે યુદ્ધ કરવા લાગ્યા. તેમની વચ્ચે પ્રાણનો સંક્ષય થાય તેવું યુદ્ધ ચિરકાળ પ્રવર્ત્યું **"પ્રાય જયાભિલાષીઓને પ્રાણ તૃણ સમાન હોય છે"** દંભરહિત યુદ્ધ કરતાં ઇંદ્રે મેઘ જેમ વિદ્યુત્વડે ગિરિને મારે તેમ વીર્યવાન્ માળીને વજ્રવડે મારી નાખ્યો. જ્યારે માળી હણાયો ત્યારે રાક્ષસો અને વાનરો ત્રાસ પામી ગયા. પછી સુમાળીનો આશ્રય લઇ તેઓ પાતાળલંકામાં જતા રહ્યા. ઇંદ્રે **કૌશિકાની કુક્ષિથી ઉત્પન્ન થયેલા વિશ્રવાના પુત્ર વૈશ્રમણને લંકાનું રાજ્ય આપ્યું** અને પોતે પોતાના પુરમાં પ્રવેશ કર્યો.

પાતાળલંકામાં રહેતા સુમાળીને પ્રીતિમતી નામની સ્ત્રીથી રત્નશ્રવા નામે એક પુત્ર થયો. યૌવનવય પ્રાપ્ત થતાં એકદા તે વિદ્યા સાધવાને માટે કુસુમોદ્યાનમાં આવ્યો. ત્યાં એકાંતમાં અક્ષમાળા ધારણ કરીને જપ કરતો અને નાસિકાના અગ્રભાગમાં દ્રષ્ટિ રાખતો તે ચિત્રમાં આળેખેલો હોય તેમ સ્થિર થયો. રત્નશ્રવા આ પ્રમાણે રહ્યો હતો તેવામાં કોઈ નિર્દોષ અંગવાળી વિદ્યાધરની કુમારી પિતાની આજ્ઞાથી તેની સમીપે આવી

અને બોલી કે 'માનવસુંદરી નામે મહાવિદ્યા હું તને સિદ્ધ થઈ છું' આ પ્રમાણે સાંભળી વિદ્યા સિદ્ધ થયેલી જાણી રત્નશ્રવાએ જપમાળા છોડી દીધી એટલે પોતાની આગળ પેલી વિદ્યાધરકુમારી જોવામાં આવી. રત્નશ્રવાએ પૂછ્યું કે–'તું કોણ છે? કોની પુત્રી છો? અને શામાટે અહિં આવી છે?' તે બોલી–"અનેક કૌતુકના ગૃહરૂપ **કૌતુકમંગળ** નામના નગરમાં **વ્યોમબિંદુ** નામે એક વિદ્યાધરોનો રાજા છે તેની **કૌશિકા** નામે એક મોટી પુત્રી છે, જે મારી બ્હેન થાય છે તેની સાથે યક્ષપુરનો રાજા **વિશ્રવા** પરણ્યો છે તેને **વૈશ્રમણ** નામે એક નીતિમાન પુત્ર છે, જે હાલ ઇંદ્રના શાસનથી લંકાનગરીમાં રાજ્ય કરે છે હું કૌશિકાની નાની બેન **કૈકસી** નામે છું અને કોઈ નિમિત્તિયાના કહેવાથી મારા પિતાએ તમને આપી છે તેથી હું અહીં આવી છું" પછી સુમાળીપુત્ર રત્નશ્રવા બંધુઓને બોલાવીને ત્યાં જ તેની સાથે પરણ્યો અને પુષ્પક નામના વિમાનમાં બેસીને તેની સાથે ક્રીડા કરવા લાગ્યો

એક વખતે કૈકસીએ રાત્રિમાં સ્વપ્નોને વિષે હાથીના કુંભસ્થળને ભેદવામાં આસક્ત એવો કેશરીસિંહ મુખમાં પ્રવેશ કરતો જોયો તેણીએ પ્રાત:કાળે તે સ્વપ્નની વાર્તા પોતાના સ્વામીને કહી, એટલે રત્નશ્રવાએ કહ્યું કે–'આ સ્વપ્નના પ્રભાવથી તારે વિશ્વમાં અદ્વિતીય પરાક્રમી પુત્ર થશે' સ્વપ્ન પ્રાપ્ત થયા પછી તેણે ચૈત્યપૂજા કરી, અને તે રત્નશ્રવાની પ્રિયાએ મહાસારભૂત ગર્ભને ધારણ કર્યો. તે ગર્ભના સદ્ભાવથી કૈકસીની વાણી અત્યંત ક્રૂર થઈ અને સર્વ અંગ શ્રમને જીતે તેવું દૃઢ થયું દર્પણ વિદ્યમાન છતાં તેણી પોતાનું મુખ ખડ્ગમાં જોવા લાગી, ઇંદ્રને પણ શંકારહિતપણે આજ્ઞા કરવાને ઇચ્છવા લાગી, હેતુવિના પણ તેનું મુખ હુંકાર શબ્દ કરવા લાગ્યું, ગુરૂજનને પણ તેણે પોતાનું મસ્તક નમાવવું બંધ કર્યું, શત્રુઓના મસ્તક ઉપર ચિરકાળ ચરણ મૂકવાને ઇચ્છવા લાગી આ પ્રમાણે ગર્ભના પ્રભાવથી તેણે દારૂણ ભાવ ધારણ કરવા માંડ્યા સમય આવતાં શત્રુઓના આસનને કંપાવનારા અને ચૌદ હજાર વર્ષના આયુષ્યને ધારણ કરનારા પુત્રને તેણે જન્મ આપ્યો સૂતિકાની શય્યામાં ઉછળતો અને અતિ પરાક્રમવાળો તે પુત્ર ચરણકમળને પછાડતો ઉભો થયો, અને પડખે રહેલા કરંડીઆમાંથી પૂર્વે ભીમેંદ્રે[1] આપેલો નવ માણિક્યમય હાર પોતાને હાથે બહાર કાઢ્યો પછી પોતાની સહજ ચપળતાથી તે બાળકે તે હાર પોતાના કંઠમાં નાખ્યો તે જોઇ કૈકસી પરિવારસહિત ઘણો વિસ્મય પામી તેણે રત્નશ્રવાને કહ્યું કે–"હે નાથ! પૂર્વે રાક્ષસેંદ્રે તમારા પૂર્વજ મેઘવાહન રાજાને જે હાર આપ્યો હતો, તમારા પૂર્વજોએ આજ સુધી દેવતાની જેમ જેની પૂજા કરી હતી, નવ માણિકયથી રચેલો જે હાર કોઇથી પણ ધારણ કરી શકાતો ન હતો અને નિધાનની જેમ એક હજાર નાગકુમારો જેની રક્ષા કરતા હતા, તે હાર તમારા શિશુએ ખેંચી કાઢીને પોતાના કંઠમાં આરોપણ કર્યો છે" તે બાળકનું મુખ તે હારના નવ માણિકયમાં પ્રતિબિંબરૂપે સંક્રાંત થયું, તે જોઇને તે જ વખતે રત્નશ્રવાએ તેનું **દશમુખ** એવું નામ પાડ્યું, અને કહ્યું કે મેરૂગિરિ ઉપર ચૈત્યવંદન કરવાને ગયેલા સુમાળી પિતાએ કોઈ મુનિને પૂછ્યું હતું ત્યારે ચારજ્ઞાનધારી મુનિએ કહ્યું હતું કે–'તમારા પૂર્વજનો નવ માણિક્યનો હાર જે વહન કરશે તે અર્ધચક્રી (પ્રતિવાસુદેવ) થશે'

---

[1] રાક્ષસ નામની વ્યંતરનિકાયના ઇંદ્ર

ત્યારપછી કૈકસીએ ભાનુ (સૂર્ય) ના સ્વપ્નથી સૂચિત ભાનુકર્ણ એવા નામના બીજા પુત્રને જન્મ આપ્યો, જેનું બીજું નામ કુંભકર્ણ પણ થયું પછી ચંદ્રના જેવા નખ હોવાથી ચંદ્રનખા અને જગતમાં વિખ્યાત સૂર્પણખા નામે એક પુત્રીને કૈકસીએ જન્મ આપ્યો. કેટલોક કાળ ગયા પછી ચંદ્રના સ્વપ્નથી સૂચિત વિભીષણ નામના એક ઉત્તમ પુત્રને જન્મ આપ્યો. કંઇક અધિક સોળ ધનુષ્ય ઉંચી કાયાવાળા તે ત્રણે સહોદર ભાઈઓ દિવસે દિવસે પ્રથમ વયને યોગ્ય એવી ક્રીડાવડે નિર્ભયપણે સુખે રમવા લાગ્યા.

इत्याचार्यश्रीहेमचंद्रविरचिते त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरिते महाकाव्ये
सप्तमे पर्वणि राक्षसवंशवानरवंशोत्पत्तिरावण
जन्मवर्णनो नाम प्रथमः सर्गः

સર્ગ ૨ જો

રાવણ દિગ્વિજય

એક વખતે દશમુખે પોતાના અનુજબંધુ સાથે આકાશમાં જોયું તો વિમાનમાં બેસીને આવતા સમૃદ્ધિવાન વૈશ્રવણ રાજાને દીઠા. એટલે 'આ કોણ છે?' એમ તેણે તેની માતાને પૂછ્યું કૈકસી બોલી કે-"મારી મોટી બેન કૌશિકાનો એ પુત્ર છે, વિશ્રવા નામે વિદ્યાધરના રાજાનો તે કુમાર છે અને સર્વ વિદ્યાધરોના સ્વામી ઇંદ્ર રાજાનો એ મુખ્ય સુભટ છે ઇંદ્રે તારા પિતામહના જ્યેષ્ઠ બંધુ માળીને મારીને રાક્ષસદ્વીપસહિત આપણી લંકાનગરી આ વૈશ્રવણને આપી છે હે વત્સ! ત્યારથી લંકાપુરી મેળવવાનો મનોરથ મનમાં રાખીને તારા પિતા અદ્યાપિ અહીં રહેલા છે 'સમર્થ શત્રુમાં એમ કરવું જ યુક્ત છે' રાક્ષસપતિ ભીમેંદ્રે શત્રુઓના પ્રતિકારને માટે રાક્ષસવંશના અંકુરરૂપ આપણા પૂર્વજના પુત્ર મેઘવાહન રાજાને રાક્ષસદ્વીપ પાતાળલંકા અને રાક્ષસીવિદ્યાસહિત લંકા નગરી આપેલી હતી એ ઘણા કાળથી ચાલી આવતી આપણા વંશની રાજધાની શત્રુઓએ હરી લેવા તારા પિતામહ અને તારા પિતા પ્રાણરહિતની જેમ અહીં રહેલા છે અને રક્ષક વગરના ક્ષેત્રમા સાંઢની જેમ તે લંકામા આપણા શત્રુઓ સ્વેચ્છાએ વિચરે છે, તે તારા પિતાને જીવતા શલ્ય જેવું છે હે વત્સ! તે તારા પિતામહના આસન ઉપર અનુજબંધુ સાથે બેઠેલા તને આ મંદભાગ્યા ક્યારે જોશે? અને તારા કારાગૃહમાં કબજે કરેલા એ લંકાના લુંટારાને જોઇને હું પુત્રવતીઓમા શિરોમણિ ક્યારે થઇશ? હે વત્સ! આકાશપુષ્પની જેવા આવા વ્યર્થ મનોરથ કરતી હું મરૂદેશમાં હંસલીની જેમ પ્રતિદિન ક્ષીણ થતી જાઉં છું

માતાનાં આવા વચન સાંભળી ક્રોધથી ભીષણ મુખ કરતા વિભીષણે કહ્યું-"માતા! ખેદ કરો નહીં, તમે તમારા પુત્રોનું પરાક્રમ જાણતા નથી. હે દેવી! આ મહાબળવાન

આર્ય દશમુખની આગળ ઇંદ્ર, વૈશ્રવણુ અને બીજા વિદ્યાધરો કોણ માત્ર છે? સુતેલો સિંહ જેમ ગજેદ્રની ગર્જનાને સહન કરે તેમ આજસુધી અજાણ્યા એવા મારા ભાઈ દશમુખે શત્રુઓના હાથમા રહેલુ લકાનુ રાજ્ય સહન કરેલુ છે આર્ય દશમુખની વાત તો મૂકી દો, પણુ આ આર્ય કુભકર્ણુ પણુ બીજા સુભટોને નિ.શેષ કરવાને સપૂર્ણુ સમર્થ છે વળી હે માતા! તે કુભકર્ણુની વાત પણુ કોરે મૂકો હુ પણુ તેની આજ્ઞાથી વજ્રના પાતની જેમ અકસ્માત્ શત્રુઓનો સહાર કરવાને સમર્થ છુ " આ પ્રમાણે સાંભળીને દાંતવડે અધરને ડસતો રાવણુ બોલ્યો કે—"હે માતા! તુ વજ્રના જેવી કઠિન જણાય છે કે આવુ શલ્ય ચિરકાળથી ધારણુ કરે છે એ ઈંદ્રાદિક વિદ્યાધરોને તો હુ એક નિમેષમાત્રમાં બાહુના બળથી જ હણી નાખુ, તો પછી શસ્ત્રાશસ્ત્રીની વાર્ત્તા તો એક તરફ જ રહો વસ્તુત તે સઘળાઓ મારે મન તૃણુસમાન છે જો કે ભુજાના પરાક્રમથી તે શત્રુઓને જીતવાને હુ સમર્થ છુ, તથાપિ કુળક્રમાગતે આવેલી વિદ્યાશક્તિ મારે સાધવી જોઇએ, માટે હે માતા! હુ મારા અનુજબધુઓની સાથે તે નિર્દોષ વિદ્યાને સાધીશ; તેથી આજ્ઞા આપો એટલે હુ તેની સિદ્ધિને માટે જાઉં " આ પ્રમાણે કહી માતાપિતાને નમસ્કાર કરી, તેમણે મસ્તકપર ચુબન કરેલો રાવણુ અનુજબધુઓની સાથે **ભીમ** નામના અરણ્યમા ગયો, જ્યા સુતેલા સિંહોના નિ શ્વાસથી આસપાસના વૃક્ષો કપતા હતા, ગર્વિષ્ઠ કેશરીઓના પુછડાના પછાડાથી ભૂમિતળ ફુટી જતુ હતુ, ઘણાં ઘુવડ પક્ષીઓના ઘુત્કારથી વૃક્ષો અને ગુહાઓ અતિ ભયકર ભાસતી હતી અને તાડવનૃત્ય કરતા ભૂતોના ચરણાઘાતથી ગિરિના શિખરપરથી પાષાણો ત્રુટી પડતા હતા દેવતાઓને પણુ ભયકર અને આપત્તિના એક સ્થાનરૂપ એ અરણ્યમા રાવણે અનુજબધુઓની સાથે પ્રવેશ કર્યો તપસ્વીની જેમ મસ્તકપર જટામુગટને ધારણુ કરી, અક્ષસૂત્ર (માળા) હાથમા રાખી, નાસિકાના અગ્રભાગ ઉપર દૃષ્ટિ કરી અને શ્વેત વસ્ત્ર પહેરી તે ત્રણે બધુઓએ બે પહોરમા જ સર્વ વાંચ્છિતને આપનારી અષ્ટાક્ષરી વિદ્યાને સાધી લીધી પછી જેનો દશ હજાર કોટી જાપ કરવાથી ફળપ્રાપ્તિ થાય છે એવો ષોડશાક્ષર મત્ર જપવાનો તેઓએ આરભ કર્યો

એ સમયે જબૂદ્વીપનો પતિ **અનાદૃત** નામે દેવતા અત પુરસહિત ત્યા ક્રીડા કરવા આવ્યો તેણે એ ત્રણે જણુને મત્ર સાધતા જોયા તે યક્ષપતિએ તેમને વિદ્યા સાધવામા વિઘ્ન કરવા સારૂ અનુકૂળ ઉપસર્ગ કરવાને માટે પોતાની સ્ત્રીઓને તેની પાસે મોકલી તે સ્ત્રીઓ તેમને ક્ષોભ પમાડવાને આવી, પણુ તેઓના અતિ સુદર રૂપથી પોતાના સ્વામીનુ શાસન ભૂલી જઈ પોતે જ ક્ષોભ પામી ગઈ તેઓને નિર્વિકારી, સ્થિર આકૃતિવાળા અને મૌન રહેલા જોઈ કામદેવના આવેશથી પરવશ થઈને તેઓ કહેવા લાગી—"અરે ધ્યાનમા જડ થઈ ગયેલા વીરો! યત્નપૂર્વક અમારી સામે તો જુઓ આ દેવીઓ પણુ તમને વશ થઇ ગઈ છે, તો એથી બીજી કઇ સિદ્ધિ તમારે જોઈએ છીએ? હવે વિદ્યાસિદ્ધિને માટે કેમ યત્ન કરો છો? આવો ક્લેશ કરવાની હવે તમારે જરૂર નથી તમે વિદ્યાથી શુ કરવાના છો? અમે દેવીઓ જ તમને સ્વત સિદ્ધ થઇ ચૂકી છીએ, માટે ત્રણુ જગતના રમણીય પ્રદેશોમા જઇ દેવસમાન એવા તમે સ્વેચ્છાએ અમારી સાથે યથારૂચિ ક્રીડા કરો " આવી રીતે તેઓએ કામનાથી કહ્યુ, પરતુ

ઘણા ધૈર્યવાન હોવાથી તેઓ ડગ્યા નહિ એટલે તે યક્ષિણીઓ વિલખી થઈ ગઈ, કેમકે 'એક હાથે કદાપિ તાળી પડતી નથી.' તે સમયે જંબૂદ્વીપપતિ યક્ષ પોતે ત્યાં આવીને કહ્યું—" અરે મુગ્ધ પુરૂષો! તમે આવુ કાષ્ઠચેષ્ટિત કેમ આરંભ્યુ છે? હું ધારૂં છું કે કોઇ દુરાત્મા અનાપ્ત[1] પાખંડીએ અકાળ મૃત્યુને માટે તમને આ પાખંડ શિક્ષા આપી લાગે છે; માટે હવે આવો ધ્યાનનો દુરાગ્રહ છોડીને ચાલ્યા જાઓ અથવા જોઇએ તે માગો. હું પણ કૃપાળુ થઈને તમને વાંછિત આપીશ." આ પ્રમાણે કહ્યા છતા પણ જ્યારે તેઓ મૌન રહ્યા ત્યારે તે યક્ષ ક્રોધ કરીને બોલ્યો—'અરે મૂઢો! મારા જેવા પ્રત્યક્ષ દેવને છોડી તમે બીજાનુ ધ્યાન કેમ કરો છો?' આવી રીતે ક્રૂર વાણી બોલતા યક્ષે તેમને ક્ષોભ કરવાને માટે પોતાના વાનમંતર[2] સેવકોને ભ્રકુટીની સંજ્ઞાથી આજ્ઞા કરી. તત્કાલ કિલકિલ શબ્દ કરતા અને બહુ રૂપને ધારણ કરતા તે સેવકો પર્વતોનાં શિખરો ઉપાડી ઉપાડીને તેમની આગળ નાંખવા લાગ્યા, કોઈ સર્પ થઇ ચંદનના વૃક્ષની જેમ તેમની ફરતા વીંટાવા લાગ્યા, કોઇ સિંહ થઈ તેમની આગળ દારૂણ શબ્દ કરવા લાગ્યા અને કોઇ રીંછ મદ્ય ન્હાર વ્યાઘ્ર અને બિલાડ વિગેરેનાં રૂપ લઇ તેમને બ્હીવરાવવા લાગ્યા; તથાપિ તેઓ જરા પણ ક્ષોભ પામ્યા નહિ. પછી તેઓએ કૈકસી, રત્નશ્રવા અને સૂર્પણખાનાં રૂપ વિકુર્વી તેમને બાંધી તેઓની આગળ નાખ્યા. તે માયામય રત્નશ્રવા વિગેરે નેત્રમાં અશ્રુ લાવી કરૂણ સ્વરે આ પ્રમાણે આક્રંદ કરવા લાગ્યા—" હે વત્સો! તિર્યંચોને જેમ લુબ્ધક હણે તેમ આ નિર્દય પુરૂષો તમારા જોતા અમોને મારે છે માટે હે વત્સ દશમુખ! તું ઉઠો થા. તારા જેવો એકાંતભક્ત પુત્ર અમારી ઉપેક્ષા કેમ કરે છે? હે પુત્ર! તું બાળક હતો ત્યારે તે પોતાની મેળે કંઠમા મહાન્ હાર પહેર્યો હતો, તે તારૂં બાહુબળ અને અહંકાર અત્યારે ક્યાં ગયા? રે કુંભકર્ણ! તું પણ અમારાં વચનોને કેમ સાંભળતા નથી? અને ઉદાસીનની જેમ અમારી દીન થઈ ગયેલાની આવી ઉપેક્ષા કેમ કરે છે? રે પુત્ર વિભીષણ! એક ક્ષણ વાર પણ તું ભક્તિવિમુખ થતો નહોતો, પણ અત્યારે કુદૈવે તને ફેરવી નાંખ્યો હોય તેમ કેમ જણાય છે?" આવી રીતે તેમણે વિલાપ કર્યો, તથાપિ તેઓ જ્યારે જરા પણ સમાધિથી ચલિત થયા નહિ, ત્યારે પછી યક્ષકિંકરોએ તેમના મસ્તકો તેમની આગળ છેદી નાખ્યા. આવુ તેમની આગળ થતુ દારૂણ કર્મ પણ જાણે જોતાં જ ન હોય તેમ ધ્યાનને આધીન ચિત્ત કરીને રહેલા તેઓ જરા પણ ક્ષોભ પામ્યા નહિ. પછી તેમણે માયા રચીને કુંભકર્ણ અને વિભીષણના મસ્તક રાવણની આગળ પાડ્યા અને રાવણનુ મસ્તક તે બંનેની આગળ પાડ્યુ તે જોઇને ક્રોધ ઉત્પન્ન થવાથી કુંભકર્ણ અને વિભીષણ જરા ક્ષોભ પામી ગયા પરંતુ તેનુ કારણ માત્ર ગુરૂભક્તિ હતી; કાંઈ તેમનુ અલ્પ સત્ત્વ નહોતુ. પરમાર્થને જાણનારા રાવણ તો તે અનર્થને માટે કાંઈ પણ ચિંતવન નહિ કરતો વિશેષ ધ્યાનનિષ્ઠ થઈ પર્વતની જેમ નિશ્ચળ રહ્યો. તે સમયે આકાશમાં 'સાધુ સાધુ' એવી દેવતાઓની વાણી થઈ તેથી યક્ષ ભાગીને યક્ષસેવકો તત્કાળ ત્યાંથી નાસી ગયા અને તે જ વખતે 'અમે સર્વ તમારે વશ છીએ' એમ ઉંચે સ્વરે બોલતી એક હજાર વિદ્યાઓ આકાશને પ્રકાશિત કરતી રાવણની પાસે આવીને ઉભી રહી.

---

૧ જેનુ વચન પ્રમાણ ન થાય તેવા અપ્રમાણિક. ૨ વ્યંતર જાતિના દેવ.

પ્રજ્ઞપ્તિ, રોહિણી, ગૌરી, ગાધારી, નભ સંચારિણી, કામદાયિની, કામગામિની, અણિમા, લઘિમા, અક્ષોભ્યા, મન સ્તંભનકારિણી, સુવિધાના, તપોરૂપા, દહની, વિપુલોદરી, શુભપ્રદા, રજોરૂપા, દિનરાત્રિવિધાયિની, વજ્રોદરી, સમાકૃષ્ટિ, અદર્શની, અજરામરા, અનલસ્તંભની, તોયસ્તંભની, ગિરિદારણી, અવલોકિની, વહ્નિ, ઘોરા, વીરા, ભુજંગિની, વારિણી, ભુવના, અવધ્યા, દારૂણી, મદનાશની, ભાસ્કરી, રૂપસંપન્ના, રોશની, વિજયા, જયા, વર્દ્ધની, મોચની, વારાહી, કુટિલાકૃતિ, ચિત્તોદ્ભવકરી, શાતિ, કૌબેરી, વશકારિણી, યોગેશ્વરી, બલોત્સાહી, ચંડા, ભીતિ, પ્રધર્ષિણી, દુર્નિવારા, જગત્કંપકારિણી અને ભાનુમાલિની ઈત્યાદિક મહાવિદ્યાઓ પૂર્વે કરેલા સુકૃતવડે મહાત્મા રાવણને થોડા દિવસમા જ સિદ્ધ થઇ સંવૃદ્ધિ, જૃંભણી, સર્વાહારિણી, વ્યોમગામિની અને ઇંદ્રાણી—એ પાચ વિદ્યાઓ કુભકર્ણને સાધ્ય થઇ સિદ્ધાર્થા, શત્રુદમની, નિર્વ્યાઘાતા અને આકાશગામિની—એ ચાર વિદ્યાઓ વિભીષણને સાધ્ય થઇ જંબૂદ્વીપના પતિ અનાદૃતદેવે આવી રાવણને ખમાવ્યો "મોટા પુરૂષોના અપરાધમા તેમને પ્રણિપાત કરવો, તે જ તેનો મુખ્ય ઉપાય છે" પ્રથમ કરેલા વિઘ્નોનુ પ્રાયશ્ચિત્ત કરવાને ઇચ્છતો હોય તેમ તે બુદ્ધિમાન યક્ષે રાવણને માટે **સ્વયંપ્રભ** નામે નગર ત્યાં રચાવ્યુ તેઓને થયેલી વિદ્યાસિદ્ધિના ખબર સાભળી તેમના માતપિતા, બહેન અને બંધુવર્ગ ત્યા આવ્યો તેઓએ તેમનો સત્કાર કર્યો માતપિતાની દૃષ્ટિમા અમૃતવૃષ્ટિ અને બંધુવર્ગમા ઉત્સાહ ઉત્પન્ન કરતા તે ત્રણે ભાઇઓ ત્યાં સુખે રહેવા લાગ્યા પછી રાવણે છ ઉપવાસ કરીને દિશાઓને સાધવામા ઉપયોગી ચંદ્રહાસ નામનુ શ્રેષ્ઠ ખડ્ગ સાધ્યુ

તે સમયમા વૈતાઢ્યગિરિપર દક્ષિણશ્રેણીના આભૂષણભૂત **સુરસંગીત** નામના નગરમા **મય** નામે વિદ્યાધરનો રાજા હતો તેને **હેમવતી** નામે ગુણોના ધામરૂપ એક સ્ત્રી હતી તેની કુક્ષિથી **મંદોદરી** નામે એક દુહિતા થઈ હતી તે યૌવનવતી થતા તેનો પિતા **મય** વિદ્યાધર તેના વરને માટે વિદ્યાધરકુમારોના ગુણાગુણનો વિચાર કરવા લાગ્યો જ્યારે તેમા કોઈ યોગ્ય વર તેના જોવામા આવ્યો નહિ ત્યારે તે તેની ચિંતામા મગ્ન થઇ ગયો તેવામા તેના મંત્રીએ કહ્યુ—'સ્વામી ! ખેદ કરો નહિ, બલવાન અને રૂપવાન એવો રત્નશ્રવાનો પુત્ર **દશાનન** તેને યોગ્ય વર છે પર્વતોમા મેરૂની જેમ સહસ્ર વિદ્યાને સિદ્ધ કરનાર અને દેવતાઓથી પણ અકંપિત એ રાવણની સદશ વિદ્યાધરોમા કોઈ પણ રાજકુમાર નથી ' તે સાભળી 'તારી વાત બરાબર છે ' એવુ કહી હર્ષિત થઈને બાધવ, સૈન્ય અને અંતપુરના પરિવાર સાથે મંદોદરીને પણ લઇ, પ્રથમથી પોતાના આવવાના ખબર આપીને પોતાની પુત્રી રાવણને આપવા માટે મય વિદ્યાધર સ્વયંપ્રભ નગરે આવ્યો ત્યા સુમાળી વિગેરે જે ગોત્રવૃદ્ધ મહાશયો હતા તેઓ રાવણ ને મંદોદરીનો સબંધ કરવાને કબૂલ થયા. પછી શુભ દિવસે સુમાળી અને મય વિગેરેએ તેમનો વિવાહ કરાવ્યો વિવાહોત્સવ કરીને મય વિગેરે સર્વ પોતાને નગરે ગયા રાવણ એ સુદર રમણીની સાથે ચિરકાળ ક્રીડા કરવા લાગ્યો

એક વખતે રાવણ, પડખે લટકતા મેઘમંડલથી જાણે પાખોવાળો હોય તેવા મેઘરવ નામના પર્વત ઉપર ક્રીડા કરવાને ગયો ત્યા ક્ષીરસાગરમા અપ્સરાની જેમ એક સરો-

વરમાં સ્નાન કરતી છ હજાર ખેચરકન્યાઓ તેના જોવામાં આવી. તે વખતે પદ્મિનીઓ જેમ સૂર્યને જુએ તેમ નેત્રકમળને પ્રફુલ્લિત કરતી તેઓ પોતાનો સ્વામી કરવાની ઇચ્છાએ રાવણને અનુરાગથી જોવા લાગી. સ્વલ્પ સમયમાં કામથી અતિ પીડિત થતાં તેઓ લજ્જા છોડી ' તમે અમારા પતિ થાઓ ' એમ સ્વતઃ રાવણની પ્રાર્થના કરવા લાગી. તેઓમાં સર્વશ્રી અને સુરસુંદરની પુત્રી **પદ્માવતી, મનોવેગા** અને બુધની દુહિતા **અશોકલતા** તથા કનક અને સંધ્યાની પુત્રી વિદ્યુત્પ્રભા મુખ્ય હતી. તેમને તથા તે શિવાય બીજી પણ જગત્પ્રખ્યાત વંશમાં ઉત્પન્ન થયેલી તે સર્વ સરાગી કન્યાઓને રાગી રાવણ તે જ વખત ગાંધર્વવિધિથી પરણ્યો. તે કન્યાઓના રક્ષકપુરૂષોએ જઇને તેમના પિતાઓને જણાવ્યું કે-' તમારી કન્યાઓને પરણી લઇને કોઇક ચાલ્યો જાય છે ' તે સાંભળી **અમરસુંદર** નામે વિદ્યાધરનો ઇંદ્ર તે કન્યાઓના પિતાઓની સાથે ક્રોધ પામીને રાવણને મારવાની ઇચ્છાથી તેની પછવાડે દોડ્યો. તેને આવતો જોઇ તે સર્વ નવોઢા કન્યાઓએ રાવણને કહ્યું કે—" સ્વામી ! વિમાનને ત્વરાથી ચલાવો, વિલંબ કરો નહીં; કેમકે આ અમરસુંદર વિદ્યાધરનો ઇંદ્ર એકલો પણ અજય્ય છે તો કનક અને બુધ વિગેરેના પરિવારથી પરવર્યો સતો આવે છે ત્યારે તો શી વાત કરવી ? તેમની આવી વાણી સાંભળી રાવણ હસીને બોલ્યો—' અરે મુગ્ધાઓ ! સર્પોની સાથે ગરૂડની જેમ તેઓની સાથે મારૂં યુદ્ધ જુઓ. આ પ્રમાણે રાવણ કહેતો હતો તેટલામાં તો મહાગિરિપર મેઘની જેમ તે વિદ્યાધરો ગરજથી દુર્દિન કરતા તેની પાસે આવી પહોંચ્યા. વીર્યથી દારૂણ એવા રાવણે અસ્ત્રો વડે અસ્ત્રોને ખંડિત કરી તેમને નહીં મારવાની ઇચ્છાથી પ્રસ્વાપન નામના અસ્ત્રવડે મોહિત કરી દીધા અને નાગપાશવડે તેમને પશુની જેમ બાંધી લીધા. પછી જ્યારે સર્વ પ્રિયાઓએ પિતૃભિક્ષા માગી ત્યારે રાવણે તેમને છોડી મૂક્યા એટલે તેઓ પોતપોતાના નગરમાં ચાલ્યા ગયા અને હર્ષ પામેલા લોકો જેને અર્ઘ્ય આપતા હતા એવો રાવણ તે બાળાઓના સાથે સ્વયંપ્રભ નગરમાં આવ્યો.

કુંભપુરના રાજા **મહોદરની સુરૂપનયના** પત્નીના ઉદરથી ઉત્પન્ન થયેલી વિદ્યુતની માળા જેવી કાંતિવાળી અને પૂર્ણકુંભના જેવા સ્તનવાળી તડિ માળા નામે એક યૌવનવતી પુત્રીને કુંભકર્ણ પરણ્યો. અને વૈતાઢ્યગિરિની દક્ષિણશ્રેણીમાં જ્યોતિષ્પુરના રાજા **વીરની નંદવતી** રાણીના ઉદરથી ઉત્પન્ન થયેલી પંકજની શોભાને ધારનાર દ્રષ્ટિવાળી અને દેવાંગના જેવી **પંકજશ્રી** નામની કન્યા સાથે બિભીષણ પરણ્યો. રાવણની સ્ત્રી મંદોદરીએ ચંદ્રની જેવા તેજસ્વી અને અદ્ભુત પરાક્રમી ઇંદ્રજિત નામના એક પુત્રને જન્મ આપ્યો. કેટલોક કાળ ગયા પછી મેઘની જેમ નેત્રને આનંદ આપનાર મેઘવાહન નામના એક બીજા પુત્રને જન્મ આપ્યો.

કુંભકર્ણ અને બિભીષણ પિતાનું વૈર યાદ કરી વૈશ્રવણે આશ્રિત કરેલી લંકાને સદા ઉપદ્રવ કરવા લાગ્યા; તથી એક વખત વૈશ્રવણે દૂત મોકલી સુમાળીને કહેવરાવ્યું કે- રાવણના અનુજબંધુ અને તમારા લઘુ પુત્ર કુંભકર્ણ અને બિભીષણને શિખામણ દઇને વારો. એ બંને વીરમાની અને દુર્મદ બાળકો પાતાળલંકામાં રહેવાથી કુવાના દેડકાની જેમ પોતાની અને બીજાની શક્તિને જાણતા નથી. તેઓ મત્ત થઇ વિજય

મેળવવાની ઇચ્છાએ છળ કરી મારી નગરીને ઉપદ્રવ કર્યા કરે છે, પણુ ચિરકાળ મે તેમની ઉપેક્ષા કરી છે. હે ક્ષુદ્ર ! જો તુ તેમને સમજાવીશ નહી તો તારી સાથે તેમને માળીને માર્ગે મોકલી દઇશ તુ તો અમારૂ બળ જાણે છે. ” આવા દૂતના વચન સાંભળી મહામનસ્વી રાવણુ ક્રોધથી બોલ્યો—“ અરે ! એ વૈશ્રવણુ કોણુ છે ? જે બીજાને કર આપનારો છે અને બીજાના શાસનથી જે લંકાપર શાસન ચલાવે છે, તે છતા આવું ઉદ્ધત બોલતા કેમ શરમાતો નથી ? આહા ! કેવી મોટી ધીઠતા ! તુ દૂત છે માટે તને મારતો નથી, તેથી તુ અહીંથી ચાલ્યો જા ” આ પ્રમાણે રાવણુના કહેવાથી તે દૂતે તત્કાળ વૈશ્રવણુપાસે જઇને તે બધો વૃત્તાંત કહ્યો દૂતના ગયા પછી તેની પાછળ તરતજ રાવણુ પોતાના સહોદરોને અને સૈન્યને લઈ મોટા ક્રોધથી લંકાસમીપે આવ્યો આગળ મોકલેલા દૂતે તેને ખબર આપ્યા, એટલે વૈશ્રવણુ યુદ્ધ કરવાને માટે મોટી સેના લઇને લંકાપુરીની બહાર નીકળ્યો થોડા વખતમા અનિવારિત પ્રસરતો પવન જેમ વનભૂમિનો ભંગ કરે તેમ રાવણે તેની સેનાનો ભંગ કરી નાખ્યો જ્યારે રાવણે તેની સેનાનો ભંગ કર્યો ત્યારે પોતાનો ભંગ થયેલો માનનારા વૈશ્રવણુનો ક્રોધાગ્નિ બુઝાઈ ગયો અને તે વિચાર કરવા લાગ્યો કે—“ કમળો છેદાતા સરોવરની જેમ, દંતભંગ થતા દંતીની જેમ, શાખાચ્છેદ થતા વૃક્ષની જેમ, મણિરહિત અલંકારની જેમ, જ્યોત્સ્નારહિત ચંદ્રની જેમ અને નિર્જળ થયેલા મેઘની જેમ શત્રુઓએ માનભંગ કરેલા માની પુરૂષની સ્થિતિને ધિક્કાર છે ! પરંતુ તે પુરૂષ જો મુક્તિને માટે યત્ન કરે તો જરૂર વાસ્તવિક સ્થાનને પામે છે ‘ થોડુ છોડી દઇ તેના બદલામા બહુની ઇચ્છા કરનાર પુરૂષ લજ્જાનું સ્થાન થતો નથી ’ માટે અનેક અનર્થને આપનારા આ રાજ્યની મારે જરૂર નથી હવે હુ તો મોક્ષમંદિરના દ્વારરૂપ દીક્ષા ગ્રહણુ કરીશ આ કુંભકર્ણુ અને વિભીષણુ જો કે મારા અપકારી થયેલા હતા, પણુ તે કારણે આવા માર્ગનું મને દર્શન થવાથી તેઓ મારા ઉપકારી થયા છે આગળ પણુ મારી માસીનો પુત્ર હોવાથી રાવણુ મારો બંધુ છે અને અત્યારે કર્મથી પણુ બંધુ છે, કારણુ કે તેના તરફથી આવો ઉપક્રમ થયા વગર મારી આવી બુદ્ધિ થાત નહિ ” આવો વિચાર કરી વૈશ્રવણે શસ્ત્રાદિક છોડી, તત્ત્વનિષ્ઠ થઈ પોતાની મેળે દીક્ષા ગ્રહણુ કરી એ ખબર જાણી રાવણે તેમની પાસે આવી, નમસ્કાર કરી અંજલી જોડી કહ્યુ કે—‘ તમે મારા જ્યેષ્ઠ બંધુ છો, માટે આ અનુજના અપરાધને ક્ષમા કરો હે બાંધવ ! તમે નિઃશંક થઈ આ લંકામા રાજ્ય કરો અમે અહિંથી બીજે જઈશુ કારણુ કે પૃથ્વી ઘણી વિશાળ છે ’ આ પ્રમાણે રાવણે કહ્યુ તથાપિ તે જ ભવમા મોક્ષે જનાર તે મહાત્મા વૈશ્રવણુ પ્રતિમા ધરી રહ્યા હતા તેથી કાંઈ પણુ બોલ્યા નહિ વૈશ્રવણુને નિઃસ્પૃહ જાણી રાવણે તેમને ખમાવી પ્રણામ કરીને લંકાપુરી અને પુષ્પક વિમાન ગ્રહણુ કર્યું પછી વિજયલક્ષ્મીરૂપ લતામા પુષ્પ જેવા તે પુષ્પક વિમાનમા બેસી રાવણુ અર્હંત પ્રતિમાને વાંદવા માટે સમેતશિખરગિરિપર ગયો ત્યા પ્રતિમાને વંદના કરીને નીચે ઉતરતા રાવણે સેનાના કલકલ શબ્દની સાથે એક વનના હાથીની ગર્જના સાંભળી તે સમયે **પ્રહસ્ત** નામના એક પ્રતિહારે આવી રાવણુને કહ્યુ કે—‘ હે દેવ ! આ હસ્તિરત્ન આપનું વાહન થવાને યોગ્ય છે ’ પછી જેના દાંત પહોળા અને ઉંચા છે, નેત્ર મધુ પિંગલ વર્ણુના છે, કુંભસ્થળ શિખર જેવુ ઉન્નત છે, મદને ઝરનારી નદીનો જે ગિરિ છે અને જે સાત હાથ ઉંચો ને નવ હાથ લાંબો છે એવા તે વનગજેંદ્રને

ક્રીડામાત્રમાં વશ કરી રાવણ તેની ઉપર આરૂઢ થયો. તેના ઉપર બેસવાથી ઐરાવત ઉપર બેઠેલા ઇંદ્રના જેવી શોભાને અનુસરતા રાવણે તે હસ્તીનું ભુવનાલંકાર એવું નામ પાડ્યું, અને તેને ગજશાળામાં બાંધી રાવણે તે રાત્રિ ત્યાં જ નિર્ગમન કરી.

પ્રાત:કાળે પરિવાર સાથે રાવણ સભામાં આવીને બેઠો, તેવામાં ઘા વાગવાથી જર્જરિત થઈ ગયેલો પવનવેગ નામે વિદ્યાધર પ્રતિહારની પાસે આજ્ઞા મગાવી સભામાં આવી પ્રણામ કરીને બોલ્યો કે—“ હે દેવ ! કિષ્કિંધી રાજાના પુત્ર સૂર્યરજા અને ઋક્ષરજા પાતાળલંકામાંથી કિષ્કિંધા નગરીએ ગયા હતા. ત્યાં યમની જેવા ભયંકર અને પ્રાણનો સંશય કરે તેવા યમરાજાની સાથે તેમને મોટું યુદ્ધ થયું. ચિરકાળ યુદ્ધ કરી છેવટે યમરાજાએ તે બંનેને ચોરની જેમ બાંધી લઈને પોતાના કારાગૃહમાં નાંખ્યા છે. ત્યાં યમરાજા વૈતરણીસહિત નરકાવાસ બનાવી તે બંનેને પરિવારસાથે છેદનભેદન વિગેરેના દુ:ખ આપે છે. હે અલંઘનીય આજ્ઞાવાળા દશમુખ ! તેઓ તમારા ક્રમે આવેલા સેવકો છે માટે તેમને છોડાવો, કેમકે તેમનો પરાભવ તે તમારો પરાભવ જ છે.” તે સાંભળી રાવણ બોલ્યો—“ તમે કહો છો તે નિ:શંક એમજ છે. ‘ આશ્રયના દુર્બળપણાથી જ આશ્રિતનો પરાભવ થાય છે ’ તે દુર્બુદ્ધિએ પરોક્ષ રીતે મારા સેવકોને બાંધ્યા છે અને કારાગૃહમાં નાંખ્યા છે, તો તેનું ફળ હું તેને સત્વર આપીશ.” આ પ્રમાણે કહી અનેક પ્રકારની ઇચ્છાવાળો અને ઉગ્ર ભુજવીર્યને ધારણ કરનારો રાવણ સૈન્યસહિત યમ દિક્પાલે પાળેલી કિષ્કિંધાપુરીએ આવ્યો. ત્યાં ત્રપુપાન, શિલાસ્ફાલન અને પર્વતછેદ વિગેરે[1] મહા દુ:ખોવાળા સાત દારુણ નરકો રાવણના જોવામાં આવ્યા. તેમાં પોતાના સેવકોને ક્લેશ પામતા જોઈ સર્પોને ગરૂડ ત્રાસ પમાડે તેમ રાવણે રોષ કરી તેના રક્ષક તરીકે રહેલા પર માધાર્મિકોને[2] ત્રાસ પમાડ્યો. પછી તે કલ્પિત નરકોમાં રહેલા પોતાના સેવકોને અને બીજાઓને પણ સર્વને તેમાંથી છોડાવ્યા. ‘ મોટા પુરૂષોનું આગમન કોના ક્લેશનો છેદ નથી કરતું ? ’ પછી લગામ તે નરકના રક્ષકો પુકાર મારતા અને ઉંચા હાથ કરતા યમરાજાપાસે ગયા અને સર્વ સમાચાર તેને કહ્યા. તે સાંભળી યુદ્ધરૂપ નાટકનો સૂત્રધાર યમરાજા બીજો યમ હોય તેમ ક્રોધથી રક્ત નેત્ર કરતો યુદ્ધ કરવાને નગરીની બહાર નીકળ્યો. સૈનિકો સૈનિકોની સાથે, સેનાપતિઓ સેનાપતિઓની સાથે અને ક્રોપી યમરાજ ક્રોપી રાવણની સાથે એમ પરસ્પર યુદ્ધ ચાલ્યું. ઘણીવાર સુધી બાણાબાણી યુદ્ધ કર્યા પછી ઉન્મત્ત હસ્તી શુંઢાદંડને ઉંચા કરી જેમ દોડે તેમ યમરાજા દારુણ દંડ લઈને વેગથી રાવણ ઉપર દોડ્યો. શત્રુઓને નપુંસકની જેવા ગણનારા રાવણે ક્ષુરપ્ર બાણવડે કમળની જેમ તે દંડના ચુરેચુરા કરી નાખ્યા. ફરીવાર યમરાજે રાવણને બાણોથી ઢાંકી દીધો, એટલે રાવણે સર્વ ગુરુઓને જેમ લોભ નિવારે તેમ તે સર્વ બાણોને દૂર કરી નાખ્યા. પછી એક સાથે ઘણાં બાણોને વર્ષાવતા રાવણે બળનો નાશ કરનાર જરાની જેમ યમરાજને જર્જરિત કરી દીધો, એટલે યમરાજ સંગ્રામમાંથી નાસીને વેગવડે રથનુપૂરના રાજા ઇંદ્ર વિદ્યાધરને શરણે ગયો. ઇંદ્રરાજાને નમી અંજલિ જોડીને તે બોલ્યો કે—‘ હે પ્રભુ ! આ યમપણાને હવે હું તિલાં

---

1 નરકોની કલ્પના કરીને મનુષ્યોને તપાવેલું સીસું પાવું, પત્થરની શીલા સાથે પછાડવા, કરવતથી છેદન કરવા વિગેરે દુ:ખો. 2 નરકમાં પરમાધામી દુ:ખ આપે છે તેમ અહિં પણ તે નામ આપેલું છે.

જળિ આપુ છુ હે નાથ! રોષથી કે તોષથી હવે હું યમપણું કરીશ નહિ, કારણ કે અત્યારે યમના પણ યમ જેવો રાવણ રૂઠેલો છે તેણે નરકના રક્ષકોને નસાડી સર્વ નારકીને છોડાવી દીધા છે, અને તેની પાસે ક્ષાત્રવ્રતરૂપ ધન છે, તેથી જ તેણે મને રણમાથી જીવતો મૂક્યો છે તેણે વૈશ્રવણને જીતીને લકાનુ રાજ્ય અને તેનુ પુષ્પક વિમાન કબજે કર્યું છે અને સુરસુદર જેવા વીર વિદ્યાધરને પણ જીતી લીધો છે" યમરાજના આવા વચન સાભળી ઇંદ્ર વિદ્યાધર ક્રોધ પામ્યો અને યુદ્ધ કરવા તૈયાર થયો પણ બળવાનની સાથે યુદ્ધ કરવામા ભીરૂ એવા કુલમત્રીઓએ અનેક ઉપાયોથી સમજાવીને તેને અટકાવ્યો પછી તેણે યમરાજને સુર-સગીત નામનું નગર આપ્યુ અને પોતે રથનુપૂર નગરમાં રહીને પૂર્વવત્ વિલાસ કરવા લાગ્યો

અહી પૂર્ણપરાક્રમી રાવણ આદિત્યરજાને કિષ્કિંધાપુરી અને ઋક્ષરાજાને ઋક્ષપુર આપી દેવતાઓની જેમ બાધવો અને નગરજનોથી સ્તવાતો લકા નગરીમા ગયો અમરાવતીમા ઇંદ્રની જેમ લકામા રહીને રાવણે પોતાના પિતામહનું રાજ્ય ચલાવવા માડ્યું

વાનરોના રાજા આદિત્યરજાને **ઇંદુમાલિની** નામની રાણીથી **વાલી** નામે એક મહા બળવાન પુત્ર થયો બાહુબલમા ઉગ્ર એવો વાલી નિત્ય સમુદ્રાત જબૂદ્વીપની પ્રદક્ષિણા કરીને સર્વ ચૈત્યોની વદના કરતો હતો આદિત્યરજાને **સુગ્રીવ** નામે બીજો પુત્ર થયો અને **શ્રીપ્રભા** નામે તેનાથી નાની પુત્રી થઇ ઋક્ષરજાને **હરિકાંતા** નામની સ્ત્રીથી **નલ** અને **નીલ** નામના જગત્પ્રખ્યાત પુત્રો થયા રાજા આદિત્યરજા પોતાના મહાબળવાન પુત્ર વાલીને રાજ્ય આપી પોતે દીક્ષા લઈ તપ કરીને મોક્ષે ગયા વાલીએ સમ્યગ્દષ્ટિ, ન્યાયી, દયાળુ અને મહાપરાક્રમી એવા પોતાની જેવા પોતાના લઘુબધુ સુગ્રીવને યુવ-રાજપદે સ્થાપન કર્યો એક વખતે રાવણ અતઃપુરસહિત હાથીપર બેસીને ચૈત્યવદન કરવા માટે મેરૂગિરિપર ગયો હતો, તે વખતે મેઘપ્રભના પુત્ર **ખર** નામના એક ખેચરે લકામાં સૂર્પણખાને જોઈ જોતા જ પોતે અનુરાગી થઈ એ સાનુરાગી કન્યાનુ હરણ કર્યું અને ત્યાથી પાતાળલકામાં ગયો ત્યા રહેલા આદિત્યરજાના પુત્ર **ચદ્રોદરને** કાઢી મૂકીને પોતે તે નગરી કબજે કરી લીધી ક્ષણવાર પછી મેરૂપરથી રાવણ લકામા આવ્યો ત્યા તેણે ચદ્રણખા (સૂર્પણખા)ના હરણના ખબર સાભળ્યા, તેથી તત્કાળ ગુસ્સે થયો અને હાથીના શિકાર ઉપર કેસરીસિહ દોડે તેમ તે ખર વિદ્યાધરનો ઘાત કરવાને ચાલ્યો તે વખતે મદોદરીએ ત્યા આવી રાવણને કહ્યુ કે—"હે માનદ! આવો અનુચિત સમારભ કેમ કરો છો? જરા વિચાર કરો, કેમકે કન્યા તો અવશ્ય કોઈને આપવી જ પડત, તો તે કન્યા જ કદિ સ્વેચ્છાએ તેના મનગમતા કુલીન વરને વરે તો તેમા ખોટુ શુ છે? તે તો ઉલટુ સારૂ ગણાય એ દૂષણનો પુત્ર ખર વિદ્યાધર સૂર્પણખાને યોગ્ય વર છે, અને તે તમારો એક નિર્દોષ અને પરાક્રમી સુભટ થઈ પડે તેવો છે, માટે પ્રધાનપુરૂ-ષોને મોકલી તેની સાથે તેનો વિવાહ કરો અને તેને પાતાળલકાનુ રાજ્ય સોપી તેના ઉપર પ્રસન્ન થાઓ." આ પ્રમાણે બને અનુજબધુઓએ પણ રાવણને કહ્યુ, એટલે **મય** અને **મારીચ** નામના બે રાક્ષસ અનુચરોને મોકલી સૂર્પણખાને ખર સાથે પરણાવી દીધી પછી ખર વિદ્યાધર પાતાળલકામા રહી રાવણની આજ્ઞા પાળતો **ચદ્રન-ખાની** સાથે નિર્વિઘ્ને ભોગ ભોગવવા લાગ્યો તેણે ચદ્રોદરને કાઢી મૂક્યો હતો તે

કાળયોગે મૃત્યુ પામ્યો, તે વખતે તેની અનુરાધા નામે પત્ની ગર્ભિણી હતી તે નાસીને વનમાં જતી રહી. તેણે વનમાં સિંહણ જેમ સિંહને જન્મ આપે તેમ નીતિપ્રમુખ ગુણોના પાત્ર વિરાધ નામના પુત્રને જન્મ આપ્યો. યૌવનવય પ્રાપ્ત થતાં તે વિરાધ સર્વ કળાસાગરના પારને પામી ગયો પછી એ મહાભુજ અસ્ખલિત વેગે પૃથ્વીપર વિહાર કરવા લાગ્યો.

એ અરસામાં રાવણે પોતાની રાજસભામાં કથા પ્રસંગે 'વાનરેશ્વર વાલી મહા પ્રૌઢ પ્રતાપી અને બળવાન છે' એવું સાંભળ્યું, તેથી તસ્તેજ સૂર્યની જેમ બીજાના પ્રતાપને નહિ સહન કરનારા રાવણે એક દૂતને શિક્ષા આપી વાલીની પાસે મોકલ્યો. તેણે આવી વાલીને નમસ્કાર કરી ધીર વચને કહ્યું–' હું રાવણનો દૂત છું, તેથી તેનો કહેવરાવેલો એક સંદેશો સાંભળો—તમારા પૂર્વજ શ્રીકંઠ શત્રુઓથી પરાભવ પામી અમારા શરણ્ય એવા પૂર્વજ કીર્તિધવળને શરણે આવ્યા હતા. પોતાના શ્વસુરપક્ષના જાણી તેમનું શત્રુઓથી રક્ષણ કરી તેમના વિયોગથી કાયર થઈ આ વાનરદ્વીપમાં જ તેમને રાખ્યા હતા. ત્યારથી આપણે પરસ્પર સ્વામીસેવકનો સંબંધ થયેલો છે અને એ પ્રમાણે આપણા બંને પક્ષમાં ઘણા રાજાઓ થઇ ગયા છે એ જ અનુક્રમે સત્તરમા તમારા પિતામહ કિષ્કિંધી રાજા થયા. તે વખતે સુકેશ નામે મારા પ્રપિતામહ થયા હતા. તેઓની વચ્ચે પણ તેવી રીતનોજ સંબંધ ચાલ્યો હતો. તે પછી અઢારમા સૂર્યરજા નામે તમારા પિતા થયા, જેઓ યમરાજાને ત્યાં બંદિખાને પડ્યા હતા તેને મેં જ છોડાવેલા છે તે સર્વ જન જાણે છે, અને પાછા તેમને મેં કિષ્કિંધા નગરીના રાજ્યઉપર બેસાર્યા હતા તે પણ પ્રખ્યાત છે. અધુના તેમના વાલી નામે તમે પુત્ર થયા છો તો આપણા પૂર્વથી ચાલ્યા આવતા સ્વામીસેવકના સંબંધવત્ તમે અમારી સેવા કરો." દૂતના આવા વચન સાંભળી ગર્વરૂપ અગ્નિના શમી વૃક્ષજેવા મહામનસ્વી વાલીએ અવિકારી આકૃતિ રાખી ગંભીર વાણીએ કહ્યું—"રાક્ષસો અને વાનરોના રાજાઓને એટલે કે તમારા અને મારા બંને કુળને આજ દિન સુધી પરસ્પર અખંડિત સ્નેહસંબંધ છે તે હું જાણું છું આપણા પૂર્વજોએ સંપત્તિ અને વિપત્તિમાં પરસ્પર સહાય આપેલી છે તેનું કારણ માત્ર સ્નેહ છે, કાંઈ સ્વામી–સેવકપણું નથી હે દૂત! સર્વજ્ઞ અર્હંતદેવ અને સાધુગુરૂ વિના કોઈ બીજો સેવવા યોગ્ય સ્વામી હું જાણતો જ નથી, તો તારા સ્વામીને આવો મનોરથ કેમ થયો છે? પોતાને સ્વામી અને અમોને સેવક માનનારા તારા રાજાએ કુળક્રમથી આવેલો સ્નેહસંબંધ આજે ખંડિત કર્યો છે, પરંતુ મિત્રકુળમાં ઉત્પન્ન થયેલા અને પોતાની શક્તિ નહિ જાણનારા તે રાવણની ઉપર હું કાંઈ પણ વિપ્રિય[1] કરીશ નહિ, કારણ કે હું લોકાપવાદથી બીહું છું એ કદિ તે કાંઈ વિપ્રિય કરશે તો હું તેનો પ્રતિકાર કરીશ, પણ પૂર્વના સ્નેહરૂપી વૃક્ષને છેદવામાં અગ્રેસર નહીં થાઉં હે દૂત! તારો સ્વામી તેની શક્તિ પ્રમાણે જે કરવું હોય તે ભલે કરે, તું અહીંથી ચાલ્યો જા' આ પ્રમાણે કહી વાલીએ વિદાય કરેલા દૂતે રાવણની પાસે આવી તે સર્વ વૃત્તાંત જણાવ્યો.

દૂતની વાણી સાંભળી જેનો ક્રોધાગ્નિ પ્રજ્વલિત થયેલો છે એવો રાવણ મોટું સૈન્ય લઈ તત્કાળ કિષ્કિંધાપુરી સમીપે આવ્યો. ભુજવીર્યથી શોભતો વાલી રાજા પણ તૈયાર

---

૧ અપ્રિય—નુકશાનકારક ક્રિયા.

થઇને તેની સામો આવ્યો **પરાક્રમી વીરોને યુદ્ધના અતિથિ પ્રિય હોય છે** પછી બંને સૈન્યમાં પાષાણપાષાણી, વૃક્ષાવૃક્ષી અને ગદાગદી યુદ્ધ ચાલ્યુ તેમા રથો પરતા પાપડની જેમ ચૂરાવા લાગ્યા, હાથીઓ મૃત્તિકાના પિંડની જેમ ભગાવા લાગ્યા, ઘોડાઓ કોળાની જેમ સ્થાને સ્થાને ખંડિત થવા લાગ્યા અને પેદલો ચચા (ચાડીયા) ની જેમ ભૂમિપર પડવા લાગ્યા આ પ્રમાણે પ્રાણીઓનો સંહાર થતો જોઇ કપીશ્વર વાલીને દયા આવી, તેથી તે વીરે સત્વર રાવણપાસે આવીને કહ્યુ કે—"વિવેકી પુરૂષોને એક સામાન્ય પ્રાણીનો પણ વધ કરવો યોગ્ય નથી તો હસ્તી વિગેરે પંચેન્દ્રિય જીવના વધની તો વાત જ શી કરવી? જો કે પરાક્રમી પુરૂષોને શત્રુઓનો વિજય કરવો યોગ્ય છે, પરંતુ પરાક્રમી પુરૂષો પોતાની ભુજાઓથી જ વિજય ઇચ્છે છે હે રાવણ! તું પરાક્રમી છે અને વળી શ્રાવક છે, માટે સૈન્યને યુદ્ધ કરાવવુ છોડી દે, કારણ કે અનેક પ્રાણીઓનો સંહાર થવાથી તે યુદ્ધ ચિરકાળ નરકની પ્રાપ્તિને માટે થાય છે" આ પ્રમાણે જ્યારે વાલીએ રાવણને સમજાવ્યો ત્યારે ધર્મને જાણનાર અને સર્વ પ્રકારના યુદ્ધમા ચતુર એવા રાવણે પોતાની જાતે યુદ્ધ કરવાનો આરંભ કર્યો, પણ રાવણે જે જે અસ્ત્રો મૂક્યા તે તે કપીશ્વર વાલીએ અગ્નિના તેજને સૂર્યની જેમ પોતાના અસ્ત્રથી પરાસ્ત કરી નાખ્યા પછી રાવણે સર્પાસ્ત્ર અને વરૂણાસ્ત્ર પ્રમુખ મંત્રાસ્ત્રો મૂક્યા તેને પણ ગરૂડાસ્ત્ર વિગેરે પ્રતિસ્પર્ધિ અસ્ત્રોથી વાલીએ છેદી નાખ્યા જ્યારે સર્વ શસ્ત્રો ને મંત્રાસ્ત્રો નિષ્ફળ થયા ત્યારે દશમુખે મોટા સર્પની જેવુ ભયંકર **ચંદ્રહાસ** નામનુ ખડ્ગ ખેંચ્યું જાણે એક શિખરવાળો ગિરિ હોય અથવા એક દાંતવાળો હાથી હોય તેમ રાવણ તે ખડ્ગ ઉંચુ કરીને વાલીને મારવા દોડ્યો તત્કાળ વાલીએ શાખાસહિત વૃક્ષની જેમ રાવણને ચંદ્રહાસ ખડ્ગસહિત ડાબે હાથે એક લીલામાત્રમા ઉપાડી લીધો અને એક દડાની માફક તેને કાખમા રાખી કપીશ્વર વાલી અવ્યગ્રપણે ક્ષણવારમા ચાર સમુદ્રસહિત પૃથ્વી ફરતો ફેરો ફરી આવ્યો, અને પછી પાછો ત્યા આવી લજ્જાથી જેની ગ્રીવા નમેલી છે એવા રાવણને છોડી દઇ આ પ્રમાણે કહ્યુ કે—"હે રાવણ! વીતરાગ, સર્વજ્ઞ, આપ્ત અને ત્રૈલોક્યપૂજિત એવા અરિહંત દેવ શિવાય બીજો કોઇ પણ મારે નમસ્કાર કરવા યોગ્ય નથી અંગમાથી જ ઉઠેલા માનરૂપી શત્રુને ધિક્કાર છે કે જેનાથી મોહ પામીને મને નમાવવાનુ અભિમાન ધરવાથી તુ આવી અવસ્થાને પ્રાપ્ત થયો છે, પણ પૂર્વના ઉપકારોનું સ્મરણ કરીને મે તને છોડી મૂક્યો છે અને આ પૃથ્વીનુ રાજ્ય આપ્યુ છે, માટે તુ અખંડ આજ્ઞાએ તેનુ પાલન કર જો હુ વિજયની ઇચ્છા કરૂ તો તારે માટે આ પૃથ્વી ક્યાથી હોય? કેમકે સિંહોએ સેવેલા વનમા હસ્તીઓનુ સ્થાન હોય જ નહિ, પણ હુ તો હવે મોક્ષસામ્રાજ્યના કારણભૂત દીક્ષાને જ ગ્રહણ કરીશ અને આ સુગ્રીવ તારી આજ્ઞા ધારણ કરતો સતો કિષ્કિંધા નગરીનો રાજા થશે"

આ પ્રમાણે કહી તત્કાળ વાલીએ પોતાના રાજ્ય ઉપર સુગ્રીવને બેસાર્યો અને પોતે **ગગનચંદ્ર** મુનિની પાસે જઇ વ્રત ગ્રહણ કર્યું. વિવિધ પ્રકારના અભિગ્રહ ધરી તપને આચરતા અને મુનિની પડિમાને વહેતા વાલી મુનિ ધ્યાનવાન્ અને મમતારહિત થઇ પૃથ્વીપર વિહાર કરવા લાગ્યા જેમ વૃક્ષને પુષ્પ, પત્ર અને ફળાદિ સંપત્તિઓ પ્રાપ્ત

થાય તેમ વાલી મુનિને અનુક્રમે અનેક લબ્ધિઓ ઉત્પન્ન થઈ અન્યદા અષ્ટાપદગિરિપર જઈ ભુજાને લાંબી કરીને તે કાયોત્સર્ગે રહ્યા કે જેથી તે બાંધેલા હિંચકાવાળા વૃક્ષની જેવા દેખાવા લાગ્યા. એક માસે કાયોત્સર્ગ પારીને તેમણે પારણું કર્યું એવી રીતે વાર વાર મહિના મહિના સુધી કાયોત્સર્ગ કરી પારણું કરવા લાગ્યા.

અહીં સુગ્રીવે રાવણને પોતાની બહેન શ્રીપ્રભા પરણાવી કે જે સુકાઈ ગયેલા પૂર્વ સ્નેહરૂપી વૃક્ષના સારણી[1] જેવી થઈ ચંદ્ર જેવી ઉજ્જ્વળ કીર્તિવાળા સુગ્રીવે વાલીના ચંદ્રરશ્મિ નામના પરાક્રમી પુત્રને યુવરાજપદે સ્થાપન કર્યો. સુગ્રીવે જેની આજ્ઞા માન્ય કરી છે એવો રાવણ તેની બહેન શ્રીપ્રભાને પરણી સાથે લઈને લંકામાં ગયો. બીજી પણ કેટલીક વિદ્યાધરોની રૂપવતી કન્યાઓને રાવણ બળાત્કારે પરણ્યો.

એક દિવસ રાવણ નિત્યાલોક નામના નગરમાં નિત્યાલોક નામના રાજાની રત્નાવળી નામની કન્યાને પરણવા ચાલ્યો. માર્ગમાં અષ્ટાપદગિરિની ઉપર આવતા તેનું પુષ્પક વિમાન કિલ્લાપાસે શત્રુઓનું લશ્કર સ્ખલિત થાય તેમ સ્ખલિત થયું સાગરમાં નાંગર નાખવાથી અટકેલા વહાણની જેમ અને બાંધી લીધેલા હસ્તીની જેમ પોતાના વિમાનને અટકેલું જોઈ રાવણને મહા કોપ ચડ્યો. 'આ મારા વિમાનને સ્ખલિત કરનાર કયો પુરુષ યમરાજના મુખમાં પેસવાને ઇચ્છે છે?' આ પ્રમાણે કહેતા રાવણે નીચે ઉતરી પર્વતના મસ્તકપર જોયું તો ત્યાં જાણે પર્વતમાંથી નવીન શિખર થયું હોય તેવા કાયોત્સર્ગે રહેલા વાલી મુનિને પોતાના વિમાનની નીચે જોયા, એટલે રાવણે તેમને કહ્યું–"અરે વાલી મુનિ! શું તું અદ્યાપિ મારી ઉપર ક્રોધ રાખે છે? અને શું આ જગતને છેતરવા માટે દંભ કરીને વ્રત લઈ બેઠો છે? અગાઉ પણ કોઈ પ્રકારની માયાવડે મને ઉપાડીને ફેરવ્યો હતો. પછી 'આ મારા કરેલાનો બદલો વાળશે' એવી શંકાથી તે વખત દીક્ષા લીધી હતી, પણ અદ્યાપિ હું રાવણ તે નો તે છું અને મારી ભુજાઓ પણ તે ની તે જ છે હવે મારો વખત આવ્યો છે તો જોઈ લે. હું તારા કરેલાનો બદલો વાળું છું જેમ ચંદ્રહાસ ખડ્ગસહિત મને ઉપાડીને તું ચારે સમુદ્ર ફરતો ફર્યો હતો તેમ હવે અત્યારે તને આ પર્વતસહિત ઉપાડીને લવણસમુદ્રમાં નાંખી દઉં છું " આ પ્રમાણે કહી જેમ સ્વર્ગમાંથી પડેલું વજ્ર પૃથ્વીને ફાડી નાંખે તેમ રાવણ પૃથ્વીને ફાડી અષ્ટાપદગિરિની નીચે પેઠો. પછી ભુજબળથી મદોન્મત્ત એવા રાવણે એક સાથે સહસ્ર વિદ્યાનું સ્મરણ કરી તે દુર્ધર પર્વતને ઉપાડ્યો. તે સમયે તેના તડ તડાટ શબ્દોથી વ્યંતરો ત્રાસ પામવા લાગ્યા, ઝલઝલ શબ્દવડે ચપળ થયેલા સમુદ્રથી રસાતળ પૂરાવા લાગ્યું ખડખડ થઈને પડતા પાષાણોથી વનના હસ્તીઓ ક્ષોભ પામવા લાગ્યા અને કડકડાટ શબ્દ કરતા ગિરિનિતંબના ઉપવનમાંહેના વૃક્ષો ભાંગી પડવા લાગ્યાં. આવી રીતે રાવણે પર્વત ઉપાડ્યો, તે અવધિજ્ઞાનથી જાણી અનેક લબ્ધિરૂપ નદીઓના સાગર અને શુદ્ધબુદ્ધિવાળા મહામુનિ વાલી આ પ્રમાણે વિચારવા લાગ્યા–" અરે! આ દુર્મતિ રાવણ અદ્યાપિ મારી ઇર્ષ્યાથી અનેક પ્રાણીઓનો સંહાર અકાળે કરવા તૈયાર થયો છે અને ભરતેશ્વરે કરાવેલા આ ચૈત્યનો નાશ કરીને ભરતક્ષેત્રના આભૂષણરૂપ આ

[1] ક્યારીની નીક.

તીર્થનો ઉચ્છેદ કરવાનો યત્ન કરે છે. જો કે હું અત્યારે નિ:સગ, પોતાના શરીરમા પણ નિ સ્પૃહ, રાગદ્વેષરહિત અને સમતાજળમા નિમગ્ન છુ, તથાપિ આ ચૈત્યના અને પ્રાણીઓના રક્ષણને માટે રાગદ્વેષ ધારણ કર્યા વગર આ રાવણને જરા શિક્ષા આપુ ” આવો વિચાર કરી મુનીશ્વર વાલીએ પગના અગુઠાવડે અષ્ટાપદગિરિના ઉપલા ભાગને જરા દબાવ્યો, એટલે તત્કાળ મધ્યાહ્ન વખતે દેહની છાયાની પેઠે અને જળની બહાર રહેલા કૂર્મની પેઠે રાવણના ગાત્ર સકોચ પામી ગયા, તેના ભુજદડ ભાંગી ગયા અને મુખથી રૂધિર વમન કરતો તેમજ પૃથ્વીને રોવરાવતો રાવણ ઉચે સ્વરે રોવા લાગ્યો તે દિવસથી તે સાચો ‘ રાવણ ’ કહેવાયો તેનુ દીન રૂદન સાભળી દયાળુ મુનિએ તેને છોડી મુકયો, કેમકે ‘ આ કાર્ય માત્ર શિક્ષાને માટે જ હતુ, ક્રોધથી હતુ નહિ ’ પછી ગિરિના તળમાથી નીકળીને પ્રતાપ-રહિત થયેલો રાવણ પશ્ચાત્તાપ કરતો વાલી મુનિપાસે આવ્યો અને નમસ્કાર કરી અજલિ જોડીને આ પ્રમાણે બોલ્યો—“ જે પોતાની શક્તિને જાણતા નથી, જે અન્યાયના કરનારા છે અને જે લોભથી જીતાયેલા છે તે સર્વમાં હુ ધુરધર છુ હે મહાત્મા ! હુ નિર્લજ્જ થઇને વારવાર તમારો અપરાધ કરૂ છુ, અને તમે શક્તિવાન્ છતા કૃપાળુ થઇને તે સહન કરો છો હે પ્રભુ ! હવે હુ માનું છુ કે તમે પૂર્વે મારી ઉપર કૃપા કરીને જ પૃથ્વીને છોડી દીધી છે, કાંઈ અસમર્થપણે છોડી દીધી નથી, તથાપિ તે વખતે મારા જાણવામાં એમ આવ્યુ નહિ હે નાથ ! જેમ હસ્તીનો શિશુ પર્વતને ફેરવવા માટે પ્રયત્ન કરે તેમ મે અજ્ઞાનથી મારી શક્તિને તોળવા માંડી હતી આજે મારા જાણવામા આવ્યુ કે પર્વત અને રાફડામા તથા ગરૂડ અને ચાસ પક્ષીમાં જેટલો તફાવત છે તેટલો તફાવત તમારા અને મારા વચ્ચે છે હે સ્વામી ! મૃત્યુની અણી ઉપર રહેલા એવા મને તમે પ્રાણ આપ્યા છે મારી જેવા અપકારી ઉપર પણ તમારી આવી ઉપકારબુદ્ધિ છે માટે તમને નમસ્કાર છે ” આ પ્રમાણે દૃઢ ભક્તિપૂર્વક વાલી મુનિને કહી, ખમાવી અને ત્રણ પ્રદ-ક્ષિણા કરીને રાવણે તેમને નમસ્કાર કર્યો આવા તે મુનિના માહાત્મ્યથી હર્ષ પામેલા દેવતા-ઓએ ‘ સાધુ સાધુ ’ એવા શબ્દો કહીને વાલી મુનિની ઉપર આકાશમાથી પુષ્પવૃષ્ટિ કરી પછી ફરી વાર વાલી મુનિને પ્રણામ કરી તે પર્વતના મુગટ જેવા ભરતરાજાના કરાવેલા ચૈત્યસમીપ રાવણ આવ્યો ત્યા ચૈત્યની બહાર ચદ્રહાસ ખડ્ગ વિગેરે શસ્ત્રો મૂકી પોતે અંત પુરસહિત અદર જઈ ઋષભાદિક અર્હંતની અષ્ટપ્રકારી પૂજા કરી પછી એ મહા-સાહસિક રાવણે ભક્તિથી પોતાની નસોને ખેચી તેની તત્રી કરીને ભુજવીણા વગાડવા માડી દશાનન ગ્રામરાગથી રમ્ય એવી વીણા વગાડતો હતો અને તેના અત:પુરની સ્ત્રીઓ સપ્ત સ્વરથી મનોહર ગીત ગાતી હતી, તેવામા પન્નગપતિ ધરણેદ્ર તે ચૈત્યની યાત્રા માટે આવ્યા તેણે પૂજા કરીને પ્રભુને વદના કરી તે વખતે અર્હંતના ગુણ-મય એવા કરણ અને ધ્રુવક વિગેરે ગીતોનુ વીણાવડે ગાયન કરતા રાવણને જોઇ ધરણેદ્રે કહ્યુ–‘ હે રાવણ ! અર્હંતના ગુણોની સ્તુતિમય આ ગાયન બહુ જ સુદર છે, તે પણ તારા ભાવસહિત હોવાથી તારી ઉપર હુ સતુષ્ટ થયો છુ અર્હંતના ગુણોની સ્તુતિનુ મુખ્ય ફળ તો મોક્ષ છે, તથાપિ તારી સસારવાસના હજુ જીર્ણ થઇ નથી તેથી તને હુ શુ આપુ ? તારે જોઇએ તે માગી લે ’ રાવણ બોલ્યો–‘ હે નાગેદ્ર ! દેવના પણ દેવ અર્હંત પ્રભુના ગુણસ્તવનથી તમે તુષ્ટ થયા તે તમને ઉચિત છે, કારણ કે તે તમારી હૃદયમા રહેલી સ્વામી-

ભક્તિનું ચિહ્ન છે; પરંતુ જેમ વરદાન આપવાથી તમારી સ્વામિભક્તિનો ઉત્કર્ષ થાય છે તેમ વરદાન લેવાથી મારી સ્વામિભક્તિ હીન થાય છે.' નાગેંદ્રે ફરી વાર કહ્યું કે—' હે માનદ રાવણ ! તને સાબાશ છે ! તારી આવી નિઃસ્પૃહતાથી હું વિશેષ સંતુષ્ટ થયો છું.' આ પ્રમાણે કહી ધરણેંદ્ર અમોઘવિજયા શક્તિ અને રૂપવિકારિણી વિદ્યા રાવણને આપી પોતાને સ્થાને ગયા. પછી રાવણ ત્યાં રહેલા સર્વ તીર્થંકરોને વાંદી નિત્યાલોકનગરે ગયો. ત્યાં રત્નાવળીને પરણીને પાછો લંકામાં આવ્યો. તે સમયે વાલી મુનિને કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયું. સુર, અસુરોએ આવીને કેવળજ્ઞાનનો મહોત્સવ કર્યો. અનુક્રમે ભવોપગ્રાહી [1]કર્મનો ક્ષય કરીને અનંત [2]ચતુષ્ટય જેના સિદ્ધ થયા છે એવા વાલી મુનિ પરમપદને પ્રાપ્ત થયા.

વૈતાઢ્યગિરિ ઉપર જ્યોતિઃપુર નગરમાં જ્વલનશિખ નામે એક વિદ્યાધરનો રાજા હતો. તેને **શ્રીમતી** નામે રાણી હતી, જે રૂપસંપત્તિથી લક્ષ્મી જેવી હતી. તે રાણીને વિશાળ લોચનવાળી તારા નામે પુત્રી થઈ હતી. એક વખતે તે કન્યા ચક્રાંક નામના વિદ્યાધર રાજાના પુત્ર સાહસગતિના જોવામાં આવી, એટલે તત્કાળ તે કામપીડિત થયો. તેથી સાહસગતિએ માણસ મોકલી જ્વલનશિખપાસે તેની માગણી કરી. તે પ્રમાણે વાનરપતિ સુગ્રીવે પણ માગણી કરી, કેમકે 'રત્નના અર્થી ઘણા હોય છે.' સાહસગતિ ને સુગ્રીવ બંને જાતિવાન્, રૂપવાન્ અને પરાક્રમી હતા, તેથી 'આ કન્યા કોને આપવી ?' તેવું તેના પિતાએ કોઈ નિમિત્તજ્ઞાનીને પૂછ્યું. નિમિત્તીયાએ કહ્યું કે—'સાહસગતિ અલ્પાયુષ્ય છે અને સુગ્રીવ દીર્ઘાયુષ્ય છે.' તેથી જ્વલનશિખે તે કન્યા સુગ્રીવને આપી. તે ખબર જાણી અભિલાષા અને વિયોગને લીધે સાહસગતિ દિવસે દિવસે અંગારાથી દાઝેલો હોય તેમ કોઈ ઠેકાણે પણ નિવૃત્તિ પામ્યો નહિ. તારાની સાથે ક્રીડા કરતાં સુગ્રીવને અંગદ અને જયાનંદ નામે બે દિગ્ગજ જેવા પરાક્રમી પુત્રો થયા. તારાનો અનુરાગી સાહસગતિ મન્મથે મથન કરેલા આત્માવાળો થયો સતો કામવિકારની તીવ્રતાને સૂચવનારા અનેક પ્રકારના વિચારો કરવા લાગ્યો. છેવટે "બળથી કે છળથી હું તેનું જરૂર હરણ કરીશ." આ પ્રમાણે ચિંતવીને રૂપનું પરાવર્તન કરે તેવી શેમુષી નામની વિદ્યાનું તેણે સ્મરણ કર્યું અને પછી તે ચક્રાંક રાજાના પુત્રે ક્ષુદ્રહિમાચલની ગુફામાં રહી તે વિદ્યા સાધવાનો આરંભ કર્યો.

અહીં સૂર્ય જેમ પૂર્વગિરિના તટમાંથી નીકળે તેમ રાવણ દિગ્વિજય કરવાને માટે લંકાપુરીથી બહાર નીકળ્યો. બીજા દ્વીપોમાં રહેનારા વિદ્યાધરો અને રાજાઓને વશ કરીને તે પાતાળલંકામાં આવ્યો. ત્યાં રહેલા સૂર્પણખાના પતિ ખર વિદ્યાધરે મોટું ભામણુંપૂર્વક ભેટ આપીને સેવકની જેમ રાવણની સવિશેષ પૂજા કરી. પછી ઇંદ્રરાજાને જીતવાની ઇચ્છાએ ચાલતા રાવણની સાથે તે ખર વિદ્યાધર ચૌદ હજાર વિદ્યાધરોથી પરવર્યો સતો ચાલ્યો. તે વખતે સુગ્રીવ પણ પોતાની સેના લઈને વાયુ પછવાડે અગ્નિની જેમ બળવાન્ રાક્ષસપતિ રાવણની પછવાડે ચાલ્યો. અસંખ્ય સેનાથી ભૂમિ અને અંતરીક્ષના મધ્ય ભાગને રૂંધી દેતો રાવણ સમુદ્રની પેઠે ઉદ્ભ્રાન્ત થઈ અસ્ખલિતપણે ચાલવા લાગ્યો. આગળ ચાલતાં વિંધ્યગિરિ ઉપરથી ઉતરતી ચતુર કામિનીની જેવી રેવા નદી તેના જોવામાં આવી. તે શબ્દ

---

૧ નામ, ગોત્ર, વેદની અને આયુ એ ચાર અઘાતીકર્મ સંસારનો અંત થતાં સુધી રહે છે તેથી તે ભવોપગ્રાહી કહેવાય છે. ૨ અનંતજ્ઞાન, અનંતદર્શન, અનંતવીર્ય અને અનંતસુખ.

કરતી હંસશ્રેણીથી જાણે કટિમેખલા બાંધી હોય તેવી દેખાતી હતી, વિશાળતટ ભૂમિવડે તે નિતંબથી શોભિત હોય તેવી જણાતી હતી, અતિ ભંગુર તરંગોથી કેશને ધારણ કરનારી હોય તેવી દશ્યમાન થતી હતી અને વારંવાર ઉછળતા માછલાઓના સ્ફુરણથી જાણે કટાક્ષ છોડતી હોય તેવી લાગતી હતી આવી રેવાનદીના તીર ઉપર યુથથી વિંટાયેલા હસ્તીપતિની જેમ રાવણે સૈન્યસહિત પડાવ કર્યો ત્યા રાવણ રેવા નદીમા સ્નાન કરી, બે ઉજ્વળ વસ્ત્ર પહેરી અને સમાધિવડે દૃઢ આસન કરીને બેઠો અને મણિમય પટ્ટઉપર રત્નમય અર્હંતબિંબનુ સ્થાપન કરી, રેવાના જળથી તેમને સ્નાન કરાવી તેના વિકાસી કમળોવડે પૂજન કરવાનો આરંભ કર્યો એ પ્રમાણે તે પૂજામાં વ્યગ્ર થઇ રહ્યો હતો તેવામા સમુદ્રની વેલની જેમ અકસ્માત્ રેવાનદીમા મોટુ પૂર આવ્યુ ગુલ્મની જેમ વૃક્ષોને મૂળમાથી ઊખેડતું તે જળ નદીના ઉંચા કિનારાની ઉપર પણ પ્રસરવા લાગ્યુ. જાણે શુક્તિ-પુટ હોય તેમ આકાશ સુધી ઉછળતી તરંગોની પંક્તિઓ કાંઠાને પાડીને તટ ઉપર બાંધેલા વહાણોને પરસ્પર અથડાવવા લાગી પાતાળની ગુફા હોય તેવી મોટી કાંઠાની ખીણોને ઉદરંભરીના ઉદરને જેમ ભક્ષ્ય પૂરે તેમ જળના પૂરે પૂરી દીધી પૂર્ણિમાની ચંદ્રજ્યોત્સ્ના જેમ સર્વ જ્યોતિશ્ચક્રના વિમાનોને આચ્છાદન કરે તેમ તે રેવાનદીએ તેની અંદર રહેલા બેટોને ચારે તરફથી આચ્છાદન કરી દીધા જેમ મહાવાયુ વેગના આવર્ત્તથી વૃક્ષોના પલ્લવોને ઉછાળે તેમ તે જળપૂરે ઉછળતા મોટા ઉર્મિઓથી મત્સ્યોને ઉછાળવા માંડ્યા તે ફીણવાળા અને કચરાવાળા જળપૂરે વેગથી આવીને રાવણની કરેલી અર્હંતપૂજાને ધોઇ નાખી તે પૂજાનો ભંગ રાવણને મસ્તકના છેદથી પણ અધિક લાગ્યો તત્કાળ કોપ કરીને આક્ષેપપૂર્વક તે બોલી ઉઠ્યો—"અરે! આ દુર્વાર જળસમૂહ અતિવેગથી અર્હંતની પૂજામા અંતરાય કરવાને માટે કારણ વગર વૈરી થયેલા એવા કોણે છોડ્યો? શુ તે જળ છોડનાર કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ અધમ નર છે? વા કોઈ વિદ્યાધર છે કે સુર અસુર છે?" આ સમયે કોઇ એક વિદ્યાધરે આવી રાવણને કહ્યુ—"હે દેવ! અહીંથી આગળ જતા એક **માહિષ્મતી** નામે નગરી છે તેમા બીજો સૂર્ય હોય તેવો અને સહસ્ર રાજાઓથી સેવાતો **સહસ્રાંશુ** નામે એક મહાભુજ રાજા છે તેણે જળક્રીડાના ઉત્સવને માટે આ રેવાનદી ઉપર સેતુબંધ કરીને તેના જળને રોકી લીધુ છે **મોટા પરાક્રમી વીરોને શું અસાધ્ય છે?** તે સહસ્રાંશુ રાજા હાથીણીઓની સાથે હાથીની જેમ પોતાની સહસ્ર રાણીઓની સાથે સુખે કરીને જળક્રીડા કરે છે અને તે વખતે ઇંદ્રની જેમ તેની ફરતા લાખો રક્ષકો કવચ પહેરી ઉંચા હથીઆર કરીને રેવાનદીના બંને તીર ઉપર ઉભા રહે છે અપરિમિત પરાક્રમવાળા એ રાજાનો એવો અપૂર્વ અને અદૃષ્ટપૂર્વ રૂવાબ છે કે તેના સૈનિકો ફક્ત શોભા માટે કે કર્મના સાક્ષીરૂપે જ રહે છે જ્યારે એ પરાક્રમી વીરે જળક્રીડામા ઉગ્ર કરાઘાત કરવા માંડ્યા ત્યારે જળદેવી ક્ષોભ પામી ગઇ અને જળજંતુઓ પલાયન કરી ગયા હજારો સ્ત્રીઓસાથે રહેલા તે રાજાએ આ રેવાનદીનુ જળ પ્રથમ અત્યંત રૂંધીને પછી સ્વેચ્છાએ છોડી મૂકેલુ છે, જેથી ભૂમિ અને આકા-શને પ્લાવિત કરતા તે જળપૂરે ઉદ્ધતપણે વેગથી આવીને આ તમારી દેવપૂજાને પણ પ્લાવિત કરી નાખી છે જુઓ! આ તે રાજાની સ્ત્રીઓના નિર્માલ્ય રેવાનદીના જળ ઉપર તરે છે, તે તેની નિશાની છે." આવી તેની વાણી સાંભળીને આહુતિવડે અગ્નિની જેમ

રાવણ અધિક ઉદ્દીપ્ત થયો અને બોલ્યો–'અરે મરવાને ઇચ્છનારા તે રાજાએ મળજળથી દેવ દૃષ્ય વસ્ત્રની જેમ પોતાના અંગથી દૂષિત એવા જળવડે આ મારી દેવપૂજાને દૂષિત કરી છે, માટે હે રાક્ષસસુભટો ! મત્સ્યને જેમ માછીમાર બાંધી લાવે તેમ એ પાપી અને વીર માની રાજાને બાંધીને તત્કાળ અહીં લઈ આવો." રાવણની આવી શીઘ્ર આજ્ઞા થતા જ રેવાનદીના ઉદ્ભટ તરંગોની જેમ લાખો રાક્ષસવીરો રેવાનદીના કિનારાને અનુસરીને દોડવા લાગ્યા અને બીજા વનના ગજેંદ્રોની સામે જેમ ગજેંદ્રો યુદ્ધ કરે તેમ વીર ઉપર રહેલા સહસ્રાંશુ રાજાના સૈનિકોની સામે તે નિશાચરો યુદ્ધ કરવા લાગ્યા. મેઘ જેમ કરાઓથી અષ્ટાપદનો[1] ઉપદ્રવ કરે તેમ આકાશમાં રહીને વિદ્યાવડે તેમને મોહિત કરી તેઓ ઉપદ્રવ કરવા લાગ્યા. પોતાના સૈનિકોને ઉપદ્રવ પામેલા જોઇ ક્રોધથી અધરને કંપાવતા સહસ્રાંશુએ હાથની સંજ્ઞાથી પોતાની પ્રિયાઓને આશ્વાસન આપ્યું અને પોતે જળમાંથી ઐરાવત હસ્તી બહાર નીકળે તેમ રેવાનદીમાંથી બહાર નીકળ્યો. તરતજ તેણે ધનુષ્ય ઉપર પણછ ચઢાવી અને રૂના સમૂહને પવન ઉડાડી મૂકે તેમ તે મહાબાહુ સહસ્રાંશુએ બાણોથી આકાશમા રહેલા રાક્ષસવીરોને વિદ્રાવિત કરી નાખ્યા. પોતાના સૈનિકોને રણમાંથી પાછા વળતાં જોઇ રાવણ ક્રોધાયમાન થયો અને સહસ્રાંશુની ઉપર બાણોને વર્ષાવતો સામો આવ્યો. બન્ને વીર ક્રોધી, ઉગ્ર અને સ્થિર થઈ ચિરકાળ વિવિધ પ્રકારનાં આયુધોથી યુદ્ધ કરવા લાગ્યા. છેવટે ભુજાના વીર્યથી અજેય એવા માહિષ્મતીના રાજા સહસ્રાંશુને જાણીને રાવણે હસ્તીની જેમ તેને વિદ્યાથી મોહિત કરીને પકડી લીધો. પોતાને જીતેલો માનતો રાવણ તે મહાવીર્યને જીતીને પણ તેની પ્રશંસા કરતો સતો અનુત્સેકપણે તેને પોતાની છાવણીમાં લાવ્યો.

જેવામાં રાવણ હર્ષ પામતો આવીને સભામાં બેઠો તેવામાં શતબાહુ નામે એક ચારણમુનિ આકાશમાંથી ઉતરીને સભામાં આવ્યા. મેઘની સામે મયૂરની જેવો રાવણ તત્કાળ સિંહાસનઉપરથી ઉભો થઈ મણિમય પાદુકાને છોડી દઇને તેમની સામે આવ્યો. તેમને અર્હંતપ્રભુના ગણધર જેવા માનતો રાવણ પાંચ અંગથી ભૂમિનો સ્પર્શ કરતો તેમના ચરણમાં પડ્યો. પછી પોતે અર્પણ કરેલા આસન ઉપર તે મુનિને બેસાર્યા અને પોતે પ્રણામ કરીને તેમની સામે પૃથ્વીઉપર બેઠો. મૂર્તિમાન્ વિશ્વાસ હોય તેવા વિશ્વને આશ્વાસન આપવામાં બાંધવરૂપ તે મુનિએ તેને કલ્યાણની માતા જેવી ધર્મલાભરૂપ આશીષ આપી. પછી રાવણે અંજલિ જોડીને એ શ્રેષ્ઠ મુનિને આવવાનું કારણ પૂછ્યું એટલે તે મુનિ નિર્દોષ વાણીએ બોલ્યા–'હું શતબાહુ નામે માહિષ્મતી નગરીનો રાજા હતો. અન્યદા અગ્નિથી સિંહની જેમ હું સંસારવાસથી ભય પામી ગયો, તેથી સહસ્રાંશુ નામના મારા પુત્રને રાજ્ય સોંપી મોક્ષમાર્ગમા રથ જેવું આ વ્રત મે ગ્રહણ કરેલું છે ' આટલું અર્ધ બોલતાં રાવણ ગ્રીવા નમાવીને બોલી ઉઠ્યો–'શું આ મહાભુજ આપ પૂજ્યપાદના પુત્ર છે ?' મુનિએ હા કહી એટલે રાવણ બોલ્યો–હું દિગ્વિજય માટે ફરતાં આ રેવાનદીને કાંઠે આવ્યો અને અહીં પડાવ કરી વિકસિત કમળોથી પ્રભુની પૂજા કરી તન્મય થઈ એકાગ્ર મને ધ્યાન કરવા લાગ્યો તેવામાં આ તમારા પુત્રે પોતાના સ્નાનથી મલીન એવા જળને છોડી મારી પૂજામાં ભંગ કર્યો, તેથી ક્રોધ લાવીને મે આ કાર્ય

1 આઠ પગવાળું સિંહ કરતાં જોરાવર જનાવર.

કરેલુ છે, પરતુ હુ માનુ છુ કે એ મહાત્માએ આ કાર્ય અજ્ઞાનથી કરેલું હશે; કારણ કે તમારો પુત્ર કદિ પણ આવી અર્હંતની આશાતના કરે નહિ” આ પ્રમાણે કહી રાવણે સહસ્રાશુને ત્યા બોલાવ્યો લજ્જાથી નમ્ર મુખ કરી તેણે મુનિરૂપ પિતાને પ્રણામ કર્યો રાવણે તેને કહ્યુ કે–“હે સહસ્રાંશુ ! આજથી તમે મારા ભ્રાતા છો અને તમારી જેમ આ મુનિ મારા પણ પિતા છે, માટે જાઓ તમારા રાજ્યઉપર અધિકાર ચલાવો અને બીજી પણ પૃથ્વી ગ્રહણ કરો અમે ત્રણ ભાઈઓ છીએ તેમ રાજલક્ષ્મીના અશને ભજનારા આજથી તમે અમારા ચોથા ભાઇ થયા છો ” આ પ્રમાણે કહી સહસ્રાંશુને છોડી દીધો એટલે તેણે કહ્યુ કે–‘મારે અત્યારથી આ રાજ્યનુ કે શરીરનું પણ કાઇ કામ નથી હુ તો પિતાએ આશ્રય કરેલા અને સસારનો નાશ કરનારા વ્રતનો જ આશ્રય કરીશ એ સાધુઓનો માર્ગ પ્રાતે નિર્વાણને આપે છે’ આ પ્રમાણે કહી પોતાનો પુત્ર રાવણને સોપી એ ચરમદેહી[1] સહસ્રાંશુએ પિતાની પાસે વ્રત ગ્રહણ કર્યું મિત્રતાને લીધે પોતે દીક્ષા ગ્રહણ કર્યાના ખબર અયોધ્યાના પતિ અનરણ્ય રાજાને કહેવરાવ્યા તે ખબર સાભળીને અયોધ્યાપતિએ વિચાર્યું કે–‘મારા પ્રિય મિત્ર સહસ્રાશુની સાથે મારે એવો સંકેત હતો કે આપણે સાથે વ્રત ગ્રહણ કરવુ’ આવી પોતાની પ્રતિજ્ઞા સભારીને સત્યધનવાળા તેણે પોતાના પુત્ર **દશરથ** રાજાને રાજ્ય સોપીને વ્રત ગ્રહણ કર્યું પછી રાવણ શતબાહુ અને સહસ્રાશુ મુનિને વદના કરી સહસ્રાશુના પુત્રને રાજ્યઉપર બેસાડીને આકાશમાર્ગે ચાલ્યો; તેવામાં યષ્ટિઓના ઘાતથી જર્જર થઇ ગયેલ નારદ મુનિ ‘અન્યાય, અન્યાય’ એવો પોકાર કરતા ત્યા આવ્યા તેણે રાવણને કહ્યુ–“હે રાજા ! આ રાજપુરનગરમા **મરૂત** નામે રાજા છે તે દુષ્ટ બ્રાહ્મણોના સહવાસથી મિથ્યાદૃષ્ટિ થઈને યજ્ઞ કરે છે તે યજ્ઞમા હોમ કરવા માટે કસાઈઓની જેમ બ્રાહ્મણોએ પાશમા બાધીને આણેલા નિરપરાધી પશુઓ પોકાર કરતા મારા જોવામા આવ્યા, તેથી આકાશમાંથી નીચે ઉતરી બ્રાહ્મણોથી વીંટાયેલા તે **મરૂતરાજાને** મે દયા લાવીને પૂછ્યુ કે–‘આ શુ આરભ્યુ છે ?’ મરૂતે કહ્યુ–‘આ બ્રાહ્મણોએ કહેલો યજ્ઞ થાય છે અહીં અતર્વેદીમા દેવની તૃપ્તિ માટે પશુઓને હોમવાના છે આ મહાધર્મ છે અને તે સ્વર્ગનો હેતુ કહેલો છે, માટે આ પશુઓથી આજે હુ યજ્ઞ કરીશ’ પછી મે તેને કહ્યુ–‘આ શરીર વેદી છે, આત્મા યજમાન છે, તપ અગ્નિ છે, જ્ઞાન વ્રત છે, સમિધ કર્મ છે, ક્રોધાદિક પશુઓ છે, સત્ય યજ્ઞસ્તભ છે, સર્વ પ્રાણીઓની રક્ષા તે દક્ષિણા છે અને જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર–એ ત્રણ રત્નો તે ત્રણ દેવ (બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, મહેશ્વર) છે આ વેદોદિત યજ્ઞ જો યોગવિશેષથી કર્યો હોય તો તે મુક્તિનું સાધન થાય છે રાક્ષસની જેવા જે લોકો છાગ (મેઢા) વિગેરે પ્રાણીઓના વધવડે યજ્ઞ કરે છે તે મૃત્યુ પામીને ઘોર નરકમા જાય છે અને ત્યાં ચિરકાળ દુખ ભોગવે છે, માટે હે રાજા ! તમે ઉત્તમ વશમા ઉત્પન્ન થયા છો, બુદ્ધિમાન સમૃદ્ધિમાન છો, તેથી શિકારીઓને કરવા યોગ્ય એવા આ પાપથી નિવૃત્ત થાઓ જો પ્રાણીઓના વધથી સ્વર્ગ મળતુ હોય તો પછી આ બધો જીવલોક થોડા દિવસોમા શૂન્ય (ખાલી) થઇ જાય’ આવાં મારા વચન સાભળી યજ્ઞના અગ્નિ જેવા સર્વ બ્રાહ્મણો ક્રોધથી પ્રજ્વલિત થઇ હાથમા દડ અને

---

[1] એ જ ભવમા મોક્ષે જવાવાળા હોવાથી છેલ્લો દેહ ધારણ કરનારા.

પટ્ટક વિગેરે લઈ ઉભા થયા અને તેઓએ મને મારવા માંડ્યો. ત્યાંથી નાસીને નદીના પૂરથી પરાભવ પામેલો માણસ જેમ બેટને પામે તેમ હું તમને પ્રાપ્ત થયો છું અર્થાત્ તમે મને મળ્યા છો. તમારા અવલોકનથી મારી તો રક્ષા થઈ, પણ જે નિરપરાધી પશુઓને હણવા માટે તે નરપશુઓ તૈયાર થયા છે તેઓની ત્યાં જઈને રક્ષા કરો.” આવા તેનાં વચન સાંભળી તે સઘળું જોવાની ઈચ્છાએ રાવણ વિમાનમાંથી ઉતરીને યજ્ઞમંડપમાં આવ્યો. મરૂતરાજાએ પાદ્ય તથા સિંહાસન વિગેરે આપીને તેની પૂજા કરી પછી રાવણે ક્રોધાયમાન થઈને મરૂતરાજાને કહ્યું કે–‘ અરે ! નરકની અભિમુખ થઈને તમે આવો યજ્ઞ કેમ કરો છો ? ત્રણ જગતના હિતકારી એવા સર્વજ્ઞ પુરૂષોએ અહિંસાવડે ધર્મ કહેલો છે, તો આ પશુહિંસાત્મક યજ્ઞથી તે ધર્મ શી રીતે થાય ? તેથી બે લોકનો નાશ કરનાર આ યજ્ઞ કરશો તો આ લોકમાં મારા કારાગૃહમાં નિવાસ થશે અને પરલોકે નરકમાં વાસ થશે. ’ તે સાંભળી મરૂતરાજાએ તત્કાળ યજ્ઞ કરવો છોડી દીધો, કેમકે બધા વિશ્વને ભયંકર એવી રાવણની આજ્ઞા અલંઘનીય હતી.

પછી રાવણે નારદને પૂછ્યું કે–‘ આવા પશુવધાત્મક યજ્ઞો ક્યારથી પ્રવર્ત્યા હશે ? ’ નારદ બોલ્યા–‘ ચેદી દેશમાં શુક્તિમતી નામે એક વિખ્યાત નગરી છે, જેની આસપાસ નર્મ સખી હોય તેવી શુક્તિમતી નામની નદી વીંટાયેલી છે તે નગરીમાં સારા આયુ રાખવાળા અનેક રાજાઓ થઈ ગયા પછી મુનિસુવ્રતસ્વામીના તીર્થમાં અભિચંદ્ર નામે સર્વ રાજ્યકર્ત્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ રાજા થયો હતો. તેનો પુત્ર વસુ નામે થયો જે મહાબુદ્ધિમાન્ અને સત્યવચનીપણામાં વિખ્યાત થયો. ક્ષીરકદંબ નામના એક ગુરૂની પાસે તે ગુરૂનો પુત્ર પર્વત, રાજપુત્ર વસુ અને હું એમ ત્રણે જણ ભણતા હતા. એક વખતે રાત્રિએ અભ્યાસના શ્રમથી થાકી જઈને અમે ઘરની ઉપર અગાશીમાં સુતા હતા, તેવામાં કોઈ બે ચારણશ્રમણમુનિ આકાશમાર્ગે જતાં માંહોમાંહી આ પ્રમાણે બોલ્યા–‘ આ ત્રણ વિદ્યાર્થીઓમાં એક સ્વર્ગે જશે અને બે નરકે જશે. આ વાર્તાલાપ ક્ષીરકદંબ ગુરૂના સાંભળવામાં આવ્યો તેથી તેઓ ખેદ પામીને ચિંતવવા લાગ્યા કે–‘ અહો ! મારા જેવો ગુરૂ અધ્યાપક છતાં આમાંથી બે શિષ્યો નરકમાં જશે ! ’ પછી અમારામાંથી કોણ સ્વર્ગે જશે અને કોણ નરકે જશે તેનો નિર્ણય કરવાની જિજ્ઞાસાથી ગુરૂએ અમો ત્રણેને એક સાથે બોલાવ્યા, અને અમો ત્રણેને એક એક પિષ્ટનો કુકડો આપીને કહ્યું કે–‘ જ્યાં કોઈ ન જુએ તેવે ઠેકાણે જઈને આ કુકડાને તમારે મારી નાંખવો. ’ પછી વસુ અને પર્વતે તો કોઈક શૂન્ય પ્રદેશમાં જઈ પોતાની આત્મહિતકારી ગતિની માફક તે પિષ્ટના કુકડાને મારી નાંખ્યો. હું એકલો નગરની બહાર દૂર દેશે જઈ એકાંતમાં રહીને દિશાઓને જોતો વિચાર કરવા લાગ્યો કે–‘ ગુરૂએ આ બાબતમાં પ્રથમ અમને આજ્ઞા આપી છે કે જ્યાં કોઈ જુએ નહિ તેવે સ્થાને આ કુકડાને મારવો; પણ અહીં તો કુકડો પોતે જુએ છે, હું જોઉં છું આ ખેચરો જુએ છે લોકપાળો જુએ છે અને જ્ઞાનીઓ પણ જુએ છે; એવું કોઈ સ્થાન નથી કે જ્યાં કોઈ પણ જુએ નહિ, તેથી ગુરૂની વાણીનું તાત્પર્ય એવું જણાય છે કે ‘ આ કુકડાને મારવો નહિ. એ પૂજ્યગુરૂ સદા દયાળુ અને હિંસાથી વિમુખ છે, તેથી તેમણે અમારી બુદ્ધિની પરીક્ષા કરવાને માટે જ જરૂર આવી આજ્ઞા આપી હશે.’ આવો વિચાર

કરી એ કુકડાને હણ્યા વગર હુ પાછો આવ્યો અને કુકડાને નહિ હણવાનો હેતુ ગુરૂને જણાવ્યો ગુરૂએ ‘ જરૂર આ શિષ્ય સ્વર્ગે જશે ’ એવો નિશ્ચય કરી ગૌરવવડે મને શાબાશ શાબાશ, એમ કહી આલિગન કર્યું પછી થોડીવારે વસુ અને પર્વત આવ્યા તેમણે કહ્યું કે–‘ જ્યા કોઇ ન જુએ તેવે ઠેકાણે કુકડાને અમોએ મારી નાખ્યો ’ ગુરૂએ ધિક્કારપૂર્વક કહ્યુ કે–‘ રે પાપીઓ ! તમે પોતે જોતા હતા અને ઉપર ખેચર વિગેરે જોતા હતા, છતાં તમે તે કુકડાને કેમ મારી નાખ્યો ? ’ પછી ખેદથી તેમને નવો અભ્યાસ કરાવવાનો વિચાર બધ કરી ઉપાધ્યાયે ચિતવ્યુ કે–“ આ વસુ અને પર્વતને અધ્યયન કરાવવાનો મારો પ્રયાસ વ્યર્થ થયો જેમ જળનું પડવુ સ્થાનના ભેદથી મોતીપણે પણ થાય છે અને લવણપણે પણ થાય છે તેમ ગુરૂનો ઉપદેશ પાત્ર પ્રમાણે જ પરિણમે છે પર્વત મારો પ્રિય પુત્ર છે અને વસુ પુત્રથી પણ અધિક છે તેઓ જ્યારે નરકમા જવાના છે તો પછી મારે ગૃહવાસમા રહેવાનુ શુ પ્રયોજન છે ? ” આવો નિર્વેદ (વૈરાગ્ય) પામી ઉપાધ્યાયે તરત જ દીક્ષા લીધી, અને વ્યાખ્યાન (પાઠન) કરાવવામાં નિપુણ એવા પર્વતે પોતાના પિતાનું ગુરૂપદ લીધુ ગુરૂના પ્રસાદથી સર્વ શાસ્ત્રમા પ્રવીણ થઇ હુ ત્યાથી મારા સ્થાનકે ચાલ્યો ગયો અને રાજાઓમા ચદ્રસમાન અભિચદ્રરાજાએ સમય આવતા વ્રત ગ્રહણ કર્યું એટલે લક્ષ્મીવડે વાસુદેવ જેવો **વસુ** રાજા થયો તે પૃથ્વીમા સત્યવાદી તરીકે પ્રખ્યાત થયો, તેથી તે પ્રખ્યાતિ પાળવાને માટે તે હમેશા સત્ય જ બોલતો હતો એક વખતે વિધ્યગિરિના નિતબમા કોઇ શિકારી મૃગયા રમવા આવ્યો તેણે એક બાણ ફેકતા તે વચમા સ્ખલિત થઇ ગયુ બાણની સ્ખલના થવાનો હેતુ જાણવાને તે ત્યા ગયો, તો તેને આકાશ જેવી નિર્મળ સ્ફટિકની શિલાનો સ્પર્શ થયો, તેથી તેણે વિચાર કર્યો કે–‘ ચદ્રમાં ભૂમિની છાયાની જેમ કોઈ બીજે સ્થાને ચરતો મૃગ આ શિલામા પ્રતિબિંબિત થયેલો મારા જોવામા આવ્યો હશે, કારણ કે આ શિલા હાથના સ્પર્શ વિના કાઈ જણાય તેવી નથી માટે એ વસુરાજાને યોગ્ય છે ’ આમ વિચારી તે શિકારીએ એકાતમા જઈને વસુ રાજાને તેની જાણ કરી, તેથી રાજાએ હર્ષથી તે શિલા ગ્રહણ કરી અને તેને ઘણુ ધન આપ્યુ. પછી વસુરાજાએ ગુપ્ત રીતે તે શિલાની એક આસનવેદી[1] કરાવી અને તે વાત ગુપ્ત રાખવાને માટે તેના કારીગરોને મરાવી નાખ્યા, કારણ કે **રાજાઓ કોઈના મિત્ર હોતા નથી.** પછી તે શિલાની વેદી ઉપર ચેદીદેશના રાજા વસુએ પોતાનુ સિહાસન રાખ્યુ, તેથી વસુરાજાના સત્યના પ્રભાવથી આ સિંહાસન જમીનથી અધર આકાશમા રહ્યુ છે એમ અબુધ લોકો જાણવા લાગ્યા, અને ‘ સત્યથી સતુષ્ટ થયેલા દેવતાઓ વસુરાજાની સાનિધ્ય કરે છે ’ આવી તેની ઉગ્ર પ્રસિદ્ધિ સર્વ દિશાઓમા ફેલાણી તે પ્રસિદ્ધિથી ભય પામીને અનેક રાજાઓ તેને વશ થઈ ગયા, **કારણ કે સાચી કે ખોટી ગમે તેવી પણ પ્રસિદ્ધિ માણસોને જય આપે છે.**

એક વખતે ફરતો ફરતો હું ત્યા ગયો તે વખતે બુદ્ધિમાન શિષ્યોને ઋગ્વેદની વ્યાખ્યા આપતો પર્વત મારા જોવામા આવ્યો તેમા अजैर्यष्टव्य એ શબ્દનો ‘ મેઢાથી યજ્ઞ

[1] સિંહાસન મૂકવાની વેદિકા (ઓટલો)

કરવો ' એવો અર્થ તે શિખવતો હતો. તે સાંભળી મેં તેને કહ્યું–" અરે ભાઈ! ભ્રાંતિથી તું આવું જુદું કેમ બોલે છે? આપણા ગુરૂએ તો અજ પદનો અર્થ એવો બતાવ્યો છે કે ત્રણ વર્ષનું જુનું ધાન્ય કે જે ફરી વાર ઉગતું નથી તે અજ કહેવાય છે, કારણ કે તેની વ્યુત્પત્તિ એવી છે કે " न जायंते इति अजाः " જે ન ઉત્પન્ન થાય (ઉગે નહીં) તે અજ કહેવાય છે. આ પ્રમાણે આપણા ગુરૂએ બતાવેલી વ્યાખ્યા તું શા હેતુથી ભૂલી ગયો?" પર્વત બોલ્યો કે–' મારા પિતા (ગુરૂ)એ એવું કહ્યું જ નથી. તેમણે તો અજ નો અર્થ ' મેષ ' (મેંઢા) જ કહેલ છે, અને નિઘંટુ (કોષ)માં પણ તેમજ છે.' મેં કહ્યું કે–' શબ્દોના અર્થોની કલ્પના મુખ્ય અને ગૌણ એમ બે પ્રકારની હોય છે, તેમાં ગુરૂએ અહીં ગૌણ અર્થ કહેલો છે. વળી ગુરૂ ધર્મનો જ ઉપદેશ કરનાર હોય છે અને ધર્માત્મક વચન તે જ વેદ કહેવાય છે; માટે હે મિત્ર! તે બંનેને અન્યથા કરીને તું પાપ ઉપાર્જન કર નહિ.' ત્યારે પર્વત આક્ષેપથી બોલ્યો–' અરે! ગુરૂએ તો અજ શબ્દનો અર્થ મેંઢા જ કહેલો છે, તે છતાં ગુરૂનો ઉપદેશ અને શબ્દનો અર્થ ઉલ્લંઘીને તું અધર્મ ઉપાર્જન કરે છે. લોકો મિથ્યાભિમાનવાળી વાણી દંડના ભયથી બોલતા નથી. માટે આપણા વચ્ચે પોતપોતાના પક્ષનું સ્થાપન કરવામાં જે ખોટો ઠરે તેની જીહ્વા છેદવાની પ્રતિજ્ઞા થાઓ, અને આપણા બંનેની વચ્ચે આપણા સહાધ્યાયી અને સત્યવાદી વસુરાજાને પ્રમાણિક ઠરાવો.' તે સાંભળી મેં તે પ્રમાણે કબૂલ રાખ્યું, કારણ કે સત્યવાદીઓને ક્ષોભ હોતો નથી.

આ પ્રતિજ્ઞાની ખબર થતાં પર્વતને તેની માતાએ એકાંતમાં કહ્યું કે–" હે પુત્ર! ' અજ એટલે ત્રણ વર્ષનું ધાન્ય ' એવું મેં પણ તારા પિતાપાસેથી ઘરનું કામકાજ કરતાં સાંભળ્યું હતું, તેથી તે ગર્વથી જે આ જીહ્વા છેદવાની પ્રતિજ્ઞા કરી તે સારૂં કર્યું નથી; કારણ કે અવિચારિત કાર્યના કરનારા વિપત્તિનું સ્થાન થઈ પડે છે." પર્વત બોલ્યો કે–' હે માતા! હું તો પ્રતિજ્ઞા કરી ચૂક્યો છું, તેથી હવે જે થવું તે થવું; મારો નિશ્ચય ફરવાનો નથી.' પછી પોતાના પુત્ર પર્વતને પ્રાપ્ત થવાના કષ્ટની પીડાથી હૃદયમાં આકુળવ્યાકુળ થતી તેની માતા વસુરાજાની પાસે આવી, કારણ કે પુત્રને માટે પ્રાણી શું ન કરે?

પર્વતની માતાને જોઈ વસુરાજા બોલ્યો–' હે માતા! આજે તમારા દર્શનથી મારે ક્ષીરકદંબ ગુરૂના દર્શન થયા છે. કહો, તમારૂં શું કામ કરૂં? અથવા તમને શું આપું?' તે બોલી–' હે રાજા! મને પુત્રરૂપ ભિક્ષા આપો. હે વત્સ! પુત્રવિના મારે બીજા ધનધાન્ય શા કામના છે?' વસુ બોલ્યો–' માતા! તમારો પુત્ર પર્વત મારે પાળવા યોગ્ય અને પૂજવા યોગ્ય છે. કારણ કે ગુરૂની જેમ ગુરૂના પુત્રની સાથે પણ વર્તવું જોઈએ એમ વેદ કહે છે. હે માતા! આજે અકાળે રોષ ધરનારા કાળે કોનું પાનું ઉખેળ્યું છે? મારા ભાઈ પર્વતને કોણ મારવા ઈચ્છે છે? કહો, તમે કેમ આતુર થઈ ગયા છો?' આ પ્રમાણે પૂછવાથી તેણે અજ શબ્દની વ્યાખ્યાનું વૃત્તાંત, પુત્રનું પણ અને તેમાં તમારૂં પ્રમાણિકપણું–એ સર્વ વાતો જણાવી અને પ્રાર્થના કરી કે–" હે વત્સ! તારા ભાઈ પર્વતની રક્ષા કરવાને માટે તું ' અજ ' શબ્દનો અર્થ ' મેંઢા ' એવો કર, કારણ કે મોટા પુરૂષો પ્રાણથી પણ બીજાનો ઉપકાર કરે છે, તો વચનથી કેમ ન કરે?"

તે સાંભળી વસુરાજા બોલ્યો–' હે માતા ! હુ મિથ્યા વચન શા માટે બોલુ ? કારણ કે **સત્યવાદી પુરૂષો પ્રાણનો નાશ થાય તો પણ અસત્ય બોલતા નથી.** પાપથી ભય પામનારા પુરૂષે સામાન્ય પણ અસત્ય બોલવુ નહિ, તો આ ગુરૂની વાણીને અન્યથા કરવા-વાળી કૂટ સાક્ષી આપવી, તેની તો શી વાત કરવી ? ' માતાએ કહ્યુ–' કાં તો ગુરૂના પુત્રનુ માન રાખી તેને બચાવ અથવા સત્યવ્રતનો આગ્રહ રાખી ગમે તે કર ' આવાં સરોષ વચન સાભળીને વસુએ ગુરૂપુત્રનુ માન રાખવાનુ કબૂલ કર્યું, એટલે ક્ષીરકદબ ગુરૂની પત્ની હર્ષ પામીને પોતાને ઘેર આવી પછી હુ અને પર્વત બને વસુરાજાની પર્ષદામાં ગયા.

વસુરાજાની સભામા મધ્યસ્થ ગુણવડે શોભનારા સભ્યજનો અને સત્અસત વાદ-રૂપ ક્ષીર અને નીરનો ભેદ કરવામાં હસ જેવા વાદીઓ એકઠા મળેલા હતા વસુરાજ ગગનમાં ચદ્રની જેમ પેલી આકાશ જેવી સ્ફટિક શિલાની વેદીપર રહેલા સિંહાસન-પર સભાપતિ થઇને બેઠો હતો તેમને મેં અને પર્વતે અજ શબ્દની વ્યાખ્યાનો જે પોતપોતાનો પક્ષ હતો તે કહી સભળાવ્યો, અને કહ્યુ કે—' હે સત્યવાદી ! આમા જે સત્ય હોય તે કહો ' તે વખતે બીજા વૃદ્ધ વિપ્રોએ રાજાને કહ્યુ કે—" હે રાજા આ વિવાદ તો તમારી ઉપર જ છે ભૂમિ અને આકાશમાં સૂર્યની જેમ આ બને વચ્ચે તમે પ્રમાણિક સાક્ષી છો ઘટ વિગેરે જે દશ દિવ્ય[1] છે તે સત્યથી રહેલા છે, સત્યથ મેઘ વર્ષે છે અને સત્યથી દેવતા સિદ્ધ થાય છે હે રાજા ! તમારાથી જ આ સર્વ લો સત્યમા રહેલો છે, તેથી આ વિષે તમને શુ કહીએ ? જે તમારા સત્ય વ્રતને યોગ્ હોય તે કહો " આવા વચન સાભળ્યા છતાં પણ પોતાની સત્યપણાની પ્રસિદ્ધિને છોડ દઇને વસુરાજાએ કહ્યુ—' ગુરૂએ અજ શબ્દનો અર્થ મેંઢા કહ્યો છે ' આવા વસુરાજાન અસત્ય વચનથી ક્રોધ પામીને ત્યા રહેલા દેવતાઓએ આકાશ જેવા સ્ફટિકન આસનવેદિકા ચૂર્ણ કરી નાખી તત્કાળ વસુરાજા જાણે નરકપાતનુ પ્રસ્થાન કરતો હો તેમ પૃથ્વીપર પડી ગયો અસત્ય વચન બોલવાથી કોપ પામેલા દેવતાઓએ પાડી મારી નાંખેલો વસુરાજા મરણ પામીને ઘોર નરકમા ગયો વસુનો પુત્ર **પૃથુવસુ, ચિત્રવસુ, વાસવ, શુક્ર, વિભાવસુ, વિશ્વાસુ, સુર** અને **મહાસુર**—તે આઠે અનુક્ પિતાની રાજગાદી ઉપર બેઠા, પણ દેવતાઓએ કોપથી તત્કાળ તેઓને પણ મા નાંખ્યા તેથી નવમો **સુવસુ** નામે પુત્ર ત્યાંથી નાસીને નાગપુર ગયો અને દશમે **બૃહદ્ધ્વજ** નામનો પુત્ર મથુરાપુરીએ ગયો પછી પુરજનોએ હાસ્ય કરી પર્વતને નગ-રીની બહાર કાઢી મૂક્યો તેને **મહાકાળ** નામના અસુરે ગ્રહણ કર્યો

રાવણે પૂછ્યુ—' એ **મહાકાળ** અસુર કોણ હતો ? ' એટલે નારદ તેની કથ કહેવા લાગ્યા—' અહીં **ચારણયુગલ** નામે એક નગર છે ત્યા **અયોધન** નામે એક રાજ થયો, તેને **દિતિ** નામે પ્રિયા હતી તેને **સુલસા** નામે એક રૂપવતી દુહિતા થઈ હત અયોધન રાજાએ તેના સ્વયવરમા બોલાવવાથી સર્વ રાજાઓ ત્યા આવ્યા, તેઓ

૧ જળ, અગ્નિ, ઘડો, કોશ, વિષ, માષા, ચોખા, ફળ, ધર્મ અને પુત્રને સ્પર્શ કરવો–આ દિવ્ય કહેવાય છે.

સગર નામે રાજા સર્વથી અધિક હતો. તે સગરની આજ્ઞાથી મંદોદરી નામની એક પ્રતિહારી અયોધન રાજાના આવાસમા વારવાર જતી હતી. એક વખતે દિતિ રાણી સુલસાકુમારીની સાથે ગૃહોદ્યાનના કદલીગૃહમા બેઠી હતી, તેવામા મંદોદરી પણ ત્યાં આવી ચડી તે બંનેના વચનો સાભળવાની ઇચ્છાથી મંદોદરી લતાઓમાં સતાઈ ગઇ તે વખતે દિતિએ સુલસાને કહ્યુ કે—હે વત્સે ! તારા આ સ્વયવરમાં મારા મનમાં એક શલ્ય છે અને તેનો ઉદ્ધાર કરવો તારે આધીન છે; માટે તુ સારી રીતે મૂળથી તે વાત સાભળ—શ્રી ઋષભસ્વામીને ભરત અને બાહુબલી નામે મુખ્ય બે વંશધર પુત્રો હતા, જેઓના પુત્ર સૂર્ય અને સોમ થયા હતા. તેમાં સોમના વશમા તૃણબિંદુ નામે મારો ભાઈ થયેલો છે અને તારા પિતા અયોધન રાજા સૂર્યના વશમાં ઉત્પન્ન થયેલા છે અયોધન રાજાની બેન સત્યયશા તૃણબિંદુ રાજાની સ્રી થયેલ છે અને તેને મધુપિંગ નામે એક પુત્ર થયેલો છે હે સુદરી ! તને એ મધુપિંગને આપવાની મારી તીવ્ર ઇચ્છા છે, અને તારા પિતા તને સ્વયવરમાં આવેલા રાજાઓમાંથી કોઈ પણ વરને આપવાને ઇચ્છે છે હવે સ્વયવરમાં તુ કોને વરીશ તે હુ જાણી શકતી નથી, તેથી એક મોટુ શલ્ય મારા હૃદયમાં સાલે છે; માટે સર્વ રાજાઓની વચમા તારે મારા ભ્રાતૃજ (ભત્રીજા) મધુપિંગને વરવો એમ કબૂલ કર આવી પોતાની માતાની શિક્ષા સુલસાએ સ્વીકારી. આ સર્વ વાત ગુપ્ત રીતે સાભળીને મંદોદરીએ સગરરાજાપાસે નિવેદન કરી.

સગરરાજાએ પોતાના પુરોહિત વિશ્વભૂતિને આજ્ઞા કરી, એટલે તત્કાળ તે શીઘ્ર કવિએ એક રાજલક્ષણસહિતા રચી કાઢી. તેમાં તેણે એવુ લખ્યુ કે જેથી સગરરાજા સર્વ રાજલક્ષણોથી યુક્ત જણાય અને મધુપિંગ રાજલક્ષણરહિત ઠરે. તે પુસ્તક તેણે પુરાણની જેમ પેટીમા મૂક્યુ પછી એક વખતે રાજાની આજ્ઞાથી તે પુરોહિતે રાજસભામાં તે પ્રગટ કર્યું તે વખતે પ્રથમ સગરરાજાએ કહ્યું કે—'આ પુસ્તક વચાતાં તેમાં બતાવેલા રાજલક્ષણોથી જે રહિત જણાય તે સર્વને વધ કરવા યોગ્ય અને ત્યાજ્ય છે' પછી જેમ જેમ પુરોહિતે તે પુસ્તક વાચવા માડ્યુ તેમ તેમ તેમાં બતાવેલા લક્ષણ પોતાનામાં નહિ હોવાથી મધુપિંગ અત્યત લજ્જા પામવા લાગ્યો. છેવટે મધુપિંગ ત્યાંથી ઉઠી ગયો અને સુલસા સગરરાજાને વરી. તત્કાળ તેમનો વિવાહ થયો અને પછી સર્વે પોતપોતાને સ્થાનકે ગયા.

મધુપિંગ અપમાન થવાથી બાળતપ કરીને મૃત્યુ પામ્યો અને સાઠ હજાર અસુરોનો સ્વામી મહાકાળ નામે અસુર થયો. તેણે અવધિજ્ઞાનવડે સુલસાના સ્વયવરમાં પોતાનુ અપમાન થવાના કારણભૂત સગરરાજાએ કૃત્રિમ બનાવેલ સર્વ ચરિત્ર જાણ્યુ; તેથી તેણે વિચાર કર્યો કે- સગરરાજાને અને બીજા રાજાઓને મારી નાંખુ પછી તે અસુર તેમનુ છિદ્ર જોતો જોતો ફરવા લાગ્યો. એક વાર તેણે શુક્તિમતી નગરીપાસે શુક્તિમતી નદીમાં પર્વતને જોયો એટલે બ્રાહ્મણનો વેશ લઇને તે પર્વતની પાસે આવ્યો અને કહ્યુ કે–' હે મહામતે ! હુ શાંડિલ્ય નામે તારા પિતાનો મિત્ર છું પૂર્વે હુ અને તારા પિતા ક્ષીરકદબ બંને ગૌતમ નામના બુદ્ધિમાન ઉપાધ્યાયની પાસે સાથે જ ભણ્યા હતા. હમણા નારદે અને બીજા લોકોએ તારું અપમાન કર્યું તે વાર્તા સાભળીને હુ અહીં આવ્યો છું હુ મંત્રોથી વિશ્વને મોહિત કરીને તારા પક્ષની પૂર્તિ કર્યા કરીશ.' આ પ્રમાણે કહી તે અસુરે પર્વ

તની સાથે રહી દુર્ગતિમા પાડવાને માટે ઘણા લોકોને કુધર્મ (મિથ્યાત્વ)મા મોહિત કરી દીધાં લોકોમા સર્વ ઠેકાણે વ્યાધિ અને ભૂત વગેરેના દોષો ઉત્પન્ન કરી પર્વતના મતને નિર્દોષ ઠરાવવા માંડ્યો શાડિલ્યની આજ્ઞાથી પર્વતે રોગની શાતિ કરવા માંડી અને લોકોને ઉપકાર કરી કરીને પોતાના મતમા સ્થાપન કરવા માડ્યા સગરરાજાના નગરમા, અંત.પુરમા અને પરિવારમાં પણ તે અસુરે અત્યત દારૂણ રોગો વિકુર્વ્યા સગરરાજા પણ લોકની પ્રતીતથી પર્વતને ભજવા લાગ્યો, એટલે તેણે શાડિલ્યની સાથે રહીને સર્વ ઠેકાણે રોગની શાત કરી

પછી શાડિલ્યના કહેવા પ્રમાણે પર્વતે લોકોને ઉપદેશ આપવા માંડયો કે–"**સૌત્રામણિ** યજ્ઞમા વિધિવડે સુરાપાન કરવાથી દોષ લાગતો નથી માટે તેમા સુરાપાન કરવુ, **ગોસવ** નામના યજ્ઞમા અગમ્યા સ્ત્રીની સાથે ગમન કરવુ, **માતૃમેધ** યજ્ઞમા માતાનો વધ અને **પિતૃ-મેધ** યજ્ઞમા પિતાનો વધ અ તર્વેદિમા કરવો, તેથી કિંચિત્માત્ર દોષ લાગતો નથી કાચબાના પૃષ્ઠ ઉપર અગ્નિ મૂકી 'जुव्हकाख्याय स्वाहा' એમ બોલી પ્રયત્નથી હુતદ્રવ્યવડે તેમા હોમ કરવો જો કાચબો ન મળે તો માથે તાળવાળા, પીળાવર્ણના, ક્રિયારહિત અને કુસ્થાનમા અવ-તરેલા એવા કોઈ શુદ્ધ દ્વિજાતી(બ્રાહ્મણાદિ)ના જળવડે પવિત્ર કરેલા કૂર્માકાર[1] મસ્તક ઉપર અગ્નિને પ્રદિપ્ત કરીને તેમા આહુતિ નાખવી જે થઈ ગયેલુ છે અને જે થવાનુ છે તે સર્વ પુરૂષ (ઇશ્વર) જ છે, જે અમૃતના સ્વામી થયેલા છે (મોક્ષે ગયેલા છે) અને જે અન્નથી નિર્વાહ કરે છે તે સર્વ ઈશ્વરરૂપ જ છે એવી રીતે સર્વ એક પુરૂષ (ઇશ્વર) રૂપ જ છે, તેથી કોણ કોને મારે છે ? માટે યજ્ઞમા ઇચ્છા પ્રમાણે પ્રાણીઓની હિંસા કરવી અને યજ્ઞમાં યજમાને માસનુ ભક્ષણ કરવુ, કારણ કે તે દેવતાના ઉપદેશથી કરેલું છે અને મ ત્રાદિવડે પવિત્રિત છે " આ પ્રમાણે ઉપદેશ આપી સગરરાજાને પોતાના મતમા ભેળવી તેણે કુરૂક્ષેત્ર વિગેરેમાં ઘણા યજ્ઞો કરાવ્યા. થોડે થોડે તેનો મત પ્રસરતા તેણે રાજસુયાદિક[2] યજ્ઞો પણ કરાવ્યા, અને પેલા અસુરે યજ્ઞના કરનારાઓને, યજ્ઞમાં હોમેલા પ્રાણી કે રાજા વિગેરેને વિમાનપર રહેલા બતાવ્યા, તેથી વિશ્વાસ વધતા પર્વતના મતમા રહીને લોકો પ્રાણીહિંસાત્મક યજ્ઞો નિ શ કપણે કરવા લાગ્યા

આ બધુ જોઈને મે દિવાકર નામના એક વિદ્યાધરને કહ્યુ કે–' આ યજ્ઞોમાથી બધા પશુઓને તારે હરી લેવા ' એટલે મારૂ વચન માનીને તે યજ્ઞમાથી પશુઓનુ હરણ કરવા લાગ્યો તે પેલા પરમાધાર્મિક અસુરના જાણવામા આવ્યું, જેથી તેની વિદ્યાનો ઘાત કરવાને તે મહાકાળે યજ્ઞમા ઋષભદેવની પ્રતિમા સ્થાપિત કરવા માંડી, એટલે તે દિવાકર ખેચર વિરામ પામી ગયો પછી હુ ઉપાયક્ષીણ થવાથી શાત થઈને બીજે ચાલ્યો ગયો પછી તે અસુરે માયાથી યજ્ઞમા સગરરાજાની ભાવના કરી, અને તત્કાળ સુલસાસહિત સગરરાજાને યજ્ઞના અગ્નિમા હોમી દીધો પછી તે મહાકાળ અસુર કૃતાર્થ થઈને પોતાને સ્થાને ગયો

આ પ્રમાણે પાપના પર્વતરૂપ તે પર્વતથકી યાજ્ઞિક બ્રાહ્મણોએ હિંસાત્મક યજ્ઞો પ્રવર્ત્તાવ્યા છે, તે તમારે અટકાવવા યોગ્ય છે " આવા નારદના વચન અગીકાર કરી સ-ત્કારપૂર્વક તેને વિદાય કરીને રાવણે મરૂતરાજાને ક્ષમા આપી મરૂત રાવણને નમીને

---

૧ કાચબાની જેવા આકારવાળા ૨ જેમા રાજાનો હોમ કરવો તે રાજસુય યજ્ઞ

બોલ્યો—"હે સ્વામી ! આ કૃપાનો ભંડાર પુરૂષ કોણ હતો કે જેણે આ પાપમાંથી અમને તમારી પાસે નિવૃત્ત કરાવ્યા ?" આવા તેના પ્રશ્નથી રાવણ નારદની ઉત્પત્તિ કહેવા લાગ્યા.–

"બ્રહ્મરૂચી નામે એક બ્રાહ્મણ હતો. તે તાપસ થયો હતો, છતાં તેની કૂર્મી નામે સ્ત્રી સગર્ભા થઇ. એક વખતે તેને ઘેર સાધુઓ આવ્યા તેમાંથી એક સાધુ બોલ્યા કે– "તમોએ સંસારના ભયથી ગૃહવાસનો ત્યાગ કર્યો તે તો બહુ સારૂં કર્યું, પણ ફરીવાર સ્ત્રીનો સંગ રાખીને વિષયમાં ચિત્તને ક્ષુબ્ધ કરો છો, ત્યારે ગૃહવાસથી આ વનવાસ શી રીતે શ્રેષ્ઠ ગણાય ?' તે સાંભળી બ્રહ્મરૂચીએ જિનશાસનનો સ્વીકાર કરીને દીક્ષા લીધી અને તે કૂર્મી પરમ શ્રાવિકા થઇ મિથ્યાત્વને છોડી ત્યાં જ રહીને તેણે એક પુત્રને જન્મ આપ્યો. તે પુત્રે જન્મસમયે રૂદન કર્યું નહોતું તેથી તેનું નામ નારદ પાડયું. એકદા તે કૂર્મી બીજે ગઈ હતી તેવે સમયે જૃંભક દેવતાએ તેના પુત્રને હરી લીધો. એટલે પુત્રશોકથી તેણે ઇંદુમાળા નામની આર્યાપાસે જઇને દીક્ષા લીધી. જૃંભક દેવતાઓએ તે પુત્રને ઉછેર્યો અને શાસ્ત્ર ભણાવ્યાં. પછી અનુક્રમે તેને આકાશગામિની વિદ્યા આપી. શ્રાવકનાં અણુવ્રત ધરતો એ પુત્ર યૌવનવયને પ્રાપ્ત થયો. મસ્તકપર શિખા રાખવાથી એ યતિ કે ગૃહસ્થ ગણાતો નથી. તે નારદ કલહ જોવાનો આકાંક્ષી છે, ગીત અને નૃત્યનો શોખીન છે અને હમેશાં કામદેવની ચેષ્ટાથી રહિત છતાં અતિ વાચાલ અને અતિ વત્સલ છે, વીર અને કામુક પુરૂષોની વચ્ચે તે સંધી ને વિગ્રહ કરાવે છે. હાથમાં છત્ર, અક્ષમાળા અને કમંડળુ રાખે છે અને પગમાં પાદુકા પહેરે છે, દેવતાઓએ તેને ઉછેર્યો છે તેથી તે પૃથ્વીમાં દેવર્ષિના નામથી પ્રખ્યાત છે અને પ્રાય બ્રહ્મચારી અને સ્વેચ્છાચારી છે." આ પ્રમાણે નારદની વાર્તા સાંભળીને મરુત રાજાએ પોતે અજ્ઞાનથી કરેલા યજ્ઞના અપરાધને ખમાવ્યો. પછી મરૂત રાજાએ કનકપ્રભા નામની પોતાની કન્યા રાવણને આપી અને રાવણ તેની સાથે પરણ્યો.

પવનની જેવો બળવાન અને મોટા પરાક્રમવાળો રાવણ મરૂત રાજાના યજ્ઞનો ભંગ કરીને ત્યાંથી મથુરાનગરીએ આવ્યો. મથુરાનો રાજા હરિવાહન શિવની જેમ ત્રિશૂળ ધારી મધુ નામના પુત્રની સાથે રાવણની સામે આવ્યો. ભક્તિથી આવેલા હરિવાહનની સાથે કેટલીક વાર્તા કર્યા પછી રાવણે પૂછયું કે–'આ તમારા પુત્રને ત્રિશૂળનું આયુધ ક્યાંથી ?' પિતાએ ભ્રકુટીની સંજ્ઞાથી આજ્ઞા આપી, એટલે મધુ મધુરતાથી બોલ્યો–'આ ત્રિશૂળનું આયુધ મારા પૂર્વજ મના મિત્ર ચમરેંદ્રે મને આપેલું છે. એ આપતી વખત ચમરેંદ્રે કહ્યું હતું કે–ધાતકીખંડ દ્વીપના ઐરાવત ક્ષેત્રમાં શતદ્વાર નગરને વિષે સુમિત્ર નામે એક રાજપુત્ર અને પ્રભવ નામે એક કુળપુત્ર હતો. આ બંને વસંત અને મદનની જેમ મિત્ર હતા. તેઓ બાલ્યવયમાં એક ગુરૂની પાસે કળાભ્યાસ કરતા હતા અને અશ્વિની કુમારની જેમ અવિયુક્તપણે સાથે રહીને ક્રીડા કરતા હતા. જ્યારે સુમિત્રકુમાર યુવાન થઇને નગરમાં રાજા થયો ત્યારે તેણે પોતાના મિત્ર પ્રભવને પોતાની જેવો સરખી સમૃદ્ધિવાળો કર્યો. એક વખતે સુમિત્ર રાજા અશ્વથી હરાઈ કોઈ મહાઅરણ્યમાં ગયો. ત્યાં એક પલ્લીપતિની વનમાળા નામની પુત્રીને પરણ્યો. તેને લઈ રાજા પોતાના નગરમાં આવ્યો. એટલે ઉત્કૃષ્ઠ રૂપ યૌવનવાળી તે વનમાળા પ્રભવના જોવામાં આવી. તેનું દર્શન થયું ત્યારથી કામપીડિત થતો પ્રભવ કૃષ્ણપક્ષના ચંદ્રની જેમ દિવસે દિવસે કૃશ થવા

લાગ્યો તેને મંત્રતંત્રથી અસાધ્ય રીતે અતિ કૃશ થતો જાણી રાજા સુમિત્રે કહ્યું–'હે બાંધવ ! તારા દિલમા જે ચિંતા કે દુ ખ હોય તે ખુલ્લી રીતે જણાવ ' પ્રભવે કહ્યુ–'હે વિભુ ! તે તમને કહી શકાય તેમ નથી; કારણ કે તે મનમા રહ્યુ છે તો પણ કુળને કલંકિત કરે છે.' જ્યારે રાજાએ અતિ આગ્રહથી પૂછ્યુ ત્યારે તે બોલ્યો કે–'તમારી રાણી વનમાળા ઉપરનો અનુરાગ તે જ મારા દેહની દુર્બળતાનુ કારણ છે.' રાજાએ કહ્યુ–'તારે માટે આ રાજ્યનો પણ ત્યાગ કરૂ, તો આ સ્ત્રી કોણ માત્ર છે ? આજેજ એ સ્ત્રી ગ્રહણ કર ' આ પ્રમાણે કહી તેને વિદાય કરીને તેની પછવાડે જ રાત્રિના પ્રારંભમા સ્વયદૂતીની જેમ વનમાળાને તેને ઘેર મોકલી તેણે આવીને પ્રભવને કહ્યુ–'તમને દુ ખી જોઇને રાજાએ મને તમને સોપી દીધી છે, માટે હવે મારા પ્રાણાધાર થઇને મને આજ્ઞા આપો મારે પતિની આજ્ઞા બળવાન છે મારા સ્વામી તમારા માટે પ્રાણને પણ છોડી દેવા તૈયાર છે, તો મારા જેવી દાસી કોણ માત્ર છે ? તો હવે તમે ઉદાસ થઇને કેમ જુઓ છો ?' પ્રભવ બોલ્યો–'અરે ! મને નિર્લજ્જને ધિક્કાર છે ! તે સુમિત્ર મહાસત્ત્વવાન્ છે કે જેનુ મારા ઉપર આવુ સૌહૃદ છે બીજાને પ્રાણ અપાય છે પણ પ્રિયા અપાતી નથી, કેમકે તે મહા-દુષ્કર છે, તે છતા મિત્રે અત્યારે મારે માટે તેમ પણ કર્યું પિશુનની[1] જેમ મારી જેવાને કાંઈ નહિ કહેવા યોગ્ય કે નહિ માગવા યોગ્ય નથી, અને કલ્પવૃક્ષની જેમ તે સુમિત્રના જેવા પુરૂષોને કાંઇ પણ નહિ આપવા યોગ્ય નથી માટે હે વનમાળા ! તમે મારી માતા-તુલ્ય છો તેથી અહીથી ચાલ્યા જાઓ અને હવે પતિની આજ્ઞા છતા પણ આ પાપરાશિ મનુષ્યની સામુ પણ જોશો નહિ તેમજ તેને બોલાવશો પણ નહિ ' આ બધા વચનો ત્યા ગુપ્ત રીતે આવીને રાજા સાભળતો હતો, તેથી તે પોતાના મિત્રનું આવું સત્ત્વ જોઇને અત્યત હર્ષ પામ્યો પછી પ્રભવે વનમાળાને નમસ્કારપૂર્વક વિદાય કરીને એક દારૂણ ખડ્ગ ખેચી પોતાના મસ્તકને છેદવા માડ્યુ તે વખતે રાજા સુમિત્રે પ્રગટ થઈ 'હે મિત્ર ! સાહસ કર નહિ ' એમ કહી તેના હાથમાથી ખડ્ગ ખેચી લીધુ તે વખતે જાણે પૃથ્વીમાં પેસવાને ઇચ્છતો હોય તેમ પ્રભવ લજ્જાથી નીચુ મુખ કરી ઉભો રહ્યો. સુમિત્રે ઘણી મહેનતે તેને સ્વસ્થ કર્યો પછી બને મિત્રો પૂર્વની જેમ મૈત્રી રાખીને પાછા રાજ્ય કરવા લાગ્યા કેટલેક કાળે સુમિત્ર દીક્ષા લઈ મૃત્યુ પામીને ઈશાન દેવલોકમા દેવ થયો ત્યાથી ચ્યવીને આ મથુરાના રાજા હરિવાહનની **માધવી** નામની સ્ત્રીના ઉદરથી તું **મધુ** નામે પરાક્રમી પુત્ર થયો છે પેલો પ્રભવ ચિરકાળ ભવમા ભ્રમણ કરી **વિશ્વાવસુની જ્યોતિર્મતિ** નામે સ્ત્રીથી **શ્રીકુમાર** નામે પુત્ર થયો હતો, અને તે ભવમા નિયાણા-સહિત તપ કરી કાળયોગે મૃત્યુ પામીને આ હુ ચમરેંદ્ર થયો છુ એ પ્રમાણે તારા પૂર્વભવનો હુ મિત્ર છુ આ પ્રમાણે બધુ વૃત્તાત કહી તેણે મને આ ત્રિશૂળ આપેલું છે આ ત્રિશૂળ બે હજાર યોજન સુધી જઇ ઈચ્છિત કાર્ય કરીને પાછુ આવે છે "

આ પ્રમાણે તેનુ વૃત્તાત સાભળીને રાવણે ભક્તિ અને શક્તિથી વિરાજિત એવા તે મધુકુમારને પોતાની **મનોરમા** નામે કન્યા આપી પછી લંકાના પ્રયાણદિવસથી અઢાર વર્ષ ગયા ત્યારે રાવણ [2]સુવર્ણગિરિપર રહેલા પાડુકવનમા ચૈત્યોની પૂજા કરવાને

---

૧ દુર્જન અથવા ચાડીયા　૨ મેરૂપર્વત.

માટે ગયો; ત્યાં મોટી ધામધુમ સાથે સંગીતયુક્ત પૂજાના મહોત્સવપૂર્વક રાવણે ઉત્કંઠાથી સર્વ ચૈત્યોને વંદના કરી. તે વખતે દુર્લંઘ્યપુરમાં રહેલા ઇંદ્રરાજાના પૂર્વદિક્પાલ નલકુબરને પકડવા માટે કુંભકર્ણ વિગેરે રાવણની આજ્ઞાથી ગયા. ત્યાં તે નલકુબરે આશાળી વિદ્યાવડે પોતાના નગરની આસપાસ સો યોજનપર્યંત અગ્નિમય કિલ્લો કરેલો હતો, અને તેમાં એવા અગ્નિમય યંત્રો ગોઠવ્યાં હતાં કે જેમાંથી નીકળતા તણખા જાણે આકાશમાં અગ્નિ ઉત્પન્ન કરતા હોય તેવા દેખાતા હતા. તેવા કિલ્લાનો આશ્રય લઇને, કોપથી પ્રજ્વલિત અગ્નિકુમારની જેમ એ નલકુબર સુભટોથી વિંટાઇને રહ્યો હતો. સુઇને ઉઠેલા પુરૂષો જેમ ગ્રીષ્મ ઋતુના મધ્યાહ્ન કાળના સૂર્યને જોઇ શકે નહીં તેમ કુંભકર્ણ વિગેરે પણ ત્યાં આવી તે કિલ્લાની સામું જોઇ શક્યા નહીં ‘આ દુર્લંઘ્યપુર ખરેખર દુર્લંઘ્ય છે’ એવું વિચારી તેઓ ઉત્સાહભંગ થઇને પાછા આવ્યા અને કોઇક પ્રકારે તેમણે તે ખબર રાવણને પહોંચાડ્યા. તે સાંભળી રાવણ પોતે ત્યાં આવ્યો અને તેવો કિલ્લો જોઇ તેને ગ્રહણ કરવાના ઉપાયને માટે ચિરકાળ બંધુની સાથે વિચાર કરવા લાગ્યો. તે સમયે રાવણની ઉપર અનુરાગી થયેલી નલકુબરની પત્ની ઉપરંભાએ એક દૂતીને મોકલી તેણે આવીને રાવણને કહ્યું—“મૂર્ત્તિમતી જયલક્ષ્મી હોય તેવી ઉપરંભા તમારી સાથે ક્રીડા કરવાને ઇચ્છે છે તમારા ગુણોથી તેનું મન તો હરાઇ ગયેલું છે, માત્ર શરીર જ ત્યાં રહેલું છે હે માનદ ! આ કિલ્લાને રક્ષણ કરનારી આશાળી નામની વિદ્યા છે તે ઉપરંભા પોતાના શરીરની જેમ તમારે આધીન કરી દેશે, તેથી તમે આ નગરને નલકુબરસહિત તાબે કરશો. વળી હે દેવ ! અહીં સુદર્શન નામે એક ચક્ર તમે સાધ્ય કરશો.’ રાવણે હાસ્યસાથે વિભીષણની સામું જોયું એટલે ‘एवमस्तु’ એમ કહીને તેણે તે દૂતિકાને વિદાય કરી. પછી રાવણે કોપ કરીને વિભીષણને કહ્યું—“અરે ! આવું કુળવિરૂદ્ધ કાર્ય તેં કેમ સ્વીકાર્યું ? રે મૂઢ ! આપણા કુળમાં કોઈ પુરૂષોએ રણભૂમિમાં શત્રુઓને પૃષ્ઠ અને પરસ્ત્રીને હૃદય કદિ પણ આપ્યું નથી અરે વિભીષણ ! આવા વચનથી પણ તેં આપણા કુળમાં નવીન કલંક લગાડ્યું છે ! તારી આવી મતિ કેમ થઈ કે જેથી તું એવું બોલ્યો ?” વિભીષણે કહ્યું—“હે આર્ય મહાભુજ ! પ્રસન્ન થાઓ શુદ્ધ હૃદયવાળા પુરૂષોને વાણીમાત્રથી કલંક લાગતું નથી. તે ઉપરંભા ભલે આવે ને તમને વિદ્યા આપે. શત્રુ તમારે વશ થાય, એટલે પછી તમે તેને અંગીકાર કરશો નહીં. વાણીની યુક્તિથી તેને છોડી દેજો.” વિભીષણનાં આવાં વચન રાવણે સ્વીકાર્યાં તેવામાં તેને આલિંગન કરવામાં લંપટ એવી ઉપરંભા ત્યાં આવી પહોંચી. પોતાના પતિએ નગરને કિલ્લારૂપ કરેલી આશાળી વિદ્યા તેણે રાવણને આપી; અને તે સિવાય બીજા વ્યંતરરક્ષિત અમોઘ શસ્ત્રો પણ આપ્યાં. પછી રાવણે તે વિદ્યાથી તે અગ્નિનો પ્રાકાર (કિલ્લો) સંહરી લીધો, અને લશ્કર તથા વાહનસહિત દુર્લંઘ્યપુરમાં પ્રવેશ કર્યો. તત્કાળ નલકુબર તૈયાર થઇ યુદ્ધ કરવાને આવ્યો; પરંતુ હાથી જેમ ગામડાની ધમણને પકડી લે તેમ વિભીષણે સહજમાં તેને પકડી લીધો. સુર અને અસુરોથી અજેય એવું ઇંદ્રસંબંધી મહા દુર્ધર સુદર્શન ચક્ર રાવણને ત્યાંથી પ્રાપ્ત થયું. પછી નલકુબર નમી પડ્યો એટલે રાવણે તેને તેનું નગર પાછું સોંપી દીધું; કારણ કે પરાક્રમી પુરૂષો જેવા વિજયના અર્થી હોય છે તેવા દ્રવ્યના અર્થી હોતા નથી. પછી રાવણે ઉપરંભાને કહ્યું—“હે ભદ્રે ! મારી સાથે વિનયથી વર્ત્તનાર અને તારા કુળને યોગ્ય એવા તારા પતિ

ને જ તુ અગીકાર કર, કારણ કે તે મને વિદ્યાદાન કર્યું તેથી તુ તો મારા ગુરૂસ્થાને છો, તેમજ પરસ્ત્રીઓને હું માતા અને બેન તરીકે જ જોઉં છુ તુ કાસધ્વજની પુત્રી છે અને સુદરીના ઉદરથી ઉત્પન્ન થયેલી છે, તો બન્ને કુળમાં શુદ્ધ એવી તને કલક ન લાગો." આ પ્રમાણે કહી તેને નલકુબર રાજાને સોપી જાણે રીસાઇને પિતાને ઘરે ગયેલી સ્ત્રી નિર્દોષપણે પાછી આવે તેમ તે આવી રાજા નલકુબરે રાવણનો મોટો સત્કાર કર્યો

પછી ત્યાંથી રાવણ સેનાની સાથે રથનૂપુર નગરે આવ્યો રાવણને આવેલો સાભળીને મહાબુદ્ધિમાન સહસ્રાર રાજાએ[1] પોતાના પુત્ર ઇદ્રપ્રત્યે સ્નેહપૂર્વક કહ્યું કે-"હે વત્સ! તારા જેવા મોટા પરાક્રમી પુત્રે જન્મ લઈને બીજા વશની ઉન્નતિ ન્યૂન કરી આપણા વશને પરમ ઉન્નતિને પમાડ્યો છે આ બધી બાબત તે એકલા પરાક્રમથી જ કરેલી છે, પરતુ હવે નીતિને પણ અવકાશ આપવો જોઇએ કોઇવાર એકાત પરાક્રમ વિપત્તિને પણ આપે છે અષ્ટાપદ વિગેરે બલિષ્ટ પ્રાણીઓ એકાત પરાક્રમથી વિનાશ પામે છે આ પૃથ્વી હમેશા બલવાનથી પણ અતિ બલવાન વીરોને ઉત્પન્ન કરે છે, માટે 'હુ સર્વથી વિશેષ પરાક્રમી છુ' એવો અહકાર કોઇએ કરવો નહી હાલમા સુકેશ રાક્ષસના કુળમા સૂર્યસમાન લકાપતિ રાવણ નામે એક વીર ઉત્પન્ન થયેલો છે, જે સર્વના વીરત્વને હરનારો છે, પ્રતાપમા સૂર્ય જેવો છે, અને સહસ્રાશુ જેવા વીરને કબજે કરનારો છે વળી તેણે લીલામાત્રમા કૈલાસ[2] પર્વતને ઉપાડ્યો હતો, મરૂતરાજાના યજ્ઞનો ભંગ કર્યો હતો, જબૂદ્વીપના પતિ યક્ષરાજથી પણ તેનું મન ક્ષોભ પામ્યુ નહોતું, અર્હત પ્રભુની પાસે પોતાની ભુજવીણાવડે ગાયન કરતો જોઈને સતુષ્ટ થયેલા ધરણેદ્રે તેને અમોઘ શક્તિ આપી છે અને પ્રભુ, મત્ર તથા ઉત્સાહ એ ત્રણે શક્તિથી તે ઉર્જિત છે વળી જાણે તેની બે ભુજા હોય તેવા તેની સરખા બે ભાઇઓ (કુભકર્ણ અને વિભીષણ) થી તે ઉત્કટ છે એ રાવણે તારા સેવક વૈશ્રવણને તથા યમને હેલામાત્રમા ભગ્ન કરી દીધા છે, વાલીના ભાઇ વાનરપતિ સુગ્રીવને પોતાનો પત્તિ કર્યો છે અને જેની આસપાસ અગ્નિનો દુર્લઘ્ય કિલ્લો હતો એવા દુર્લઘ્યપુરમા પણ પ્રવેશ કરીને તેના અનુજ ભાઇએ નલકુબરને પણ કબજે કર્યો છે એવો તે વીર રાવણ અત્યારે તારી સામે આવ્યો છે, તો પ્રલયકાળના અગ્નિ જેવો એ ઉદ્ધત રાવણ પ્રણિપાતરૂપ અમૃતવૃષ્ટિથી શમી જશે, તે સિવાય શાત થશે નહિ માટે તારી **રૂપવતી** નામે સ્વરૂપવતી પુત્રી રાવણને પરણાવ કે જેથી એવો સબંધ બધાવાને લીધે તારે તેની સાથે ઉત્તમ સધી થશે" પિતાનાં આવા વચન સાભળી ઇદ્ર કોપ કરી બોલ્યો કે-"હે પિતા! આ વધ કરવા લાયક રાવણને હુ મારી કન્યા કેમ કરીને આપુ? કારણ કે તેની સાથે આધુનિક વૈર નથી પણ વશપરપરાનુ વૈર છે પિતા વિજયસિંહને તેના પક્ષના રાજાએ મારી નાખ્યા હતા તે સભારો તેના પિતામહ માળીને માથે જે મેં કર્યું હતુ તે આને માથે પણ કરીશ એ ભલે આવે, તે કોણ માત્ર છે? તમે સ્નેહને લીધે ભીરૂ થાઓ નહિ સ્વાભાવિક વૈર્યને ધારણ કરો તમે તમારા પુત્રનુ પરાક્રમ ઘણીવાર જોયેલુ છે શુ તમે મારા પરાક્રમને જાણતા નથી?"

---

૧ પૂર્વે સહસ્રાર રાજાએ દીક્ષા લીધાનો અધિકાર આવી ગયો છે, પણ તે આ યુદ્ધ થયા પછીની હકીકત સમજવી ૨ અષ્ટાપદ પર્વત

આ પ્રમાણે ઇંદ્ર કહેતો હતો તેવામાં દુર્ધર રાવણે રથનૂપુર નગરે આવીને પોતાની સેનાવડે તે નગરને ઘેરી લીધું. મહાપરાક્રમી રાવણે પ્રથમ દૂત મોકલ્યો. તે દૂતે મિષ્ટ વચનોવડે ઇંદ્રને કહ્યું કે—"હે ઇંદ્ર ! જે રાજાઓ વિદ્યા અને ભુજાબળથી ગર્વિષ્ટ હતા તે સર્વેએ આવીને ભેટ ધરી રાવણની પૂજા કરેલી છે. રાવણની વિસ્મૃતિથી અને તમારી સરલતાથી આટલો કાળ ચાલ્યો ગયો, પરંતુ હવે ભક્તિ બતાવવાનો તમારે સમય આવ્યો છે તેથી તેના પ્રત્યે ભક્તિ બતાવો અથવા શક્તિ બતાવો. જો ભક્તિ અને શક્તિ બંનેથી રહિત થયા તો એમના એમ વિનાશ પામી જશો." ઇંદ્ર બોલ્યો કે—"હે દૂત ! દીન રાજાઓએ તેને પૂજ્યો તેથી તે રાવણ મત્ત થઇ ગયો છે. તેટલા માટે તે મારી પાસેથી પણ પૂજાની વાંચ્છા કરે છે, પરંતુ આટલો કાળ તો રાવણનો જેમ તેમ સુખને માટે ગયો. પણ હવે તેનો આ કાળરૂપ કાળ આવેલો છે, માટે તું જઇને તારા સ્વામીને કહે કે તે ભક્તિ અથવા શક્તિ બતાવે. જો શક્તિ અને ભક્તિએ રહિત થશે તો તે પણ સત્વર વિનાશ પામી જશે." દૂતે આવીને રાવણને તે પ્રમાણે કહ્યું એટલે રાવણ કોપથી ભયંકર થઇ મોટા ઉત્સાહથી સર્વ સૈન્યની સાથે તૈયાર થઇ ગયો. ઇંદ્ર પણ તૈયાર થઇને ઉતાવળે રથનૂપુર નગરમાંથી બહાર નીકળ્યો, **કેમકે વીર પુરૂષો બીજા વીરના અહંકારને કે આડંબરને સહન કરી શકતા નથી.**

પછી સામંતોની સાથે સામંતો, સૈનિકોની સાથે સૈનિકો અને સેનાપતિઓની સાથે સેનાપતિઓ—એમ બંને સૈન્યનું પરસ્પર તુમુલ યુદ્ધ શરૂ થયું. શસ્ત્રોને વર્ષાવતા સૈન્ય વચ્ચે સંવર્ત અને પુષ્કરાવર્ત મેઘની જેમ મોટો સંકેત થઇ પડ્યો. પછી 'આ બિચારા મસલાના જેવા સૈનિકોને મારીને શું કરવું ?' એમ કહેતો રાવણ ભુવનાલંકાર નામના ગજેંદ્ર ઉપર ચઢી અને પણછ ઉપર ધનુષ ચઢાવી ઐરાવણ હસ્તીઉપર રહેલા ઇંદ્રની સામે આવ્યો. રાવણ અને ઇંદ્રના હાથીઓ પરસ્પર મુખમાં સુંઢ વીંટાળીને જાણે નાગપાશ રચતા હોય તેમ સામસામા મળ્યા. બંને મહાબલવાન ગજેંદ્રો દાંતે દાંતે પરસ્પરને પ્રહાર કરી અરણિ કાષ્ટના મથનની જેમ તેમાંથી અગ્નિના તણખા ઉડાવવા લાગ્યા. માંહોમાંહે દાંતના આઘાતથી, વિરહિણી સ્ત્રીના હાથમાંથી નીકળી પડે તેમ સુવર્ણવલયની શ્રેણી તેમાંથી નીકળીને પૃથ્વીપર પડવા લાગી. પરસ્પર દાંતના ઘાતથી છેદાઇ ગયેલા શરીરમાંથી, ગંડસ્થળમાંથી મદધારાની જેમ રૂધિરની ધારાઓ ઝરવા લાગી. તે અવસરે રાવણ અને ઇંદ્ર પણ ક્ષણવાર શસ્ત્રોથી, ક્ષણવાર બાણોથી અને ક્ષણવાર મુદ્ગરોથી બીજા બે હાથી હોય તેમ સામસામા પ્રહાર કરવા લાગ્યા. એ બંને મહાબલવાન હતા, તેથી તેઓ એકબીજાનાં અસ્ત્રોને અસ્ત્રોવડે ચૂર્ણ કરતા હતા. એમ પૂર્વ અને પશ્ચિમ સાગરની જેમ તેઓમાંથી એક પણ બળરહિત થયો નહીં. ને રણરૂપ યજ્ઞમાં દીક્ષિત થયેલા તે બંને બાધ્ય અને બાધકભાવને કરનારા ઉત્સર્ગ તથા અપવાદ માર્ગની જેમ મંત્રાસ્ત્રોથી એકબીજાના અસ્ત્રને તત્કાળ બાધ કરતા સતા યુદ્ધ કરવા લાગ્યા. જ્યારે ઐરાવણ અને ભુવનાલંકાર—એ બંને હાથી એક ઓટમા રહેલા બે ફણીની જેમ સારપણે મળી ગયા ત્યારે છળને જાણનાર રાવણ પોતાના હાથીઉપરથી ઉછળીને ઐરાવણઉપર કૂદી પડ્યો, અને તેના મહાવતને મારી નાંખીને મેઘ હાથીની જેમ ઇંદ્રને બાંધી લીધો. પછી મધપુડાને ભમરીઓની જેમ રાક્ષસવીરોએ હર્ષથી ઉંચે કોલાહલ કરીને ચારે તરફથી ઘેરી લીધો અર્થાત્ તેની ફરતા ફરી

વળ્યા. જ્યારે રાવણે ઇંદ્રને પકડી લીધો ત્યારે તેનું સર્વ સૈન્ય ઉપદ્રવિત થઈ ગયું, કારણ કે "સ્વામી જીતાતા સૈન્ય પણ જીતાય છે" પછી રાવણ ઐંગવણહસ્તીસહિત ઇંદ્રને પોતાની છાવણીમા લઇ ગયો અને પોતે વૈતાઢ્યની બને શ્રેણીઓનો નાયક થયો ત્યાથી પાછો ફરીને રાવણ તત્કાળ લંકામા ગયો અને કાષ્ઠના પાંજરામાં પોપટને નાખે તેમ ઇંદ્રને કારાગૃહમા નાખ્યો

આ ખબર પડતા ઇંદ્રનો પિતા સહસ્રાર દિક્પાળોસહિત લંકામા આવ્યો, અને રાવણને નમસ્કાર કરી એક પાળાની જેમ અંજલિ જોડીને બોલ્યો કે—"જેણે એક પાષાણના ખંડની જેમ કૈલાસ પર્વતને ધારણ કર્યો હતો એવા તમારી જેવા પરાક્રમી વીરથી જીતાતા અમને જરા પણ લજ્જા આવતી નથી, તેમજ તમારી જેવા વીરની પાસે યાચના કરવાથી પણ અમને બીલકુલ શરમાવું પડે તેમ નથી, માટે હું યાચના કરૂં છું કે મારા પુત્ર ઇંદ્રને છોડી દો અને મને પુત્રરૂપ ભિક્ષા આપો" રાવણ બોલ્યો કે—"જો એ ઇંદ્ર તેના દિક્પાલ અને પરિવારસહિત નિરંતર આ પ્રમાણેનું કામ કરવું કબૂલ કરે તો હું તેને છોડું સાંભળો—

મારી આ લંકાપુરીને ક્ષણે ક્ષણે વાસગૃહની ભૂમિની જેમ તૃણ, કાષ્ઠ વિગેરે કચરાથી રહિત કરે, નિત્ય પ્રાતઃકાળે મેઘની જેમ આ નગરીને દિવ્ય સુગંધી જળવડે સિંચન કરે અને સર્વ દેવાલયોમા માળીની જેમ પુષ્પોને ચુંટી અને ગુંથીને તેની માળાઓ પૂરી પાડે આ પ્રમાણે નિત્યકાર્ય કરતો સતો આ તમારો પુત્ર ફરીથી રાજ્યનું ગ્રહણ કરો અને મારા પ્રસાદથી આનંદ પામો" પછી 'તે પ્રમાણે મારો પુત્ર કરશે' એવું જ્યારે સહસ્રારે કબૂલ કર્યું ત્યારે રાવણે પોતાના બંધુની જેમ સત્કાર કરી ઇંદ્રને છોડી મૂક્યો પછી ઇંદ્ર રથનૂપુરમા આવીને મોટા ઉદ્વેગથી રહેવા લાગ્યો કેમકે **તેજસ્વી પુરૂષોને નિસ્તેજ થવું તે મૃત્યુથી પણ દુઃસહ છે.**

એવામા **નિર્વાણસંગમ** નામે એક જ્ઞાની મુનિ ત્યા સમોસર્યા તે સાંભળી ઇંદ્ર તેમને વાંદવા આવ્યો ઇંદ્રે પૂછ્યું કે—"ભગવન્! કયા કર્મથી આ રાવણના તિરસ્કારને હું પ્રાપ્ત થયો તે કહો" મુનિ બોલ્યા—'**અરિંજય** નામના નગરમા પૂર્વે **જ્વલનસિંહ** નામે એક વિદ્યાધરોનો રાજા હતો તેને **વેગવતી** નામે પ્રિયા હતી તેઓને એક **અહિલ્યા** નામે રૂપવતી દુહિતા થઇ તેના સ્વયંવરમા વિદ્યાધરોના સર્વ રાજાઓ એકઠા થયા તેમા **ચંદ્રાવર્ત** નગરનો રાજા **આનંદમાળી** અને **સૂર્યાવર્ત** નગરનો સ્વામી **તડિત્પ્રભ** પણ આવ્યા હતા તે તડિત્પ્રભ તું પોતે જ હતો તમે બન્ને સાથે આવ્યા હતા, તે છતા તારો ત્યાગ કરીને **અહિલ્યા** સ્વેચ્છાએ **આનંદમાળીને** વરી, તેથી તારો પરાભવ થયો ત્યારથી 'હું છતા અહિલ્યા તેને કેમ વરે?' એવી આનંદમાળીની ઉપર તને ઇર્ષ્યા થઈ

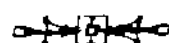
એકદા આ સંસારપર વૈરાગ્ય થવાથી આનંદમાળીએ દીક્ષા લીધી અને તીવ્ર તપસ્યા કરતો સતો તે મહર્ષિઓની સાથે વિહાર કરવા લાગ્યો એક વખતે વિહાર કરતો કરતો તે **રથાવર્ત** નામના ગિરિઉપર આવ્યો અને ધ્યાનમા સ્થિત થયો ત્યા તે તારા જોવામા આવ્યો એટલે તને અહિલ્યાના સ્વયંવરનું સ્મરણ થયું, તેથી તે તત્કાળ તેને બાંધી લીધો અને અનેક પ્રકારના પ્રહાર કર્યા તથાપિ તે પર્વતની જેમ જરા પણ

ધ્યાનથી ચલિત થયો નહિ. તે વખતે કલ્યાણગણધર નામે તેના ભાઈ જે સાધુઓમાં અગ્રણી હતા અને જે તેની સાથે જ હતા તેણે તને તેમ કરતો જોઈને વૃક્ષપર વિદ્યુતની જેમ તારી ઉપર તેજોલેશ્યા મૂકી તે સમયે તારી પત્ની સત્યશ્રીએ ભક્તિવચનથી તે મુનિને શાંત કર્યા, તેથી તેમણે તેજોલેશ્યા પાછી સંહરી લીધી જેથી તુ દગ્ધ થયો નહિ; પણ મુનિતિરસ્કારના પાપથી કેટલાએક ભવમાં પરિભ્રમણ કરી, કોઈક ભવમાં શુભ કર્મ ઉપાર્જન કરી તુ આ સહસ્રારનો પુત્ર ઇંદ્ર થયેલો છે આ રાવણથી તારો જે પરાભવ થયો તે મહામુનિને તિરસ્કાર અને પ્રહાર કરવાના કર્મનુ ફળ તને પ્રાપ્ત થયેલુ છે ઇંદ્રથી માંડીને એક કીટ સુધી સર્વને લાંબે કાળે પણ તેનાં કરેલાં કર્મ અવશ્ય ફળ આપે છે, એવી સંસારની સ્થિતિ છે આ પ્રમાણે પોતાનો પૂર્વવૃત્તાંત સાભળી ઇંદ્રે પોતાના પુત્ર દત્તવીર્યને રાજ્ય આપીને દીક્ષા લીધી અને ઉગ્ર તપ કરીને મોક્ષે ગયા.

અન્યદા રાવણ સ્વર્ણતુંગગિરિ ઉપર જેને કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયુ છે એવા અનંતવીર્ય નામના મુનિને વંદના કરવા ગયો. વંદના કરીને રાવણ યોગ્ય સ્થાને બેઠા અને કર્ણને અમૃતની નીક જેવી તેમની ધર્મદેશના સાભળી. દેશનાને અંતે રાવણે પૂછ્યુ કે—'મારૂ મરણ શા કારણથી અને કોનાથી થશે?' ભગવાન્ મહર્ષિ બોલ્યા કે—'હે રાવણ! ભવિષ્યમાં થનાર વાસુદેવને હાથે પરસ્ત્રીના દોષથી પ્રતિવાસુદેવ એવા તારૂ મૃત્યુ થશે.' તે સાંભળી રાવણે તત્કાળ તે જ મુનિની પાસે એવો અભિગ્રહ લીધો કે—"મને નહિ ઇચ્છતી પરસ્ત્રીની સાથે હુ કદિ પણ રમીશ નહિ" પછી જ્ઞાનરત્નના સાગર એવા તે મુનિને વંદના કરીને રાવણ પુષ્પક વિમાનમાં બેસી પોતાની નગરીમાં આવ્યો, અને પોતાના નગરની સ્ત્રીઓના નેત્રરૂપ નીલકુમુદને હર્ષવૈભવ આપવામાં ચંદ્રસમાન થયો.

इत्याचार्यश्रीहेमचन्द्रविरचिते त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरित्रे महाकाव्ये
सप्तमे पर्वणि रावणदिग्विजयो नाम द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥

સર્ગ ૩ જો

હનુમાનની ઉત્પત્તિ અને વરૂણને સાધવુ

વૈતાઢ્યગિરિઉપર આવેલા આદિત્યપુર નામના નગરમાં પ્રહ્લાદ નામે એક રાજા હતો તેને કેતુમતી નામે પ્રિયા હતી. તેમને પવનંજય નામે એક પુત્ર થયો, જે બળથી અને આકાશગમનથી પવનના જેવો વિજયી હતો. તે સમયમાં ભરતક્ષેત્રને વિષે સમુદ્રને કિનારે આવેલા દંતી પર્વતની ઉપર માહેંદ્રપુર નગરમાં મહેંદ્ર નામે એક વિદ્યાધરનો રાજા હતો. તેને હૃદયસુંદરી નામે પત્ની હતી. તેમને અરિંદમ વિગેરે સો પુત્રોની ઉપર અંજનાસુંદરી નામે એક પુત્રી થઈ હતી જ્યારે તે બાળા ઉત્કટ યૌવ

નને પ્રાપ્ત થઈ ત્યારે તેના પિતાને વરની ચિંતા થતા મત્રીઓ તેને લાયક એવા હજારો યુવાન વિદ્યાધરોના નામ આપવા લાગ્યા પછી મહેદ્રની આજ્ઞાથી તે મત્રીઓએ અનેક વિદ્યાધરોનાં કુમારોના યથાવસ્થિત સ્વરૂપ પટઉપર જુદા જુદા આળેખી મગાવીને બતાવવા માડ્યા

એક વખતે કોઇ મત્રીએ વિદ્યાધરપતિ **હિરણ્યાભ** અને તેની પત્ની **સુમના**ના ઉદરથી ઉત્પન્ન થયેલા **વિદ્યુત્પ્રભ** નામના વિદ્યાધરનુ અને પ્રહ્લાદ રાજાના પુત્ર પવન-જયનુ મનોહર સ્વરૂપ ચિત્રમા આળેખીને મહેદ્ર રાજાને બતાવ્યુ તે બન્ને રૂપ જોઇ મહેદ્રે મત્રીને પૂછ્યુ કે—'આ બન્ને સરખા રૂપવાન્ અને કુલીન છે, તેથી તે બન્નેમાંથી કુમારી અજનાસુદરી માટે કયો વર પસદ કરવો?' મત્રી બોલ્યો—'હે સ્વામી! આ વિદ્યુત્ જેવી પ્રભાવાળો વિદ્યુત્પ્રભ અઢાર વર્ષનુ આયુષ્ય પૂરૂ કરી મોક્ષે જવાનો છે, એવુ નિમિત્તિયાઓએ મને પ્રથમ સ્પષ્ટ કહેલું છે, અને આ પ્રહ્લાદનો પુત્ર પવનજય દીર્ઘ આયુષ્યવાળો છે તેથી પવનજય યોગ્ય વર છે, માટે અજનાસુદરી તેને આપો'

એ સમયમા સર્વ વિદ્યાધરેદ્રો પોતપોતાનો પરિવાર લઇ મોટી સમૃદ્ધિસાથે નદી-શ્વરદ્વીપે યાત્રાને માટે જતા હતા તેમા મહેદ્ર રાજાને આવેલા જોઇ પ્રહ્લાદે કહ્યુ કે—'તમારી પુત્રી અજનાસુદરી મારા પુત્ર પવનજયને આપો' મહેદ્રે તે વાત સ્વીકારી કારણ કે પ્રથમથી જ એ વિચાર તેના હૃદયમા હતો, પ્રહ્લાદની પ્રાર્થના તો નિમિત્ત-માત્ર જ હતી પછી 'આજથી ત્રીજે દિવસે માનસ સરોવરની ઉપર વિવાહ કરવો' એમ નક્કી કરી તે બન્ને પોતપોતાને સ્થાનકે ગયા

પછી મહેદ્ર અને પ્રહ્લાદે આહ્લાદસહિત સર્વ સ્વજનોને લઇને માનસ સરોવરને કિનારે જઈ નિવાસ કર્યો તે પ્રસગે પવનજયે **પ્રહસિત** નામના પોતાના મિત્રને પૂછ્યુ કે-'અજનાસુદરી કેવી છે તે તમે જોઈ છે?' પ્રહસિત હસીને બોલ્યો-'મે તેને જોઈ છે અજનાસુદરી રભાદિક અપ્સરાઓ કરતા પણ અધિક સૌંદર્યવાન્ છે. તેનુ નિરૂપમ રૂપ જેવુ દૃષ્ટિથી જોવાય છે તેવુ વાચાળ માણસથી પણ વચનવડે કહી શકાય તેમ નથી' પવનજય બોલ્યો—'મિત્ર! હજુ વિવાહનો દિવસ દૂર છે અને મારે આજે જ તે સુદરીને દૃષ્ટિગોચર કરવાની ઈચ્છા છે, તો તે કાર્ય શી રીતે કરવુ? વહાલી સ્રીમા ઉત્કઠિત થયેલા પુરૂષોને એક ઘડી દિવસ જેવી અને એક દિવસ માસ જેવો થઇ પડે છે, તો મારા આ ત્રણ દિવસ શી રીતે જશે?' પ્રહસિત બોલ્યો—'મિત્ર! સ્થિર થા, રાત્રિએ આપણે અનુપલક્ષિત[1] થઈને ત્યા જઇશુ અને તે કાતાને જોઇશુ' પછી તે રાત્રે પવન-જય પ્રહસિતને સાથે લઇને અજનાસુદરી તેના મહેલને સાતમે માળે રહેતી હતી ત્યા આવ્યો રાજસ્પર્શની[2] જેમ ગુપ્ત રહીને પવનજય મિત્રની સાથે તે અજ-નાસુદરીને સારી રીતે નિરખવા લાગ્યો તે વખતે **વસતતિલકા** નામની તેની સખી અજનાસુદરીને કહેતી હતી કે-'હે સખિ! તને ધન્ય છે કે પવનજય જેવો પતિ પામી' તે સાભળીને **મિશ્રકા** નામે બીજી સખી બોલી ઉઠી—'અરે સખી! વિદ્યુત્પ્રભ જેવા ઉત્તમ વરને મૂકી બીજા વરના વખાણ શામાટે કરે છે?' વસતતિલકાએ કહ્યુ—'અરે મુગ્ધા

૧ કોઇ ન ઓળખે તેવી રીતે ૨ ગુપ્ત રાજપુરૂષ

તું કાંઇ પણ જાણતી નથી. વિદ્યુત્પ્રભ અલ્પ આયુષ્યવાળો છે, તેથી તે આપણી સ્વામિનીને કેમ યોગ્ય થાય ? મિશ્રકા બોલી—'સખી ! તું મંદબુદ્ધિવાળી લાગે છે અમૃત થોડું હોય તો પણ તે શ્રેષ્ઠ છે અને વિષ ઘણું હોય તો પણ તે કશા કામનું નથી.'

આ પ્રમાણે તે બંને સખીઓનો પરસ્પર આલાપ સાંભળી પવનંજય વિચારવા લાગ્યો કે–'તે વિદ્યુત્પ્રભ અંજનાસુંદરીને પ્રિય જણાય છે, તેથી તે આ બીજી દાસીને બોલતાં અટકાવતી નથી' આ પ્રમાણે ચિંતવી અંધકારમાં જેમ અકસ્માત્ નિશાચર પ્રગટ થાય તેમ પવનંજય ક્રોધથી ખડ્ગ ખેંચીને પ્રગટ થયો અને બોલ્યો કે—'એ વિદ્યુત્પ્રભને વરવાનું અને તેની સાથે વરાવવાનું જેને ઠીક લાગ્યું છે તે બંનેનું મસ્તક છેદી નાખું' એમ બોલતો પવનંજય રોષથી તે તરફ ચાલ્યો, એટલે તેના બાહુદંડને પકડી રાખી પ્રહસિત બોલ્યો—'અરે મિત્ર ! શું તું નથી જાણતો કે સ્ત્રી અપરાધી હોય તો પણ ગાયની જેમ વધ કરવાને લાયક નથી. તેમાં પણ આ અંજનાસુંદરી તો નિરપરાધી છે તે માત્ર લજ્જાને લીધે તેની સખીને બોલતાં અટકાવતી નથી, તે ઉપરથી તે કાંઈ અપવાદવાળી ઠરતી નથી. આ પ્રમાણે કહી પ્રહસિતે અત્યાગ્રહપૂર્વક તેને અટકાવ્યો, એટલે પવનંજય ત્યાંથી નીકળી પોતાના આવાસમાં આવ્યો અને ત્યાં આખી રાત દુઃખિતહૃદયે જાગૃતપણે જ વ્યતીત કરી. પ્રાતઃકાળે તેણે પોતાના મિત્ર પ્રહસિતને કહ્યું કે—'મિત્ર ! આ સ્ત્રી પરણવી કશા કામની નથી; કારણ કે એક સેવક પણ જો વિરક્ત હોય તો તે આપત્તિને માટે થાય છે તો સ્ત્રીની શી વાત કરવી ? માટે ચાલો આપણે આ કન્યાને તજી દઈને અહીંથી આપણી નગરીએ જઈએ, કેમકે જે પોતાના આત્માને રૂચે નહિ તે સ્વાદિષ્ટ ભોજન હોય તો પણ શા કામનું ?' આ પ્રમાણે કહીને પવનંજય ચાલવા લાગ્યો એટલે પ્રહસિત તેને પકડી રાખીને શાંત વચને સમજાવવા લાગ્યો કે— "પોતે કબૂલ કરેલા કાર્યનું પણ ઉલ્લંઘન કરવું તે મહાન્ પુરૂષોને ઘટિત નથી, તો જે કાર્ય અનુલ્લંઘ્ય એવા ગુરૂજનોએ કબૂલ કરેલ હોય તેનું ઉલ્લંઘન કરવાની તો વાત જ કેમ થાય ? ગુરૂજન મૂલ્યથી વેચી દે વા પ્રસાદથી આપી દે, તો પણ તે સત્પુરૂષોને પ્રમાણ છે; તેને માટે બીજી ગતિ જ નથી. વળી આ અંજનાસુંદરીમાં તો એક લેશમાત્ર દોષ નથી વળી સહૃદજનનું હૃદય તેવા દોષના આરોપથી દૂષિત થાય તેમ છે, તેમજ તારા અને તેના માતાપિતા ઉત્તમ પુરૂષો તરીકે પ્રખ્યાત છે તે છતાં ભ્રાતા ! સ્વચ્છંદવૃત્તિએ અહીંથી ચાલ્યા જવાનો વિચાર કરતા કેમ લજ્જા પામતો નથી ? તારે શું તેઓને લજ્જિત કરવા છે ! " આ પ્રમાણે પ્રહસિતના કહેવાથી પવનંજય જરા વિચાર કરીને હૃદયમાં શલ્ય છતાં પણ ત્યાં રહ્યો પછી નિર્ણય કરેલે દિવસે પવનંજય અને અંજનાસુંદરીનો પાણિગ્રહણનો મહોત્સવ થયો. તે તેઓના માતાપિતાના નેત્રરૂપ કુમુદને ચંદ્ર જેવો આહ્લાદકારી લાગ્યો.

પછી પ્રહ્લાદ સ્નેહથી પૂજેલા મહેંદ્ર સર્વ સ્વજનની સાથે તે વધૂવરને લઈને હર્ષથી પોતાની નગરીએ આવ્યો. ત્યાં પ્રહ્લાદે અંજનાસુંદરીને પૃથ્વીપર રહેલા વિમાનની જેવો એક સાત માળનો સુંદર મહેલ રહેવાને આપ્યો; પરંતુ પવનંજયે તો વાણીથી પણ અંજનાસુંદરીની સંભાળ લીધી નહિ; કારણ કે માની પુરૂષો પોતાના અપમાનને જેમ તેમ ભૂલી જતા નથી. અંજનાકુમારી ચંદ્રવિનાની રાત્રિની જેમ પવનંજય વિના નેત્રાશ્રુવડે અંધકારવાળું મુખ કરી અસ્વસ્થતાના પાત્રભૂત થઈને રહેવા લાગી.

વારવાર પલગપર બને પડખાને પછાડતી એ બાળાની રાત્રિઓ વર્ષના જેવી લાંબી થઈ પડી અનન્ય મનવાળી અજનાસુદરી બે જાનુ વચ્ચે મુખકમળ રાખીને પતિનું જ આલેખન કરતી દિવસોનુ નિર્ગમન કરવા લાગી સખીઓ તેને વારવાર મીઠે વચને બોલાવતી, તથાપિ હેમતઋતુમા કોયલની જેમ તે પોતાનુ મૌનપણુ છોડતી નહોતી.

એવી રીતે કેટલોક કાળ વ્યતીત થતા એક વખતે રાક્ષસપતિ રાવણના દૂતે આવી પ્રહ્લાદ રાજાને કહ્યુ—"દુર્મતિ વરૂણ રાવણની સાથે નિરતર વૈર ધરાવ્યા કરે છે અને પ્રણિપાતને સ્વીકારતો નથી જ્યારે તેને નમસ્કાર કરવાનું કહેવરાવ્યુ ત્યારે અહકારનો મોટો ગિરિ અને અનિષ્ટ વચનો બોલનાર એ વરૂણ નેત્રથી પોતાના ભુજદડને જોતો આ પ્રમાણે બોલ્યો-'અરે એ રાવણ કોણ છે અને તેનાથી શું થવાનુ છે? હુ ઇદ્ર, વૈશ્રવણ, નલકુબર, સહસ્રાશુ, મરૂત, યમરાજ કે કૈલાસગિરિ નથી, હુ તો વરૂણ છું કદિ દેવતાધિષ્ઠિત રત્નોથી એ દુર્મતિ રાવણ ગર્વિષ્ટ થયો હોય તો તે ભલે અહીં આવે તેના ચિરકાળથી એકઠા થયેલા ગર્વને હુ ક્ષણવારમા દૂર કરીશ' આવા તેનાં વચન સાભળી રાવણે ક્રોધ પામી તેના ઉપર ચડાઈ કરી અને સમુદ્રની વેળા કાઠાના ગિરિને જેમ રૂધે તેમ તેના નગરને લશ્કરવડે રૂધી દીધુ, એટલે વરૂણ યુદ્ધ કરવા માટે રાતા નેત્રવાળો થઈ **રાજીવ** અને **પુડરીક** વિગેરે પુત્રોથી પરવર્યો સતો નગરની બહાર નીકળ્યો અને યુદ્ધ કરવા લાગ્યો તે મોટા સગ્રામમા વરૂણના વીરપુત્રો મહાયુદ્ધ કરી ખરદૂષણને બાંધીને તેના નગરમા લઇ ગયા પછી રાક્ષસોના સૈન્યમા ભગાણુ પડ્યું, એટલે વરૂણ પણ પોતાના આત્માને કૃતાર્થ માનતો પોતાની નગરીમા પેઠો પછી રાવણે વિદ્યાધરોના પ્રત્યેક રાજાને બોલાવવાને દૂતો મોકલ્યા જેઓમા મને તમારે માટે મોકલેલો છે"

આ પ્રમાણે દૂતના વચન સાભળી પ્રહ્લાદ રાજા રાવણને સહાય કરવા માટે ત્યાં જવા તૈયાર થવા લાગ્યો, એટલે પવનજયે આવીને કહ્યુ કે—"હે તાત! તમે અહીં જ રહેો હુ જઇને તે રાવણના મનોરથને પૂર્ણ કરીશ હુ તમારો પુત્ર છુ" આ પ્રમાણે કહી આગ્રહથી પિતાની સમતિ લઈ અને બધા લોકોને બોલાવી પવનજય ત્યા જવા ચાલ્યો પતિની આ યાત્રાના ખબર લોકોના મુખથી સાભળીને સતી અજનાસુદરી ઉત્કઠિત થઈ આકાશના શિખરથી દેવી ઉતરી આવે તેમ પ્રાસાદઉપરથી નીચે ઉતરી, પોતાના પતિને જોવાને માટે પુતળીની જેમ સ્તભને ટેકો દઇ અનિમેષ નેત્રે અને અસ્વાસ્થ્યથી પીડિત હૃદયે ઉભી રહી દ્વારના સ્તભને આધારે જેનુ શરીર રહેલુ હતુ, બીજના ચદ્ર જેવી જે લાગતી હતી, શિથિલ કેશવડે જેનુ લલાટ ઢકાયેલુ હતુ, નિતબભાગ ઉપર જેની કૃશ શિથિલ થયેલી ભુજલતા લટકતી હતી, જેના અધરપલ્લવ તાબૂલના રગવગરના ધૂસરા લાગતા હતા, અશ્રુજળથી જેનુ મુખ ધોવાતુ હતુ અને જેના નેત્રમાંથી અજન ચાલ્યુ ગયુ હતુ એવી અજનાને પોતાની સન્મુખ ઉભેલી પવનજયે ચાલતી વખતે જોઈ તેને જોતા જ તેણે વિચાર્યું કે—'અહો! આ દુષ્ટ બુદ્ધિશાળી સ્રીનુ નિર્લજ્જપણુ અને નિર્ભયપણુ કેવુ છે? અથવા તેનુ દુર્મનપણુ પહેલાથી જ મારા જાણવામા આવ્યુ છે, પણ માત્ર માતાપિતાની આજ્ઞાના ઉલ્લઘનના ભયથી જ મારે તેને પરણવી પડી છે' તે વખતે અજના તેના ચરણમા પડી અજલિ જોડીને બોલી કે—"હે સ્વામી! તમે બધાની સભાળ લીધી, બધાની સાથે હળ્યામળ્યા

અને મારી જરા પણ સભાળ લીધી નથી; તથાપિ હુ વિજ્ઞપ્તિ કરૂ છું કે તમે મને ભૂલી જશો નહિ. પુન. વહેલા પધારજો અને તમારો માર્ગ સુખકારી થજો." આ પ્રમાણે બોલતી દીન થઇ ગયેલી શુદ્ધ ચારિત્રવાળી સતીની પણ અવગણના કરીને પવનજય વિજયને માટે ચાલ્યો ગયો. પતિએ કરેલી અવજ્ઞાથી વિયોગપીડિત એ બાળા અંતઃપુરમાં જઇને જલદીથી ભેદાયેલા નદીના તટની જેમ પૃથ્વીતળ ઉપર પડી. પવનજય ત્યાંથી માનસસરોવરે ગયો અને ત્યા પ્રદોષકાળે નિવાસ કર્યો. ત્યા એક પ્રાસાદ વિકુર્વીને તે તેમા રહ્યો કારણ કે ' વિદ્યાધરોની વિદ્યા સર્વ મનોરથને સિદ્ધ કરે છે " તે મહેલમાં પવનજય પલગપર બેઠો હતો, તેવામા નજીક આવેલા માનસસરોવરના કિનારા ઉપર પ્રિયવિયોગથી પીડિત એક ચકવાકી તેના જોવામા આવી. તે પક્ષિણી પ્રથમ ગ્રહણ કરેલી મૃણાલલતાને પણ ખાતી ન હતી, શીતળ છતા જાણે ઉકળેલુ હોય તેવા જળથી તે પરિતાપ પામતી હતી, અગ્નિજ્વાળાની જેમ ચંદ્રિકાથી પણ તે દુભાતી હતી અને કરૂણસ્વરે આક્રંદ કરતી હતી. એવી તે બાળાને જોઈ પવનજય વિચારવા લાગ્યો કે–" આ ચકવા કીઓ આખો દિવસ પોતપોતાના પતિની સાથે ક્રીડા કરે છે, તે છતા માત્ર રાત્રિએ તેમનો વિરહ તે સહન કરી શકતી નથી; તો વિવાહ પછી તરતજ જેનો મે ત્યાગ કર્યો છે અને પરસ્ત્રીની જેમ મે જેને ક્દાપિ બોલાવી પણ નથી, તેમજ અહીં આવતી વખતે પણ મે જેની સભાળ લીધી નથી, અરે ! જે પર્વત જેવા દુ ખના ભારવડે મૂળથી જ દબાયેલી છે અને જેણે મારા સમાગમનુ કિંચિત્ પણ સુખ જોયુ નથી તે અંજનાનુ શું થયુ હશે ? અરે ! મારા જેવા અવિવેકને ધિક્કાર છે ! તે બિચારી મારાથી અપમાનિત થયેલી જરૂર મરી જશે. તેની હત્યાના પાપથી દુર્મુખ થયેલો હુ પછી ક્યાં જઇશ ? " આ પ્રમાણે ચિંતવી તેણે તે સર્વ પોતાના પ્રિય મિત્ર પ્રહસિતને જણાવ્યુ, કારણ કે મિત્ર વિના પોતાના દુઃખને જણાવવાનુ બીજુ કોઇ પાત્ર નથી. પ્રહસિતે કહ્યુ–' હાલ કાળે પણ તે તારા જાણવામાં આવ્યુ તે સારૂ થયુ, પણ તે બાળા વિયોગી સારસ પક્ષિણીની જેમ અત્યારે જીવતી હશે કે નહિ ? હે મિત્ર ! કદિ તે જીવતી હોય તો અધાપિ તેનુ આશ્વાસન કરવુ તારે યુક્ત છે; તેથી તેની પાસે જઈ પ્રિયવચને તેની આજ્ઞા મેળવીને સ્વાર્થને માટે તારે પાછુ અહીં આવવુ આ પ્રમાણે સુહૃદની જેમ ભાવી સભાવના કરનાર તે મિત્રની પ્રેરણાથી પવનજય તેને સાથે લઈ ત્યાંથી ઉડીને અંજનાસુંદરીના મંદિરમાં આવ્યો અને ગુપ્તપણે દ્વાર ઉપર ઉભો રહ્યો. પ્રથમ પ્રહસિત આગળ થઇને તેના ઘરમા પેઠો તે વખતે અંજનાસુંદરી અલ્પ જળમાં રહેલી માછલીની જેમ પલગ ઉપર વલખતી હતી, હિમવડે કમલિની પીડાય તેમ ચંદ્રની જ્યોત્સ્નાથી તે પીડાતી હતી, હૃદયના અંતસ્તાપથી તેના હારના મોતી ફુટી જતાં હતા લાંબા નિ:શ્વાસથી તેના કેશની શ્રેણી ચપળ થતી હતી, અસહ્ય પીડાવડે પછડાતી ભુજાઓથી મણિનાં કંકણો ભાંગી જતાં હતા. વસતતિલકા સખી તેને વારવાર ધીરજ આપતી હતી અને જાણે ચક્ષમય હોય તેમ તેની દૃષ્ટિ અને ચિત્ત શૂન્ય થઈ ગયા હતા. આવી સ્થિતિમા રહેલી અંજનાસુંદરી પ્રહસિતના જોવામા આવી. પ્રહસિતને અતરની જેમ અકસ્માત્ પોતાના મહેલમાં આવેલો જોઇ 'અહિ કોણ આવ્યું ?' તેમ ભય પામતી તે બાળા ધીરજ લાવીને બોલી– 'અરે ! તમે કોણ છો ? અને પરપુરૂષ છતા અહીં કેમ આવ્યા છો ? અથવા મારે તે જાણવાની જરૂર નથી તમે આ પરસ્રીના

ઘરમાંથી જતાં રહો હે વસતતિલકા! આ પુરૂષને ભુજાથી પકડીને બહાર કાઢ હું ચંદ્રના જેવી નિર્મળ છું તેથી તેને જોવાને પણ યોગ્ય નથી મારા પતિ પવનજય શિવાય આ મારા સ્થાનમાં કોઇ બીજાને પ્રવેશ કરવાનો અધિકાર નથી. તું શું જોઈ રહી છે?" તે સાંભળી પ્રહસિત નમસ્કાર કરીને બોલ્યો કે—'હે સ્વામિની! ચિરકાળે ઉત્કઠિત થઇને આવેલા પવનજયના સમાગમની તમને વધામણી છે કામદેવના મિત્ર વસતની જેમ હું તેનો પ્રહસિત નામનો મિત્ર તમારી આગળ આવ્યો છુ અને મારી પછવાડે તમાંરા પતિ આવેલા જ છે એમ જાણી લેજો" અજના બોલી કે–"અરે પ્રહસિત! વિધિએજ મારૂ હાસ્ય કરેલુ છે, તો પછી તમે મને શામાટે હસો છો? આ મશ્કરીનો સમય નથી અથવા એમા તમારો દોષ નથી મારા પૂર્વકર્મનો જ દોષ છે, નહિ તો તેવો કુળવાન પતિ મારો શામાટે ત્યાગ કરે? પાણિ-ગ્રહણુથી માડીને પતિએ ત્યાગ કરેલી એવી મને આજે બાવીશ વર્ષ વીતી ગયા છે, તથાપિ હુ પાપિણી અદ્યાપિ જીવુ છુ" આ પ્રમાણેના તેના વચનો સાભળી તેના દુખનો ભાર જેની ઉપર આવેલો છે એવો પવનજય અદર પ્રવેશ કરીને અશ્રુથી ગદ્ગદ્ વાણીએ આ પ્રમાણે બોલ્યો—"હે પ્રિયા! મૂર્ખ છતા પોતાને ડાહ્યો માનનારા એવા મે વિવાહથી માડીને તારા જેવી નિર્દોષ સ્રીનો દોષિત ગણી ત્યાગ કર્યો છે મારા દોષથી તુ આવી દુ:સહ દુર્દશાને પ્રાપ્ત થઇ છે અને થોડા વખતમાં મૃત્યુ પણ પામી જાત, પણ મારા ભાગ્યયોગે તુ જીવતી રહી છે" આ પ્રમાણે બોલતા પોતાના પતિને ઓળખીને લજ્જાવતી બાળા પલ-ગની ઇસનો ટેકો લઇ મુખ નીચુ રાખીને ઉભી થઇ પછી હસ્તી જેમ લતાને પકડે તેમ વલયાકાર ભુજાએ તેને પકડી લઇને પવનજય પલગપર બેઠો પવનજયે ફરીથી કહ્યુ—'હે પ્રિયા! ક્ષુદ્ર બુદ્ધિવાળા મે તારા જેવી નિરપરાધી સ્રીને દુખી કરી છે તે ક્ષમા કરજે' પતિના આવા વચન સાંભળી અજના બોલી કે—'હે નાથ! એવુ બોલો નહી હુ તમારી સદાની દાસી છુ, તેથી મારી ક્ષમા માગવી તે અનુચિત છે' પછી પ્રહસિત અને વસતતિ-લકા બહાર આવ્યા, કારણ કે જયારે દપતી એકાતમા મળે ત્યારે ચતુર પાસવાનો[1] ત્યા રહેતા નથી' પછી અજના અને પવનજય સ્વેચ્છાએ રમવા લાગ્યા અને રસના આવે-શમા આખી રાત્રિ એક પહોરની જેમ વીતી ગઈ રાત્રિ વીતીને પ્રભાત થયેલ જોઈ પવ-નજયે કહ્યુ કે—'હે કાતા! હુ વિજય કરવાને માટે જઈશ, નહિ તો ગુરૂજનને ખબર પડશે હે સુદરી! હવે પછી ખેદ ધરશો નહિ અને હુ રાવણનુ કાર્ય કરીને આવુ ત્યા સુધી સખીઓની સાથે સુખે કાળ નિર્ગમન કરજે' અજના બોલી કે—"તમારા જેવા બળ-વાન વીરને તે કાર્ય તો સિદ્ધ જ થયેલુ છે, પરતુ જો મને જીવતી જોવા ઈચ્છતા હો તો કાર્ય સાધીને સત્વર પાછા પધારજો વળી હુ આજે ઋતુસ્નાતા હતી, તેથી કદિ જો મને ગર્ભ રહેશે તો દુર્જન લોકો તમારી ગેરહાજરીમા મારી નિદા કરશે" પવનજયે કહ્યુ—'હે માનિની! હુ સત્વર પાછો આવીશ મારા આવવાથી નીચ લોકોને તારા અપવાદ બોલ-વાનો અવકાશ જ મળશે નહિ અથવા મારા સમાગમને સૂચવનારી આ મારા નામથી અકિત મુદ્રિકા લે તેવો સમય આવે તો તે પ્રકાશિત કરજે' એવી રીતે કહી મુદ્રિકા આપીને

[1] પાસે રહેનારા મિત્ર, સખી, દાસ, દાસી વિગેરે

પવનંજય ત્યાંથી ઉઠી માનસ સરોવરના તટઉપર રહેલી પોતાની છાવણીમાં આવ્યો. પછી દેવતાની જેમ સૈન્યની સાથે આકાશમાર્ગે ચાલી તે લંકાપુરીમાં આવ્યો અને રાવણને પ્રણામ કર્યો. ત્યારપછી કાંતિવડે તરૂણ સૂર્યની જેમ પ્રકાશતો રાવણ પણ પોતાની સેનાની સાથે પાતાળમાં વરૂણની સાથે યુદ્ધ કરવા ગયો.

અહીં તે દિવસથી અંજનાસુંદરીએ ગર્ભ ધારણ કર્યો; તેથી તેનાં સર્વ અવયવો વિશેષ સૌંદર્યથી શોભવા લાગ્યાં. મુખપર ચાંદની શોભા પાડુવર્ણી થઇ, સ્તનનાં મુખ શ્યામ થયાં, અતિ અત્યંત મંદ થઈ અને નેત્ર વિશાળ તેમજ ઉજ્વલ થયાં. તે શિવાય બીજા પણ ગર્ભના લક્ષણો તેના શરીર ઉપર સ્પષ્ટ જણાવા લાગ્યા, તે જોઇને કેતુમતી નામે તેની સાસુ તિરસ્કારથી બોલી—"અરે પાપિણી ! બન્ને કુળને કલંક આપનારૂં આ કાર્ય તે શું કર્યું ? પતિ દેશાંતર છતાં તું ગર્ભિણી કેમ થઇ ? મારો પુત્ર તારી અવજ્ઞા કરતો ત્યારે હું જાણતી હતી કે તે અજ્ઞાનથી તને દૂષિત ગણે છે પણ તું વ્યભિચારિણી છે તે આજસુધી મારા જાણવામાં નહોતું " આવી રીતે જ્યારે સાસુએ તેનો તિરસ્કાર કર્યો ત્યારે અંજના સુંદરીએ આંખમાં અશ્રુ લાવીને પતિસમાગમના ચિન્હરૂપ મુદ્રિકા તેને બતાવી. તે જોવા છતાં પણ લજ્જાથી નમ્ર મુખ કરી રહેલી અંજનાને તેની સાસુએ ફરીવાર તિરસ્કારથી કહ્યું કે— "અરે દુષ્ટા ! જે તારો પતિ તારૂં નામ લેતો નહિ તેની સાથે તારો સંગમ શી રીતે થાય ? માટે માત્ર મુદ્રિકા બતાવી અમને શામાટે છેતરે છે ? વ્યભિચારિણી સ્ત્રીઓ એવા છેતરવાના પ્રકારો ઘણા જાણે છે કે સ્વચ્છંદચારિણી ! તું આજેજ મારા ઘરમાંથી નીકળીને તારા પિતાને ઘેર જા; અહીં ઉભી રહે નહિ. માઙૂં સ્થાન તારા જેવીને માટે યોગ્ય નથી." આ પ્રમાણે અંજનાનો તિરસ્કાર કરી રાક્ષસીની જેવી નિર્દય કેતુમતીએ તેને તેના પિતાને ઘેર મૂકી આવવા માટે સેવકપુરૂષોને આજ્ઞા કરી તેઓ અંજનાને વસંતતિલકાસહિત વાહનમાં બેસારી મહેંદ્રનગરની સમીપે લઇ ગયા, અને ત્યાં નેત્રમાં અશ્રુ લાવી તેને વાહનમાંથી ઉતારી. પછી માતાની જેમ નમસ્કાર કરી અને તેને ખમાવીને તેઓ પાછા ગયા. **ઉત્તમ સેવકો સ્વામીના પરિવાર ઉપર પણ સ્વામીની સમાન વૃત્તિવાળા હોય છે**

તે સમયે જાણે તેના દુઃખથી દુઃખી થયો હોય તેમ સૂર્ય અસ્ત પામી ગયો, કારણ **કે સત્પુરૂષો સજ્જનની વિપત્તિ જોઈ શકતા નથી** પછી ત્યાં અંજનાએ ઘુવડ પક્ષીના ઘોર ઘુત્કારથી, શિયાળીઓના ફેત્કારથી નાહારોના આક્રંદથી, ચીકારી પ્રાણીઓના વિવિધ શબ્દોથી અને રાક્ષસોના સંગીતની જેવા પિંગળાના કોલાહલથી જાણે પોતાના કાન ફુટી ગયા હોય તેમ આખી રાત્રિ જાગતપણેજ નિર્ગમન કરી. પ્રાતઃકાળે તે દીનબાળા લજ્જાથી સંકોચ પામતી સતી ભિક્ષુકીની જેમ પરિવારરહિત પિતાના બહારદ્વાર પાસે હળવે હળવે આવી. તેને અચાનક આવેલી જોઇ પ્રતિહારી સંભ્રમ પામી ગયો. પછી વસંતતિલકાના કહેવાથી તેની તેવી અવસ્થા તેણે રાજાની પાસે નિવેદન કરી. તે રાજાનું મુખ નમ્ર અને શ્યામ થઈ ગયું તે વિચારમાં પડ્યો કે— અહા ! વિધિના વિપાકની પેઠે સ્ત્રીઓનું ચરિત્ર પણ અચિંત્ય છે આ કુલટા અંજના મારા કુળને કલંકિત કરવાને માટે મારે ઘેર આવી છે; પરંતુ અંજનનો લેશ પણ ઉજ્વળ વસ્ત્રને દૂષિત કરે છે આ પ્રમાણે રાજા ચિંતવતો હતો તેવામાં તેનો પ્રસન્નકીર્તિ નામે નીતિમાન પુત્ર અપ્રસન્નમુખે કહેવા લાગ્યો—' આ

દુષ્ટાને સત્વર અહીથી કાઢી મૂકો તેણે આપણા કુળને દૂષિત કર્યું છે સર્પે ડસેલી આગળી
બુદ્ધિમાન્ પુરૂષ શુ નથી છેદી નાંખતો ?' તે વખતે મહોત્સાહ નામનો એક મત્રી બોલ્યો—
'દુહિતાઓને સાસુ તરફથી દુઃખ ઉત્પન્ન થાય ત્યારે પિતાના ઘરનુ જ શરણુ હોય છે
પ્રભુ ! કદિ તેની સાસુ કેતુમતીએ ક્રૂર થઇને આ નિર્દોષ બાળાઉપર કોઇ ખોટો દોષ ઉત્પ
કરીને કાઢી મૂકી હશે તો શી ખબર ? માટે જ્યા સુધી આ સદોષ છે કે નિર્દોષ છે એ
સ્પષ્ટતા ન થાય ત્યા સુધી તેનુ ગુપ્ત રીતે પાલન કરો અને પોતાની પુત્રી જાણીને એ
ઉપર એટલી કૃપા કરો ' રાજાએ કહ્યુ—“ સર્વ ઠેકાણે સાસુ તો એવી હોય છે, પણ વધૂઓ
આવુ ચરિત્ર કોઈ ઠેકાણે હોય નહિ આપણે પ્રથમથી સાભળ્યુ છે કે આ અજના પવન
જયને ધિક્કારને પાત્ર હતી અર્થાત્ પવનજયને તેની સાથે પ્રીતિભાવ નહોતો, તો પવનજયથકી તે
ગર્ભ શી રીતે સભવે ? માટે આ સર્વથા દોષવતી છે તેની સાસુએ તેને કાઢી મૂકી તે સારૂં
કર્યું છે, માટે અહીંથી પણ કાઢી મૂકો. તેનું મુખ આપણે જોશુ નહિ ” આવી રાજા
આજ્ઞા થતા જ દીનમુખે આક્રદ કરતા લોકોએ કષ્ટથી જોયેલી તે અજનાને દ્વારપાળે કા
મૂકી ક્ષુધા અને તૃષાથી પીડિત, શ્રાત થયેલી, નિશ્વાસ નાખતી, અશ્રુ વર્ષાવતી, દર્ભથ
વિધાયેલા પગમાથી નીકળેલા રૂધિરવડે ભૂમિતળને રગતી, પગલે પગલે સ્ખલિત થતી અ
વૃક્ષે વૃક્ષે વિશ્રામ લેતી અજના દિશાઓને પણ રોવરાવતી સખીની સાથે ચાલી નીકળી
જે જે નગરમા કે ગામમા તે જતી ત્યા પ્રથમથી આવેલા રાજપુરૂષો તેને રહેવા દેતા નહિ
તેથી તે કોઈ પણ જગ્યાએ સ્થિતિ કરી શકી નહિ ચારે તરફ ભટકતી તે બાળા અનુક્
એક મહાટવીમા આવી પહોચી ત્યા પર્વતના કુજમાં એક વૃક્ષની નીચે બેસીને તે વિલા
કરવા લાગી—“ અહા ! હુ મદભાગ્યવાળીને ગુરૂજનોથી પણ અપરાધનુ વિવેચન થર
શિવાય પ્રથમથી જ દડ થયો હે કેતુમતી સાસુ ! તમે કુળને કલક લાગવા ન દી
તે સારૂ કર્યું હે પિતા ! તમે પણ સબધીના ભયથી સારૂ વિચાર્યું દુખિત નારીઓ
આશ્વાસનનુ કારણ માતા છે હે માતા ! તમે પણ પતિના છદને અનુસરીને મારી ઉપેક્
કરી હે ભાઇ ! પિતા જીવતા તારો કાઇ દોષ નથી હે નાથ ! એક તમે દૂર રહેતા મા
સર્વે જનો શત્રુ થયા હે પ્રિય ! સર્વથા પતિવિનાની સ્ત્રી એક દિવસ પણ જીવશો ન
કે જેવી રીતે મદભાગ્યમાં શિરોમણિ એવી હુ હજુ જીવુ છુ ! ”

આ પ્રમાણે વિલાપ કરતી અજનાને તેની સખીએ સમજાવીને આગળ ચલાવી દૂ
જતા એક ગુફાની અદર ધ્યાન કરતા **અમિતગતિ** નામના એક મુનિ તેમના જોવામા આવ્યા
તે ચારણશ્રમણ મુનિને નમસ્કાર કરીને તે બને સ્ત્રીઓ વિનયપૂર્વક તેમની પાસે બે
એટલે મુનિએ પણ ધ્યાન સમાપ્ત કર્યું, અને પોતાનો દક્ષિણ કર ઉચો કરીને મનોર
અને કલ્યાણરૂપ મોટા આરામમા નીક જેવી **ધર્મલાભરૂપ** આશિષ આપી પછી વસત
તિલકાએ ભક્તિથી નમસ્કાર કરીને અજનાનુ બધુ દુખ મૂળથી મુનિને કહી બતાવ્યુ અ
આ અજનાના ગર્ભમા કોણ છે ? અને કયા કર્મથી અજનાને આવી દશા પ્રાપ્ત થઈ છે
આ પ્રમાણે પૂછ્યુ એટલે મુનિ બોલ્યા કે—“ આ જબૂદ્વીપના ભરતક્ષેત્રને વિષે મદર નામન
નગરમા **પ્રિયનદી** નામે એક વણિક રહેતો હતો તેને **જયા** નામની સ્ત્રીથી ચદ્રની જે
કળાનો નિધિ અને જેને દમ (ઈન્દ્રિયદમન) પ્રિય છે એવો **દમયત** નામે એક પુત્ર થયો. એ

વખતે તે ઉદ્યાનમા ક્રીડા કરવા ગયો ત્યા સ્વાધ્યાય ધ્યાનમા તત્પર એવા એક મુનિરાજના તેને દર્શન થયા તેણે તેમની પાસેથી શુદ્ધ બુદ્ધિએ ધર્મ સાભળ્યો અને પ્રતિબોધ પામીને સમક્તિ તથા બીજા વિવિધ નિયમો ગ્રહણ કર્યા. ત્યારથી તેણે મુનિઓને યોગ્ય અને અનિદિત દાન આપવા મા ડ્યુ તથા અને સંયમમાં જ એકનિષ્ઠા રાખતો તે કાળક્રમે મૃત્યુ પામી બીજા દેવલોકમા પરમર્દ્ધિક દેવતા થયો. ત્યાથી ચ્યવીને આ જ બૂદ્વીપમા મૃગાંકપુરના રાજા વીરચદ્રની પ્રિયગુલક્ષ્મી નામની રાણીથી પુત્રપણે અવતર્યો. તે સિંહચદ્ર એવા નામથી વિખ્યાત થઇ જૈનધર્મને સ્વીકારી કર્મયોગે મૃત્યુ પામીને દેવપણાને પ્રાપ્ત થયો. ત્યાથી ચ્યવીને આ વૈતાઢ્યગિરિપર આવેલા વરૂણ નામના નગરમાં સુકઠ રાજા અને કનકોદરી રાણીનો સિંહવાહન નામે પુત્ર થયો. ચિરકાળ રાજ્ય ભોગવી શ્રી વિમળપ્રભુના તીર્થમા લક્ષ્મીધર મુનિની પાસે તેણે વ્રત ગ્રહણ કર્યું દુસ્તપ તપસ્યા કરી મૃત્યુ પામીને તે લાંતક દેવલોકમાં દેવતા થયો ત્યાથી ચ્યવીને આ તારી સખી અંજનાના ઉદરમા આવ્યો છે એ પુત્ર ગુણોનું સ્થાન, મહાપરાક્રમી, વિદ્યાધરોનો રાજા, ચરમદેહી[1] અને પાપરહિત મનવાળો થશે. હવે તારી સખીનો પૂર્વ ભવ સાભળ. કનકપુર નગરમાં કનકરથ નામે એક મહાસ્વીઓમાં શિરોમણિ રાજા હતો. તેને કનકોદરી અને લક્ષ્મીવતી નામે બે પત્નીઓ હતી, તેમા લક્ષ્મીવતી અત્યત મહાગુ શ્રાવિકા હતી. તે પોતાના ગૃહચૈત્યમાં રત્નમય જિનબિબને સ્થાપિત કરીને ઉભય કાળ તેની પૂજા અને વદના કરતી હતી. કનકોદરીને તે વિષે ઇર્ષ્યા ઉત્પન્ન થવાથી તે દુષ્ટ હૃદયની સ્ત્રીએ એક વખતે તે જિનબિબ હરી લઇ અપવિત્ર ઉકરડામાં સતાડી દીધુ તે વખતે જયશ્રી નામે એક સાધ્વી વિહાર કરતા કરતા ત્યા આવ્યા. તે તેને પ્રતિમા સતાડતી દેખીને બોલ્યા—'અરે ભદ્રે સ્ત્રી! આ તે શુ કર્યું ? આ ભગવતની પ્રતિમાને અહીં નાખવાથી તે તારા આત્માને સંસારના અનેક દુઃખનો પાત્ર કર્યો. જયશ્રી સાધ્વીના આ પ્રમાણે કહેવાથી કનકોદરીને પશ્ચાત્તાપ થયો તેથી તત્કાળ તે પ્રતિમા ત્યાથી લઇ શુદ્ધ કરી ખમાવીને જે સ્થાનેથી લીધી હતી ત્યાં મૂકી દીધી. ત્યારથી તે સમક્તિધારી થઇને જૈનધર્મને પાળવા લાગી. અનુક્રમે આયુષ્ય પૂર્ણ થતાં મૃત્યુ પામીને તે સૌધર્મકલ્પમા દેવી થઇ ત્યાથી ચ્યવીને આ તારી સખી મહેદ્ર રાજાની પુત્રી થઇ તેણે અર્હંતની પ્રતિમા દુઃસ્થાને નાખી હતી તેનુ આ ફળ તેને પ્રાપ્ત થયેલુ છે તું તે ભવમાં તે કર્મ કરવામા તેને અનુમોદન કરનાર અને મદદગાર હતી, તેથી તું પણ તેની સાથે તેનું ફળ ભોગવે છે પણ હવે તે દુષ્ટ કર્મનુ ફળ પ્રાય. ભોગવી લીધુ છે, માટે ભવે ભવે શુભ ફળને આપનાર જિનધર્મને ગ્રહણ કરો. અહીંથી આ સ્ત્રીનો મામો અકસ્માત આવીને તેને પોતાને ઘેર લઇ જશે અને થોડા સમયમાં તેને તેના પતિની સાથે પણ મેળાપ થશે.'

આ પ્રમાણે કહી તે બન્ને સ્ત્રીઓને આર્હત ધર્મમા સ્થાપિત કરીને તે મુનિ ગરૂડની જેમ આકાશમા ઉડી ગયા. તેવામા ત્યા આવતો એક યુવાન સિંહ તેમના જોવામા આવ્યો. પોતાના પુચ્છના પછાડવાથી જાણે પૃથ્વીને ફાડતો હોય તેવો તે દેખાતો હતો, મોટા બુત્કાર ધ્વનિથી દિશાઓના કુંજને પૂરી દેતો હતો, હાથીઓના રૂધિરથી વિકરાળ હતો,

---

[1] ઉત્તમ જેનુ શરીર છે એવો અર્થાત્ તે જ ભવમાં મોક્ષે જનારો.

નેત્રો દીપક જેવા ચકચકિત હતાં, દાઢો વજ્રના કંદ જેવી હતી, દાંત કરવતના જેવાં ક્રૂર હતા, કેશવાળી અગ્નિની જ્વાળા જેવી હતી, નખ લોહના અંકુશ જેવા હતા અને તેનું ઉરસ્થળ શિલા જેવું હતું આવા સિંહને જોતા જ તે બન્ને સ્ત્રીઓ જાણે ભૂતળમા પેસવાને ઇચ્છતી હોય તેમ જમીન તરફ જોતી સતી કંપવા લાગી અને ભય પામેલી હારણીની જેમ હવે ક્યા જવું ? એવા ભયથી સ્થિર થઈ ગઈ તેવામાં તે ગુહાના અધિપાત **મણિચૂળ** નામના ગંધર્વે અષ્ટાપદ પ્રાણીનું રૂપ લઇ તે સિંહને મારી નાખ્યો પછી અષ્ટાપદનું રૂપ સંહરી લઇ પોતાનું મૂળ સ્વરૂપ ધારણ કરી તેણે એ બન્ને સ્ત્રીઓના હર્ષને માટે પોતાની પ્રિયાસહિત અર્હત્ ગુણની સ્તુતિ કરવા માડી પછી તે સ્ત્રીઓએ તેનું સાંનિધ્ય છોડ્યુ નહિ બન્ને જણી તે ગુફામા જ રહી અને ત્યા મુનિસુવ્રત પ્રભુની પ્રતિમાનું સ્થાપન કરીને નિરંતર તેનું પૂજન કરવા લાગી

એક દિવસે સિંહણ જેમ સિંહને જન્મ આપે તેમ અંજનાએ ચરણમા વજ્ર, અંકુશ અને ચક્રના ચિન્હવાળા એક પરાક્રમી પુત્રને જન્મ આપ્યો વસંતતિલકાએ હર્ષિત થઈ અન્ન–જળ વિગેરે લાવીને તેનું પ્રસૂતિકર્મ કર્યું તે વખતે પુત્રને ઉત્સંગમા લઇ દુ:ખી અંજના મુખપર અશ્રુ લાવીને તે ગુહાને રૂદન કરાવતી સતી વિલાપ કરવા લાગી—“હે મહાત્મા પુત્ર! આવા ઘોર વનમા તારો જન્મ થવાથી પુણ્યવગરની હું રાંક સ્ત્રી તારો જન્મોત્સવ શી રીતે કરૂ ?” આ પ્રમાણે રૂદન કરતી અંજનાને જોઈ **પ્રતિસૂર્ય** નામના એક ખેચરે તેની પાસે આવી મધુર વાણીએ તેને દુ:ખનું કારણ પૂછ્યુ, એટલે તેની સખીએ આંખમા આસુ લાવીને વિવાહથી માડીને પુત્રના જન્મસુધીનું અંજનાના દુ:ખનું સર્વ વૃતાંત કહી સંભળાવ્યુ તે સાભળી તેની આંખમાં પણ આસુ આવ્યા પછી તે બોલ્યો—“હે બાળા! હું હનુપુરનો રાજા છુ પિતા **ચિત્રભાનુ** અને માતા **સુંદરીમાળાનો** હું પુત્ર છુ. **માનસવેગા** નામની તારી માતાનો હુ ભાઇ થાઉં છુ સારા ભાગ્યે તને જીવતી જોઇને હું ખુશી થયો છુ તો હવે તું આશ્વાસિત થા’ તે પોતાનો માતુલ (મામો) છે, એવુ જાણી અંજના અધિક અધિક રૂદન કરવા લાગી “**ઇષ્ટજનના અવલોકનસમયે પ્રાયઃ ફરીને દુઃખ ઉત્પન્ન થાય છે.**” તેને રૂદન કરતી નિવારીને પ્રતિસૂર્યે પોતાની સાથે આવેલા કોઇ દૈવજ્ઞ (જોષી)ને તે પુત્રના જન્મ વિષે પૂછ્યુ દૈવજ્ઞે કહ્યુ—‘આ કુમાર શુભ ગ્રહના બળવાળા લગ્નમા જન્મેલો છે તેથી પુણ્યવાન છે તે અવશ્ય મોટો રાજા થશે અને આ ભવમા જ સિદ્ધિને પામશે આજે ચૈત્ર માસના કૃષ્ણપક્ષની અષ્ટમી તિથિ છે, શ્રવણ નક્ષત્ર છે અને રવિવાર છે, સૂર્ય ઉંચનો થઇ મેષ રાશિમા આવ્યો છે, ચંદ્ર મકરનો થઇ મધ્ય ભવનમા રહેલો છે, મંગળ મધ્યમ થઇ મેષ રાશિમા છે, બુધ મધ્યપણે મીનરાશિમા આવ્યો છે, ગુરૂ ઉંચનો થઇ કર્કરાશિમા રહ્યો છે, શુક્ર ઉંચનો થઈ મીન રાશિમા છે, શનિ પણ મીન રાશિમા છે, મીનલગ્નનો ઉદય છે અને બ્રહ્મ યોગ છે તેથી તેનો જન્મસમય સર્વ રીતે શુભ છે”

પછી પ્રતિસૂર્ય પુત્ર અને સખીસહિત પોતાની ભાણેજને ઉત્તમ વિમાનમા બેસારીને પોતાના નગર તરફ લઈ ચાલ્યો માર્ગે જતા વિમાન ઉપર લટકતા ઉંચા રત્નમય ઝુમખાની ઘુઘરીઓને લેવાની ઈચ્છાથી તે બાળક માતાના ઉત્સંગમાથી ઉછળ્યો, તેથી આકાશમાથી

વજ્રની જેમ તે પર્વત ઉપર પડ્યો. તેના પડવાના આઘાતથી તે ગિરિના ચૂરેચૂરા થઈ ગયા. પુત્રના પડી જવાથી તત્કાળ અંજના પોતાના હાથથી હૃદયને કુટવા લાગી અને પ્રતિધ્વનિથી ગુફાઓને પણ રૌવરાવતી સતી રોવા લાગી. પ્રતિસૂર્યે તરતજ બાળકની પછવાડે જઇ તેને અક્ષત અંગે ઉપાડી લીધા અને નાશ પામેલા નિધાનની જેમ પાછા લાવીને અંજનાને સોંપ્યો. પછી મનની જેવા વેગવાળા વિમાનવડે પ્રતિસૂર્ય જ્યાં મહોત્સવ થઈ રહ્યો છે એવા હનુપુર નગરમાં શીઘ્ર આવી પહોંચ્યો. ત્યાં અંજનાને તેણે હર્ષથી પોતાના ઘરમાં ઉતારી. જાણે કુળદેવી આવી હોય તેમ માનીને તેના સર્વ અંતઃપુરે તેની પૂજા કરી. જન્મતાજ હનુપુર નગરમાં પ્રથમ આવ્યો, તેથી માતુલ પ્રતિસૂર્યે અંજનાના પુત્રનું હનુમાન એવું નામ પાડ્યું. તેના વિમાનમાંથી પડવાવડે પર્વત ચૂર્ણ થઈ ગયો, તેથી તેણે તેનું **શ્રીશૈલ** એવું બીજું પણ નામ પાડ્યું. માનસ સરોવરના કમલવનમાં રાજહંસના શિશુની જેમ હનુમાનકુમાર યથાસુખે ક્રીડા કરતો ત્યાં મોટો થવા લાગ્યો અને 'જે દોષ કેતુમતી સાસુએ પોતાની ઉપર આરોપણ કરેલો છે તે હવે કેવી રીતે ઉતરશે ?' તેની નિરંતર ચિંતા કરતી અંજના શલ્યસહિત હોય તેમ રહેવા લાગી.

અહીં રાવણની મદદે ગયેલા પવનંજયે સંધી કરીને ખર-દૂષણને વરૂણપાસેથી છોડાવ્યા અને રાવણને સંતોષ પમાડ્યો. પછી રાવણ પાસ્વારસાથે લંકામાં ગયો અને પવનંજય તેની રજા લઈ પોતાના નગરમાં આવ્યો. માતાપિતાને પ્રણામ કરી તે અંજનાના વાસગૃહમાં આવ્યો. ત્યાં અંજનારહિત તે વાસગૃહ જ્યોત્સ્નારહિત ચંદ્રના જેવું નિસ્તેજ જોવામાં આવ્યું. ત્યાં રહેલી કોઈ એક સ્રીને તેણે પૂછ્યું કે– નેત્રને અમૃતાંજન જેવી મારી પ્રિયા અંજના ક્યાં છે ? તેણે કહ્યું કે–' તમે રણયાત્રામાં ગયા પછી કેટલેક દિવસે ગર્ભસંભવના દોષથી તમારી માતા કેતુમતીએ તેને કાઢી મૂકી છે, અને પાપી સેવકપુરૂષો તમારી માતાના હુકમથી મહેંદ્રનગરની નજીકના અરણ્યમાં હરિણીની જેમ ભયાકુલ એવી તે બાળાને મૂકી આવ્યા છે ' તે સાંભળતાજ પવનંજય પવનવેગે પારેવાની જેમ પ્રિયાને મળવાને ઉત્સુક થઈ પોતાના સાસરાના નગરમાં આવ્યો. ત્યાં પણ પ્રિયાને જોઇ નહીં ત્યારે તેણે કોઇ સ્રીને પૂછ્યું કે– અહીં મારી અંજના પ્રિયા આવી હતી કે નહિં ? તે સ્રીએ કહ્યું કે–" હા, તે વસંતતિલકાસાથે અહીં આવી હતી, પણ તેની ઉપર આવેલા વ્યભિચારના દોષથી તેના પિતાએ તેને કાઢી મૂકેલી છે " તે વચનથી જાણે વજ્રથી હણાયો હોય તેવો થઇ પવનંજય પ્રિયાને શોધવા માટે પર્વત અને વન વિગેરેમાં ભમવા લાગ્યો. કોઈ ઠેકાણે જ્યારે તેને પોતાની પ્રિયાના ખબર મળ્યા નહિ ત્યારે શાપથી ભ્રષ્ટ થયેલા દેવની જેમ ખેદ પામી તેણે પોતાના પ્રહસિત નામના મિત્રને કહ્યું— હે મિત્ર ! તું જઇને મારાં માતાપિતાને કહે કે બધી પૃથ્વીમાં ભટકતાં હજુ સુધી મેં કોઇ ઠેકાણે અંજનાસુંદરીને જોઈ નહીં. હવે ફરીવાર અરણ્યમાં જઇ તે બિચારીનો શોધ કરીશ. જો મળશે તો સારૂં નહિં તો છેવટે હું અગ્નિમાં પ્રવેશ કરીશ." પવનંજયના કહેવાથી પ્રહસિતે તત્કાળ આદિત્યપુરમાં આવી પ્રહલાદ અને કેતુમતીને તે સંદેશો કહ્યો. તે સાંભળીને કેતુમતી જાણે હૃદયમાં પાષાણથી હણાઈ હોય તેમ મૂર્છિત થઇને પૃથ્વીપર પડી.

થોડીવારે સંજ્ઞા મેળવીને તે બોલી કે–" હે કઠિન હૃદયવાળા પ્રહસિત ! મરવાનો નિશ્ચય કરનારા તારા તે પ્રિયમિત્રને વનમાં એકલો મૂકીને તું અહીં કેમ આવ્યો ? અથવા મેં પાપિણીએ વિચાર્યા વગર અંજના જેવી ખરેખર નિર્દોષ સ્ત્રીને કાઢી મૂકી તે કેવું ખરાબ કર્યું છે ? એ સાધ્વી ઉપર દોષારોપણ કરવાનું મને અહીં જ પૂર્ણ ફળ મળ્યું છે "**અતિ ઉગ્ર પાપ અને પુણ્યનું ફળ અહીં જ મળે છે.**"

આ પ્રમાણે રૂદન કરતી કેતુમતીને નિવારીને અંજનાને શોધવા નીકળેલા પવન-જયની જેમ પ્રહ્લાદ રાજા પવનજયને શોધવા ચાલ્યા અંજના અને પવનજયની શોધને માટે પ્રહ્લાદે પોતાના મિત્ર એવા સર્વ વિદ્યાધર રાજાઓની પાસે અનેક દૂતોને મોકલ્યા, અને પોતે અનેક વિદ્યાધરોની સાથે પુત્ર અને પુત્રવધૂને શોધતો શોધતો ત્વરાથી ભૂતવન નામના વનમા આવ્યો ત્યા એક ચિતા રચીને તેમા અગ્નિ પ્રજ્વલિત કરતો પવનજય તેમના જોવામા આવ્યો પછી ચિતાની પાસે ઉભો રહી પવનજય બોલ્યો કે–' હે વનદેવ-તાઓ ! વિદ્યાધરોના રાજા પ્રહ્લાદ અને કેતુમતીનો હુ પુત્ર છુ અંજના નામે એક મહાસતી મારી પત્ની હતી તેની સાથે વિવાહ કર્યો ત્યારથી મે દુષ્ટબુદ્ધિએ એ નિર્દોષ સ્ત્રીને દુ ખી કરી છે તેનો ત્યાગ કરીને સ્વામીના કાર્યને માટે હું રણયાત્રાએ જતો હતો, તેવામા દૈવયોગે તેને નિર્દોષ જાણીને પાછો તેની પાસે આવ્યો અને તેની સાથે સ્વેચ્છાએ ક્રીડા કરી મારા આવ્યાની નિશાની આપી હું માતાપિતાથી અજ્ઞાત રહી પાછો મારા સૈન્યમા આવ્યો તેજ દિવસે તે કાતાને ગર્ભ રહ્યો મારા દોષને લીધે તેની પર દોષની શકા રાખતા વડિલોએ તેને કાઢી મૂકી તે અત્યારે કયા હશે તે કાઇ જણાતુ નથી તે આગળ અને હમણા પણ નિર્દોષ જ છે તે છતા મારા અજ્ઞાનદોષથી દારૂણ દશાને પ્રાપ્ત થઇ છે અરે ! મારા જેવા અપડિત (મૂર્ખ) પતિને ધિક્કાર છે ! મે બધી પૃથ્વીમા ભટકીને તેનો શોધ કર્યો, તથાપિ રત્નાકરમા રત્નની જેમ તે મને મદભાગ્યને પ્રાપ્ત થઈ નથી, માટે તે આજે હુ મારા શરીરને અગ્નિમા હોમું છુ કેમકે જો જીવતો રહુ તો યાવજ્જીવિત આ વિરહાનલ હું સહન કરી શકુ તેમ નથી, માટે હે દેવતાઓ ! જો તમે મારી કાતાને જુઓ તો તેને આ ખબર આપજો કે તારા પતિએ તારા વિયોગથી અગ્નિમા પ્રવેશ કર્યો છે." આ પ્રમાણે કહીને જેમા અગ્નિ પ્રજ્વલિત થયો છે એવી તે ચિતામા ઝપાપાત કરવાને પવનજયે ઉછાળો માર્યો, તે વખતે તેના સર્વ વચનો જેણે સાભળ્યા છે એવા પ્રહ્લાદે અતિ સભ્રમથી ઉતાવળે તેની પાસે આવી તેને બે હાથવડે પકડીને છાતીસાથે દબાવ્યો 'પ્રિયાના વિયોગની પીડાના ઉપાયરૂપ મૃત્યુમા મને આ શુ વિઘ્ન થયું ?' એમ પવનજયે ઉંચે સ્વરે કહ્યુ એટલે પ્રહ્લાદ નેત્રમા અશ્રુ લાવીને બોલ્યો કે—' હે પુત્ર ! નિર્દોષ પુત્રવધૂને કાઢી મૂકવામા ઉપેક્ષા રાખનાર આ તારો પાપી પિતા પ્રહ્લાદ છે હે વત્સ ! તારી માતાએ પ્રથમ એક અવિચારી કામ કર્યું છે હવે તુ તેવુ બીજુ કામ કર નહિ સ્થિર થા, તુ બુદ્ધિમાન છે. હે વત્સ ! તારી વધૂની શોધ કરવાને માટે મે હજારો વિદ્યાધરોને આજ્ઞા કરી છે, માટે તેના આગમનની રાહ જો '

હવે જે વિદ્યાધરોને શોધને માટે મોકલ્યા હતા તેઓમાથી કેટલાક પવનજય અને અંજનાનો શોધ કરતા કરતા હનુપુરમા આવ્યા તેઓએ ત્યા પ્રતિસૂર્ય અને અંજનાને

ખબર આપ્યા કે—' અંજનાના વિરહદુઃખથી પવનજયે અગ્નિમાં પ્રવેશ કરવાની પ્રતિજ્ઞા કરેલી છે ' તેમના પાસેથી તેવું દુદૈવ વચન સાંભળી જાણે વિષપાન કર્યું હોય તેમ અંજના ' અરે હું મારી ગઇ ' એમ બોલતી મૂર્ચ્છા ખાઇને પૃથ્વીપર ઢળી પડી. ચંદનજળથી સિંચન કરતા અને પંખાથી પવન વીંજતા એ બાળા સંજ્ઞા પામી. તે ઉઠીને દીનવચને રૂદન કરતી બોલવા લાગી કે—" પતિવ્રતા સ્ત્રીઓ પતિના શોકથી અગ્નિમાં પ્રવેશ કરે છે, કારણ કે પતિ વિના તેઓનું જીવિત માત્ર દુઃખને માટે જ થાય છે, પણ જે શ્રીમંત પતિઓ હજારો સ્ત્રીઓના ભોગવનારા છે તેઓને તો પ્રિયાનો શોક ક્ષણિક હોવો જોઇએ; તે છતા તેમને અગ્નિમાં પ્રવેશ કરવાનું શું કારણ ? હે નાથ ! મારે વિરહે તમે અગ્નિમાં પ્રવેશ કરો અને તમારો વિરહ છતા હું ચિરકાળ જીવતી રહું, તે કેટલું બધું વિપરીત કહેવાય ? અથવા મહાસત્ત્વવાળા તે અને અલ્પસત્ત્વવાળી હું, તેઓની વચ્ચે નીલમણિ અને કાચની જેટલા અંતરની અત્યારે ખબર પડી આ બાબતમાં મારા સાસુ-સસરાનો કે મારા માતાપિતાનો કાંઈ દોષ નથી, માત્ર હું મંદભાગ્યવાળીના કર્મનો જ દોષ છે " આ પ્રમાણે રૂદન કરતી અંજનાને સમજાવી પુત્રસહિત તેને સાથે લઈ પ્રતિસૂર્ય એક ઉત્તમ વિમાનમાં બેસી પવનંજયને શોધવા ચાલ્યો. તે ફરતો ફરતો ભૂતવનમાં આવ્યો. દૂરથી પ્રહસિતે અશ્રુવાળા નેત્રે તેને જોયો એટલે અંજનાસહિત આવતા પ્રતિસૂર્યની ખબર તેણે તત્કાળ પ્રહ્લાદ અને પવનજયને વિનયપૂર્વક કહી. પ્રતિસૂર્ય અને અંજનાએ વિમાનમાથી ઉતરી ભક્તિથી પૃથ્વીપર મસ્તક નમાવી દૂરથી જ પ્રહ્લાદને નમસ્કાર કર્યો. પછી પ્રતિસૂર્યને આલિંગન કરી પોતાના પૌત્ર હનુમાનને ઉત્સંગપર બેસારી પ્રહ્લાદે આહ્લાદ પામીને સંભ્રમથી કહ્યું—' હે ભદ્ર ! આ દુઃખસમુદ્રમાં કુટુંબસહિત ડુબી જતાં એવા મારો ઉદ્ધાર કરનારા તમે છો, તેથી મારા સર્વ સબંધીઓમાં તમે અગ્રેસર બંધુ છો. મારા વંશની પૂર્ણભૂત શાખા અને સંતતીના કારણભૂત આ મારી પુત્રવધૂને મે દોષ વિના ત્યજી દીધી હવી તેની તમે રક્ષા કરી, તે બહુ સારૂં કર્યું છે "

પોતાની પ્રિયાને જોઇ તત્કાળ પવનજય સમુદ્રની જેમ દુઃખની અસ્તીથી નિવૃત્ત થયો અને શોકાગ્નિ શાંત થવાથી તે અત્યંત ખુશી થયો. સર્વ વિદ્યાધરોએ વિદ્યાના સામર્થ્યથી ત્યાં આનંદસાગરમાં અદ્રૂપ મોટો ઉત્સવ કર્યો. પછી તેઓ પોતાના વિમાનોથી આકાશને તારાવાળું કરતા હર્ષથી હનુપુરમાં ગયા. મહેંદ્ર રાજા પણ માનસવેગાસહિત ત્યાં આવ્યો અને કેતુમતી દેવી તથા બીજા સર્વ સબંધીઓ પણ ત્યાં આવી મળ્યા. એકબીજાના સબંધી અને અનુરૂપ ત્યાં મળેલા વિદ્યાધરોના રાજાઓએ પરસ્પર મળીને પૂર્વના ઉત્સવથી પણ અધિક ઉત્સવ કર્યો. પછી પરસ્પરની રજા લઇ સર્વે પોતપોતાના સ્થાને ગયા અને પવનજય પોતાની પ્રિયા અંજના અને કુમાર હનુમાનની સાથે ત્યાં રહ્યો.

કુમાર હનુમાન પિતાના મનોરથોની સાથે મોટો થયો અને તેણે સર્વ કળા અને વિદ્યા સાધી લીધી. શેષનાગની જેવી લાંબી ભુજાવાળો, અસ્ત્રશાસ્ત્રમાં પ્રવીણ અને કાંતિવડે સૂર્ય જેવો હનુમાન અનુક્રમે યૌવનવયને પ્રાપ્ત થયો.

આ સમયમાં ક્રોધીઓમાં શ્રેષ્ઠ અને બળના પર્વત જેવો રાવણ સંધીમાં કાંઇ દૂષણ ઉત્પન્ન કરીને વરૂણને જીતવા ચાલ્યો. દૂતો મોકલીને તેડાવેલા વિદ્યાધરો વૈતાઢ્યગિરિના

કટક જેવુ કટક તૈયાર કરીને ત્યા જવા ચાલ્યા પવનજય અને પ્રતિસૂર્ય પણ ત્યા જવાને તૈયાર થયા તે વખતે અવષ્ટભ આપવામા ગિરિ જેવો હનુમાન આ પ્રમાણે બોલ્યો કે–'હે પિતાઓ! તમે બને અહી જ રહો, હુ એકલો જ શત્રુઓને જીતી લઈશ **તીક્ષ્ણ હથિયાર પાસે હોવા છતાં બાહુથી કોણ યુદ્ધ કરે?** હુ બાળક છુ એવુ ધારી મારી ઉપર અનુકપા લાવશો નહિ, કારણ કે આપણા કુળમા જન્મેલા પુરૂષોને પરાક્રમનો અવસર આવે ત્યારે વયનું પ્રમાણ રહેતું નથી ' એવી રીતે કહી અતિ આગ્રહથી તેમને રોકી, પોતાને જવા માટે તેમની રજા મેળવી તેઓએ જેના મસ્તકપર ચુબન કરેલુ છે એવા હનુમાને પ્રસ્થાનમગળ કર્યું એ દુર્વાર પરાક્રમી હનુમાન મોટા સામતો, સેનાપતિઓ અને સેકડો સૈનિકોથી પરવર્યો સતો રાવણની છાવણીમા આવ્યો જાણે મૂર્ત્તિમાન્ વિજય હોય તેવા હનુમાનને આવતો અને પ્રણામ કરતો જોઈ રાવણે હર્ષથી તેને પોતાના ઉત્સગમા બેસાર્યો પછી રાવણ વરૂણની નગરીપાસે જઇ યુદ્ધ કરવા માટે ઉભો રહ્યો, એટલે વરૂણ અને તેના પરાક્રમી સો પુત્રો યુદ્ધ કરવા માટે નીકળ્યા વરૂણના પુત્રો રાવણની સાથે યુદ્ધ કરવા લાગ્યા અને વરૂણ સુગ્રીવ વિગેરે વીરોની સાથે યુદ્ધ કરવા લાગ્યો મોટા પરાક્રમી અને રાતા નેત્રવાળા વરૂણના પુત્રોએ ડુક્કરને જાતિવત શ્વાન જેમ ખેદ પમાડે તેમ રાવણને યુદ્ધમા મુઝવી દીધો તે સમયે ગજેદ્રોની સામે કેસરીકિશોરની જેમ ક્રોધથી દુર્ધર એવા દારૂણ હનુમાને પશુઓની જેમ પોતાની વિદ્યાના સામર્થ્યથી વરૂણના પુત્રોને બાધી લીધા તે જોઇ માર્ગમા વૃક્ષોને હાથી ધ્રુજાવે તેમ સુગ્રીવ વિગેરે વીરોને કપાવતો વરૂણ ક્રોધથી હનુમાન તરફ દોડી આવ્યો બાણોની શ્રેણીને વર્ષાવતા રાવણે નદીના વેગને પર્વત રોકે તેમ વરૂણને વચમા જ સ્ખલિત કર્યો, તેથી જેમ વૃષભ સાથે વૃષભ અને હાથી સાથે હાથી લડે તેમ ક્રોધાધ વરૂણની સાથે રાવણે ઘણીવાર યુદ્ધ ચલાવ્યુ છેવટે છળને જાણનારા રાવણે સર્વ બળથી વરૂણને આકુળવ્યાકુળ કરી ઉછળીને ઇદ્રને બાધી લીધો હતો તેમ તેને બાધી લીધો "સર્વ ઠેકાણે છળ બળવાન છે." પછી જય જય નાદથી દિશાઓના મુખને શબ્દાયમાન કરતો વિશાળ સ્કધવાળો રાવણ પોતાની છાવણીમા આવ્યો અને પુત્રસહિત વશ થઇને રહેવા કબૂલ થયેલા વરૂણને રાવણે છોડી મૂકયો **મહાત્માઓનો કોપ પ્રણિપાત સુધી જ હોય છે.**

વરૂણે **સત્યવતી** નામની પોતાની પુત્રી હનુમાનને આપી, કેમકે "પોતાની જાતે જેનું બળ જોયેલુ છે એવો જામાતા મળવો દુર્લભ છે"

રાવણ ત્યાથી લકામા આવ્યો અને ચદ્રણખા (સૂર્પનખા)ની **અનગકુસુમા** નામની પુત્રી તેણે હર્ષથી હનુમાનને આપી સુગ્રીવે **પદ્મરાગા**, નળે **હરિમાલિની** અને બીજાઓએ પણ પોતાની હજારો દુહિતા હનુમાનને આપી રાવણે હર્ષથી દૃઢ આલિંગન કરી વિદાય કરેલો પરાક્રમી હનુમાન હનુપુર ગયો, અને બીજા પણ જે વાનરપતિ (સુગ્રીવ) વિગેરે વિદ્યાધરો હતા તે પણ હર્ષસહિત પોતપોતાના નગરે ગયા

इत्याचार्यश्रीहेमचंद्रविरचिते त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरिते महाकाव्ये सप्तमे पर्वणि हनुमदुत्पत्तिवरुणसाधनो नाम तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

સર્ગ ૪ થો

રામ લક્ષ્મણની ઉત્પત્તિ, વિવાહ અને વનવાસ

મિથિલા નગરીમા હરિવંશને વિષે વાસવકેતુ નામે એક રાજા હતો. તેને વિપુલા નામે સ્ત્રી હતી. તેઓને પૂર્ણ લક્ષ્મીવાળો અને પ્રજાઓને જનકસમાન જનક નામે એક પુત્ર થયો. અનુક્રમે તે રાજા થયો. એ સમયમાં અયોધ્યા નગરીમા શ્રીઋષભ ભગવાનના રાજ્ય પછી ઇક્ષ્વાકુવંશની અંતર્ગત રહેલા સૂર્યવંશમાં અનેક રાજાઓ થયા, જેઓમાથી કેટલાક મોક્ષે ગયા અને કેટલાક સ્વર્ગે ગયા. તે વંશમાં વીશમા અર્હતનુ તીર્થ પ્રવર્તતા એક વિજય નામે રાજા થયો. તેને હિમચૂલા નામે પ્રિયા હતી. તેઓને વજ્રબાહુ અને પુરદર નામે બે પુત્રો થયા. તે સમયમાં નાગપુરમા ઇભવાહન રાજાને તેની ચૂડામણિ નામની રાણીથી મનોરમા નામે એક પુત્રી થઇ હતી. જ્યારે તે યૌવન વતી થઈ ત્યારે રોહિણીને ચદ્રની જેમ વજ્રબાહુ તને મોટા ઉત્સવથી પરણ્યો. ઉદયસુદર નામનો તેનો સાળો ભક્તિથી જેની પછવાડે આવેલ છે એવો વજ્રબાહુ મનોરમાને લઇને પોતાના નગર તરફ ચાલ્યો. આગળ ચાલતા માર્ગમા એક ગુણસાગર નામના મુનિ તેમના જોવામા આવ્યા. તે ઉદયાચળઉપર રહેલા સૂર્યની જેમ વસતગિરિપર તપતેજથી પ્રકાશિત થઈ રહેલા હતા. તે મુનિ આતાપના કરતા ઉંચુ જોઈ રહેલા હતા, તેથી જાણે મોક્ષમાર્ગને જોતા હોય તેમ દખાતા હતા. મેઘને જોતાં મયૂરની જેમ તેને જોતાં જ વજ્રબાહુને અત્યત હર્ષ ઉત્પન્ન થયો, તેથી તત્કાળ પોતાના વાહનને ઉભુ રાખીને તે બોલ્યો—'અહા! કોઈ આ મહાત્મા મુનિ વદન કરવા યોગ્ય છે તે ચિંતામણિ રત્નની જેમ ઘણા પુણ્યથી જોવામાં આવ્યા છે તે સાભળી તેના સાળા ઉદયસુદરે ઉપહાસ્યમાં કહ્યુ કે–' હે કુમાર! કેમ દીક્ષા લેવાની ઇચ્છા છે?' વજ્રબાહુ બોલ્યો— હા, તેમ કરવાને મારૂ મન છે ઉદયસુદરે ફરીવાર મશ્કરીમાં કહ્યુ— હે રાજા! જો તમારૂ મન હોય તો વિલબ કરો નહિ. હુ તમને સહાય આપીશ.' વજ્રબાહુએ કહ્યુ— મર્યાદાને સમુદ્ર ન તજે તેમ તમે તમારી પ્રતિજ્ઞાનો ત્યાગ કરશો નહિ.' તેણે બહુ સારૂ' કહ્યું એટલે તત્કાળ વજ્રબાહુ જેમ મોહઉપરથી ઉતરે તેમ વાહનઉપરથી ઉતરી પડ્યો અને ઉદયસુદર વિગેરેથી પરવર્યો સતો વસતશૈલ ઉપર ચઢ્યો. તનો દૃઢ વિચાર જાણી ઉદયસુદર બોલ્યો કે—"હે સ્વામી! તમે દીક્ષા લેશો નહિ, મારા આ ઉપહાસ્ય વચનને ધિક્કાર છે! આપણા બનેની વચ્ચે દીક્ષા વિષે કહેલ મશ્કરીનાં જ વચનો હતાં, તો તે વચનને ઉલ્લઘન કરવામા કાઇ પણ દોષ નથી. પ્રાય વિવાહના ગીતની જેમ ઉપહાસ્યના વચનો સત્ય હોતા નથી. તમે અમને સર્વ પ્રકારની આપત્તિઓમા સહાયકારી થશો, એવા અમારા કુળના મનોરથને દી ા લાને અકસ્માત્ તમે ભાગશો નહિ. હવુ આ તમારે હાથે વિવાહની નિશાનીરૂપ માંગલિક કકણ છે, તો સહસા તે વિવાહથી પ્રાપ્ત થનારા ભોગોને કેમ છોડી દો છો? હ સ્વામી! તમ કર

વાથી મારી બેન મનોરમા સાંસારિક સુખના સ્વાદથી ઠગાઈ જશે, અને તમે જ્યારે તૃણની જેમ તેનો ત્યાગ કરી દેશો ત્યારપછી તે કેવી રીતે જીવી શકશે ?" વજ્રબાહુ કુમાર બોલ્યો—"હે ઉદયસુંદર ! માનવજન્મરૂપી વૃક્ષનુ સુંદર ફળ ચારિત્ર જ છે વળી સ્વાતી નક્ષત્રના મેઘનુ જળ જેમ છીપમા મોતીરૂપ થાય છે તેમ તમારા મશ્કરીનાં વચન પણ મને પરમાર્થરૂપ થયા છે તમારી બેન મનોરમા જો કુળવાન્ હશે તો તે પણ મારી સાથે દીક્ષા ગ્રહણ કરશે, નહિ તો તેનો માર્ગ કલ્યાણકારી થાઓ; પણ મારે તો હવે ભોગથી સર્યું હવે તુ મને વ્રત લેવાની આજ્ઞા આપ અને મારી પછવાડે તુ પણ વ્રત ગ્રહણ કર, **કેમકે પોતાની પ્રતિજ્ઞા પાળવી તે જ ક્ષત્રિયોનો કુળધર્મ છે.**

આ પ્રમાણે ઉદયસુંદરને પ્રતિબોધ આપીને વજ્રબાહુ ગુણરૂપ રત્નોના સાગર **ગુણસાગર** નામના મુનિની પાસે આવ્યા તરત જ વજ્રબાહુએ તેમની પાસે દીક્ષા લીધી, એટલે તેની પછવાડે ઉદયસુંદર, મનોરમા અને બીજા પચીશ રાજકુમારોએ દીક્ષા લીધી વજ્રબાહુએ દીક્ષા લીધી એવા ખબર સાભળી 'એ બાળક છતા ઉત્તમ છે, અને હુ વૃદ્ધ છતા ઉત્તમ નથી' એમ વિચારતા વિજયરાજાને વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન થયો, તેથી તેણે **પુરંદર** નામના લઘુ પુત્રને રાજ્યઉપર બેસારીને **નિર્વાણમોહ** નામના મુનિની પાસે દીક્ષા લીધી અનુક્રમે પુરંદરે પણ પોતાની **પૃથિવી** નામની રાણીની કુક્ષીથી ઉત્પન્ન થયેલા **કીર્તિધર** નામના પુત્રને રાજ્ય સોપીને **ક્ષેમંકર** નામના મુનિપાસે દીક્ષા લીધી કીર્તિધર રાજા ઈંદ્રાણી સાથે ઈંદ્રની જેમ **સહદેવી** નામની પત્નીની સાથે વિષયસુખ ભોગવવા લાગ્યો એકદા તેને દીક્ષા લેવાની ઈચ્છા થઈ, એટલે મંત્રીઓએ તેને કહ્યુ કે—"જ્યા સુધી પુત્ર ઉત્પન્ન થયો નથી ત્યા સુધી તમારે વ્રત લેવુ યોગ્ય નથી જો તમે અપુત્રપણામાં વ્રત લેશો તો આ પૃથ્વી અનાથ થઇ જશે, માટે હે સ્વામી ! પુત્ર ઉત્પન્ન થાય ત્યા સુધી રાહ જુઓ" મંત્રીઓએ આ પ્રમાણે કહેવાથી કીર્તિધર રાજા દીક્ષા ન લેતા ગૃહવાસમા રહ્યો કેટલોક કાળ ગયા પછી તેને સહદેવી રાણીથી **સુકોશલ** નામે પુત્ર થયો તેનો જન્મ થતાં જ 'આ બાળપુત્ર જન્મેલો જાણી મારા પતિ દીક્ષા લઇ લેશે' એવુ ધારી સહદેવીએ તેને ગોપવી દીધો તે બાલક ગુપ્ત છતા રાજાના જાણવામા આવી ગયો, કેમકે 'ઉદય પામેલા સૂર્યને ગોપવવાને કોણ સમર્થ છે ?' પછી સ્વાર્થકુશળ એવા કીર્તિધર રાજાએ સુકોશલકુમારને રાજ્યઉપર બેસારીને **વિજયસેન** મુનિની પાસે દીક્ષા લીધી તીવ્ર તપસ્યા કરતા અને અનેક પરીસહોને સહન કરતા તે રાજર્ષિ ગુરૂની આજ્ઞા પામીને એકાકી વિહાર કરવા લાગ્યા એક વખતે કીર્તિધર મુનિ માસોપવાસી હોવાથી પારણાની ઈચ્છાએ સાકેતનગરમા[1] આવ્યા ત્યા મધ્યાહ્ન વખતે ભિક્ષાને માટે તે ભમવા લાગ્યા રાજમહેલઉપર રહેલી સહદેવીએ તેમને જોયા, એટલે તેણે વિચાર્યું કે—"પૂર્વે આ પતિ દીક્ષિત થયા તેથી હુ પતિરહિત તો થઈ છુ, હવે મારો પુત્ર સુકોશલ જો એમને જોઈને દીક્ષા લેશે તો હુ પુત્રવગરની થઇશ અને આ પૃથ્વી ધણીવગરની થઇ જશે, માટે આ રાજ્યની કુશળતા રહેવા સારૂ આ મુનિ મારા પતિ છે, વ્રતધારી છે અને નિરપરાધી છે, તે છતા પણ તેને નગરમાથી કાઢી મૂકાવવા જોઈએ" આવો વિચાર કરીને સહદેવીએ

---

૧. અયોધ્યા.

બીજા વેશધારીઓની પાસે તેને નગરની બહાર કાઢી મૂકાવ્યા. જેમનું મન લોભથી **પરાભવ પામ્યું હોય છે તેને ચિરકાળ વિવેક રહેતો જ નથી** તે વ્રતધારી સ્વામીને નગરની બહાર કાઢી મૂકેલા જાણી સુકોશલની ધાત્રીમાતા છુટે મુખે રોવા લાગી. રાજા સુકોશલે તેને પૂછ્યું કે–'તું કેમ રૂએ છે?' ત્યારે તેણે શોકયુક્ત ગદ્‌ગદ્ સ્વરે કહ્યું–"હે વત્સ! જ્યારે તમે બાળક હતા ત્યારે તમારા પિતાએ તમને રાજ્યઉપર બેસારીને દીક્ષા લીધી હતી. તેઓ હમણા ભિક્ષાને માટે આપણા નગરમાં આવ્યા હતા. તેમનું દર્શન થતા જ તમે વ્રત ગ્રહણ કરશો એવી શંકાથી તમારી માતાએ તેમને નગર બહાર કાઢી મૂકાવ્યા છે, એ દુઃખથી હું રૂદન કરૂં છું" તે સાંભળતા જ સુકોશલ વિરક્ત થઈ પિતાની પાસે આવ્યો અને અંજલિ જોડી વ્રતની યાચના કરી. તે વખતે તેની પત્ની ચિત્રમાળા ગર્ભિણી હતી, તે મંત્રીઓની સાથે આવીને કહેવા લાગી કે–'હે સ્વામી! આ અનાથ રાજ્યનો ત્યાગ કરવાને તમે યોગ્ય નથી' રાજા સુકોશલે કહ્યું કે– તારા ગર્ભમાં જે પુત્ર છે તેનો મે રાજ્યઉપર અભિષેક કરેલો છે, કેમકે ભવિષ્યકાળમા પણ ભૂતકાળનો ઉપચાર થાય છે' એ પ્રમાણે કહી સર્વ લોકોની સંભાવના કરી સુકોશલે પિતાની પાસે દીક્ષા ગ્રહણ કરી અને મહાઆકરી તપસ્યા કરવા લાગ્યા. મમતારહિત અને કષાયવર્જિત એ પિતા–પુત્ર મહામુનિ થઈ પૃથ્વીતળને પવિત્ર કરતા સાથે જ વિહાર કરવા લાગ્યા. પુત્રના વિયોગથી સહદેવીને ઘણો ખેદ થયો, તેથી આર્ત્તધ્યાનપરાયણપણે મૃત્યુ પામીને તે કોઈ ગિરિની ગુફામા વાઘણ થઈ

કીર્તિધર અને સુકોશલ મુનિ કે જે મનને દમન કરનારા, પોતાના શરીરમા પણ નિઃસ્પૃહ અને સ્વાધ્યાય ધ્યાનમાં તત્પર હતા તેઓ ચાતુર્માસ નિર્ગમન કરવાને માટે એક પર્વતની ગુફામા સ્થિર આકૃતિ કરીને રહ્યા. જ્યારે કાર્ત્તિક માસ આવ્યો ત્યારે તે બને મુનિ પારણાને માટે ચાલ્યા ત્યા માર્ગમાં યમદૂતી જેવી પેલી દુષ્ટ વાઘણે તેઓને દીઠા. તત્કાળ તે વાઘણ મુખ ફાડીને સામી દોડી આવી. "દુહૃદ અને સુહૃદ જનોનું દૂરથી આગમન સરખુ જ હોય છે" વાઘણ નજીક આવીને ઉપર પડવા તૈયાર થઈ એટલે તે મુનિઓ ધર્મધ્યાનમાં તત્પર થઈને ત્યાં જ કાયોત્સર્ગે રહ્યા. તે વાઘણ પ્રથમ વિદ્યુતની પેઠે સુકોશલ મુનિઉપર પડી અને દૂરથી દોડીને પ્રહાર કરવાવડે તેમને પૃથ્વીપર પાડી નાંખ્યા પછી નખરૂપ અંકુશથી તેના ચર્મને ચટચટ શબ્દ કરતું ફાડી નાખ્યું અને મરૂદેશની વટેમાર્ગુ સ્ત્રી જેમ અતિ તૃષાતપણે પાણી પીએ તેમ તે રૂધિરપાન કરવા લાગી, રાંક સ્ત્રી જેમ વાલુંક[1] ખાય તેમ દાતથી ત્રુટત્રુટ તોડીને માંસ ખાવા લાગી અને ઇક્ષુદંડ (શેરડી)ને જેમ હાથિણી પીલી નાંખે તેમ તે કટકટ કરતી કઠોર અસ્થિઓને દાંતરૂપ યંત્રના અતિથિ કરવા લાગી; પરંતુ 'આ વાઘણ મને કર્મક્ષયમા સહાયકારી છે' એમ માની મુનિ જરા પણ ગ્લાનિ પામ્યા નહીં ઉલટા રોમાંચયુક્ત થવા લાગ્યા. વાઘણવડે આ પ્રમાણે ભક્ષણ કરાતા સુકોશલ મુનિ શુક્લધ્યાનવડે તત્કાળ કેવળજ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરીને મોક્ષે ગયા તેની જ રીતે કીર્તિધર મુનિ પણ કેવળજ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરી અનુક્રમે અર્હંત સુખના સ્થાનરૂપ પરમપદને પ્રાપ્ત થયા

---

1 તોડીને ખાવા જેવો તુચ્છ પદાર્થ

અહીં સુકોશલ રાજાની સ્ત્રી **ચિત્રમાળાએ** એક કુલનંદન પુત્રને જન્મ આપ્યો તેનુ **હિરણ્યગર્ભ** નામ પાડ્યું, કારણ કે તે ગર્ભમાંથી જ રાજા થયો હતો જ્યારે તે યૌવનવયને પ્રાપ્ત થયો ત્યારે **મૃગાવતી** નામે એક મૃગાક્ષી સ્ત્રીને પરણ્યો તે મૃગાવતી રાણીથી હિરણ્યગર્ભ રાજાને જાણે બીજો હિરણ્યગર્ભ હોય તેવો **નઘુષ** નામે પુત્ર થયો. એક વખતે હિરણ્યગર્ભને પોતાના મસ્તકપર ત્રીજી વય[1] નુ જાણે જામીન (દૂત) હોય તેવું એક પળી જોવામા આવ્યુ, તેથી તત્કાળ વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન થતાં નઘુષને પોતાના રાજ્યઉપર બેસારી તેમણે **વિમલ** મુનિની પાસે દીક્ષા ગ્રહણ કરી નરોમા સિંહ જેવા નઘુષને **સિંહિકા** નામે એક પત્ની હતી, તેની સાથે ક્રીડા કરતો નઘુષરાજા પિતાનુ રાજ્ય ચલાવવા લાગ્યો. એક વખતે નઘુષ રાજા પોતાની પત્ની સિંહિકાને રાજ્યમા મૂકીને ઉત્તરાપથના રાજાઓને જીતવા ગયો તે વખતે દક્ષિણાપથના રાજાઓએ જાણ્યું કે–' અત્યારે નઘુષ રાજ્યમાં નથી, માટે ચાલો આપણે તેનુ રાજ્ય લઇ લઈએ ' આમ વિચારી તેઓએ અયોધ્યાપાસે આવીને ઘેરો નાખ્યો **" શત્રુઓને છળ નિષ્ટ જ હોય છે."** તે વખતે સિંહિકા રાણીએ પુરૂષની જેમ તેઓની સામે થઈ તેઓને જીતીને નસાડી મૂક્યા " શુ સિંહણ હાથીને મારતી નથી ? "

નઘુષ રાજા ઉત્તરાપથના રાજાઓને જીતીને અયોધ્યામાં આવતા તેણે પોતાની પત્નીએ કરેલા દક્ષિણાપથના રાજાઓના વિજયનું વૃત્તાંત સાભળ્યુ તે વિચારવા લાગ્યો કે–" અહા ! મારા જેવા પરાક્રમીને પણ આ કામ કરવુ દુષ્કર છે તો આ સ્ત્રીએ તે કામ શી રીતે કર્યું ? માટે જરૂર તેમા તેની સ્પષ્ટ ધૃષ્ટતા જણાય છે મહાકુળમા ઉત્પન્ન થયેલી સ્ત્રીઓને તેવુ કામ કરવુ ઉચિત નથી, માટે જરૂર આ સ્ત્રી અસતી હોવી જોઇએ સતી સ્ત્રીઓને તો પતિ જ દેવ હોય છે, તેથી તેઓ પતિસેવા વિના બીજુ કાંઈ જાણતી જ નથી, તો આવુ કામ તો કરે જ કેમ ? " આ પ્રમાણે ચિત્તમા નિશ્ચય કરીને તેણે ખંડિત પ્રતિમાની જેમ એ અતિચારી સિંહિકાને તજી દીધી

એકદા નઘુષ રાજાને દાહજ્વર ઉત્પન્ન થયો તે દુષ્ટ શત્રુની જેમ સેંકડો ઉપચારોથી પણ શાંત થયો નહિ તે સમયે સિંહિકા પોતાનુ સતીપણુ જણાવવાને અને પતિની દાહજ્વરની પીડા શમાવવાને જળ લઈને તેની સમીપ આવી પછી તે સતીપણાને જણાવતી સતી બોલી કે–' હે નાથ ! તમારા વિના બીજા કોઈ પુરૂષને મે ક્યારે પણ જો ઈચ્છયો ન હોય તો આ જળસિંચનથી તમારો જ્વર અત્યારે જ ચાલ્યો જાઓ ' આ પ્રમાણે કહીને તેણે સાથે લાવેલા જળથી પોતાના પતિઉપર અભિષેક કર્યો, તેથી તત્કાળ જાણે અમૃતથી સિંચાયો હોય તેમ તે રાજા જ્વરરહિત થઈ ગયો દેવતાઓએ સિંહિકા ઉપર પુષ્પવૃષ્ટિ કરી અને ત્યારથી રાજાએ પણ તેનો પૂર્વવત્ માનપૂર્વક સ્વીકાર કર્યો કેટલોક કાળ ગયા પછી નઘુષ રાજાને સિંહિકાદેવીથી **સોદાસ** નામે પુત્ર થયો તે યોગ્ય વયનો થતા તેને રાજ્યપર બેસારીને નઘુષ રાજાએ સિદ્ધિ (મોક્ષ) ના ઉત્તમ ઉપાયરૂપ દીક્ષા ગ્રહણ કરી. સોદાસ રાજાના રાજ્યમા અર્હંતોના અઠ્ઠાઈ મહોત્સવમા મંત્રીઓએ પૂર્વ રાજ્યની જેમ અમારી ઘોષણા કરાવી, અને તેઓએ સોદાસને પણ કહ્યું કે—' હે રાજા ! તમારા પૂર્વજો અર્હંતના અઠ્ઠાઈ ઉત્સવમા માંસ ખાતા નહિ, માટે તમે પણ ખાશો નહિ ' સોદાસે તે

૧ વૃદ્ધવય.

વાત સ્વીકારી, પણ તેને સદા માંસભોજન પ્રિય હતુ તેથી તેણે રસોઈઆને આજ્ઞા કરી કે–' તારે ગુપ્ત રીતે અવશ્ય માંસ લાવવુ ' તે સમયે મંત્રીઓએ અમારી ઘોષણા ચલાવેલી હોવાથી રસોઈઆને કોઇ ઠેકાણેથી માંસ મળ્યું નહિ. " કોઇ પણ માણસ આકાશપુષ્પની જેમ અસત્ વસ્તુને મેળવી શકતો જ નથી. " ' આમ તેમ ફરતા કોઇ સ્થાનકેથી પણ મને માંસ મળતુ નથી અને રાજાની આજ્ઞા છે, તો હવે મારે શુ કરવુ ?' એમ વિચારતાં રસોઈઆએ એક મરેલું બાળક જોયું રસોઈઆએ તે મૃત બાળકનું માંસ લઇ તેને સુધારી સોદાસને આપ્યુ તે માંસને ખાતો ખાતો સોદાસ મીઠુ લાગવાથી તેનુ વર્ણન કરવા લાગ્યો કે–' અહો ! આ માંસનો રસ અતિ તૃપ્તિ કરે તેવો છે ' તેણે રસોઇઆને પૂછ્યુ કે–' આ માંસ મને અપૂર્વ લાગે છે, માટે આ કયા જીવનું માંસ છે તે કહે ? ' તેણે કહ્યું–' આ નરમાંસ છે ' રાજા બોલ્યો–' હવેથી પ્રતિદિન આવુ નરમાંસ જ સુધારીને મને ખાવા આપજે ' પછી રસોઈઆએ રાજાને માટે પ્રતિદિન નગરના બાળકોનુ હરણ કરવા માંડ્યુ " અન્યાયનુ કારણ હોય તો પણ રાજાની આજ્ઞા હોય તો ભય લાગતો નથી. " આવી રીતે રાજાને દારુણ કર્મ કરનારો જાણીને ગૃહમાં ઉત્પન્ન થયેલા સર્પની જેમ મંત્રીઓએ તેને પકડી કરી અરણ્યમા કાઢી મૂક્યો અને તેના પુત્ર સિંહરથને રાજ્યઉપર બેસાર્યો. સોદાસ નરમાંસને ખાતો પૃથ્વીમાં ઉચ્છૃંખલપણે ભટકવા લાગ્યો.

એક વખતે સોદાસે દક્ષિણાપથમાં ભમતાં ભમતા એક મહર્ષિને દીઠા એટલે તેમને ધર્મ પૂછ્યો. તેને બોધ દેવા લાયક જાણી તે મહામુનિએ મદ્યમાંસનો પરિહાર જેમા પ્રધાનપણે રહેલો છે એવો અર્હત્ ધર્મ કહ્યો. તે ધર્મ સાંભળી સોદાસ ચકિત થઇ ગયો અને પ્રસન્ન હૃદયવાળો થઈ તરત જ પરમ શ્રાવક થયો. તે અરસામા મહાપુર નગરનો રાજા અપુત્ર મૃત્યુ પામ્યો. ત્યાં મંત્રીઓએ કરેલા પાંચ દિવ્યવડે સોદાસને અભિષેક થતાં તે ત્યાંનો રાજા થયો. સોદાસે પોતાના પુત્ર સિંહરથપાસે એક દૂત મોકલીને કહેવરાવ્યુ કે–' તું સોદાસની આજ્ઞા માન્ય કર ' દૂતે જઇ તે પ્રમાણે કહ્યુ એટલે સિંહરથે તે દૂતનો તિરસ્કાર કરીને કાઢી મૂક્યો. તેણે આવીને સોદાસને જે બન્યુ હતું તે યથાર્થ કહી આપ્યું પછી સિંહરથઉપર સોદાસ અને સોદાસઉપર સિંહરથ એમ બન્નેએ યુદ્ધ કરવા માટે પ્રયાણ કર્યું માર્ગમા બન્નેના સૈન્ય ભેળાં થયાં એટલે યુદ્ધ શરૂ થયુ છેવટે સોદાસે સિંહરથને જીતી લઇ હાથે પકડી તેને બન્ને રાજ્ય આપીને પોતે દીક્ષા લીધી.

સિંહરથનો પુત્ર બ્રહ્મરથ થયો. તે પછી અનુક્રમે ચતુર્મુખ, હેમરથ, શતરથ, ઉદયપૃથુ, વારિરથ, ઇન્દુરથ, આદિત્યરથ, માંધાતા, વીરસેન, પ્રતિમન્યુ, પદ્મબંધુ, રવિમન્યુ, વસંતતિલક, કુબેરદત્ત, કુંથુ, શરભ, દ્વિરદ, સિંહદશન, હિરણ્યકશિપુ, પુંજસ્થળ, કાકુસ્થળ અને રઘુ વિગેરે અનેક રાજાઓ થયા. તેઓમા કેટલાક મોક્ષે ગયા અને કેટલાક સ્વર્ગે ગયા પછી શરણાર્થીને શરણ કરવા યોગ્ય અને સ્નેહીઓના ઋણમાંથી મુક્ત રહેનાર અનરણ્ય નામે રાજા સાકેતનગર (અયોધ્યા) માં થયો. તેને પૃથ્વીદેવીના ઉદરથી અનંતરથ અને દશરથ નામે બે પુત્રો થયા. તે અનરણ્ય રાજાને સહસ્રકિરણ નામે એક મિત્ર હતો. તેણે રાવણસાથે યુદ્ધમાં વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન થવાથી દીક્ષા લીધી. તેની સાથેની દઢ મિત્રતાથી અનરણ્ય રાજાએ માત્ર એક માસના

થયેલા નાના પુત્ર દશરથને રાજ્યલક્ષ્મી સોંપીને અનતરથ પુત્રસહિત દીક્ષા લીધી. અનુક્રમે અનરણ્ય રાજર્ષિ મોક્ષે ગયા અને અનતરથ મુનિ તીવ્ર તપસ્યા કરતા સતા પૃથ્વીપર વિહાર કરવા લાગ્યા.

દશરથ ક્ષીરકઠ બાલ્યાવસ્થામા રાજા થયો પરતુ વયે અને પરાક્રમે સાથે જ વૃદ્ધિ પામ્યો, તેથી નક્ષત્રમા ચદ્ર, ગ્રહોમા સૂર્ય અને પર્વતોમાં મેરૂની જેમ અનેક રાજાઓની મધ્યમાં શોભવા લાગ્યો જ્યારે દશરથ રાજા રાજ્યના સ્વામી થયા ત્યારે લોકોને પરચક્ર વિગેરેથી થતા ઉપદ્રવો આકાશપુષ્પની જેમ અદષ્ટપૂર્વ થઈ ગયા યાચકોને ઈચ્છા પ્રમાણે દ્રવ્ય અને આભૂષણો વિગેરેનુ અનર્ગલ દાન દેવાથી તે રાજા મઘાગ વિગેરે દશ પ્રકારના કલ્પવૃક્ષો ઉપરાંત અગ્યારમુ કલ્પવૃક્ષ ગણાવા લાગ્યો પોતાના વશના ક્રમથી આવેલા સામ્રાજ્યની જેમ આર્હત્ ધર્મને પણ તે સર્વદા અપ્રમત્તપણે ધારણ કરવા લાગ્યો

દશરથ રાજા યુદ્ધમા જયશ્રીની જેમ **દર્ભસ્થળ** (કુશસ્થળ) નગરના રાજા **સુકોશલની અમૃતપ્રભા** નામની રાણીના ઉદરથી ઉત્પન્ન થએલી **અપરાજિતા**[1] નામની એક રૂપલાવણ્યવતી પવિત્ર કન્યા પરણ્યા ત્યારપછી રોહિણીને ચદ્ર પરણે તેમ **કમલસકુલ** નગરના રાજા **સુબધુતિલકની મિત્રાદેવી** રાણીના ઉદરથી ઉત્પન્ન થયેલી **કૈકેયી**[2] નામની કન્યાને પરણ્યા તે કૈકેયીના **મિત્રાભુ, સુશીલા** અને **સુમિત્રા** એવા બીજા નામ પણ હતા ત્યારપછી પુણ્ય, લાવણ્ય અને સૌંદર્યથી જેનુ ઉત્તમ અગ છે એવી **સુપ્રભા** નામની અનિંદિત રાજપુત્રીને પણ પરણ્યા વિવેકી જનમા શિરોમણિરૂપ દશરથ રાજા ધર્મ અર્થને બાધા કર્યા વગર તે ત્રણે રાજકન્યાઓની સાથે વિષયસુખ ભોગવવા લાગ્યા

એ સમયમા અર્દ્ધ ભરતક્ષેત્રના રાજ્યને ભોગવનારા રાવણે સભામા બેઠે સતે કોઇ ઉત્તમ નૈમિત્તિકને પૂછ્યુ કે–'હે નિમિત્તજ્ઞ ! દેવતા અમર કહેવાય છે, પણ તેઓ નામના જ અમર છે, પરમાર્થે અમર નથી જે કોઇ સસારવર્તી પ્રાણી છે તેઓનું મૃત્યુ અવશ્ય થવાનુ હોય છે, તો મારૂ મૃત્યુ સ્વપરિણામથી છે કે બીજાથી છે તે નિ.શકપણે કહો, કેમકે આપ્ત પુરૂષો સ્ફુટભાષી જ હોય છે ' નિમિત્તિઆએ કહ્યુ કે–' હવે પછી થનારી જાનકી (જનકરાજાની પુત્રી) ના કારણને લીધે દશરથ રાજાના હવે પછી થનારા પુત્રથી તમારૂં મૃત્યુ થશે ' આ પ્રમાણેના તેના વચન સાભળીને વિભીષણ બોલ્યો કે–" આ નિમિત્તિયાનું વચન જો કે નિરતર સત્ય જ હોય છે પણ આ વખત તો હુ તેને સત્વર અસત્ય કરી દઇશ, કારણ કે તે કન્યાના અને વરના પિતા થનારા જનક તથા દશરથ કે જે બને આ અનર્થના બીજરૂપ છે તેમને જ હુ હણી નાખીશ એટલે આપણુ કલ્યાણ થશે જ્યારે તેઓને મારી નાખવાથી તેમની પુત્રપુત્રીની ઉત્પત્તિ જ બધ થઇ જશે, ત્યારપછી આ નિમિત્તિઆનું વચન મિથ્યા થશે એમા કાઇ આશ્ચર્ય જેવુ નથી " આ પ્રમાણે વિભીષણના હિંમતના વચન સાભળી ' બહુ સારૂ ' એમ રાવણે કહ્યુ એટલે વિભીષણ પોતાને ઘેર આવ્યો

---

૧ એનુ બીજુ નામ કૌશલ્યા હતુ ૨ આનું પ્રસિદ્ધ નામ સુમિત્રા હતું, કે જે લક્ષ્મણની માતા થયેલી છે

આ સર્વ વૃત્તાંત ત્યાં સભામાં બેઠેલા નારદે સાંભળ્યું તેથી તરત જ તે દશરથ રાજાની પાસે આવ્યા. રાજા દશરથ તે દેવર્ષિને આવતાં જોઇ દૂરથી જ ઉભો થયો અને નમસ્કાર કરી તેમને ગુરૂસમાન ગૌરવતાથી બેસાર્યા. પછી દશરથે પૂછ્યુ કે–' તમે ક્યાંથી આવો છો ? ' નારદે કહ્યું કે–'' શ્રી સીમંધર પ્રભુનો સુર અસુરોએ કરેલો નિષ્ક્રમણોત્સવ[1] જોવા હું પૂર્વવિદેહક્ષેત્રમાં પુંડરીકિણી નગરીને વિષે ગયો હતો અને તે મહોત્સવ જોઇને મેરૂઉપર ગયો હતો ત્યાં અનેક તીર્થંકરોને વાંદીને પછી લંકાનગરીમાં ગયો. ત્યાં શાંતિ ગૃહમાં રહેલા શાંતિનાથને નમીને રાવણની રાજસભામાં ગયો. ત્યાં કોઇ નિમિત્તિઆએ રાવણનો વધ જાનકીને નિમિત્તે તમારા પુત્રથી કહ્યો તે મારા સાંભળવામાં આવ્યો અને તે સાંભળીને વિભીષણે તમને અને રાજા જનકને મારી નાખવાની પ્રતિજ્ઞા કરી તે પણ મે સાંભળી હવે તે મહાભુજ અલ્પસમયમાં જ અહીં આવી પહોંચશે. આ સર્વ વૃત્તાંત જાણી તમારી સાથેની સાધર્મિકપણાની પ્રીતિને લીધે લંકાપુરીથી હું સંભ્રમસહિત ઉતાવળો અહીં તમને તે વાત કહેવાને આવ્યો છું ' તે સાંભળી દશરથે નારદની પૂજા કરીને વિદાય કર્યા. ત્યાંથી જનકરાજાપાસે જઇને નારદે તેમને પણ એ વૃત્તાંત જણાવ્યો. રાજા દશરથ મંત્રીઓને બોલાવી આ વૃત્તાંત કહી તેમને રાજ્ય સોંપીને યોગીની જેમ કાળ વંચના કરવાને માટે ત્યાંથી ચાલી નીકળ્યા. મંત્રીઓએ શત્રુને મોહ ઉપજાવવા માટે દશરથ રાજાની એક લેપ્યમય મૂર્ત્તિ કરાવીને રાજ્યગૃહની અંદર અંધારામાં સ્થાપિત કરી. જનક રાજાએ પણ દશરથની જેમ કર્યું અને તેના મંત્રીઓએ પણ દશરથના મંત્રીઓની જેમ જ કર્યું પછી દશરથ અને જનક રાજા અલક્ષ્યપણે પૃથ્વીમાં ફરવા લાગ્યા.

વિભીષણ કોપથી અયોધ્યામાં આવ્યો અને ત્યાં અંધકારમાં રહેલી દશરથની લેપ્યમય મૂર્ત્તિના મસ્તકને તેણે ખડ્ગથી છેદી નાંખ્યું તે વખતે બધા નગરમાં કોળાહળ થઈ રહ્યો, અંતઃપુરમાં મોટો આક્રંદધ્વનિ થયો, સામંત રાજાઓ અંગરક્ષકસહિત તૈયાર થઇને ત્યાં દોડી આવ્યા અને ગૂઢ મંત્રવાળા મંત્રીઓએ રાજાની સર્વ પ્રકારની ઉત્તરક્રિયા કરી. દશરથ રાજાને મૃત્યુ પામેલા જાણી વિભીષણ લંકા તરફ ચાલ્યો ગયો એકલા જનકરાજાથી કાંઈ થઇ શકે તેમ નથી એવું ધારી તેણે જનકને માર્યા નહિ.

મિથિલ અને ઇક્ષ્વાકુ વંશના રાજા જનક અને દશરથ પરસ્પર સાથે રહી, એક અવસ્થાના મિત્ર થઈ પૃથ્વીપર ફરવા લાગ્યા. તેઓ ફરતા ફરતાં ઉત્તરાપથમાં આવ્યા. ત્યાં કૌતુકમંગળ નગરના રાજા **શુભમતિની પૃથ્વીશ્રી** રાણીના ઉદરથી જન્મેલી, **દ્રોણમેઘની** બેન **કૈકેયી** નામની કન્યાના સ્વયંવરની વાર્તા સાંભળીને તે બંને તે સ્વયંવરમંડપમાં ગયા. ત્યાં હરિવાહન વિગેરે રાજાઓ આવ્યા હતા, તેઓની વચમાં કમલઉપર બે હંસ બેસે તેમ તેઓ ઉંચે આસને બેઠા. રત્નાલંકારથી વિભૂષિત થઇને કન્યારત્ન કૈકેયી જાણે સાક્ષાત લક્ષ્મી હોય તેમ તે સ્વયંવરમંડપમાં આવી. પ્રતિહારીના હાથનો ટેકો લઈ દરેક રાજાને જોતી જોતી તે, નક્ષત્રોને ચંદ્રલેખા ઉલ્લંઘન કરે તેમ ઘણા રાજાઓનું ઉલ્લંઘન કરી ગઈ અનુક્રમે તે સમુદ્રપાસે

---

૧ દીક્ષા લેવા માટે નીકળવાનો ઉત્સવ [સીમંધર પ્રભુએ મુનિસુવ્રત અને નમિનાથના અંતરમાં દીક્ષા લીધી છે તે આ સમય સમજવો.]

ગંગાની જેમ દશરથ રાજાની પાસે આવી ત્યા બેસારૂને ઉતારીને નાવિકા જેમ જલમાં ઉભી રહે તેમ તે ઉભી રહી પછી તત્કાળ રામાચિત દેહવાળી કૈકેયીએ મોટા હર્ષથી પોતાની ભુજલતાની જેમ દશરથના કઠમા વરમાળા આરોપણ કરી. તે જોઇને હરિવાહન વિગેરે અભિમાની રાજાઓ પોતાનો તિરસ્કાર થયેલો માની પ્રજવલિત અગ્નિની જેમ કોપથી પ્રજ્વલિત થઇ ગયા આ વરાક અને કાપડી જેવા એકાકી રાજાને આ કૈકેયી વરી છે, પણ આપણે તેને ખુચવી લઇશુ તો તે પાછી શી રીતે ગ્રહણ કરી શકશે?' આ પ્રમાણે ઘણા આડબરથી બોલતા તે સર્વ રાજાઓ પોતપોતાની છાવણીમા જઈને સર્વ પ્રકારે તૈયાર થયા માત્ર **શુભમતિ** નામનો રાજા દશરથના પક્ષમા હતો, તે ચતુરગ સેના લઈ મોટા ઉત્સાહથી યુદ્ધ કરવાને સજ્જ થયો એ સમયે એકાકી દશરથે કૈકેયીને કહ્યુ કે—“હે પ્રિયા! જો તુ સારથી થા તો હુ આ શત્રુઓને મારી નાખુ” તે સાભળી કૈકેયી ઘોડાની રાશ લઇને એક મોટા રથઉપર આરૂઢ થઈ, કારણ કે તે બુદ્ધિમતી રમણી બોતેર કળાઓમા પ્રવીણ હતી પછી રાજા દશરથ ધનુષ્ય, ભાથા અને કવચને ધારણ કરીને રથઉપર ચડ્યા જો કે તે એકાકી હતા, પણ શત્રુઓને તૃણની જેમ ગણવા લાગ્યા ચતુર કૈકેયીએ હરિવાહન પ્રમુખ સર્વ રાજાઓના રથોની સાથે સમકાળે પ્રત્યેકની સન્મુખ પોતાનો રથ વેગથી યોજી દેવા માંડ્યો, એટલે બીજો ઇદ્ર હોય તેવા અખડ પરાક્રમવાળા શીઘ્રવેગી દશરથે શત્રુઓના એકેએક રથને ખડિત કરી નાખ્યા એ પ્રમાણે દશરથ રાજા સર્વ ભૂપતિઓને પરાજિત કરીને પછી જગમ પૃથ્વી જેવી કૈકેયીને પરણ્યા પછી રથી દશરથે તે નવોઢા રમણીને કહ્યુ કે—“હે દેવી! હુ તારા સારથીપણાથી પ્રસન્ન થયો છુ, માટે વરદાન માગ” કૈકેયી બોલી—“હે સ્વામી! જ્યારે સમય આવશે ત્યારે હુ વરદાન માગીશ ત્યા સુધી એ વરદાન તમારી પાસે થાપણરૂપે રહો” રાજાએ તેમ કરવાને કબૂલ કર્યું પછી હઠથી હરી લીધેલા શત્રુઓના બેસુમાર સૈન્યસાથે લક્ષ્મીની જેમ કૈકેયીને લઇને અસખ્ય પરિવારવાળો દશરથ રાજા રાજગૃહ નગરે ગયો અને જનક રાજા પોતાની મિથિલા નગરીમા ગયો **સમયને જાણનારા બુદ્ધિમાન્ પુરૂષો યોગ્ય રીતે જ રહે છે, જેમ તેમ રહેતા નથી.** રાજા દશરથ મગધપતિને જીતી લઈને રાજગૃહ નગરે જ રહ્યો, ગવણની શકાથી અયોધ્યામા ગયો જ નહિ પછી અપરાજિતા રાણી વિગેરે પોતાના અતપુરને ત્યા બોલાવ્યુ **પરાક્રમી વીરોને સર્વ ઠેકાણે રાજ્ય છે.** પોતાની ચારે રાણીઓની સાથે ક્રીડા કરતો રાજા દશરથ રાજગૃહી નગરીમા ચિરકાળ રહ્યો **રાજાઓને સ્વોપાર્જિત ભૂમિ વિશેષ પ્રીતિ આપે છે.**

અન્યદા અપરાજિતા પટ્ટરાણીએ રાત્રિના શેષ ભાગે બળભદ્રના જન્મને સૂચવનાર હાથી, સિહ, ચદ્ર અને સૂર્ય એ ચાર સ્વપ્ન જોયા તે વખતે કોઈ મહર્દ્ધિકદેવ બ્રહ્મદેવલોકમાથી ચ્યવીને સરસીમા હસની જેમ તે અપરાજિતાના ઉદરમા અવતર્યો અનુક્રમે વર્ણથી પુડરીક કમળને અનુસરતા અને મનુષ્યોમા પુડરીક જેવા સપૂર્ણ લક્ષણવાળા એક પુત્રને અપરાજિતાએ જન્મ આપ્યો પૂર્ણચદ્રના દર્શનથી સમુદ્રની જેમ તે પ્રથમ અપત્યરત્નના મુખકમળના દર્શનથી રાજા અત્યત હર્ષ પામ્યો રાજાએ તે વખતે ચિતામણિ રત્નની જેમ યાચકોને વાછિત દાન આપવા માડ્યુ “પુત્ર ઉત્પન્ન થતા આપેલુ દાન

અક્ષય થાય છે" એવી લોકોક્તિ છે તે સમયે લોકોએ એવો મહોત્સવ કર્યો કે જેથી રાજા દશરથ કરતા પણ તેમનો અતિ હર્ષ જણાઈ આવ્યો નગરજનો રાજાના દરબારમા દુર્વા, પુષ્પ અને ફળાદિથી યુક્ત મંગળમય પૂર્ણપાત્રો લાવવા લાગ્યાં, નગરમાં સર્વ ઠેકાણે મધુરગીત ગવાવા લાગ્યા કેસરના છંટકાવ થવા લાગ્યા અને તોરણોની શ્રેણીઓ બંધાવા લાગી. તે પ્રભાવિક પુત્રના પ્રભાવથી રાજા દશરથને અનેક રાજાઓની તરફથી પણ અનુપમ ભેટણાં આવવા લાગ્યાં રાજા દશરથે પદ્મા–લક્ષ્મીને નિવાસ કરવાના પદ્મ (કમળ) રૂપ તે પુત્રનુ પદ્મ એવુ નામ પાડ્યુ અને લોકમા તે રામ એવા નામથી પ્રખ્યાત થયો.

ત્યારપછી અન્યદા રાણી સુમિત્રાએ રાત્રિના શેષ ભાગે વાસુદેવના જન્મને સૂચવનારા હાથી, સિંહ, સૂર્ય, ચંદ્ર અગ્નિ, લક્ષ્મી અને સમુદ્ર એ સાત સ્વપ્ન જોયા. તે સમયે એક પરમર્દ્ધિક દેવ દેવલોકમાથી ચ્યવીને સુમિત્રા દેવીના ઉદરમા અવતર્યો. સમય થતા વર્ષાઋતુના મેઘની જેવા વર્ણવાળા અને સંપૂર્ણ લક્ષણને ધરનારા એક જગમિત્ર પુત્રરત્નને તેણે જન્મ આપ્યો. તે સમયે દશરથ રાજાએ શ્રીમત્ અર્હંતના સર્વ નગરચૈત્યોમાં સ્નાત્રપૂર્વક અષ્ટપ્રકારી પૂજા રચાવી. હર્ષ પામેલા રાજાએ કારાગૃહમા પૂરેલા શત્રુઓને પણ છોડી મૂક્યા. ઉત્તમ પુરૂષોનો જન્મ થતા કોણ સુખે ન જીવે ? તે વખતે માત્ર પ્રજાસહિત દશરથ રાજા જ એકલા ઉચ્છ્વાસ પામ્યા હતા, એટલુ જ નહિ પણ દેવી પૃથ્વી પણ તત્કાળ ઉચ્છ્વાસને પામી હતી જેવી રીતે રામના જન્મ વખતે રાજાએ ઉત્સવ કર્યો હતો, તેથી પણ અધિક ઉત્સવ આ વખતે કર્યો, કારણ કે "હર્ષમાં કોણ તૃપ્તિ પામે ?" દશરથ રાજાએ તે પુત્રનુ નારાયણ એવુ નામ પાડ્યુ, પણ લોકોમા તે લક્ષ્મણ એવા બીજા નામથી પ્રખ્યાત થયો.

પયપાન કરનારા તે બંને કુમારો અનુક્રમે પિતાની દાઢીમૂછના કેશને આકર્ષણ કરવાની શિક્ષાને આપનાર બાલ્યવયને પ્રાપ્ત થયા. ધાત્રીમાતાઓએ લાલિત કરેલા તે બંને કુમારોને રાજા દશરથ પોતાના બીજા બે ભુજાદંડ હોય તેમ વારંવાર જોવા લાગ્યા. સ્પર્શથી જાણે અંગમાં અમૃતને વર્ષાવતા હોય તેમ તેઓ સભામાં એક ઉત્સંગમાથી બીજા ઉત્સંગમા એમ વારંવાર સંચરવા લાગ્યા. અનુક્રમે મોટા થતાં તે બન્ને પુત્રો નીલાંબર અને પીતાંબર ધારણ કરીને ચરણપાતથી પૃથ્વીતળને કંપાવતા ચાલવા લાગ્યા. જાણે મૂર્તિમાન્ બે પુણ્યરાશિ હોય તેમ તેઓએ માત્ર કળાચાર્યને સાક્ષી રાખીને જ સર્વ કળાઓ સંપાદન કરી. લીલામાત્રમા મુષ્ટિના પ્રહારથી બરફની જેમ તે મહાપરાક્રમી વીરો મોટા પર્વતોને ચૂર્ણ કરી નાખતા હતા. જ્યારે તેઓ કસરતશાળામાં રહ્યા સતા ધનુષ્યને પણછ ઉપર ચડાવતા ત્યારે સૂર્ય પણ પોતાનો વેધ થશે એવી શંકાથી કંપાયમાન થતો હતો તેઓ પોતાના માત્ર ભુજાબળથી પણ શત્રુઓના બળને તૃણસમાન ગણતા હતા. રાજા દશરથ તે બંનેની શસ્ત્ર અને અસ્ત્રોમા સંપૂર્ણ કુશળતાથી તથા અપાર ભુજાના બળથી પોતાને દેવાસુરોથી પણ અજય્ય માનવા લાગ્યો.

અન્યદા તે કુમારોના પરાક્રમથી ધીરજનુ અવલંબન કરીને રાજા દશરથ ઈક્ષ્વાકુ રાજાઓની રાજધાની અયોધ્યા નગરીમા આવ્યો ત્યા દુર્દશામાથી મુક્ત થયેલો તે,

વાદળામાંથી નીકળેલા સૂર્યના જેવા પ્રતાપથી પ્રકાશતો સતો રાજ્ય કરવા લાગ્યો. અન્યદા કૈકેયી રાણીએ શુભ સ્વપ્નથી સૂચિત અને ભરતક્ષેત્રના આભૂષણરૂપ **ભરત** નામના પુત્રને જન્મ આપ્યો. સુપ્રભાએ પણ જેની ભુજાનું પરાક્રમ શત્રુઘ્ન છે એવા **શત્રુઘ્ન** નામના કુળનંદન પુત્રને જન્મ આપ્યો. સ્નેહથી રાતદિવસ અવિયુક્ત રહેતા ભરત અને શત્રુઘ્ન પણ જાણે બીજા બળદેવ અને વાસુદેવ હોય તેમ શોભતા હતા. રાજા દશરથ ચાર ગજદંતાકૃતિ પર્વતોથી જેમ મેરૂગિરિ શોભે તેમ ચાર પુત્રોથી શોભવા લાગ્યા.

આ જંબૂદ્વીપના ભરતક્ષેત્રને વિષે **દારૂ** નામના ગ્રામમાં **વસુભૂતિ** નામે એક બ્રાહ્મણ રહેતો હતો. તેને **અનુકોશા** નામની સ્ત્રીથી **અતિભૂતિ** નામે એક પુત્ર થયો. અતિભૂતિને **સરસા** નામે પત્ની થઈ. એક વખતે **કયાન** નામના એક બ્રાહ્મણે તેના ઉપર રાગ થવાથી છળવડે તેનું અપહરણ કર્યું. **કામાતુર મનુષ્ય શું ન કરે?** અતિભૂતિ તેને શોધવાને માટે ભૂતની જેમ પૃથ્વીઉપર ભમવા લાગ્યો અને તે પુત્રવધૂને માટે તેમની પછવાડે અનુકોશા અને વસુભૂતિ પણ ફરવા લાગ્યા. બધે અટન કરતા પણ તેઓને પુત્ર અને પુત્રવધૂનો પત્તો લાગ્યો જ નહિ. આગળ ચાલતા એક મુનિ તેમના જોવામાં આવ્યા, એટલે તેમણે ભક્તિથી વંદના કરી તેમની પાસેથી ધર્મ સાંભળીને બન્ને જણાએ વ્રત ગ્રહણ કર્યું. ગુરૂની આજ્ઞાથી અનુકોશા **કમલશ્રી** નામની એક આર્યાપાસે રહી. કાળયોગે મૃત્યુ પામીને તેઓ સૌધર્મ દેવલોકમાં દેવતા થયા. **એક દિવસ પણ વ્રત આરાધ્યું હોય તો સ્વર્ગ સિવાય બીજી ગતિ થતી જ નથી.** વસુભૂતિ ત્યાંથી ચ્યવીને વૈતાઢ્ય પર્વતઉપર **રથનૂપુર** નગરનો **ચંદ્રગતિ** નામે રાજા થયો. અનુકોશા પણ ત્યાંથી ચ્યવીને તે વિદ્યાધરપતિ ચંદ્રગતિની **પુષ્પવતી** નામે પવિત્ર ચરિત્રવાળી સતી સ્ત્રી થઈ. પેલી સરસા કોઈ સાધ્વીને જોઇ, દીક્ષા લઈ મૃત્યુ પામીને ઇશાન દેવલોકમાં દેવીપણે ઉત્પન્ન થઈ. સરસાના વિરહથી પીડિત એવો અતિભૂતિ મૃત્યુ પામી સંસારમાં ચિરકાળ ભમી અન્યદા એક હંસનો શિશુ થયો. એક વખતે બાજ પક્ષીએ તેને ભક્ષણ કરવા માટે ઉપાડ્યો. તેમાંથી સ્ખલના પામતા તે કોઇ મુનિની પાસે પડ્યો. કંઠે શ્વાસ આવેલ હોવાથી મુનિએ તેને નમસ્કારમંત્ર સંભળાવ્યો. તે મંત્રના મહાપ્રભાવથી મૃત્યુ પામીને તે કિન્નરજાતિના વ્યંતરમાં દશ હજાર વર્ષના આયુષ્યવાળો દેવતા થયો. ત્યાંથી ચ્યવીને **વિદગ્ધ** નામના નગરમાં **પ્રકાશસિંહ** રાજાની **પ્રવરાવળી** રાણીથી **કુંડલમંડિત** નામનો પુત્ર થયો. પેલો કયાન ભોગાસક્તપણે મરણ પામી ચિરકાળ ભવાટવીમાં ભમી **ચક્રપુર** નગરના રાજા **ચક્રધ્વજના** પુરોહિત **ધૂમ્રકેશની સ્વાહા** નામની સ્ત્રીના ઉદરથી **પિંગલ** નામનો પુત્ર થયો. તે પિંગલ ચક્રધ્વજ રાજાની **અતિસુંદરી** નામની પુત્રીની સાથે એક ગુરૂની પાસે ભણતો હતો. કેટલોક કાળ જતા તે બંનેની વચ્ચે પરસ્પર અનુરાગ થયો, તેથી એક વખતે પિંગલ છળથી અતિસુંદરીનું હરણ કરીને વિદગ્ધ નગરે ચાલ્યો ગયો. કળાવિજ્ઞાન વિનાનો પિંગલ તૃણકાષ્ઠાદિ વેચીને પોતાની આજીવિકા ચલાવવા લાગ્યો. "નિર્ગુણીને તે જ યોગ્ય છે." ત્યાં રહેલી અતિસુંદરી રાજપુત્ર કુંડલમંડિતના જોવામાં આવી એટલે તત્કાળ તેમને પરસ્પર અનુરાગ ઉત્પન્ન થયો. રાજપુત્ર કુંડલમંડિતે તેનું હરણ કર્યું, પરંતુ પિતાના ભયથી તે કોઇ દુર્ગદેશમાં એક પલ્લી (નેહડો) કરીને તેની સાથે રહ્યો.

અતિસુંદરીના વિરહથી પિંગલ ઉન્મત્ત થઈને પૃથ્વીઉપર ભમવા લાગ્યો. એક વખતે ભમતા ભમતા આર્યગુપ્ત નામના આચાર્ય તેના જોવામાં આવ્યા. તેમની પાસેથી ધર્મ સાંભળીને તેણે દીક્ષા લીધી, પણ તેણે અતિસુંદરી ઉપરનો પ્રેમ જરા પણ છોડ્યો નહિ. પેલો કુંડલમંડિત પલ્લીમાં રહ્યો સતો શ્વાનની જેમ છળ કરીને દશરથ રાજાની ભૂમિને લુંટવા લાગ્યો. બાલચંદ્ર નામનો એક સામંત દશરથ રાજાની આજ્ઞાથી તેને ભૂલાવો ખવરાવી, પકડી બાંધીને તેમની પાસે લઈ આવ્યો. કેટલેક કાળે દશરથ રાજાએ કુંડલમંડિતને પાછો છોડી મૂક્યો. ' જ્યારે શત્રુ હીન અને ક્ષીણ થઈ જાય છે ત્યારે મોટા પુરૂષોનો કોપ શમી જાય છે " પછી કુંડલમંડિત પિતાના રાજ્યને માટે પૃથ્વીપર ભમવા લાગ્યો. અન્યદા મુનિચંદ્ર નામના કોઈ મુનિપાસેથી ધર્મ સાંભળીને તે શ્રાવક થયો. રાજ્યની ઈચ્છાએ મૃત્યુ પામીને તે મિથિલા નગરીમાં જનક રાજાની સ્ત્રી વિદેહાના ગર્ભમાં પુત્રપણે ઉત્પન્ન થયો. પેલી સરસા જે ઈશાન દેવલોકમાં દેવી થઈ હતી તે એક પુરોહિતની વેગવતી નામે પુત્રી થઈ. તે તે ભવમાં દીક્ષા લઈ મૃત્યુ પામીને બ્રહ્મદેવલોકમાં ગઈ. ત્યાંથી ચ્યવીને વિદેહા રાણીના ઉદરમાં કુંડલમંડિતના જીવની સાથે જ પુત્રીપણે ઉત્પન્ન થઈ. સમય આવતા વિદેહાએ પુત્ર અને કન્યાના યુગલને જન્મ આપ્યો. તે જ સમયે પેલા પિંગલ મુનિ મૃત્યુ પામીને સૌધર્મકલ્પમાં દેવતા થયા. તેણે અવધિજ્ઞાનથી પોતાનો પૂર્વભવ જોયો, એટલે પોતાના પૂર્વભવના વૈરી કુંડલમંડિતને જનક રાજાના પુત્રરૂપે જન્મતો દીઠો. પૂર્વજન્મના વૈરથી કોપ કરીને તેણે તેને જન્મતાં જ હરી લીધો. પછી તેણે વિચાર્યું કે– આને શિલાતળ ઉપર આફળાવી હણી નાખું ? પણ ના, મેં પૂર્વભવે દુષ્ટ કર્મ કરેલું તેનું ફળ મેં અનેક ભવોમાં અનુભવેલું છે. હવે પૌરાણે મુનિપણું પ્રાપ્ત કરી હું આટલી ભૂમિકા સુધી આવ્યો છું તો આ બાળકની હત્યા કરીને પાછો અનંતભવ પરિભ્રમણ કરનારો શામાટે થાઉં ? આ પ્રમાણે વિચારી તે દેવે કુંડલાદિક આભૂષણોવડે તે બાળકને શણગારી, પડતા નક્ષત્રની કાંતિના ભ્રમને આપતા તે બાળકને ઉપાડીને વૈતાઢ્યગિરિની દક્ષિણ શ્રેણીમાં રથનૂપુર નગરના નંદનોદ્યાનમાં શય્યાપર મૂકે તેમ હળવેથી મૂક્યો. આકાશમાંથી પડતી તે બાળકની કાંતિને જોઈને 'આ શું થયું ?' એમ સંભ્રમ પામેલો ચંદ્રગતિ રાજા તેના પડવાને અનુસારે નંદન વનમાં ગયો. ત્યાં દિવ્ય અલંકારથી ભૂષિત તે બાળકને તેણે દીઠો. તરત જ તે અપુત્ર વિદ્યાધરપતિ ચંદ્રગતિએ તેને પુત્રપણે માનીને ગ્રહણ કર્યો અને રાજમહેલમાં આવીને પોતાની પ્રિયા પુષ્પવતીને અર્પણ કર્યો. પછી નગરમાં આવી આઘોષણા કરાવી કે— 'આજે ગૂઢગર્ભા દેવી પુષ્પવતીએ એક પુત્રને જન્મ આપ્યો છે' રાજાએ અને નગરજનોએ તેનો જન્મોત્સવ કર્યો. પ્રથમના ભામંડલનાં[1] સંબંધથી તેનું નામ ભામંડળ પાડ્યું. પુષ્પવતી અને ચંદ્રગતિના નેત્રરૂપ કુમુદમાં ચંદ્ર જેવો તે બાળક ખેચરીઓના હાથે લાલિત થતો વૃદ્ધિ પામવા લાગ્યો.

અહીં જ્યારે પુત્રનું હરણ થયું ત્યારે રાણી વિદેહાએ કરૂણ સ્વરે રૂદન કરી પોતાના કુટુંબીને શોકસાગરમાં મગ્ન કરી દીધા. રાજા જનકે તેની શોધ કરવા માટે પ્રત્યેક દિશામાં દૂતો મોકલ્યા, પરંતુ લાંબે કાળે પણ તેના ખબર કોઈ ઠેકાણેથી મળ્યા નહિ. જનક રાજાએ

---

[1] કાંતિસમૂહ

'આ પુત્રીમાં અનેક ગુણરૂપ ધાન્યના અંકુરો છે' એવુ ધારી તે યુગલિકપણે જન્મેલી પુત્રીનુ સીતા એવુ નામ પાડ્યુ કેટલેક કાળે તેમનો શોક મંદ પડી ગયો, કારણ કે **આ સંસારમાં માણસઉપર શોક અને હર્ષ આવે છે અને જાય છે.** સીતા કુમારી રૂપલાવણ્યની સંપત્તિ સાથે વૃદ્ધિ પામવા લાગી હળવે હળવે તે ચંદ્રલેખાની જેમ કળાપૂર્ણ થઈ ગઈ અનુક્રમે એ કમળાક્ષી બાળા યૌવનવયને પ્રાપ્ત થતા ઉત્તમ લાવણ્યમય લહરીઓની સરિતા થઇ સતી લક્ષ્મીની જેવી દેખાવા લાગી તેને જોઇને 'આને યોગ્ય વર કોણ થશે ?' એમ જનક રાજા રાતદિવસ ચિંતા કરવા લાગ્યા તેણે પોતાના મંત્રીઓની સાથે વિચાર કરીને પોતાના ચક્ષુએ અનેક રાજાઓના કુમારોને જોયા, પણ તેમાથી કોઈ પણ તેને રૂચિકર થયો નહિ

તે સમયે અર્ધબર્બર દેશના **આતરંગતમ** વિગેરે દૈત્ય જેવા ઘણા મ્લેચ્છ રાજાઓ આવીને જનકની ભૂમિઉપર ઉપદ્રવ કરવા લાગ્યા કલ્પાતકાળના સમુદ્રજળની જેમ તેમનો નિરોધ કરવાને અસમર્થ એવા જનકે દશરથ રાજાને મદદ માટે બોલાવવા એક દૂત મોકલ્યો મોટા મનવાળા દશરથે તે આવેલા દૂતને સસંભ્રમથી બોલાવી પોતાની પાસે બેસારીને જે કાર્ય માટે આવ્યો હોય તે કહેવા કહ્યુ દૂત બોલ્યો—'હે મહાભુજ ! મારા સ્વામીને અનેક આપ્ત પુરૂષો છે, પણ આત્માની જેમ તેઓના હૃદયમિત્ર તો એક તમે જ છો રાજા જનકને સુખદુખમા ગ્રહણ કરવા યોગ્ય તમે જ છો અધુના તેઓ વિધુર છે તેથી તેઓએ કુળદેવતાની જેમ તમારૂ સ્મરણ કર્યુ છે વૈતાઢ્યગિરિની દક્ષિણમા અને કૈલાસ[1]પર્વતની ઉત્તરમા ભયંકર પ્રજાવાળા ઘણા અનાર્ય જનપદો[2] છે તેઓમા બર્બરકુળના જેવો અર્ધબર્બર નામે દેશ છે તે દારૂણ આચારવાળા પુરૂષોથી અત્યંત દારૂણ છે તે દેશના આભૂષણરૂપ **મયૂરસાલ** નામે નગર છે, તેમા **આતરંગતમ** નામે અતિદારૂણ મ્લેચ્છ રાજા છે તેના હજારો પુત્રો રાજા થઇને **શુક, મંકન અને કાંબોજ** વિગેરે દેશોને ભોગવે છે હમણા તે આતરંગતમ રાજાએ અક્ષય અક્ષૌહિણી (સેના)વાળા તે સર્વ રાજાઓ સહિત આવીને જનક રાજાની ભૂમિને ઉપદ્રવિત કરી નાખી છે તે દુરાશયોએ પ્રત્યેક સ્થાને ચૈત્યોનો નાશ કર્યો છે તેઓને જન્મપર્યંત પહોચે તેટલી સંપત્તિ મેળવવા કરતા પણ ધર્મમા વિઘ્ન કરવુ વિશેષ ઇષ્ટ છે, માટે અત્યંત ઇષ્ટ એવા ધર્મનુ અને જનક રાજાનુ રક્ષણ કરો તે બંનેના તમે પ્રાણરૂપ છો " આ પ્રમાણેના દૂતના વચન સાભળીને તત્કાળ દશરથ રાજાએ યાત્રાભેરી વગડાવી **સત્પુરૂષો સત્પુરૂષોની રક્ષા કરવામાં કદિ વિલંબ કરતા નથી.** તે વખતે રામે આવીને પિતાપ્રત્યે કહ્યુ કે—"હે પિતા ! મ્લેચ્છ લોકોનો ઉચ્છેદ કરવાને માટે તમે જાતે જશો, ત્યારે અનુજબંધુ સહિત આ રામ અહીં શુ કરશે ? પુત્રના સ્નેહને લીધે તમે અમને અસમર્થ ગણો છો, પણ ઈક્ષ્વાકુવંશના પુરૂષોમા જન્મથી જ પરાક્રમ સિદ્ધ છે, માટે હે પિતા ! તમે પ્રસન્ન થઇને વિરામ પામો અને મ્લેચ્છોનો ઉચ્છેદ કરવાની મને આજ્ઞા આપો થોડા કાળમા તમે આપના પુત્રની જયવાર્તા સાભળશો" આ પ્રમાણે કહી મહાપ્રયત્ને રાજાની આજ્ઞા મેળવી રામ પોતાના અનુજબંધુઓસહિત

૧ પર્વત વિશેષ ૨ દેશો

મોટી સેના લઈને મિથિલાપુરીએ ગયા જેમ મોટા વનમાં ચમૂરૂ, હાથી, શાર્દૂલ અને સિંહો દેખાય તેમ તેણે નગરીના પરિસર ભાગમાં મ્લેચ્છ સુભટોને દીઠા. જેમની ભુજાઓમાં રણ કરવાની કડુ (ખરજ) આવે છે અને જેઓ પોતાને વિજયી માને છે એવા તે મ્લેચ્છો તત્કાળ તે મહાપરાક્રમી રામને ઉપદ્રવ કરવા લાગ્યા. રજને ઉડાડનારો મહાવાયુ જેમ જગતને અંધ કરે તેમ તેઓએ ક્ષણવારમાં રામના સૈન્યને અસ્ત્રોવડે આંધળું કરી દીધુ તે વખતે શત્રુઓ અને તેમનુ સૈન્ય પોતાની જીત માનવા લાગ્યુ, જનક રાજા પોતાનુ મરણ માનવા લાગ્યો અને લોકો પોતાનો સંહાર ધારવા લાગ્યા એટલામાં તો હર્ષ માનતા રામે ધનુષને પણચઉપર ચડાવ્યુ અને રણનાટકના વાજીત્રરૂપ તેનો ટંકાર શબ્દ કર્યો. પછી પૃથ્વીપર રહેલા દેવની જેમ ભ્રકુટીના ભંગને પણ નહિ કરતા રામે મુગ્ધોને શીક્ષા દીની જેમ તે ધનુષ્યવડે કોટી મ્લેચ્છોને વીંધી નાખ્યા. 'આ જનક રાજા રાંક છે, તેનું સૈન્ય એક મસલા જેવું છે અને તેની સહાય કરવાને આવેલું સૈન્ય તો પ્રથમથી જ દીનતાને પામી ગયુ છે, પણ અરે! આ બાણો આકાશને પણ આચ્છાદન કરતાં ગરૂડની જેમ અહીં આવે છે તે કોનાં હશે!' તેમ પરસ્પર બોલતા આતરંગાદિક મ્લેચ્છ રાજાઓ કોપ અને વિસ્મય પામી નજીક આવીને રામની ઉપર એક સાથે અસ્ત્રવૃષ્ટિ કરવા લાગ્યા. દુરાપાતિ, દઢઘાતી અને શીઘ્રવેધી રાઘવે (રામે) હાથીઓને અષ્ટાપદની જેમ તે મ્લેચ્છોને હેલામાત્રમાં ભગ્ન કરી દીધા. ક્ષણવારમાં તે મ્લેચ્છો કાકપક્ષીની જેમ દશે દિશામાં નાસી ગયા એટલે જનકરાજા અને જનપદના લોકો સર્વ સ્વસ્થ થયા. રામનુ પરાક્રમ જોઈને હર્ષ પામેલા જનકરાજાએ પોતાની પુત્રી સીતા રામને આપી. રામના આવવાથી જનકને પુત્રી માટે યોગ્ય વરની પ્રાપ્તિ અને મ્લેચ્છોનો વિજય એમ બે કામ સિદ્ધ થઈ ગયા.

એ સમયમાં લોકો પાસેથી જાનકીના રૂપનુ વર્ણન સાંભળી તેને જોવા માટે નારદ ત્યાં આવ્યા અને તેણે કન્યાગૃહમાં પ્રવેશ કર્યો. પીળા નેત્રવાળા, પીળા કેશને ધરનારા, મોટા ઉદરવાળા હાથમાં છત્રી અને દંડને રાખનારા, કોપીન[1] માત્રને પહેરનારા, કૃશ શરીરવાળા અને જેના માથાપર વાળ ઉગી રહ્યા છે એવા ભયંકર નારદને જોઈ સીતા ભય પામી ગઈ, તેથી કંપતી કંપતી 'હે મા!' એમ બોલતી ગર્ભાગારમાં[2] પેસી ગઈ તે સાંભળીને તત્કાળ દોડી આવેલ દાસીઓએ અને દ્વારપાળોએ કોળાહળ કરીને કંઠ, શિખા અને બાહુવડે નારદને પકડી લીધા. તેમના કલકલ શબ્દથી યમદૂતની જેવા શસ્ત્રધારી રાજપુરૂષો 'એને મારો મારો' એમ બોલતાં દોડી આવ્યા. નારદ તે સર્વથી ક્ષોભ પામી તેમની પાસેથી માડમાંડ છુટી ઉડીને વૈતાઢ્યગિરિપર આવ્યા. પછી તેમણે વિચાર્યું કે- 'વ્યાઘ્રીઓ પાસેથી ગાયની જેમ હું તે દાસીઓ પાસેથી માડમાંડ જીવતો છુટીને ભાગ્ય બળથી જ્યાં ઘણા વિદ્યાધરોના રાજાઓ રહે છે એવા આ વૈતાઢ્યગિરિઉપર આવી પહોંચ્યો છુ. આ ગિરિની દક્ષિણશ્રેણીમાં ઇંદ્રના જેવો પરાક્રમી ભામંડલ નામે ચંદ્રગતિનો યુવાન પુત્ર છે; તો એ પટઉપર સીતાને આળેખી તેને બતાવું જેથી તે બળાત્કારે તેનુ હરણ કરશે એટલે સીતાને મારી ઉપર જે કર્યું તેનો બદલો મળશે.' આવો વિચાર કરીને નારદે ત્રણ જગતમાં નહિ જોવામાં આવેલું એવું સીતાનું સ્વરૂપ પટ ઉપર આળેખીને

[1] લંગોટી. [2] અંદરને ઓરડે.

ભામડલને બતાવ્યુ તે જોતા જ ભૂતની જેમ કામદેવે ભામડલના શરીરમાં પ્રવેશ કર્યો, તેથી વિધ્યાચલમાંથી ખેચી લાવેલા હાથીની જેમ તેને નિદ્રા આવી નહિ તેણે મધુર ભોજન ખાવું બધ કર્યું, પીવા યોગ્ય પીવું બધ કર્યું અને ધ્યાનસ્થ યોગીની જેમ મૌન ધરીને રહેવા લાગ્યો ભામડલને આવો વિધુર જોઇ રાજા ચદ્રગતિએ પૂછ્યુ કે—'હે વત્સ! તને શુ માનસિક પીડા પીડે છે કે શરીરમા કોઇ વ્યાધિ થયો છે? અથવા શુ કોઇએ તારી આજ્ઞાનો ભગ કર્યો છે? અથવા બીજુ કાઇ દુખનુ કારણ છે? જે હોય તે કહે.' પિતાનો આવો પ્રશ્ન સાભળી ભામડલ કુમાર લજ્જાથી બન્ને પ્રકારે[1] નમ્ર મુખ ધરી રહ્યો, કેમકે 'કુલીન પુત્રો ગુરૂજનને તેવું કહેવાને કેમ સમર્થ થાય?' પછી ભામડલના મિત્રોએ 'નારદે આણેલી ચિત્રલિખિત સ્ત્રીની કામના (ઇચ્છા) ભામડલના દુખનુ કારણ છે' એમ કહ્યુ એટલે રાજાએ નારદને રાજગૃહમા એકાતે બોલાવીને પૂછ્યુ કે—'તમે જે ચિત્રલિખિત સ્ત્રી બતાવી તે કોણ છે? અને કોની પુત્રી છે?' નારદે કહ્યુ કે—"જે મે ચિત્રમા આલેખીને બતાવી છે તે કન્યા જનક રાજાની પુત્રી છે અને તેનુ નામ **સીતા** છે જેવી તે રૂપમા છે તેવી ચિત્રમા આલેખવાને હુ કે બીજો કોઇ પણ મનુષ્ય સમર્થ નથી, કેમકે મૂર્તિવડે તે લોકોત્તર સ્ત્રી છે તે સીતાનુ જેવુ રૂપ છે તેવુ રૂપ દેવીઓમા, નાગકુમારીઓ કે ગધર્વોની સ્ત્રીઓમા પણ નથી, તો માનવી સ્ત્રીની તો વાત જ શી કરવી તેના રૂપની જેવા યથાર્થ રૂપને વિકુ-ર્વવાને દેવતાઓ, અનુસરવાને દેવનટો અને રચવાને પ્રજાપતિ પણ સમર્થ નથી તેવી આકૃતિમા તથા વચનમા જે માધુર્ય છે અને તેના કઠમા અને હાથપગમા જે રક્તતા છે તે અનિર્વચનીય જ છે જેવી રીતે તેના યથાર્થ રૂપને આલેખવાને હુ સમર્થ નથી તેવી રીતે તેના રૂપનુ વર્ણન કરવાને પણ હુ સમર્થ નથી, તથાપિ હું તમને પરમાર્થપણે કહુ છુ કે 'એ સ્ત્રી ભામડલને યોગ્ય છે' એવુ મનમા વિચારીને યથાબુદ્ધિ તેને પટમા આલેખીને મે તેમને બતાવેલ છે"

આ પ્રમાણેની તેની હકીકત સાભળીને રાજા ચદ્રગતિએ 'હે વત્સ! એ તારી પત્ની થશે' એમ ભામડલને આશ્વાસન આપી નારદને વિદાય કર્યા પછી રાજાએ **ચપલગતિ** નામના એક વિદ્યાધરને આજ્ઞા કરી કે–'જનકરાજાનુ અપહરણ કરીને સત્વર અહી લઇ આવ' તત્કાળ તેણે રાત્રિએ ત્યા જઈ જનકરાજાને ગુપ્ત રીતે હરી લાવીને ચદ્રગતિને અર્પણ કર્યો રથનૂપુરના રાજા ચદ્રગતિએ બધુની જેમ જનક રાજાને આલિગન કરી પાસે બેસારીને સ્નેહથી આ પ્રમાણે પૂછ્યુ કે–'લોકોત્તર ગુણવાળી **સીતા** નામે તમારી પુત્રી છે અને રૂપસપત્તિથી પરિપૂર્ણ **ભામડલ** નામે મારો પુત્ર છે તે બન્નેનો વધૂવરપણે ઉચિત સયોગ થાઓ, અને આપણા બન્નેને તે સબધવડે સૌહૃદ થાઓ' તેની આવી માગણી સાભળીને જનક-રાજા બોલ્યો કે—'એ પુત્રી મે દશરથના પુત્ર રામને આપી દીધેલી છે, તેથી બીજાને શી રીતે અપાય? કેમકે કન્યા એક જ વાર અપાય છે' ચદ્રગતિ બોલ્યો—"હે જનક! જો કે હુ તે સીતાને હરવાને સમર્થ છુ પણ સ્નેહવૃદ્ધિ કરવાને માટે જ તમને અહી બોલાવીને મે તમારી પાસે તેની યાચના કરી છે જો કે તમે તમારી પુત્રી રામને માટે કલ્પી છે, તથાપિ તે રામ જો અમારો પરાજય કરશે તો તે તેને પરણી શકશે, માટે હુ સહ તેજવાળા **વજ્રાવર્ત**

[1] અંતરથી અને બાહ્યથી

અને અર્ણુવાવર્ત નામે બે ધનુષ્ય જે કે સહસ્ર યક્ષોથી અધિષ્ઠિત છે અને દેવતાઓની આજ્ઞાથી ગોત્રદેવતાની જેમ સદા અમારા ઘરમા પૂજાય છે તે ભાવી એવા બળદેવ અને વાસુદેવને ઉપયોગી થવાના છે તે તમે લઈ જાઓ. જો તે બે ધનુષ્યમાથી એકને પણ તે રામ ચઢાવશે તો તેનાથી અમે પરાજિત થઇ ગયા એમ સમજવું પછી તે તમારી પુત્રી સીતાને સુખે પરણે" આવી પ્રતિજ્ઞા બળાત્કારે જનકરાજા પાસે કબૂલ કરાવી તેણે જનકને મિથિલામાં પહોંચાડ્યો અને પોતે પણ પુત્રપરિવારસહિત ત્યાં જઇ, બન્ને ધનુષ્ય જનકના દરબારમાં મૂકી નગરીની બહાર ઉતર્યો. જનકે રાત્રિમા બનેલુ આ બધુ વૃત્તાંત પોતાની મહારાણી વિદેહાને કહ્યું, જે તત્કાળ તેના હૃદયમાં શલ્યરૂપ થઇ ગયુ વિદેહા રૂદન કરતી બોલવા લાગી કે–"હે દેવ! તું અત્યત નિર્દય છે તે મારા એક પુત્રને હરી લીધો છે તેથી પણ તુપ્ત ન થતાં આ એક પુત્રીને પણ હરી લેવા ધારે છે! આ લોકમા પુત્રીને માટે સ્વેચ્છાથી વર ગ્રહણ કરાય છે, બીજાની ઇચ્છા પ્રમાણે ગ્રહણ કરાતો નથી; પણ મારે તો દૈવયોગે બીજાની ઇચ્છા પ્રમાણે વર ગ્રહણ કરવાનો વખત આવ્યો છે બીજાની ઇચ્છાથી પ્રતિજ્ઞા કરેલ આ ધનુષ્યનુ આરોપણ જો રામ કરી શકે નહિ અને બીજો કરે તો જરૂર મારી પુત્રીને અનિષ્ટ વરની પ્રાપ્તિ થાય; માટે હવે શુ કરવું?" વિદેહાનો આવો વિલાપ સાભળી જનકરાજા બોલ્યા કે–'હે દેવી! તમે ભય પામો નહિ. મે એ રામનુ બળ જોયેલુ છે આ ધનુષ્ય તેને માટે એક લતા જેવુ છે'

વિદેહાને એવી રીતે સમજાવી જનકે બીજે દિવસે પ્રભાતમા માચાઓથી મંડિત એવા મંડપમા ત બન્ને ધનુષ્યરત્નને પૂજા કરીને સ્થાપન કર્યાં સીતાના સ્વયંવરને માટે જનક રાજાએ બોલાવેલા વિદ્યાધરોના અને મનુષ્યોના રાજાઓ આવી આવીને માચાઉપર બેઠા. પછી જાનકી દિવ્ય અલંકારોને ધારણ કરીને સખીઓથી પરવરી સતી જાણે ભૂમિ પર ચાલતી દેવી હોય તેમ તે મંડપમા આવી. લોકોનાં નેત્રને અમૃતની સરિતા જેવી તે જાનકી રામને મનમા ધારી ધનુષ્યની પૂજા કરીને ત્યા ઉભી રહી. નારદના કહેવા પ્રમાણે જ તે સીતાના રૂપને જોઇને કુમાર ભામડલને કામદેવ પ્રહાર કરવા લાગ્યો તે વખતે જનકના એક દ્વારપાલે ઉંચા હાથ કરીને કહ્યું કે–' સર્વ ખેચરો અને પૃથ્વીચારી રાજાઓ! તમોને જનક રાજા સૂચવે છે કે જે આ બે ધનુષ્યમાંથી એક ધનુષ્યને ચઢાવ તે મારી પુત્રીને પરણે' આ પ્રમાણે સાભળી પરાક્રમી ખેચરો અને ભૂચર રાજાઓ ધનુષ્ય ચઢાવવા માટે ધનુષ્યની પાસે એક પછી એક આવવા લાગ્યા; પરંતુ ભયંકર સર્પોથી વીંટાયેલા અને તીવ્ર તેજવાળા તે બન્ને ધનુષ્યનો સ્પર્શ કરવાને પણ કોઇ સમર્થ થઇ શક્યા નહિ, તો ચઢાવવાની તો વાત જ શી કરવી! ધનુષ્યમાથી નીકળતા તણખાની અનેક જ્વાળાઓથી દગ્ધ થયેલા તેઓ લજ્જાથી અધોમુખ થઇને પાછા નિવૃત્ત થતા હતા. પછી જેના પ્રચલમાન કુડલ ચલાયમાન થઈ રહ્યા છે એવા દશરથકુમાર રામ ગજેન્દ્રની લીલાએ ગમન કરતાં તે ધનુષ્યની પાસે આવ્યા. તે સમયે ચંદ્રગતિ વિગેરે રાજાઓએ ઉપહાસ્યથી અને જનકે શંકાથી જોયેલા લક્ષ્મણના જ્યેષ્ઠ બધુ રામે નિઃશંકપણે વજ્રને ઇંદ્ર સ્પર્શ કરે તેમ જેની ઉપરથી સર્પ અને અગ્નિજ્વાળા શાંત થઇ ગયેલ છે એવા વજ્રાવર્ત્ત ધનુષ્યનો કરવડે સ્પર્શ કર્યો. પછી ધનુષ્યધારીઓમાં શ્રેષ્ઠ એવા રામે લોહની પીઠ ઉપર રાખી બરૂની જેમ નમાવીને

તે ધનુષ્યને પણુચઉપર ચઢાવ્યુ, અને તેને કાનસુધી ખેચીને એવુ આસ્ફાલન કર્યું કે જેથી પોતાની કીર્તિના પટહ જેવુ તે ધનુષ્ય શબ્દથી ભૂમિ અને અતરીક્ષના ઉદરને પૂર્ણ કરતું ગાજી ઉઠયુ તત્કાળ સીતાએ સ્વયમેવ રામના કઠમા સ્વયવરમાળા નાખી અને રામે ધનુષ્યઉપરથી પણુચને ઉતારી નાખી પછી લક્ષ્મણે પણ રામની આજ્ઞાથી તત્કાળ અર્ણવાવર્ત્ત ધનુષ્ય ચઢાવ્યું, તેને લોકો વિસ્મયથી જોઇ રહ્યા. તેનું આસ્ફાલન કરતાં તેણે નાદથી દિશાઓના મુખને બધિર કરી નાખ્યા પછી પણુચને ઉતારીને તેને પાછુ તેના સ્થાનપર મૂકી દીધુ તે વખતે ચકિત અને વિસ્મિત થયેલા વિદ્યાધરોએ દેવકન્યા જેવી અદ્ભૂત પોતાની અઢાર કન્યાઓ લક્ષ્મણને આપી. ચદ્રગતિ વિગેરે વિદ્યાધરોના રાજાઓ વિલખા મુખવાળા થઈને તપી ગયેલા ભામડલસહિત પોતપોતાને સ્થાનકે ગયા

જનક રાજાએ મોકલેલા સદેશાથી તત્કાળ દશરથ રાજા ત્યા આવ્યા અને રામ તથા સીતાનો મોટા ઉત્સવથી વિવાહ કર્યો જનકરાજાના ભાઈ **કનકે સુપ્રભા** રાણીના ઉદરથી ઉત્પન્ન થયેલી **ભદ્રા** નામની પુત્રી ભરતને આપી પછી દશરથ, પુત્રો અને વધૂઓની સાથે નગરજનો, જેમા ઉત્સવ કરી રહ્યા છે એવી અયોધ્યા નગરીમા આવ્યા

એકદા દશરથ રાજાએ મોટી સમૃદ્ધિથી ચૈત્યમહોત્સવ અને શાતિસ્નાત્ર કરાવ્યા પછી રાજાએ સ્નાત્રજળ અતપુરના અધિકારી વૃદ્ધ પુરૂષની સાથે પ્રથમ પોતાની પટ્ટરાણીને મોકલ્યુ અને પછી દાસીઓદ્વારા બીજી રાણીઓને સ્નાત્રજળ મોકલાવ્યુ યૌવનવયને લીધે શીઘ્ર ચાલનારી દાસીઓએ ઉતાવળે આવીને બીજી રાણીઓને સ્નાત્રજળ પહોચાડયુ એટલે તેમણે તત્કાળ તેને વદન કર્યું પેલો અતઃપુરનો અધિકારી વૃદ્ધપણાને લીધે શનિની જેમ મદમદ ચાલતો હતો તેથી પટ્ટરાણીને સ્નાત્રજળ તરત મળ્યુ નહીં એટલે તે વિચારવા લાગી કે—'રાજાએ બધી રાણીઓઉપર જિનેદ્રનુ સ્નાત્રજળ મોકલીને પ્રસાદ કર્યો અને હુ પટ્ટરાણી છતા મને મોકલાવ્યુ નહિ, માટે મારા જેવી મદભાગ્યાને જીવીને શુ કરવુ છે? '**માનનો ધ્વસ થયા છતાં જીવવુ તે મરણથી પણ વિશેષ દુઃખરૂપ છે.**' આ પ્રમાણે વિચારી મરવાનો નિશ્ચય કરીને એ મનસ્વિનીએ અંદરના ખડમા જઇ વસ્ત્રવડે ફાસો ખાવાનો આરભ કર્યો તેટલામા રાજા દશરથ ત્યાં આવી ચડ્યા તેને તેવી સ્થિતિમા જોઈ, તેના મરણોન્મુખપણાથી ભય પામી રાજાએ તેને પોતાના ઉત્સગમા બેસારીને પૂછ્યુ કે-'પ્રિયા! શુ અપમાન થવાથી તે આવુ દુઃસાહસ આરભ્યુ છે? દૈવયોગે મારાથી તો કાઇ તારૂ અપમાન નથી થયુ?' તે ગદ્ગદ્ સ્વરે બોલી કે-'તમે બધી રાણીઓને જિનસ્નાત્રનુ જળ મોકલાવ્યુ અને મારે મારે મોકલાવ્યુ નહિ' આ પ્રમાણે તે કહેતી હતી તેટલામાં પેલો વૃદ્ધ કચુકી 'આ સ્નાત્રજળ રાજાએ મોકલાવ્યુ છે' એમ બોલતો ત્યા આવ્યો રાજાએ તે પવિત્ર જળથી તરત જ પટ્ટરાણીના મસ્તકપર અભિસિચન કર્યું પછી તે કચુકીને રાજાએ પૂછ્યુ કે-'તુ આટલો મોડો કેમ આવ્યો?' કચુકી બોલ્યો-'સ્વામી! સર્વ કાર્યમા અસમર્થ એવી મારી વૃદ્ધાવસ્થાનો જ આમા અપરાધ છે આપ સ્વયમેવ મારી સામુ જુઓ' રાજાએ તેની સામે જોયુ તો તે મરવાને ઇચ્છતો હોય તેમ પગલે પગલે સ્ખલિત થતો હતો,

મુખમાંથી લાળ પડતી હતી, દાંત પડી ગયા હતા, મુખઉપર વળીયા પડ્યા હતા, સર્વ અંગમાં શ્વેત રોમ થઈ ગયા હતા, ભ્રુકુટીના વાળથી નેત્ર ઢંકાઈ ગયા હતાં, માંસ અને રૂધિર સુકાઈ ગયા હતા અને સર્વ અંગ ધ્રુજતા હતા. આવા તે કંચુકીને જોઈને રાજાને વિચાર થયો કે—'જ્યાં સુધી મારી એવી સ્થિતિ થઈ નથી ત્યાં સુધીમાં મારે મોક્ષને માટે પ્રયત્ન કરી લેવો જોઈએ.' આવા મનોરથથી રાજા વિષયોથી પરાઙ્મુખ થઈ ગયો અને એ પ્રમાણે સંસારપર વૈરાગ્યવાળા ચિત્તથી તેણે કેટલોક કાળ નિર્ગમન કર્યો.

એકદા સત્યભૂતિ નામે ચતુર્જ્ઞાની મહામુનિ સંઘની સાથે તે નગરીએ સમવસર્યા. તેના ખબર સાંભળી રાજા દશરથ પુત્રાદિક પરિવારસાથે ત્યાં જઈ તેમને વંદના કરીને દેશના સાંભળવાની ઈચ્છાએ તેમની સમીપે બેઠા. તે સમયે વૈતાઢ્યગિરિથી વિદ્યાધરોના અનેક રાજાઓ સહિત રાજા ચંદ્રગતિ સીતાની અભિલાષાથી તપ્ત એવા ભામંડલને સાથે લઈ રથાવર્ત્ત ગિરિપરના અર્હંતોને વંદના કરીને પાછા ફરતા આકાશમાર્ગે ત્યાં આવી ચડ્યો. સત્યભૂતિ મુનિને ત્યાં સમવસરેલા જોઈ તે આકાશમાંથી નીચે ઉતર્યો અને તેમને વંદના કરીને તે પણ દેશના સાંભળવા બેઠો. ભામંડલને સીતાના અભિલાષનો સંતાપ છે તે જ્ઞાનવડે જાણી લઈ સત્યવાદી સત્યભૂતસૂરિએ સમયને યોગ્ય દેશના આપી, તેમાં પ્રસંગોપાત તેમને પાપથી નિવૃત્ત થવાને માટે ચંદ્રગતિ અને પુષ્પવતીના તથા ભામંડલ અને સીતાના પૂર્વ ભવો કહી સંભળાવ્યા. તેમાં સીતા અને ભામંડલનુ યુગલીઆપણે ઉત્પન્ન થવુ અને ભામંડલનું જન્મતા જ અપહરણ થવું ઈત્યાદિ વૃત્તાંત યથાર્થપણે જણાવ્યો. તે સાંભળતાં જ ભામંડલને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન થયુ, એટલે તત્કાળ મૂર્ચ્છિત થઈને તે પૃથ્વીપર પડી ગયો. થોડી વારે સંજ્ઞા મેળવીને ભામંડલે પોતાના પૂર્વભવનુ વૃત્તાંત સત્યભૂતિ મુનિએ જે પ્રમાણે કહ્યું હતુ તે પ્રમાણે બધુ પોતાની મેળે કહી આપ્યુ. તત્કાળ ચંદ્રગતિ વિગેરે પરમ સંવેગને પ્રાપ્ત થયા અને સદ્બુદ્ધિવાળા ભામંડલે સીતાને બ્હેન જાણીને નમસ્કાર કર્યો. 'જન્મતા જ જેનુ હરણ થયુ હતું તે જ આ મારો સહોદર ભાઇ છે' એમ જાણીને હર્ષ પામતી મહાસતી સીતાએ આશીષ આપી. પછી તત્કાળ સૌહૃદપણુ ઉત્પન્ન થયુ છે એવા વિનયી ભામંડલે લલાટવડે પૃથ્વીનો સ્પર્શ કરીને રામને પણ નમસ્કાર કર્યો. પછી ચંદ્રગતિએ ઉત્તમ વિદ્યાધરોને મોકલીને વિદેહા અને જનકરાજાને ત્યાં તેડાવ્યા અને 'જન્મતાં જ જેનું હરણ થયું હતું તે આ ભામંડલ તમારો પુત્ર છે' ઈત્યાદિ સર્વ વૃત્તાંત જણાવ્યું. તે વચન સાંભળીને મેઘગર્જનાથી મયૂરની જેમ જનક અને વિદેહા હર્ષ પામ્યાં અને વિદેહાના સ્તનમાંથી પુત્રપ્રેમને અંગે દુધ ઝરવા લાગ્યુ. પોતાના ખરા માતાપિતાને ઓળખીને ભામંડલે નમસ્કાર કર્યો એટલે તેઓએ તેને મસ્તકપર ચુંબન કરી હર્ષાશ્રુના જળથી હવરાવ્યો.

તે વખતે રાજા ચંદ્રગતિએ સંસારથી ઉદ્વેગ પામી ભામંડલને રાજ્યપર સ્થાપીને સત્યભૂતિ મુનિની પાસે દીક્ષા લીધી. પછી ભામંડલ સત્યભૂતિ અને ચંદ્રગતિ મુનિ, જનક અને વિદેહા (માતાપિતા), દશરથરાજા, સીતા અને રામને નમીને પોતાના નગરમાં ગયો. રાજા દશરથે સત્યભૂતિ મહર્ષિને પોતાના પૂર્વભવો પૂછ્યા એટલે મુનિ કહેવા લાગ્યા કે—"સેનાપુરમાં ભાવન નામના કોઈ મહાત્મા વણિકને દિપિકા નામની પત્નીથી થયેલી

ઉપાસ્તિ નામે એક કન્યા હતી તે ભવમાં સાધુઓની સાથે પ્રત્યનીકપણે વર્ત્તવાથી તેણે તિર્યંચ વિગેરે મહાકષ્ટકારી યોનિઓમાં ચિરકાળ પરિભ્રમણ કર્યું અનુક્રમે વગપુરમાં **ધન્ય** નામના વણિકની **સુદરી** નામની પત્નીથી **વરૂણ** નામે પુત્ર થયો તે ભવમા પ્રકૃતિથી જ ઉદાર એવો તું નિરતર સાધુઓને શ્રદ્ધાપૂર્વક અધિક દાન આપવા લાગ્યો ત્યાથી કાળધર્મ પામીને તું ધાતકીખડ દ્વીપમાં ઉત્તરકુરૂક્ષેત્રને વિષે જુગલીઆપણે ઉત્પન્ન થયો ત્યાંથી દેવપણાને પ્રાપ્ત થયો ત્યાથી ચ્યવીને પુષ્કલાવતી વિજયમા પુષ્કલાનગરીના રાજા **નંદિઘોષ** અને **પૃથ્વી** દેવીનો તું **નદિવર્દ્ધન** નામે પુત્ર થયો નદિઘોષ રાજા તને-નદિવર્દ્ધનને રાજ્યઉપર બેસારી **યશોધર** મુનિની પાસે દીક્ષા લઈ કાળધર્મ પામીને ગ્રૈવેયકમા દેવપણે ઉત્પન્ન થયા તુ-નદિવર્દ્ધન શ્રાવકપણુ પાળી મૃત્યુ પામીને બ્રહ્મ દેવલોકમાં દેવતા થયો ત્યાથી ચ્યવીને પ્રત્યગ્ (પશ્ચિમ) વિદેહમા વૈતાઢ્યગિરિની ઉત્તરશ્રેણીના આભૂષણરૂપ **શિશિપુર** નામના નગરમા ખેચરપતિ **રત્નમાળીની વિદ્યુલ્લતા** નામની સ્ત્રીથી **સૂર્યજય** નામે મહાપરાક્રમી પુત્ર થયો એક વખતે રત્નમાળી ગર્વ પામેલા વિદ્યાધરપતિ **વજ્રનયનને** જીતવાને માટે સિંહપુર ગયો ત્યા તેણે બાલ, વૃદ્ધ, સ્ત્રી, પશુ અને ઉપવનસહિત આખા સિંહપુરને બાળવા માડ્યુ તે વખતે **ઉપમન્યુ** નામના તેના પૂર્વજન્મના પુરોહિતનો જીવ જે સહસ્રાર દેવલોકમા દેવ થયો હતો તેણે આવીને કહ્યુ કે—"હે મહાનુભાવ! આવુ ઉગ્ર પાપ કર નહિ. તુ પૂર્વ જન્મમા **ભૂરિનદન** નામે રાજા હતો તે વખતે તે વિવેકથી માસભોજન ન કરવુ એવી પ્રતિજ્ઞા લીધી હતી. પછી ઉપમન્યુ નામના પુરોહિતના કહેવાથી તે તે પ્રતિજ્ઞા ભાગી હતી એક વખતે ઉપમન્યુ પુરોહિતને **સ્કદ** નામના એક પુરૂષે મારી નાખ્યો ત્યાથી તે હાથી થયો તે હાથીને ભૂરિનદન રાજાએ પકડી લીધો એકદા યુદ્ધમા તે હાથી મૃત્યુ પામ્યો અને ભૂરિનદન રાજાની **ગાંધારી** નામની પત્નીના ઉદરથી **અરિસદન** નામે પુત્રપણે ઉત્પન્ન થયો ત્યા જાતિસ્મરણજ્ઞાન ઉત્પન્ન થતાં તેણે દીક્ષા લીધી ત્યાથી મૃત્યુ પામીને આ હુ સહસ્રાર[1] દેવલોકમા દેવતા થયેલો છુ રાજા ભૂરિનદન મૃત્યુ પામીને એક વનમા અજગર થયો ત્યા દાવાનળથી દગ્ધ થઈને બીજી નરકભૂમિમા ગયો પૂર્વના સ્નેહને લીધે મે નરકમા જઇને તેને પ્રતિબોધ આપ્યો, જ્યાથી નીકળીને તુ રત્નમાળી રાજા થયો છે જેમ પૂર્વભવે માસના પચ્ચખાણનો ભગ કર્યો હતો તેમ અનત દુખદાયક પરિણામવાળો આ નગરદાહ તુ કર નહિ" આ પ્રમાણે પોતાનો પૂર્વભવ સાભળી રત્નમાળી યુદ્ધથી નિવૃત્ત થયો અને તારા (સૂર્યજયના) **સૂર્યનદન** નામના પુત્રને રાજ્યઉપર બેસારીને તત્કાળ સૂર્યજય પુત્રસહિત **તિલકસુદર** નામના આચાર્યની પાસે દીક્ષા લીધી બને જણ મુનિપણામા મૃત્યુ પામી મહાશુક્ર[2] દેવલોકમા દેવતા થયા ત્યાથી ચ્યવીને સૂર્યજય તે તુ દશરથ થયો અને રત્નમાળી ચ્યવીને આ જનકરાજા થયો પુરોહિત ઉપમન્યુ સહસ્રાર દેવલોકથી ચ્યવીને આ જનકનો અનુજ બધુ **કનક** થયો અને નદિવર્દ્ધનના ભવમા તારો પિતા નદિઘોષ હતો તે ગ્રૈવેયકમાથી ચ્યવીને આ હુ સત્યભૂતિ થયો છુ"

આ પ્રમાણે પોતાનો પૂર્વભવ સાભળીને દશરથ રાજાને વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન થયો, તેથી તત્કાળ

---

૧ આઠમુ દેવલોક ૨ સાતમુ દેવલોક

તેમને વાદી દીક્ષા લેવાની ઇચ્છાએ રાજ્યભાર રામને માથે મૂકવા માટે રાજમહેલમાં આવ્યો. દીક્ષા લેવામાં ઉત્સુક એવા તેણે રાણીઓ પુત્રો અને મંત્રીઓને બોલાવી યથાયોગ્ય રીતે સૌની સાથે સુધારસસમાન વાતચીત કરીને રજા માગી તે વખતે ભરતે નમસ્કાર કરીને કહ્યું કે—"હે પ્રભુ! તમારી સાથે હું પણ સર્વવિરતિ ગ્રહણ કરીશ, તમારા વિના હું ઘરમાં રહીશ નહિ હે સ્વામિન્! અન્યથા મને અત્યંત દુ:ખદાયક બે કષ્ટ થશે. એક તમારો વિરહ અને બીજો આ સંસારનો તાપ" ભરતનાં આવાં વચન સાંભળીને 'જો આ પ્રમાણે નિશ્ચય થશે તો પછી મારે પતિ કે પુત્ર કોઈ પણ રહેશે નહિ' એવા વિચારથી ભય પામીને કૈકેયી બોલી—"હે સ્વામિન્! તમને યાદ છે? મારા સ્વયંવરના ઉત્સવમાં મે તમારું સારથીપણું કર્યું હતું ત્યારે તમે મને એક વરદાન માગવાને કહ્યું હતું હે નાથ! તે વરદાન અત્યારે આપો; કેમકે તમે સત્ય પ્રતિજ્ઞાવાળા છો અને મહાત્માઓની પ્રતિજ્ઞા પાષાણમાં કોતરેલી રેખા જેવી હોય છે" દશરથરાજા બોલ્યા કે—'મે જે વચન આપ્યું છે તે મને યાદ છે, માટે એક વ્રત લેવાના નિષેધ સિવાય જે મારે આધીન હોય તે તું માગી લે.' તે વખતે કૈકેયીએ યાચના કરી કે—'હે સ્વામી! જો તમે પોતે દીક્ષા લેતા હો તો આ બધી પૃથ્વી મારા પુત્ર ભરતને આપો.' તરત જ દશરથ રાજા બોલ્યા કે—'આ પૃથ્વી હમણાં જ લઈ લે' એમ કહી લક્ષ્મણસહિત રામને બોલાવીને તેમણે રામપ્રત્યે કહ્યું—'હે વત્સ! પૂર્વે મારું સારથીપણું કરવાથી પ્રસન્ન થઈને મે કૈકેયીને એક વરદાન આપેલું હતું, તે વરદાન અત્યારે ભરતને રાજ્ય આપવાને માટે તે મારી પાસેથી માગી લે છે' રામ હર્ષ પામીને બોલ્યા—"મારી માતાએ મહાપરાક્રમી મારા ભાઈ ભરતને રાજ્ય મગાવાનું વરદાન માગ્યું તે બહુ સારું કર્યું હે પિતા! મારી ઉપર પ્રસાદ કરીને તમે આ વિષે મને પૂછો છો, તથાપિ લોકોમાં તે અવિનયની સૂચનાનું કારણ થાય તેથી મને દુ:ખ ઉત્પન્ન કરે છે જો વાત સંતુષ્ટ થયા હો તો આ રાજ્ય ગમે તેને આપો તેમાં હું કે જે એક તમારા પાળા જેવો છું તેને નિષેધ કરવામાં કે સંમતિ આપવામાં કાંઈપણ સત્તા નથી. ભરત છે તે હું જ છું અમે બંને તમારે મન સરખા છીએ, માટે મોટા હર્ષથી ભરતનો રાજ્યઉપર અભિષેક કરો."

આવાં રામનાં વચન સાંભળી દશરથ રાજા પ્રીતિ અને વિસ્મય પામી ગયા. પછી તે પ્રમાણે કરવા મંત્રીઓને આજ્ઞા આપવા લાગ્યા તેવામાં ભરત બોલ્યો—"હે સ્વામી! તમારી સાથે વ્રત લેવાને માટે મે પ્રથમ જ પ્રાર્થના કરેલી છે તેથી તે કોઈના વચનથી અન્યથા કરવાને તમે યોગ્ય નથી.' દશરથે કહ્યું—"હે વત્સ! મારી પ્રતિજ્ઞા વ્યર્થ કર નહિ તારી માતાને મે પૂર્વે વરદાન આપ્યું હતું અને તેણે તે ચિરકાળ થાપણ તરીકે રાખ્યું હતું, તે આજે તને રાજ્યદાન આપવાને માટે તેણે માગી લીધું છે; માટે હે પુત્ર! મારી અને તારી માતાની આજ્ઞાને અન્યથા કરવાને તું યોગ્ય નથી પછી રામે ભરતને કહ્યું કે— હે ભ્રાતા! જો કે તમારા હૃદયમાં રાજ્યપ્રાપ્તિનો કિંચિત્ પણ ગર્વ નથી, તથાપિ પિતાના વચનને સત્ય કરવાને માટે તમે રાજ્ય ગ્રહણ કરો.' રામનાં આવાં વચન સાંભળી ભરતે અશ્રુવાળાં નેત્રે રામના ચરણમાં પડી અંજલિ જોડીને ગદ્ગદ અક્ષરે કહ્યું— હે પૂજ્ય બંધુ! પિતાશ્રીને અને તમારા જેવા મહાત્માઓને મને રાજ્ય આપવું તે

યોગ્ય છે, પણ મારા જેવાએ તે ગ્રહણ કરવુ યોગ્ય નથી શું હુ રાજા દશરથનો પુત્ર નથી? કે શુ હુ તમારા જેવા આર્યનો અનુજ બધુ નથી કે જેથી હુ ગર્વ કરૂં અને ખરેખરો માતૃમુખો ગણાઉં?"

તે સાભળી રામે દશરથ રાજાને કહ્યુ—'હું અહી છતાં ભરત રાજ્ય ગ્રહણ કરશે નહિ માટે હુ વનવાસ કરવાને જાઉં છુ' આ પ્રમાણે પિતાની આજ્ઞા લઇ ભક્તિથી નમીને, રામ હાથમા ધનુષ્ય અને ભાથા લઇને ચાલી નીકળ્યા અને ભરત ઉંચે સ્વરે રૂદન કરતા રહ્યા વનવાસને માટે જતા રામને જોઇ અત્યત સ્નેહકાતર એવા દશરથ રાજા વારવાર મૂર્છા પામવા લાગ્યા

રામે ત્યાથી નીકળી પોતાની માતા અપરાજિતાની પાસે આવીને કહ્યુ કે—"હે માતા! જેવો હુ તમારો પુત્ર છુ તેવો જ તમારે ભરત છે પોતાની પ્રતિજ્ઞા સત્ય કરવાને મારા પિતાએ તેને રાજ્ય આપ્યુ, પણ હુ અહી છતા તે રાજ્ય લેતો નથી તેથી મારે વનમા જવુ યોગ્ય છે મારી ગેરહાજરીમા તમે વિશેષ પ્રસાદવાળી દૃષ્ટિથી ભરતને જોજો અને કદિ પણ મારા વિયોગથી કાયર થશો નહિ" રામની આવી વાણી સાભળી દેવી મૂર્છા પામી પૃથ્વીપર પડી ગયા, એટલે દાસીઓએ ચદનના જળનું સિચન કર્યું તેથી સ્વસ્થ થઇને બોલ્યા કે—"અરે! મને સ્વસ્થ કરીને કોણે જીવાડી? મને મૂર્છા જ સુખમૃત્યુને માટે છે, કેમકે હુ જીવતી રહી સતી રામનો વિરહ કેમ સહન કરીશ? અરે કૌશલ્યા! તારો પુત્ર વનમા જશે અને પતિ દીક્ષા લેશે, તેવુ સાભળ્યા છતા તુ ફાટી પડતી નથી તેથી ખરેખર તું વજ્રમય છે" રામે ફરીથી કહ્યુ—"હે માતા! તમે મારા વીર પિતાના પત્ની થઇને પામર સ્ત્રીઓને યોગ્ય એવુ આ શુ કરો છો? સિહણનો પુત્ર વનમા અટન કરવાને એકલો જાય છે, તથાપિ સિંહણ સ્વસ્થ થઇને રહે છે—જરા પણ ગભરાતી નથી હે માતા! જે પ્રતિજ્ઞા કરેલુ વરદાન છે તે મારા પિતાને માથે ઋણ છે જો હુ અહીં રહું અને ભરત રાજ્ય ન લે તો પછી પિતાનુ અનૃણ્ય (ઋણરહિતપણુ) શી રીતે થાય?"

આ પ્રમાણે યુક્તિવાળા વચનોવડે કૌશલ્યાને સમજાવીને અને બીજી માતાઓને નમસ્કાર કરીને રામ બહાર નીકળ્યા પછી સીતાએ ફરથી દશરથ રાજાને નમી અપરાજિતા દેવીની પાસે આવી રામની સાથે જવાની આજ્ઞા માગી, એટલે જાનકીને ઉત્સગમા બેસારીને નેત્રના ઉષ્ણ અશ્રુજળવડે બાળાની જેમ ન્હરાવતી અપરાજિતા બોલી કે—"હે વત્સે! વિનીત રામચદ્ર પિતાની આજ્ઞાથી વનમા જાય છે તો તે નરપુરૂષને દુષ્કર નથી, પણ તુ તો જન્મથી જ ઉત્તમ વાહનોમા લાલિત થયેલી છો તેથી પગે ચાલવાની વ્યથાને કેમ સહન કરી શકીશ? સુકુમારપણાથી કમલના ઉદર જેવુ તારૂ અગ છે, તે જ્યારે તાપ વિગેરેથી ક્લેશ પામશે ત્યારે રામને પણ ક્લેશરૂપ થઈ પડશે, માટે પતિની સાથે અનુગમન કરવામા તેમજ અનિષ્ટ કષ્ટ સહેવામા હુ નિષેધ કે આજ્ઞા કાંઈ પણ કરવાને ઉત્સાહ ધરતી નથી' તે સાભળી શોકરહિત સીતા પ્રાત કાળના કમલની જેવુ પ્રફુલ્લિત મુખ કરી અપરાજિતાને નમીને બોલી—'હે દેવી! તમારા ઉપરની મારી ભક્તિ મને માર્ગમા સુખકારી થશે, માટે મેઘની પાછળ વિદ્યુત્‌ની જેમ હુ રામની પાછળ જાઉં છુ' આ પ્રમાણે કહી કૌશલ્યાને ફરીથી નમીને

પોતાના આત્મામાં આત્મરામની જેમ રામનું જ ધ્યાન કરતી સીતા બહાર નીકળી. તે વખતે "અહો ! આવી અત્યંત પતિભક્તિથી જાનકી પતિને દેવતુલ્ય માનનારી સ્ત્રીઓમાં આજે દૃષ્ટાંતરૂપ થઈ પડી છે એ ઉત્તમ સતી કષ્ટથી કિંચિત્ પણ ભય પામતી નથી અહા ! તે આવા અત્યુત્તમ શીલથી પોતાના બંને કુળને પવિત્ર કરે છે' આ પ્રમાણે શોકથી ગદ્ગદ વાણીવડે વર્ણન કરતી નગરસ્ત્રીઓ વનમાં જતી સીતાને મહાકષ્ટે જોઇ શકી

'રામ વનવાસ જવાને નીકળ્યા' એવા ખબર સાંભળી લક્ષ્મણનો ક્રોધાગ્નિ પ્રજ્વલિત થયો. તે હૃદયમાં આ પ્રમાણે વિચારવા લાગ્યો કે—"મારા પિતા દશરથ પ્રકૃતિથી જ સરલ છે અને સ્ત્રીઓ સ્વાભાવિક રીતે સરલ હોતી જ નથી; નહિ તો કૈકેયી ચિરકાળ પર્યંત વર દાન રાખી મૂકીને આ વખતે કેમ માગી લે ? પિતા દશરથે ભરતને રાજ્ય આપ્યું અને પોતાની ઉપરથી ઋણ ઉતારી ઋણીઓનો ભણ્યો ભય દૂર કર્યો. હવે હું નિર્ભય થઇ મારા ક્રોધને વિરામ પમાડવા માટે એ કુળાધમ ભરતપાસેથી રાજ્ય હરી લઇને પાછું તે રામને સોંપી દઉં ? પરંતુ એ રામ મહાસત્વવાન છે, તેથી તૃણવત્ ત્યજી દીધેલા રાજ્યને તે પાછું લેશે નહિ અને તેમ કરવાથી પિતાને પણ દુઃખ થશે માટે પિતાને દુઃખ ન થવું જોઇએ; તેથી ભરત ભલે રાજા થાય. હું એક પાળાની જેમ રામની પાછવાડે વનમાં જઇશ." આ પ્રમાણે વિચારી સૌમિત્રી[1] પિતાની રજા લઇને પોતાની માતા સુમિત્રાને પૂછવા ગયો. ત્યાં જઈ તેને પ્રણામ કરીને બોલ્યો કે—'હે માતા ! રામ વનમાં જાય છે તેથી તેમની પાછવાડે હું પણ જઇશ; કેમકે સમુદ્ર વિના મર્યાદાની જેમ રામ વિના લક્ષ્મણ રહેવાને સમર્થ નથી. આવાં પુત્રનાં વચન સાંભળી માંડમાંડ ધીરજ રાખીને સુમિત્રા બોલી—'વત્સ ! તને શાબાશ છે મારો પુત્ર હોય તે જ્યેષ્ઠ બંધુને જ અનુસરે; પણ હે વત્સ ! રામભદ્ર મને નમસ્કાર કરીને ક્યારના ગયા છે તેથી તારે છેટું પડી જશે. માટે હવે તું વિલંબ કર નહિ" આવાં માતાના વચન સાંભળી 'માતા ! તમને ધન્ય છે, તમે જ મારા ખરેખરા માતા છો. એમ કહી તેમને પ્રણામ કરીને લક્ષ્મણ અપરાજિતા (કૌશલ્યા) ને પ્રણામ કરવા ગયો. તેમને પ્રણામ કરીને લક્ષ્મણ બોલ્યો કે— હે માતા ! મારા આર્યબંધુ એકાકી વનમાં ગયા છે, તેથી તેમની પાછવાડે જવાને હું ઉત્સુક છું, માટે તમારી રજા લેવા આવ્યો છું ' કૌશલ્યા નેત્રમાં અશ્રુ લાવીને બોલ્યા—'વત્સ ! હું મંદભાગ્યા મારી ગઇ છું, કારણ કે તું પણ મને છોડીને વનમાં જાય છે હે લક્ષ્મણ ! રામના વિરહથી પીડિત એવી મને આશ્વાસન આપવાને તું એક તો અહીં જ રહે, પ્રયાણ કર નહિ લક્ષ્મણે કહ્યું —' હે માતા ! તમે રામની માતા છો. અધૈર્ય રાખો નહિ. મારા બંધુ દૂર થાય્યા જાય છે, માટે હું સત્વર તેમની પાછવાડે જઇશ, તેથી હે દેવી ! મને વિઘ્ન કરો નહિ. હું સદા રામને આધીન છું ' આ પ્રમાણે કહી પ્રણામ કરીને લક્ષ્મણ ધનુષ્ય ભાથા લઇ સત્વર રામસીતાની પાછવાડે દોડી પહોંચ્યા. પછી જેમનાં મુખકમળ પ્રફુલ્લિત છે એવાં એ ત્રણે વિલાસ માટે ઉપવનમાં જાય તેમ વનવાસને માટે ઉદ્યમી થઈ નગરીમાંથી બહાર નીકળ્યાં. જ્યારે પ્રાણની જેમ રામ, લક્ષ્મણ અને સીતા નગરની બહાર નીકળ્યા ત્યારે નગરીના નર તથા નારીઓ મહાકષ્ટકારી દશાને પામી ગયાં. નગરજનો મોટા પ્રેમથી તેઓની પાછવાડે વેગવડે દોડવા લાગ્યા અને

---

[1] સુમિત્રાનો પુત્ર લક્ષ્મણ.

ક્રૂર કૈકેયીના અત્યંત અપવાદ બોલવા લાગ્યા રાજા દશરથ પણ અંતઃપુરના પરિવારસહિત સ્નેહરૂપ દોરીથી ખેંચાઇને રૂદન કરતા સતા તત્કાળ રામની પછવાડે ચાલ્યા જ્યારે રાજા અને સર્વ પ્રજાજન રામની પછવાડે બહાર નીકળ્યા ત્યારે બધી અયોધ્યાપુરી જાણે ઉજ્જડ હોય તેવી દેખાવા લાગી રામે પિતા અને માતાઓને વિનયભરેલી વાણીવડે સમજાવીને માંડ-માંડ પાછા વાળ્યા અને ઘટિત વચનોથી પુરજનોને પણ વિસર્જન કરીને સીતા, લક્ષ્મણ-સહિત ત્વરાથી આગળ ચાલ્યા માર્ગમા ગામે ગામે અને શહેરે શહેરે ગામના વૃદ્ધ પુરૂષો તેમને રહેવાની પ્રાર્થના કરતા હતા, પણ રામ કોઇ ઠેકાણે રોકાતા નહોતા

અહી ભરતે રાજ્ય અંગીકાર કર્યું નહિ, પણ ઉલટા બંધુના વિરહને સહન કરવામા અસમર્થ એવા તેણે પોતાની માતા કૈકેયીની ઉપર કેટલાક આક્રોશ કર્યા, તેથી રાજા દશરથે દીક્ષા લેવાને ઉત્સુક થઇ રાજ્ય લેવાને માટે લક્ષ્મણસહિત રામને પાછા લાવવા માટે સામંતો અને મંત્રીઓને મોકલ્યા રામ પશ્ચિમ દિશામાં જતા હતા તેમની પછવાડે તેઓ ત્વરાથી ચાલ્યા અને તેમની ભેળા થઇને રાજાની આજ્ઞાપૂર્વક તેમને પાછા આવવાની વિજ્ઞપ્તિ કરીને તે દીન થઇ ગયેલા મંત્રીઓએ અને સામંતોએ ઘણી પ્રાર્થના કરી, પરંતુ રામ પાછા વળ્યા નહિ કેમકે **મહાન્ પુરૂષોની પ્રતિજ્ઞા પર્વતની જેમ ચલાયમાન થતી જ નથી.** રામે તેમને વારવાર પાછા વાળવા માંડ્યા પણ રામની પાછા વળવાની આશાએ તેઓ સાથે સાથેજ ચાલ્યા

અનુક્રમે રામ, લક્ષ્મણ અને જાનકી આગળ ચાલતા શિકારી પ્રાણીઓના સ્થાનરૂપ એક નિર્માનુષ્ય અને ઘાટા વૃક્ષોવાળી પારિયાત્રા[1] અટવીમા આવી પહોંચ્યા ત્યાં માર્ગમા ગંભીર આવર્ત્તવડે ભયંકર અને વિશાળ પ્રવાહવાળી **ગંભીરા** નામે એક નદી આવી તેને કાંઠે ઉભા રહીને રામે સામંતોને કહ્યું કે-' તમે આ ઠેકાણેથી પાછા ફરો, કારણ કે હવે અહીંથી આગળ ઘણો કષ્ટકારી માર્ગ આવશે અમારા કુશળસમાચાર માતપિતાને કહેજો અને હવેથી ભરતને મારી જેમ અથવા પિતાની જેમ ગણીને તેની સેવા કરજો ' ' રામના ચરણને અયોગ્ય એવા અમોને ધિક્કાર છે ! ' એમ કહીને ઘણું રૂદન કરતા અને અશ્રુથી વસ્ત્રને ભીંજવતા તે સામંતો માંડમાંડ પાછા વળ્યા પછી તટઉપર રહેલા સામંતોએ સાશ્રુદૃષ્ટિએ જોયેલા રામ, સીતા લક્ષ્મણસાથે તે દુસ્તર સરિતાને ઉતરી ગયા રામ જ્યારે દૃષ્ટિમાર્ગને ઉલ્લંઘન કરી ગયા ત્યારે સામંતાદિક સર્વે હૃદયમા મહાકષ્ટ પામતા પાછા વળીને અયોધ્યામા આવ્યા અને સર્વ વૃત્તાંત તેમણે દશરથ રાજાને જણાવ્યો તે સાભળીને રાજાએ ભરતને કહ્યું-' હે વત્સ ! રામ-લક્ષ્મણ તો પાછા આવ્યા નહિ માટે હવે તું રાજ્ય ગ્રહણ કર અને મારી દીક્ષામા વિઘ્નરૂપ થા નહીં ' ત્યારે ભરતે કહ્યું-' હે તાત ! હું કદિ પણ રાજ્ય ગ્રહણ કરીશ નહિ, હું જાતે જઇને મારા અગ્ર બંધુને પ્રસન્ન કરી પાછા તેડી લાવીશ ' તે સમયે કૈકેયી પણ ત્યાં આવી દશરથ રાજાને કહેવા લાગી કે-"હે સ્વામી ! તમે તો તમારી સત્ય પ્રતિજ્ઞા પ્રમાણે ભરતને રાજ્ય આપ્યું, પણ આ તમારો વિનયી પુત્ર રાજ્યને ગ્રહણ કરતો નથી અને તેની બીજી માતાઓને તેમજ મને પણ મહદ્ દુઃખ પ્રાપ્ત થયુ છે આ બધુ વગરવિચાર્યું કરનારી અને

---

૧ વિંધ્યાટવી

પાપીણી એવી મે જ કર્યું છે અરે ! તમે સપુત્ર છતાં આ રાજ્ય અત્યારે રાજાવગરનુ થઈ ગયુ છે વળી કૌશલ્યા, સુમિત્રા અને સુપ્રભાનુ દુઃખ રૂદન સાભળતાં મારૂ હૃદય પણ ફાટી જાય છે માટે હે નાથ ! હું ભરતની સાથે જઈ વત્સ રામ અને લક્ષ્મણને પાછા લઈ આવીશ, તેથી મને ત્યા જવાની આજ્ઞા આપો. ”

રાજા દશરથે હર્ષથી આજ્ઞા આપી એટલે કૈકેયી ભરત અને મત્રીઓની સાથે ત્વરાથી રામની પછવાડે ચાલી. કૈકેયી અને ભરત છ દિવસે જ્યાં રામ વિગેરે હતા ત્યાં પહોચ્યા. ત્યાં એક વૃક્ષતળે જાનકી, રામ અને લક્ષ્મણને બેઠેલા જોયા. તેમને જોતાં જ કૈકેયી રથમાથી ઉતરી પડી અને 'હે વત્સ ! હે વત્સ !' એમ બોલતી પ્રણામ કરતા એવા રામના મસ્તકપર ચુબન કરવા લાગી. સીતા અને લક્ષ્મણ પણ તેના ચરણકમળમા નમ્યા. તેમને બાહુથી દબાવી તે ઉંચા સ્વરે રૂદન કરવા લાગી. ભરતે નેત્રમા અશ્રુ લાવીને રામના ચરણમા પ્રણામ કર્યા અને તત્કાળ મૂર્છિત થઇ ગયા, કેમકે સ્નેહ છે તે મહાવિષ તુલ્ય છે પછી જ્યારે રામચદ્રે તેને સારી રીતે સમજાવ્યો ત્યારે ભરત વિનયપૂર્વક બોલ્યો કે—“ હે આર્યબંધુ ! અસાક્ષતની જેમ મારો ત્યાગ કરીને તમે અહીં કેમ આવ્યા ? 'ભરત રાજ્યના અર્થી છે' એવો માતાના દોષથી મને જે અપવાદ લાગ્યો છે તે તમે વનમા મને સાથે લઈ જઈને દૂર કરો અથવા તો હે ભ્રાતા ! અહીંથી પાછા વળી અયોધ્યામા આવો અને રાજ્ય લક્ષ્મી ગ્રહણ કરો. તેમ કરવાથી મારૂ કૌલીનશલ્ય[1] દૂર થઈ જશે. આપ રાજા થશો એટલે આ જગમિત્ર સૌમિત્રી [લક્ષ્મણ] તમારા મત્રી થશે. આ માણસ (હું ભરત) તમારો પ્રતિહાર થઇને રહેશે અને શત્રુઘ્ન છત્ર ધરનાર થશે. ” ભરતે આમ કહ્યા પછી કૈકેયી બોલી—“ હે વત્સ ! આ ભ્રાતાનું વચન માન્ય કરો, કેમકે તમે સદા ભ્રાતૃવત્સલ છો. આ વિષયમાં તમારા પિતાનો દોષ નથી અને ભરતનો પણ દોષ નથી માત્ર સ્ત્રી સ્વભાવને લીધે સુલભ એવો આ કૈકેયીનો જ દોષ છે સ્ત્રીઓમા કુટિલતા વિગેરે જે જે જુદા જુદા દોષો હોય છે તે સર્વે દોષોની ખાણરૂપ મારામા રહેલા છે પતિને, પુત્રોને અને તેમની માતાઓને અત્યત દુઃખ ઉત્પન્ન કરનારૂં જે કર્મ મે કર્યું છે તેને માટે મને ક્ષમા કરો; કારણ કે તમે પણ મારા પુત્ર છો. ” આ પ્રમાણે આંખમાં અશ્રુ લાવીને કૈકેયીએ કહ્યું એટલે રામ બોલ્યા—“ હે માતા ! હું દશરથ જેવા પિતાનો પુત્ર થઈ પ્રતિજ્ઞાનો કેમ ભગ કરૂં ? પિતાએ ભરતને રાજ્ય આપ્યુ અને તેમા હું સમત થયો, તો અમે બન્ને જીવતા એ વાણી અન્યથા કેમ થાય ? માટે અમારા બન્નેના આદેશથી ભરત રાજા થાઓ. પિતાની જેમ મારી આજ્ઞા પણ ભરતને ઉલ્લઘન કરવા યોગ્ય નથી. ' આ પ્રમાણે કહી રામે સીતાના લાવેલા જળવડે સર્વ સામતોની સાક્ષીએ ત્યા જ ભરતને રાજ્યાભિષેક કર્યો. પછી કૈકેયીને પ્રણામ કરી, ભરતને બોલાવી, તેઓને અયોધ્યા તરફ વિદાય કરીને રામચદ્ર દક્ષિણ દિશા તરફ ચાલ્યા.

ભરત અયોધ્યામા આવ્યા અને પિતા તથા વડીલ ભ્રાતાની આજ્ઞાથી તેમણે અખડ શાસનવાળા રાજ્યનો ભાર અગીકાર કર્યો પછી રાજા દશરથે મહામુનિ સત્યભૂતિની પાસે

---

૧ કુલિનપણાને નાશ કરનાર—અધમ કુળ જણાવનારૂં શલ્ય.

મોટા પરિવારસહિત દીક્ષા લીધી પોતાના પૂજ્ય બંધુના વનવાસથી હૃદયમા દુઃખ પામતા સદ્બુદ્ધિવાળા ભરત અરિહંતની પૂજામા ઉદ્યમી થઈને એક પહેરેગીરની જેમ રાજ્યરક્ષા કરવા લાગ્યા

સીતા અને લક્ષ્મણ સાથે ગમન કરતા પૃથ્વીના દેવસમાન રામચદ્ર માર્ગમા આવેલા ચિત્રકૂટ પર્વતને ઉલ્લઘન કરી કેટલેક દિવસે અવતી દેશના એક ભાગમાં આવી પહોચ્યા

इत्याचार्यश्रीहेमचंद्रविरचिते त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरिते महाकाव्ये सप्तमे पर्वणि रामलक्ष्मणोत्पत्तिपरिणयवनगमनो नाम चतुर्थः सर्गः ॥४॥

સર્ગ ૫ મો.

સીતાહરણ.

માર્ગમા થાકી થયેલી જાનકીને વિશ્રામ આપવાને માટે યક્ષપતિ કુબેરની જેમ રામચંદ્ર એક વડની નીચે બેઠા તે પ્રદેશને સર્વ તરફ જોઈને રામે લક્ષ્મણને કહ્યુ કે-' આ પ્રદેશ કોઇના ભયથી હમણા જ ઉજ્જડ થઇ ગયેલો લાગે છે જુઓ, હજુ જેઓની નીકો સુકાઇ ગઈ નથી એવા આ ઉદ્યાનો, ઇક્ષુદડસહિત આ ઈક્ષુના વાઢો અને અન્નથી ભરપૂર ખળાઓ આ દેશ તરતમા જ ઉજ્જડ થયાનુ કહી આપે છે ' તે સમયે કોઈ પુરૂષ ત્યા થઈને જતો હતો તેને રામે પૂછ્યુ કે-' હે ભદ્ર ! આ દેશ શા કારણથી ઉજ્જડ થયો છે અને તુ કઈ તરફ જાય છે ? ' તે બોલ્યો-' આ અવતી દેશ છે, તેમા **અવતી** નામે નગરીમાં શત્રુઓને સિંહની જેવો દુસહ **સિંહોદર** નામે રાજા છે તે રાજાના તાબાના આ દેશમા **દશાંગપુર** નગરમા તે નગરનો નાયક **વજ્રકર્ણ** નામે એક બુદ્ધિમાન સિંહોદર રાજાનો સામત રાજા રાજ્ય કરે છે એક વખતે તે વજ્રકર્ણ વનમા મૃગયા રમવાને ગયો ત્યા પ્રીતિ વધારનારા **પ્રીતિવર્ધન** નામના એક મહામુનિને કાયોત્સર્ગે રહેલા તેણે જોયા એટલે તેણે પૂછ્યુ કે- ' આવા ઘોર અરણ્યમા વૃક્ષની જેમ તમે કેમ રહેલા છો ? ' મુનિએ કહ્યુ-' આત્મહિતને માટે ' વજ્રકર્ણે ફરીથી પૂછ્યુ કે-' ખાનપાનવર્જિત એવા આ અરણ્યમા તમારૂં આત્મહિત શુ થાય છે ? ' આવા તેના પ્રશ્નથી તેને યોગ્ય જાણી મુનિએ આત્મહિતકારક ધર્મ કહ્યો, તેથી તત્કાળ તે બુદ્ધિમાન વજ્રકર્ણે શ્રાવકપણુ સ્વીકાર્યું અને એવો દૃઢ અભિગ્રહ લીધો કે-' અર્હતદેવ અને જૈન મુનિ વિના બીજા કોઈને હુ નમીશ નહીં ' પછી મુનિને વદના કરીને વજ્રકર્ણ દશાગપુરમા ગયો શ્રાવકપણુ પાળતા સતા એકદા તેણે વિચાર કર્યો કે-' દેવગુરૂવિના બીજા કોઇને નમસ્કાર કરવો નહિ એવો મારે અભિગ્રહ છે, તેથી જો હુ સિંહોદર રાજાને નમીશ નહી તો તે મારો વૈરી થશે ' આવો વિચાર કરી એ બુદ્ધિમાન સામતે પોતાની મુદ્રિકામા મુનિસુવ્રતસ્વામીની મણિમય પ્રતિમા સ્થાપન કરી.

પછી પોતાની અંગુલીમાં રહેલા પ્રભુના બિંબને નમન કરીને તે સિંહોદર રાજાને છેતરવા લાગ્યો. “ અતિ બલવાન્ પુરૂષની આગલ માયાનો ઉપાય જ ચાલે છે ” વજ્રકર્ણના આવા કપટનું વૃત્તાંત કોઈ ખળ પુરૂષે સિંહોદર રાજાને કહી દીધું, કેમકે ખળ પુરૂષો સર્વને હાનિ કરનારા હોય છે વજ્રકર્ણના આ કપટવૃત્તાંતને જાણીને મોટા સર્પની જેમ નિ:શ્વાસ નાખતો સિંહોદર તત્કાળ વજ્રકર્ણઉપર ગુસ્સે થયો. તે ખબર કોઈ પુરૂષે આવીને વજ્રકર્ણને જણાવ્યા. વજ્રકર્ણે તે પુરૂષને પૂછ્યું કે-‘ મારી ઉપર સિંહોદરનો કોપ થયો છે એવું તે શી રીતે જાણ્યું ? ’ એટલે તે પુરૂષે કહ્યું કે-“ કુંદનપુર નગરમાં સમુદ્રસંગમ નામે એક શ્રાવક વણિક રહે છે તેને યમુના નામે પત્ની છે તેમનો વિદ્યુદંગ નામે હું પુત્ર છું હું અનુક્રમે યૌવનવયને પ્રાપ્ત થયો એટલે કેટલાક કરીયાણાં લઈ ક્રય-વિક્રય કરવાને માટે ઉજ્જયિની નગરીએ ગયો. ત્યાં કામલતા નામની એક ભુજંગોના વેશ્યા મારા જોવામાં આવી. તેને જોતા જ હું કામદેવના બાણનું સ્થાન થઈ પડ્યો. ‘તેની સાથે હું એક રાત્રિ જ રહીશ ’ એવા વિચારથી મે તેનો સમાગમ કર્યો, પરંતુ પાસથી મૃગલાની જેમ હું તેના રાગથી દૃઢ બંધાઈ ગયો; તેથી જ મેં થોડે થોડે ભોગવી ભોગવીને મારા પિતાએ જે ધન ઉપાર્જન કરેલું હતું તે મે તે વેશ્યાવશ થઈને છ માસમાં ઉડાવી દીધું એક વખતે કામલતા વેશ્યાએ મને કહ્યું કે-‘ સિંહોદર રાજાની પટ્ટરાણી શ્રીધરાને જેવા કુંડળ છે તેવા કુંડળ મને લાવી આપ. આ વખતે મે વિચાર કર્યો કે-‘ મારી પાસે દ્રવ્ય નથી તો તેવાં કુંડળ ક્યાંથી કરાવું ? માટે હું તેના જ કુંડળ ચોરી લાવું ’ એવો વિચાર કરીને હું રાત્રે સાહસિક થઈ ખાતર પાડીને રાજાના મહેલમાં પેઠો. તે વખતે રાણી શ્રીધરા રાજાને પૂછતી હતી તે મારા સાંભળવામાં આવ્યું કે-‘ હે નાથ ! આજે ઉદ્વેગીની જેમ તમને નિદ્રા કેમ આવતી નથી ?’ સિંહોદર બોલ્યો કે- હે દેવી ! જ્યાં સુધી મને પ્રણામ નહિ કરનાર વજ્રકર્ણને મારૂં નહિ ત્યાંસુધી મને નિદ્રા ક્યાંથી આવે ? હે પ્રિયા ! પ્રાત:કાળે મિત્ર, પુત્ર અને બાંધવોસહિત એ વજ્રકર્ણને હું મારૂં નહીં ત્યાંસુધી આ રાત્રિ મારે જાગ્રતપણે જ નિર્ગમન થાઓ. ’ આવાં તેના વચનો સાંભળી તમારી ઉપર સાધર્મીપણાની પ્રીતિને લીધે કુંડળની ચોરી છોડી દઈને તરત જ ત્યાંથી નીકળી અહીં તમને કહેવાને માટે ત્વરાથી આવ્યો છું ’

આ ખબર સાંભળી વજ્રકર્ણે તરત જ પોતાની નગરી તૃણ અને અન્નથી અધિક પૂર્ણ કરી દીધી. તેવામાં તો મોટી વારે આકાશમાં પરચક્રથી ઉડતી રજ તેના જોવામાં આવી. ક્ષણવારમાં તો ચંદનનાં વૃક્ષોને સર્પો ઘેરી લે તેમ સિંહોદરે પુષ્કળ સૈન્યથી દશાંગપુરને ઘેરી લીધું પછી એક દૂત મોકલી વજ્રકર્ણને કહેવરાવ્યું કે-‘ હે કપટી ! તે પ્રણામ કરવામાં માયા રચીને મને ચીરકાળ છેતર્યો છે માટે હવે અંગુલીમાં તે મુદ્રિકા પહેર્યા વગર આવીને મને પ્રણામ કર; નહિ તો કુટુંબસહિત તને યમસદનમાં પહોંચાડીશ. વજ્રકર્ણે ઉત્તર કહેવરાવ્યો કે- મારે અર્હંત અને સાધુ વિના બીજા કોઈને પ્રણામ કરવા નહિ એવો અભિગ્રહ છે તેથી હું એમ કરૂં છું મને કાંઈ પરાક્રમનું અભિમાન નથી પણ ધર્મનું અભિમાન છે; માટે એક નમસ્કાર શિવાય મારૂં જે કાંઈ છે તે સર્વ યથારૂચિ આપ ગ્રહણ કરો અને મને એક ધર્મદ્વાર આપો, જેથી હું ધર્મને માટે અહીંથી બીજે ચાલ્યો જાઉં ધર્મ જ મારૂં ધન થાઓ ’

વજ્રકર્ણે આ પ્રમાણે કહેવરાવ્યું તથાપિ સિંહોદરે તે માન્યું નહિ, કેમકે **માની પુરૂષો ધર્મ અને અધર્મને ગણતા નથી.** ત્યારથી સિંહોદર વજ્રકર્ણસહિત તે નગરને રૂંધીને બહાર રહ્યો છે અને તેના ભયથી સર્વ પ્રદેશ ઉજ્જડ થઈ ગયો છે એ રાજવિગ્રહ જોઇને હું પણ કુટુંબસહિત અહીં નાસી આવ્યો હતો અહીં આજે કેટલાક ઘરો બળી ગયા તે સાથે મારી જીર્ણ ઝુંપડી પણ બળી ગઈ, તેથી મારી ક્રૂર સ્ત્રીએ આ ધનાઢ્યોના શૂન્યગૃહમાંથી ઘરની સામગ્રી ચોરી લાવવાને માટે મને મોકલ્યો છે દૈવયોગે તેના દુર્વચનનું પણ મને શુભ ફળ મળ્યું કે જેથી તમારી જેવા દેવસમાન પુરૂષના મને દર્શન થયા ”

આ પ્રમાણે એ દરિદ્રી પુરૂષે રામને સર્વ વૃત્તાંત કહી બતાવ્યું, તેથી કરૂણાનિધિ રઘુવંશી રામે તેને એક રત્નસુવર્ણમય સૂત્ર આપ્યું પછી તેને વિદાય કરીને રામ દશાંગપુરપાસે આવ્યા અને નગર બહારના ચૈત્યમાં ચંદ્રપ્રભ પ્રભુને નમસ્કાર કરીને ત્યાં રહ્યા

પછી રામની આજ્ઞાથી લક્ષ્મણ દશાંગપુરમાં પ્રવેશ કરીને વજ્રકર્ણની પાસે ગયા **‘અલક્ષ્ય પુરૂષોની સ્થિતિ એવી જ હોય છે.’** આકૃતિ ઉપરથી તેમને ઉત્તમ પુરૂષ જાણીને વજ્રકર્ણે કહ્યું—‘હે મહાભાગ ! મારા ભોજન આતિથ્યને ગ્રહણ કરો’ લક્ષ્મણે કહ્યું—‘મારા પ્રભુ રામ પોતાની સ્ત્રીસાથે બહારના ઉદ્યાનમાં રહેલા છે, તેથી પ્રથમ તેમને ભોજન કરાવીને પછી હું જમીશ’ વજ્રકર્ણે તરતજ લક્ષ્મણની સાથે ઘણા શાક વિગેરેવાળું મિષ્ટાન્ન ભોજન રામને માટે ઉદ્યાનમાં મોકલાવ્યું ભોજન કર્યા પછી રામે શિક્ષા આપીને મોકલેલો લક્ષ્મણ અવંતીપતિ સિંહોદરની પાસે આવ્યો ત્યાં આવીને મિષ્ટ વચને કહ્યું કે–‘સર્વ રાજાઓને દાસ જેવા કરનાર દશરથ રાજાના પુત્ર ભરતરાજા તમને વજ્રકર્ણની સાથે વિરોધ કરવાનો નિષેધ કરે છે’ તે સાંભળી સિંહોદર બોલ્યો કે—‘ભરતરાજા જે પોતાના ભક્તિમાન સેવક હોય તેમની ઉપર પ્રસાદ કરે છે, બીજાની ઉપર કરતા નથી, તેવી રીતે આ મારો દુષ્ટ સામંત વજ્રકર્ણ મને નમતો નથી તો કહો હું તેની ઉપર શી રીતે પ્રસાદ કરૂં ?’ લક્ષ્મણે ફરીથી કહ્યું–‘એ વજ્રકર્ણ તમારે વિષે અવિનયી નથી, પણ ધર્મના અનુરોધથી તેણે બીજાને પ્રણામ કરવાની પ્રતિજ્ઞા લીધી છે, માટે તમે વજ્રકર્ણઉપર કોપ કરો નહિ રાજા ભરતનું શાસન તમારે માન્ય કરવા યોગ્ય છે, કારણ કે એ ભરતરાજા સમુદ્રાંત પૃથ્વીઉપર શાસન કરનાર છે’ આવા લક્ષ્મણના વચન સાંભળી સિંહોદર ક્રોધથી બોલ્યો કે—‘એ ભરતરાજા કોણ છે કે જે વજ્રકર્ણના પક્ષમાં રહી વાતુલ થઈને મને આ પ્રમાણે કહેવરાવે છે ?’ તે સાંભળતા જ લક્ષ્મણના નેત્ર કોપથી લાલ થઇ ગયા અને હોઠ ફરકવા લાગ્યા તે બોલ્યા–‘હે મૂઢ ! તું ભરતરાજાને જાણતો નથી ? લે, હવે તને તે સત્વર ઓળખાવું ઉઠ, યુદ્ધ કરવાને સર્વ રીતે તૈયાર થા ચંદનઘોની જેમ તું હજુ મારી ભુજારૂપ વજ્રથી તાડિત થયો નથી’ તે સાંભળતા જ ભસ્મથી ઢંકાયેલા અગ્નિનો સ્પર્શ કરવાને બાળક તૈયાર થાય તેમ સિંહોદર રાજા સૈન્યસહિત લક્ષ્મણને હણવાને તૈયાર થયો લક્ષ્મણ પોતાની ભુજાથી કમળના નાળવાની જેમ હાથીનું બંધસ્થાન (ખીલો) ઉખેડીને દંડ ઉંચો કરી રહેલા યમરાજની જેમ તે આલાનસ્થંભવડે શત્રુઓને મારવા લાગ્યો પછી એ મહાભુજે ઉછાળો મારીને

હાથીઉપર બેઠેલા સિંહોદરને પશુની જેમ તેના વસ્ત્રવડે જ કંઠમાંથી બાંધી લીધો. દશાંગપુરના લોકો આશ્ચર્યથી જોઈ રહ્યા અને લક્ષ્મણ સિંહોદરને ગાયની જેમ ખેંચીને રામની પાસે લઈ ગયા. રામને જોઈ સિંહોદરે નમસ્કાર કરીને કહ્યું કે— હે રઘુકુળનાયક! તમે અહીં આવ્યા છો તે મારા જાણવામાં ન હતું અથવા હે દેવ! મારી પરીક્ષાને માટે તમે આ કર્યું હશે, પણ જે તમે બળ બતાવવા તત્પર થાઓ તો પછી અમારે જીવવાથી સર્યું અર્થાત્ અમે જીવી શકીએ જ નહીં. હે નાથ! મારા આ અજ્ઞાત દોષને ક્ષમા કરો અને જે કર્ત્તવ્ય હોય તે બતાવો, કેમકે શિષ્ય ઉપર ગુરૂની જેમ સેવક ઉપર સ્વામીનો કોપ માત્ર શિક્ષાને માટે જ હોય છે. એટલે રામે કહ્યું કે—"વજ્રકર્ણની સાથે સંધી કરો' તે વાણીને સિંહોદરે તથેતિ (તેમજ) કહીને સ્વીકારી લીધી.

પછી રામચંદ્રની આજ્ઞાથી વજ્રકર્ણ ત્યાં આવ્યો અને વિનયથી રામની આગળ ઉભો રહી અંજલી જોડીને બોલ્યો—" સ્વામી શ્રી ઋષભદેવના વંશમાં તમે બલભદ્ર અને વાસુદેવ ઉત્પન્ન થયા છો એમ અમે સાભળ્યું હતું આજે સારા ભાગ્યે તમારા બન્નેના દર્શન થયા છે. ઓરકાળે તમે ઓળખવામાં આવ્યા છો તમે બંને મહાભુજ સર્વ ભરતાર્દ્ધના નાથ છો. હું અને બીજા રાજાઓ તમારા જ કિંકરો છીએ. હે નાથ! આ મારા પ્રભુ સિંહોદરને છોડી મૂકો અને હવેથી તેને એવી શિક્ષા આપો કે જેથી તે બીજાને નહિ પ્રણામ કરવાના મારા દૃઢ અભિગ્રહને સદા સહન કરે. 'અર્હંત દેવ અને સાધુ ગુરૂ વિના બીજાને નમસ્કાર કરવો નહિ' એવો દૃઢ અભિગ્રહ પ્રીતિવર્દ્ધન નામના મુનિપાસે મેં ગ્રહણ કરેલો છે' ભૃકુટીની સંજ્ઞાથી સિંહોદરે રામની તે વાત સ્વીકારી એટલે સૌમિત્રિએ-લક્ષ્મણે મુક્ત કરેલો સિંહોદર રાજા વજ્રકર્ણને આલિંગન દઈને મળ્યો. પછી તેણે રામની સાક્ષીએ પર મપ્રીતિથી પોતાનું અર્ધ રાજ્ય સહોદર બંધુની જેમ વજ્રકર્ણને આપ્યું. દશાંગપુરના રાજા વજ્રકર્ણે ઉજ્જયિનીના રાજા સિંહોદરપાસેથી શ્રીધરાના કુંડળો માગી લઈને વિદ્યુદંગને આપ્યા. વજ્રકર્ણે પોતાની આઠ કન્યાઓ અને સામંતોસહિત સિંહોદરે ત્રણ સો કન્યાઓ લક્ષ્મણને આપી. તે વખતે લક્ષ્મણે તેમને કહ્યું કે- હમણાં આ કન્યાઓને તમારી પાસે રાખો. કારણ કે હમણા રાજ્યઉપર પિતાએ ભરતને બેસાર્યા છે. તેથી જે સમયે હું રાજ્યને ગ્રહણ કરીશ ત્યાર તમારી કન્યાઓનું પાણિગ્રહણ કરીશ. હમણા તો અમારે મલયાચલપર જઈને રહેવું છે" 'બહુ સારૂં' એમ કહી વજ્રકર્ણ અને સિંહોદરે તેમ કરવા કબૂલ કર્યું. પછી રામે વિદાય કરેલા તેઓ પોતપોતાને નગરે ગયા.

રામ ત્યાં રાત્રિવાસો રહીને સવારે સીતા અને લક્ષ્મણસહિત ત્યાંથી ચાલતાં કોઈ નિર્જળ પ્રદેશમાં આવી ચડ્યા. ત્યાં સીતા તૃષાતુર થવાથી તમને કોઈ વૃક્ષની નીચે વિશ્રાંતિ લેવા બેસારીને રામની આજ્ઞાથી લક્ષ્મણ જળ લેવા ચાલ્યા. આગળ ચાલતાં અનેક કમળવાળી સરિત અને પ્રિયમિત્રની જેવું શરણ તમ જ આનંદજનક એક સરો વર તેમના જોવામાં આવ્યું ત્યાં કુબેરપુરનો કલ્યાણમાળા નામનો રાજા ક્રીડા કરવા આવ્યો હતો તેણે લક્ષ્મણને દીઠા. તત્કાળ અતિ સુરૂપ કામદેવના બાણોથી તે વીંધાયો. તેણે લક્ષ્મણને નમસ્કાર કરીને કહ્યું કે— તમે મારે ઘરે ભોજનને માટે અતિથિ

થાઓ ' તેના શરીરમા કામવિકારના ચિન્હો અને સ્ત્રીનાં લક્ષણો જોઇ લક્ષ્મણ વિચાર કરવા લાગ્યા કે—' આ જાતે સ્ત્રી છે, પણ કોઇ કારણને લઇને તેણે પુરૂષનો વેષ ધારણ કર્યો જણાય છે ' આવો વિચાર કરી લક્ષ્મણ બોલ્યા—' અહીથી નજીકમા મારા પ્રભુ સ્ત્રીસાથે છે, તેથી તેમના વિના ભોજન કરીશ નહિ ' પછી તે કલ્યાણમાળાએ પોતાના ભદ્રિક આકૃતિવાળા અને પ્રિય બોલનારા પ્રધાનપુરૂષોને મોકલી પ્રાર્થના કરાવીને સીતા-સહિત રામને પોતાને ત્યા બોલાવ્યા ભદ્ર બુદ્ધિવાળા તેમણે રામભદ્રને અને સીતાને નમસ્કાર કર્યો અને તત્કાળ તેમને માટે એક પટકુટી[1] ઉભી કરાવી રામે તેમાં રહીને સ્નાનભોજન કર્યું પછી બીજા પરિવારને છોડી કલ્યાણમાળા સ્ત્રીનો સ્પષ્ટ વેષ લઇ એક મત્રીની સાથે ત્યા આવી લજ્જાથી નમ્ર મુખવાળી તે સ્ત્રીને રામે કહ્યુ—' હે ભદ્રે ! પુરૂ-ષનો વેષ લઇને તુ તારા સ્ત્રીભાવને કેમ ગોપવે છે ? " કુબેરપતિએ કહ્યુ—" આ કુબેર-પુરમા **વાલિખિલ્ય** નામે રાજા હતો, તેને **પૃથ્વી** નામે પ્રિયા હતી એક વખતે રાણી ગર્ભિણી થઈ તેવામાં મ્લેચ્છ લોકોએ લડાઇ કરી અને વાલિખિલ્ય રાજાને બાધીને લઇ ગયા ત્યારપછી પૃથ્વીદેવીને પુત્રીનો પ્રસવ થયો, પણ બુદ્ધિશાળી **સુબુદ્ધિ** નામના મત્રીએ નગરમા ' રાણીને પુત્રનો પ્રસવ થયો છે ' એવી આઘોષણા કરાવી પુત્રજન્મના ખબર જાણી અહીના મુખ્ય રાજા સિંહોદરે કહેવરાવ્યુ કે ' જ્યા સુધી વાલિખિલ્ય રાજા ન આવે ત્યા સુધી એ બાળક જ રાજા થાઓ ' અનુક્રમે હુ પુરૂષનો વેષ ધારણ કરતી મોટી થઈ છુ અદ્યાપિ માતા અને મત્રીજન વિના મને કોઇએ સ્ત્રીપણે જાણી નથી **કલ્યાણમાળાના** નામથી પ્રખ્યાત થઇને હુ રાજ્ય કરૂ છુ. " મત્રીઓના મત્ર-(વિચાર) સામર્થ્યથી ખોટામા પણ સત્યતા પ્રવર્ત્તે છે " મારા પિતાને છોડાવવા માટે હુ મ્લેચ્છોને ઘણુ ધન આપુ છુ તેઓ દ્રવ્ય લઇ જાય છે પણ મારા પિતાને છોડતા નથી, માટે હે કૃપાળુ ! તમે પ્રસન્ન થાઓ અને પૂર્વે જેમ સિંહોદર રાજા પાસેથી વજ્ર-કર્ણને છોડાવ્યો તેમ મારા પિતાને પણ છોડાવો " રામે કહ્યુ કે—' અમે તારા પિતાને મ્લેચ્છ લોકો પાસેથી છોડાવી લાવીએ ત્યા સુધી તુ પુરૂષવેષ ધારણ કરીને કાયમ પ્રમાણે રાજ્ય ચલાવજે ' કલ્યાણમાળાએ કહ્યુ કે—" મોટી મહેરબાની " પછી તેણે પાછો પુરૂષવેષ ધારણ કર્યો પછી સુબુદ્ધિ મત્રી બોલ્યો કે—' આ કલ્યાણમાળાના પતિ લક્ષ્મણ થાઓ ' રામે કહ્યુ—' અત્યારે પિતાના આદેશથી અમે દેશાતરમાં જઇએ છીએ, તેથી જ્યારે પાછા આવશુ ત્યારે લક્ષ્મણ તેને પરણશે '

આ પ્રમાણે કબૂલ કરી રામ ત્રણ દિવસ ત્યાં રહ્યા પછી પાછલી રાત્રિએ જ્યારે સર્વે જનો નિદ્રામા હતા ત્યારે સીતા, લક્ષ્મણસહિત રામચદ્ર ત્યાથી ચાલી નીકળ્યા. પ્રાતઃકાળે રામ, સીતા અને લક્ષ્મણને જોયા નહીં એટલે કલ્યાણમાળા કચવાતે મને પોતાના નગરમા ગઇ અને પ્રથમની જેમ રાજ્ય કરવા લાગી અનુક્રમે રામ નર્મદા નદી-પાસે આવ્યા અને તે ઉતરીને વટેમાર્ગુઓએ વાર્યા છતા પણ વિંધ્યાટવીમા પેઠા ત્યા દક્ષિણ દિશામા એક કટકીના વૃક્ષઉપર રહેલા પક્ષીએ વિરસ શબ્દ કર્યો અને ક્ષીરના વૃક્ષઉપર રહેલા એક બીજા પક્ષીએ મધુર શબ્દ કર્યો, પરતુ તે સાભળીને રામને હર્ષ

૧ તબુ

કે શોક કાંઈ થયો નહિ; કારણ કે ' શકુન આ અપશકુનને દુર્બળ લોકો જ ગણે છે ' આગળ ચાલતાં ઉંચા હથીઆરવાળું, અસંખ્ય હાથી, રથ અને અશ્વોથી ભરપૂર મ્લેચ્છ લોકોનું સૈન્ય દેશનો ઘાત કરવાને માટે નીકળેલું તેમના જોવામાં આવ્યું તે સૈન્યમાં રહેલો એક યુવાન સેનાપતિ સીતાને જોઇને કામાતુર થઇ ગયો; તેથી એ સ્વચ્છંદચારીએ તત્કાળ પોતાના તાબાના મ્લેચ્છોને ઉંચે સ્વરે આજ્ઞા કરી કે—' અરે ! આ બન્ને પથિકને હાંકી કાઢીને અથવા મારી નાખીને આ સુંદર સ્ત્રીને લઇ આવો.' આજ્ઞા થતાં જ તેઓ સેનાપતિસહિત બાણ અને પ્રાસ વિગેરે તીક્ષ્ણ આયુધોથી પ્રહાર કરતાં રામઉપર દોડી આવ્યા તે વખતે લક્ષ્મણે રામભદ્રને કહ્યું કે—' હે આર્ય ! જ્યાં સુધી શ્વાનની જેમ આ મ્લેચ્છોને હું હાંકી કાઢું નહીં ત્યાં સુધી તમે સીતા સાથે અહીં જ રહો. આ પ્રમાણે કહી લક્ષ્મણે ધનુષ્ય ચડાવીને તેનો નાદ કર્યો. તે નાદમાત્રથી જ સિંહ નાદથી હસ્તીઓની જેમ મ્લેચ્છો ત્રાસ પામી ગયા ' જેના ધનુષ્યનો નાદ આવો અસહ્ય છે તેના બાણને સહન કરવાની તો વાત જ શી કરવી ? ' એમ વિચારતો મ્લેચ્છ રાજા તત્કાળ રામની પાસે આવ્યો. શસ્ત્રો છોડી દઇ રથમાંથી ઉતરીને તેણે દીન મુખે રામ ભદ્રને નમસ્કાર કર્યો તે વખતે લક્ષ્મણે ક્રોધથી તેની સામું જોયું મ્લેચ્છપતિ બોલ્યો કે— “ હે દેવ ! કૌશાંબીપુરીમાં વૈશ્વાનર નામે એક બ્રાહ્મણ રહે છે તેને સાવિત્રી નામે પત્ની છે તેમનો રુદ્રદેવ નામે હું પુત્ર છું હું જન્મથી જ ક્રૂર કર્મ કરનારો, ચોર અને પરસ્ત્રીલંપટ થયો છું કોઇ એવું કુકર્મ નથી કે જે મેં પાપીએ નહિ કર્યું હોય. એક વખતે ખાતર પાડતાં ખાત્રમુખે જ રાજપુરૂષોએ મને પકડ્યો અને રાજાની આજ્ઞાથી મને શૂળીપર ચડાવવા લઇ ચાલ્યા કસાઇના ઘરમાં રહેલા ઘેટાની જેમ શૂળીની પાસે દીન થઇને ઉભા રહેલા મને એક શ્રાવક વણિકે દીઠો, તેથી તેણે દ્રવ્ય આપીને મને છોડાવ્યો. ' હવે ફરીવાર ચોરી કરીશ નહીં ' એમ કહી એ મહાત્મા વણિકે મને વિદાય કર્યો અને ત્યારથી મેં તે દેશનો ત્યાગ કર્યો. અનુક્રમે ભમતો ભમતો હું આ પલ્લીમાં આવી ચડ્યો અને કાક એવા નામથી વિખ્યાત થઇ પલ્લીપતિના પદને પામ્યો. અહીં રહીને લુટારાઓની મદદથી હું મોટા શહેર વિગેરેને લુંટું છું અને સ્વયમેવ જઇ રાજાઓને પણ પકડી લાવું છું હે સ્વામિન્ ! આજે વ્યંતરની જેમ હું તમારે વશ થયો છું; માટે મને આજ્ઞા આપો કે તમારો કિંકર હું તમારૂં શું કામ કરૂં ? મારા અવિનયને ક્ષમા કરો ” રામે તે કિરાતપતિને કહ્યું કે–' વાલિખિલ્ય રાજાને છોડી દે.' તત્કાળ તેણે વાલિખિલ્યને છોડી દીધો એટલે તેણે આવીને રામને પ્રણામ કર્યો. રામની આજ્ઞાથી તે કાકે વાલિખિલ્ય રાજાને તેના કુબર નગરમાં પહોંચાડ્યો. ત્યાં તેણે પોતાની પુત્રી કલ્યાણમાળાને પુરૂષના વેષે જોઇ પછી કલ્યાણમાળાએ અને વાલિખિલ્યે પરસ્પર રામ–લક્ષ્મણનો બધો વૃત્તાંત એકબીજાને કહ્યો.

કાક પોતાની પલ્લીમાં પાછો આવ્યો અને રામ ત્યાંથી આગળ ચાલ્યા. અનુક્રમે વિંધ્યાટવીનું અતિક્રમણ કરીને તાપી નદીપાસે આવ્યા. પછી તાપીને ઉતરી આગળ ચાલતાં તે દેશના પ્રાંત ભાગ ઉપર આવેલા અરૂણ નામના એક ગામમાં આવ્યા. ત્યાં સીતા તરસ્યા થયા એટલે રામ લક્ષ્મણને સાથે લઇને એક કપિલ નામના ક્રોધી અગ્નિહોત્રી બ્રાહ્મણને ઘેર

ગયા તેની **સુશર્મા** નામની સ્ત્રીએ તેમને જુદા જુદા આસનો આપ્યા અને શીતળ તેમજ સ્વાદિષ્ટ જળનુ પાન કરાવ્યુ તે સમયે પિશાચના જેવો દારૂણ કપિલ બહારથી ઘરે આવ્યો એટલે તેમને બેઠેલાં જોઇ રોષ કરીને પોતાના સ્ત્રીને કહેવા લાગ્યો કે–' રે પાપિણી! તે આ મલીન લોકોને મારા ઘરમા પ્રવેશ કરવા કેમ દીધો? તે મારો અગ્નિહોત્ર અપવિત્ર કર્યો ' આ પ્રમાણે કહીને આક્રોશ કરતા એ ક્રૂર વિપ્રને ક્રોધવડે હાથીની જેમ પકડીને લક્ષ્મણ આકાશમા ભમાડવા લાગ્યા રામે કહ્યુ–' હે માનદ ! એક કીડા જેવા અને રાડો પાડતા આ અધમ બ્રાહ્મણ ઉપર કોપ શો કરવો? માટે તેને છોડી દે ' આવી આજ્ઞા થતાજ લક્ષ્મણે તે બ્રાહ્મણને ધીમે રહીને છોડી દીધો પછી સીતા અને લક્ષ્મણસહિત રામ તેના ઘરમાથી નીકળીને આગળ ચાલ્યા

અનુક્રમે તેઓ એક બીજા મોટા અરણ્યમા આવ્યા ત્યાં કાજળના જેવા શ્યામ મેઘનો સમય (વર્ષાઋતુ) આવ્યો વરસાદ વર્ષવાથી રામ એક વડના વૃક્ષ નીચે રહ્યા અને બોલ્યા કે—' આ વડની નીચે જ આપણે વર્ષાકાળ નિર્ગમન કરશુ ' તે વચન સાભળી તે વડઉપર રહેનારો તે વડનો અધિષ્ઠાયક **ઈભિકર્ણ** નામે યક્ષ ભય પામી ગયો, એટલે તે પોતાના સ્વામી ગોકર્ણ યક્ષની પાસે ગયો તેણે પ્રણામ કરીને ગોકર્ણને કહ્યુ–' હે સ્વામી! કોઇ દુ:સહ તેજવાળા પુરૂષોએ આવીને મને મારા નિવાસરૂપ વડના વૃક્ષમાથી કાઢી મૂક્યો છે, માટે હે પ્રભુ! શરણરહિત એવા મારૂ રક્ષણ કરો, કેમકે તેઓ મારા નિવાસવાળા વડ વૃક્ષની નીચે આખી વર્ષાઋતુ સુધી રહેવાના છે વિચક્ષણ ગોકર્ણે અવધિજ્ઞાનથી જાણીને કહ્યુ કે–' જે પુરૂષો તારે ઘેર આવેલા છે તે આઠમા બળભદ્ર અને વાસુદેવ છે, માટે તેઓ તો પૂજવાને યોગ્ય છે' આ પ્રમાણે કહીને તે ગોકર્ણ યક્ષ રાત્રિએ તેની સાથે ત્યાં ગયો અને રાત્રમાં જ નવ યોજન વિસ્તારવાળી, બાર યોજન લાંબી, ધનધાન્યથી પૂરિત, જેનો કિલ્લો અને અદરના પ્રાસાદો ઊંચા છે અને જેની બજારો વિવિધ વસ્તુઓથી પૂર્ણ છે એવા **રામપુરી** નામે એક નગરી ત્યા બનાવી પ્રાત કાળે મગળશબ્દોથી બોધ પામેલા રામે તે વીણાધારી યક્ષને અને મોટી ઋદ્ધિવાળી નગરીને જોઇ અકસ્માત્ બની ગયેલી નગરીને જોઈને વિસ્મય પામેલા રામચદ્રને યક્ષે કહ્યુ કે–' હે સ્વામી! તમે મારા અતિથિ છો, હુ ગોકર્ણ નામે યક્ષ છુ અને આ નગરી મે તમારા માટે રચેલી છે તમે જ્યા સુધી અહીં રહેશો ત્યા સુધી રાતદિવસ પરિવારસહિત હુ તમારી સેવા કરીશ, માટે તમે અહીં રૂચિ પ્રમાણે સુખેથી રહો ' એવી રીતની તેની પ્રાર્થનાથી અનેક યક્ષોથી સેવાતા રામ અને લક્ષ્મણ ત્યા સુખેથી રહ્યા

એક વખતે પેલો કપિલ બ્રાહ્મણ સમિધ વિગેરે લેવાને માટે હાથમા કુહાડો લઇને ભમતો ભમતો તે મોટા અરણ્યમા આવ્યો ત્યા તે નવીન નગરી જોઇને વિસ્મયથી વિચાર કરવા લાગ્યો કે–' આ તે માયા હશે? ઈંદ્રજાળ હશે? કે ગધર્વપુર હશે?' એવો વિચાર કરે છે તેવામા ત્યા સુદર વેષ ધારણ કરીને માનુષીરૂપે ઉભી રહેલી એક યક્ષિણી તેના જોવામા આવી તેને જોઈ કપિલે પૂછ્યુ કે–' આ નવીન નગરી કોની છે?' તે બોલી–' ગોકર્ણ નામના યક્ષે રામ–લક્ષ્મણ અને સીતાને માટે આ રામપુરી નામે નવીન નગરી વસાવી છે અહીં દયાનિધિ રામ દીનજનોને દાન આપે છે અને જે જે દુખી અહીં આવે છે તે સર્વ કૃતાર્થ થઇને જાય છે ' આ પ્રમાણેની હકીકત સાભળી કપિલ સમિધનો ભારો ભૂમિપર

નાખી તેના ચરણકમળમાં પડીને બોલ્યો-'હે ભદ્રે ! મને કહો કે તે રામના મને શી રીતે દર્શન કરવા ? ' યક્ષિણી બોલી—'આ નગરીને ચાર દ્વાર છે અને દરેક દ્વાર ઉપર યક્ષો નિત્ય રક્ષા કરવા ઉભા રહે છે, તેથી અંદર પ્રવેશ કરવો દુર્લભ છે, પરંતુ તેના પૂર્વદ્વાર પાસે એક જિનચૈત્ય છે તેમાં પ્રવેશ કરી, શ્રાવક થઈ, યથાવિધિ વંદના કરી જો નગરી તરફ જઈશ તો તારો પ્રવેશ થઈ શકશે.' તેની વાણીથી દ્રવ્યનો અર્થી કપિલ જૈન સાધુઓની પાસે ગયો અને તેમને વંદના કરીને તેમની પાસેથી જૈનધર્મ સાંભળ્યો. તે લઘુકર્મી હોવાથી તત્કાળ પ્રતિબોધ પામીને શુદ્ધ શ્રાવક થઇ ગયો અને પોતાને ઘેર આવી પોતાની પત્નીને ધર્મ સંભળાવીને તેને શ્રાવિકા કરી પછી જન્મના દારિદ્રથી દગ્ધ થયેલાં તે દંપતી રામની પાસેથી ધન મેળવવાની ઇચ્છાએ રામપુરી આવ્યાં ત્યાં પ્રથમ પૂર્વદ્વાર પાસે રહેલા ચૈત્યમાં દેવવંદન કરીને તેમણે રામપુરીમાં પ્રવેશ કર્યો. અનુક્રમે રાજગૃહમાં પ્રવેશ કરતાં જ રામ, સીતા અને લક્ષ્મણને કપિલે ઓળખ્યા, એટલે પોતે તેમની ઉપર જે આક્રોશ કરેલા તેનું તેને સ્મરણ થઈ આવ્યું; તેથી તે ભય પામીને નાસી જવાનો વિચાર કરવા લાગ્યો. તેને ભયભ્રાંત થયેલ જોઇને લક્ષ્મણ દયા લાવીને બોલ્યા કે–'હે દ્વિજ ! તું ભય પામીશ નહિ. તું જો યાચક થઇને આવ્યો હોય તો અહીં આવ અને જે જોઇએ તે માગી લે.' તે સાંભળી કપિલ નિઃશંક થઇને રામની પાસે આવ્યો, અને આશીષ આપીને યક્ષોએ આપેલા આસનઉપર બેઠો. પછી 'તું ક્યાંથી આવે છે? એમ રામે પૂછ્યું એટલે તે બોલ્યો—'હું અરૂણ ગામનો નિવાસી બ્રાહ્મણ છું. શું તમે મને નથી ઓળખતા? જ્યારે તમે મારા અતિથિ થયા હતા ત્યારે મેં તમને દુર્વચનો કહીને તમારી ઉપર આક્રોશ કર્યો હતો, તથાપિ તમે દયાળુ થઇને મને આ આર્ય પુરૂષથી છોડાવ્યો હતો.'

પેલી સુશર્મા બ્રાહ્મણી પૂર્વનું વૃત્તાંત જણાવી સીતાની પાસે આવી દીન વચને આશીષ આપી બેઠી. પછી તે બ્રાહ્મણને રામે ઘણું ધન આપી કૃતાર્થ કરીને વિદાય કર્યો એટલે તે પોતાના ગામમાં ગયો. ત્યાં તે કપિલ બ્રાહ્મણે યથારૂચિ દાન આપી નંદાવતંસ નામના સૂરિની પાસે દીક્ષા લીધી.

જ્યારે વર્ષાઋતુ વીતી ગઈ ત્યારે રામને ત્યાંથી જવાની ઇચ્છા થઈ, એટલે ગોકર્ણ યક્ષે વિનયથી અંજલી જોડીને કહ્યું—*'હે સ્વામિન્! તમે અહીંથી જવાને ઇચ્છો છો, તો* તમારી ભક્તિ કરતાં મારો કાંઈ પણ અપરાધ થયો હોય તો ક્ષમા કરજો અને મારી ઉપર પ્રસન્ન થજો. હે મહાભુજ! તમારી યોગ્યતા પ્રમાણે પૂજા કરવાને કોઈ પણ સમર્થ નથી. એમ કહી તેણે સ્વયંપ્રભ નામનો એક હાર રામને અર્પણ કર્યો, લક્ષ્મણને દિવ્ય રત્નમય બે કુંડળો આપ્યાં અને સીતાને ચૂડામણિ તથા ઇચ્છા પ્રમાણે વાગતી એક વીણા આપી. પછી રામ તે યક્ષનું સન્માન કરી ત્યાંથી સ્વેચ્છાએ ચાલ્યા એટલે યક્ષે પોતે રચેલી તે નગરી સંહરી લીધી.

રામ, લક્ષ્મણ અને જાનકી પ્રતિદિન ચાલતા, કેટલાક અરણ્યોનું ઉલ્લંઘન કરીને એકદા સંધ્યા વખતે વિજયપુરની પાસે આવ્યાં, અને તે નગરની બહારના ઉદ્યાનમાં

દક્ષિણ દિશાએ એક ગૃહ જેવા મોટા વડના વૃક્ષની નીચે તેઓએ નિવાસ કર્યો તે નગરનો **મહીધર** નામે રાજા હતો. **ઈંદ્રાણી** નામે તેને પત્ની હતી અને તેનાથી **વનમાળા** નામે એક પુત્રી થઈ હતી તે વનમાળાએ બાલ્યવયમાંથી જ લક્ષ્મણની ગુણસંપત્તિ અને રૂપસંપત્તિ સાંભળી હતી તેથી તેના શિવાય બીજા કોઈ વરને ઈચ્છતી નહોતી. જ્યારે રાજા દશરથે દીક્ષા લીધી અને રામ-લક્ષ્મણ વનમાં નીકળ્યા ત્યારે એ ખબર સાંભળીને મહીધર રાજા બહુ ખેદ પામ્યો પછી ચંદ્રનગરના રાજા **વૃષભના** પુત્ર **સૂરેંદ્રરૂપની** સાથે તેણે વનમાળાનો સંબંધ કર્યો તે ખબર સાંભળી વનમાળા મરવાનો નિશ્ચય કરી જે રાત્રિએ રામ-લક્ષ્મણ ત્યાં આવ્યા તે જ રાત્રિએ એકલી નગર બહાર નીકળી અને દૈવયોગે તે જ ઉદ્યાનમાં આવી ચડી પ્રથમ તે ઉદ્યાનમાં રહેલા યક્ષાયતનમાં પ્રવેશ કરીને તેણે વનદેવતાની પૂજા કરી અને કહ્યું કે—'જન્માંતરમાં પણ લક્ષ્મણ મારા પતિ થાઓ' ત્યારપછી ત્યાંથી નીકળીને પેલા વડની પાસે આવી તેને સુઈ ગયેલા રામ અને સીતાના પહેરેગીર તરીકે જાગતા એવા લક્ષ્મણે દીઠી તેને જોઇને લક્ષ્મણ વિચારવા લાગ્યા કે—'શું આ વનદેવી હશે ? વા આ વડવૃક્ષની અધિષ્ઠાત્રી હશે કે કોઈ બીજી યક્ષિણી હશે ?' તેવામાં તે બોલી કે—"આ ભવમાં લક્ષ્મણ મારા પતિ થયા નહિ, તો જો મારી તેમનાપર ખરી ભક્તિ હોય તો ભવાંતરમાં પણ તે જ મારા પતિ થજો" આ પ્રમાણે કહી ઉત્તરીય વસ્ત્રવડે કંઠપાશ રચી વડની શાખાસાથે બાંધીને તે પોતાના શરીરને લટકાવવા લાગી તે વખતે 'હે ભદ્રે ! તું સાહસ કરીશ નહીં, હું પોતે જ લક્ષ્મણ છું' એમ બોલતા લક્ષ્મણે ત્યાં જઇ પાશ દૂર કરીને તેને નીચે ઉતારી રાત્રિના શેષ ભાગે જ્યારે રામસીતા જાગ્રત થયા ત્યારે લક્ષ્મણે તે વનમાળાનો સર્વ વૃત્તાંત તેમને જણાવ્યો તત્કાળ વનમાળાએ લજ્જાથી મુખ ઢાંકી સીતા અને રામના ચરણકમળમાં નમસ્કાર કર્યો

અહીં મહીધર રાજાની સ્ત્રી ઇંદ્રાણીએ રાજમહેલમાં જ્યારે વનમાળાને જોઈ નહિ ત્યારે કરૂણ સ્વરે પોકાર કર્યો, તેથી મહીધર રાજા વનમાળાને શોધવા માટે નીકળ્યો આમતેમ ભટકતા તેણે તે વનમાં વનમાળાને બેઠેલી જોઈ, એટલે 'આ રાજપુત્રીના ચોરને મારો' એમ બોલતા સૈનિકો શસ્ત્રો ઉંચા કરીને દોડ્યા તેને આવતા જોઇ લક્ષ્મણ ક્રોધથી ઉભા થયા અને લલાટપટ્ટ ભ્રકુટીની જેમ તેણે પણ પણચને ધનુષ્યઉપર ચડાવી પછી શત્રુઓના અહંકારને હરી લે તેવો ટંકાર શબ્દ કર્યો ટંકારના નાદથી જ કેટલાક સુભટો ક્ષોભ પામી ગયા, કેટલાક ત્રાસ પામ્યા અને કેટલાક પડી ગયા માત્ર મહીધર રાજા એકલો આગળ ઉભો રહ્યો તેણે લક્ષ્મણને જોયા એટલે તેમને ઓળખીને તે બોલ્યો કે—'હે સૌમિત્રિ ! ધનુષ્યઉપરથી પણચ ઉતારી લો મારી પુત્રીના પુણ્યથી જ તમે અહીં પ્રાપ્ત થયા છો' તત્કાળ લક્ષ્મણે ધનુષ્યઉપરથી પણચ ઉતારી નાખી, એટલે મહીધર રાજા સ્વસ્થ થયો પછી ત્યાં રામને જોઇ રથમાંથી ઉતરીને તેણે પ્રણામ કર્યા અને કહ્યું કે—'તમારા ભાઇ લક્ષ્મણને માટે પ્રથમથી જ તેના પર અનુરાગવાળી આ મારી પુત્રીને મેં પૂર્વે કલ્પેલી હતી મારા ભાગ્યયોગે તેમનો હમણાં સમાગમ થયો છે

લક્ષ્મણ જેવા જામાતા અને તમારા જેવા સબંધી મળવા બહુ દુર્લભ છે ' આ પ્રમાણે કહી મોટા સંમાનપૂર્વક મહીધર રાજા જાનકી, રામ અને લક્ષ્મણને પોતાને ઘેર લઈ ગયો.

રામ વિગેરે ત્યાં રહેલા હતા તેવામાં એક દિવસ સભામાં બેઠેલા મહીધર રાજા પાસે અતિવીર્ય રાજાનો દૂત આવીને કહેવા લાગ્યો કે—' નંદ્યાવર્તપુરનો રાજા અતિવીર્ય જે વીર્યનો સાગર છે તેમણે ભરતરાજાની સામે વિગ્રહ થવાથી તમને પોતાની સહાય કરવા બોલાવેલા છે દશરથના પુત્ર ભરતરાજાના સૈન્યમાં ઘણા રાજાઓ આવેલા છે, તેથી મહાબળવાન અતિવીર્ય રાજાએ તમને તેડાવ્યા છે તે સમયે લક્ષ્મણે પૂછ્યું કે—' નંદ્યાવર્તપુરના રાજા અતિવીર્યને ભરત રાજાસાથે વિરોધ થવાનું કારણ શું છે?' દૂત બોલ્યો કે—' મારા સ્વામી અતિવીર્ય ભરતરાજા પાસેથી ભક્તિને ઇચ્છે છે ભરત તેમની ભક્તિ કરતા નથી એ વિરોધનું કારણ છે તે સાંભળીને રામે દૂતને પૂછ્યું કે—' હે દૂત! અતિવીર્ય રાજાની સામે યુદ્ધ કરવાને શું ભરત રાજા સમર્થ છે કે જેથી તે તેની સેવા કરવાને કબૂલ કરતો નથી?' દૂતે કહ્યું– અતિવીર્ય ઘણા બળવાન છે અને ભરત રાજા પણ સામાન્ય નથી, તેથી તે બન્નેમાંથી કોનો વિજય થશે તે સંશય છે' આ પ્રમાણે કહેતા દૂતને 'હું સત્વર આવું છું' એમ કહીને મહીધર રાજાએ વિદાય કર્યો. પછી તેણે રામચંદ્રને કહ્યું કે–' અહો! અલ્પબુદ્ધિવાળા તે અતિવીર્યની કેવી અજ્ઞાનતા છે કે જે મને ભરતની સામે યુદ્ધ કરવા બોલાવે છે, માટે હવે ભરતસામેનું સૌહૃદપણું અને તેની સામેનું દુશ્મનપણું જણાવ્યા વગર મોટી સેનાસાથે ત્યાં જઈ ભરતના શાસનની જેમ હું તેને હણી નાખીશ. રામ બોલ્યા કે– હે રાજન્! તમે અહીં જ રહો તમારા સૈન્ય અને પુત્રોસહિત હું ત્યાં જઈશ અને યથાયોગ્ય કરીશ. મહીધરે તેમ કરવાને કબૂલ કર્યું એટલે તેના પુત્ર અને સૈન્યને સાથે લઈને રામચંદ્ર લક્ષ્મણ તથા સીતાસહિત નંદ્યાવર્તપુર સમીપે ગયા. રામે તે નગરના ઉદ્યાનમાં સૈન્યનો પડાવ નાખ્યો. તે વખતે ક્ષેત્રના અધિષ્ઠાયક દેવતાએ આવી રામભદ્રને કહ્યું કે–' હે મહાભાગ! તમારી શી ઇચ્છા છે? જે હોય તે કહો. હું તે પૂર્ણ કરવાને તૈયાર છું રામે કહ્યું–' શું કરવાનું છે? ત્યારે દેવતા બોલ્યો–" જો કે બીજું બધું યોગ્ય છે તથાપિ એક ઉપકાર હું કરું છું તે એ કે ' શું રાજા અતિવીર્ય સ્ત્રીઓથી જીતાયો એવી તેની અપકીર્તિ ફેલાવવાને માટે હું સૈન્યસહિત તમારું કામિક સ્ત્રીનું રૂપ કરી દઉં છું " આ પ્રમાણે કહીને તેણે તત્કાળ બધું સૈન્ય સ્ત્રીરાજ્ય હોય તેમ સ્ત્રીરૂપે કરી નાખ્યું રામ અને લક્ષ્મણ પણ સુંદર સ્ત્રી થઈ ગયા.

પછી રામ સૈન્યસહિત રાજમંદિરપાસે આવ્યા અને ' મહીધર રાજાએ તેમને સહાય કરવાને આ સૈન્ય મોકલ્યું છે એમ દ્વારપાળદ્વારા અતિવીર્ય રાજાને જણાવ્યું અતિવીર્ય બોલ્યો કે–મહીધર રાજા પોતે આવ્યો નહિ તો બહુમાની અને મરવાને ઇચ્છતા એવા તે રાજાના સૈન્યથી પણ સર્યું હું એકલો ભરતને જીતી લઈશ. મારે સહાયની શી જરૂર છે? માટે એ અપકીર્તિ કરનારા તેના સૈન્યને સત્વર પાછું કાઢી મૂકો. તે વખતે કોઈ માણસ બોલ્યો કે– હે દેવ! મહીધર રાજા કેવળ પોતે આવ્યો નથી એટલું જ નહીં પણ તેણે તમારું હાસ્ય કરવાને સૈન્ય પણ સ્ત્રીઓનું જ મોકલ્યું છે તે સાંભળીને નંદ્યાવર્તપુરના રાજા અતિવીર્યને ઘણો ક્રોધ ચડ્યો તેથી રામવિગેરે સર્વ સ્ત્રીરૂપે રાજદ્વારપાસે આવીને ઉભા રહ્યા

હતા તેને માટે પોતાના સેવકોને તેણે આજ્ઞા કરી કે-આ સ્ત્રીઓને દાસીઓની જેમ ગ્રીવાએ પકડી પકડીને આપણા નગરની બહાર કાઢી મૂકો' તત્કાળ તેના મહાપરાક્રમી સામંતો સેવકોસહિત ઉઠી તે સ્ત્રીસૈન્યને ઉપદ્રવ કરવા પ્રવર્ત્યા એટલે લક્ષ્મણે એક હાથવડે હાથીને બાંધવાનો આલાનસ્તંભ ઊખેડી તેને જ આયુધ કરી તેનાવડે સર્વને ભૂમિપર પાડી દીધા સામંતોના ભંગથી અતિવીર્યને ઘણો ક્રોધ ચડ્યો તેથી એક ભયંકર ખડ્ગ ખેંચીને તે પોતે યુદ્ધ કરવા સામો ઉઠ્યો તરત જ લક્ષ્મણે તેનું ખડ્ગ ખેંચી લઈને તેને કેશ પકડીને ખેંચ્યો અને તેના જ વસ્ત્રથી તેને બાંધી લીધો પછી મૃગને વાઘ પકડે તેમ તેને પકડીને નરવ્યાઘ્ર લક્ષ્મણ, ત્રાસ પામવાથી ચપળ લોચનવાળા નગરજનોએ જોવાતા છતા લઇ ચાલ્યા તે વખતે દયાળુ સીતાએ તેને છોડાવ્યા અને લક્ષ્મણે તેની પાસે ભરતની સેવા કરવાનું કબૂલ કરાવ્યું પછી ક્ષેત્રદેવતાએ સર્વનું સ્ત્રીરૂપ સંહરી લીધું એટલે અતિવીર્યે રામ-લક્ષ્મણને ઓળખ્યા, જેથી તેમની અનેક પ્રકારે સેવાભક્તિ કરી પછી એ માની રાજાને પોતાના માનને માટે વિચાર આવ્યો અને પોતાનું માન ધ્વંસ પામેલ જાણવાથી વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન થયો એટલે 'હું શું બીજા કોઇની સેવા કરૂં ?' એમ હૃદયમાં અહંકાર ધરતો તે દીક્ષા લેવાની ઇચ્છાવાળો બન્યો તત્કાળ તેણે પોતના પુત્ર **વિજયરથને** રાજ્યપર બેસાર્યો તે વખતે 'તમે મારે બીજા ભરત જેવા છો, માટે ખુશીથી પૃથ્વીપર રાજ્ય કરો, દીક્ષા લ્યો નહિ' એમ રામે કહ્યું તો પણ એ મહામાનવાળા અતિવીર્યે તત્કાળ દીક્ષા લીધી તેના પુત્ર વિજયરથે **રતિમાળા** નામની પોતાની બેન લક્ષ્મણને આપી લક્ષ્મણે તેને ગ્રહણ કરી ત્યાંથી રામ સૈન્યસહિત વિજય-પુર ગયા અને વિજયરથ ભરતની સેવા કરવાને અયોધ્યા ગયો ગૌરવતાના ગિરિરૂપ ભરતે તે વૃત્તાંત જાણી, આવેલા વિજયરથનો સત્કાર કર્યો **સત્પુરૂષો ભક્તવત્સલ હોય છે** પછી વિજયે રતિમાળાથી નાની **વિજયસુન્દરી** નામની એક પોતાની સારભૂત બેન હતી તે ભરતને આપી તે સમયે અતિવીર્ય મુનિ વિહાર કરતા કરતા ત્યાં પધાર્યા ભરતરાજાએ અનેક રાજાઓ સાથે સામા જઇ વંદના કરીને ખમાવ્યા પછી ભરતે પ્રસન્ન થઈને વિદાય કરેલો વિજયરથ આનંદથી નંદ્યાવર્તપુરે ગયો

અહીં રામચંદ્ર મહીધર રાજાની આજ્ઞા લઇને જવાને તૈયાર થયા, તે વખતે સાથે જવાની ઇચ્છાવાળા લક્ષ્મણે પણ વનમાળાની રજા માગી વનમાળા અશ્રુપૂર્ણ નયન કરીને બોલી કે— "હે પ્રાણેશ ! તે વખતે મારા પ્રાણની રક્ષા શામાટે કરી ? જો હું તે વખતે મૃત્યુ પામી હોત તો મારૂં સુખમૃત્યુ થાત, કેમકે તમારા વિરહનું આ અસહ્ય દુઃખ મારે સહન કરવું પડત નહિ હે નાથ ! હમણાં જ મને પરણીને તમે મને સાથે લ્યો, નહિ તો તમારા વિયોગનું છળ પામીને યમરાજ મને લઈ જશે." ત્યારે લક્ષ્મણ બોલ્યા કે—"હે મનસ્વિની ! હમણાં હું મારા વડીલ બંધુ રામની સેવા કરવામાં તત્પર છું, તેથી તમે સાથે આવીને મારી ભ્રાતૃસેવામાં વિઘ્નકારી થાઓ નહિ હે વરવર્ણિની ! મારા જ્યેષ્ઠ બંધુને ઇચ્છિત સ્થાને પહોંચાડીને તરત જ તારી પાસે આવી તને લઈ જઇશ, કેમકે તારો નિવાસ મારા હૃદયમાં છે હે માનીનિ ! ફરી વાર અહીં આવવાની પ્રતીતિને માટે તારે જો ઘોર શપથ આપવા હોય તો તેવા શપથ લેવાને હું તૈયાર છું' પછી વનમાળાની ઇચ્છાથી લક્ષ્મણે 'જો હું ફરીવાર અહીં ન આવું તો મને રાત્રિભોજનનું પાપ લાગે' એવા શપથ (સોગન) લીધા.

પછી રાત્રિના શેષ ભાગે રામ સીતા અને લક્ષ્મણસહિત ત્યાંથી આગળ ચાલ્યા. અનુક્રમે કેટલાક વનો ઉલ્લંઘન કરીને ક્ષેમાંજલિ નામે નગરીની પાસે આવ્યા. બહારના ઉદ્યાનમાં લક્ષ્મણે આણેલાં અને સીતાએ સુધારેલા વનફળ વિગેરેનો રામે આહાર કર્યો. પછી રામની આજ્ઞા લઇને લક્ષ્મણે તે નગરીમાં પ્રવેશ કર્યો. ત્યાં ઉંચે સ્વરે થતી એક ઉદ્‌ઘોષણા તેના સાંભળવામાં આવી કે—'જે પુરૂષ આ નગરીના રાજાની શક્તિનો પ્રહાર સહન કરશે તેને રાજા પોતાની કન્યા પરણાવશે. તે સાંભળી લક્ષ્મણે આવી ઉદ્‌ઘોષણા કરાવવાના હેતુ વિષે એક પુરૂષને પૂછ્યું એટલે તેણે કહ્યું કે—'અહીં શત્રુદમન નામે એક પરાક્રમી રાજા છે તેને કનકાદેવી નામે રાણીની કુક્ષીથી ઉત્પન્ન થયેલી જિતપદ્મા નામે એક કન્યા છે તે કમળલોચના બાળા લક્ષ્મીનું સ્થાન છે તેના વરના બળની પરીક્ષા કરવા માટે રાજાએ આવો આરંભ કરેલો છે, પરંતુ તેનો વર મળતા નથી તેથી દરરોજ ઉદ્‌ઘોષણા થયા કરે છે' આ પ્રમાણે તે પુરૂષપાસેથી હકીકત સાંભળીને લક્ષ્મણ તે રાજાની સભામાં ગયા. રાજાએ પૂછ્યું કે-'તમે ક્યાં રહો છો? અને ક્યાંથી આવો છો?' લક્ષ્મણ બોલ્યા કે—'હું ભરતરાજાનો દૂત છું કોઇ કાર્યને અર્થે અહીંથી જતો હતો પણ તમારી કન્યાસબંધી ખબર સાંભળી તેને પરણવાને માટે હું આવ્યો છું' રાજાએ પૂછ્યું કે-'તમે મારી શક્તિનો પ્રહાર સહન કરશો?' લક્ષ્મણ બોલ્યા-'એક પ્રહાર તો શું પણ પાંચ પ્રહાર સહન કરીશ' તે સમયે જિતપદ્મા રાજકન્યા ત્યાં આવી. તે લક્ષ્મણને જોતાંવેંત જ કામાતુર થઇ ગઇ તેથી તેનાપર અનુરાગી થઇને રાજાને વારવા લાગી, તથાપિ રાજાએ પાંચ દુઃસહ શક્તિઓના પ્રહાર લક્ષ્મણની ઉપર કર્યા. લક્ષ્મણે બે પ્રહાર હાથ ઉપર, બે કાખમાં અને એક દાંત ઉપર-એમ પાંચ શક્તિપ્રહાર જિતપદ્માના મનની સાથે ગ્રહણ કર્યા એટલે જિતપદ્માએ તરત જ લક્ષ્મણના કંઠમાં સ્વયંવરમાળા નાંખી રાજાએ પણ કહ્યું કે-'આ કન્યાને ગ્રહણ કરો. લક્ષ્મણ બોલ્યા કે- મારા મોટાભાઈ રામભદ્ર બહાર ઉદ્યાનમાં છે તેથી હું સર્વદા પરતંત્ર છું રાજા શત્રુદમને તેઓ બંને રામ અને લક્ષ્મણ છે એમ જાણી રામની પાસે જઇને તેમને નમસ્કાર કર્યો અને પોતાને ઘેર તેડી લાવ્યો. પછી ત્યાં તેમની મોટી ધામધૂમથી પૂજા કરી "એક સામાન્ય અતિથિ પણ પૂજવા યોગ્ય છે, તો પછી ઉત્તમ પુરૂષની તો વાત જ શી કરવી? તેમનો સત્કાર ગ્રહણ કરી રામ ત્યાંથી ચાલ્યા, તે વખતે સૌમિત્રિએ (લક્ષ્મણે) કહ્યું-"જ્યારે હું પાછો વળીશ ત્યારે તમારી પુત્રીની સાથે પરણીશ."

ત્યાંથી રાત્રિના પ્રાંત ભાગે નીકળેલા રામ થોડા કાળે વંશશૈલ નામના ગિરિના તટ ઉપર રહેલા વંશસ્થળ નામના નગરપાસે આવી પહોંચ્યા. ત્યાં રાજાને અને સર્વ લોકોને તેમણે ભયભીત સ્થિતિમાં જોયા, તેથી રામે એક પુરૂષને તેમના ભયનું કારણ પૂછ્યું તે પુરૂષે કહ્યું કે-'અહીંયા ત્રણ દિવસથી રાત્રે આ પર્વતપર ભયંકર ધ્વનિ થાય છે તે ભયથી સર્વ જન બીને ક્યાંઇ જતાને રાત્રિ નિર્ગમન કરે છે અને પ્રાત:કાળે પાછા અહીં આવે છે એવી રીતે નિત્ય લોકોની મહાદુ:ખદાયી સ્થિતિ વર્તે છે તે સાંભળી લક્ષ્મણની પ્રેરણાથી અને કૌતુકથી રામ તે ગિરિપર ચડ્યા. ત્યાં બે મુનિ કાયોત્સર્ગે રહેલા તેમના જોવામાં આવ્યા. રામ, લક્ષ્મણ અને સીતાએ તેમને ભક્તિથી વંદના કરી

પછી તેમના આગળ રામે ગોકર્ણ યક્ષે આપેલી વીણા વગાડવા માડી, લક્ષ્મણે ગ્રામ અને રાગથી મનોહર એવુ ગાયન કર્યું અને સીતાદેવીએ અંગહારથી વિચિત્ર નૃત્ય કર્યું તે સમયે સૂર્ય અસ્ત પામ્યો અને રાત્રિ વૃદ્ધિ પામી તેવામા અનેક વેતાળોને વિકુર્વીને **અનલપ્રભ** નામે એક દેવ ત્યા આવ્યો, અને પોતે પણ વેતાળનુ રૂપ લઇ અટ્ટહાસ્ય કરતો અને આકાશને ફોડી નાખે તેવા શબ્દ કરતો તે દુરાશય તે બને મહર્ષિઓને ઉપદ્રવ કરવા લાગ્યો તત્કાળ રામ-લક્ષ્મણ બને સીતાને મુનિપાસે મૂકીને કાળરૂપ થઇ તે વેતાળને મારવાને ઉદ્યત થયા તે જ વખતે તેમના તેજના પ્રસારને સહન કરવાને અસમર્થ થઇ તે દેવ ત્યાથી પોતાને સ્થાનકે ચાલ્યો ગયો અને બન્ને મુનિને કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયુ તરત જ દેવતાઓએ આવી તેમના કેવળજ્ઞાનનો મહોત્સવ કર્યો પછી રામે બને મુનિને વદના કરીને ઉપસર્ગ થવાનુ કારણ પૂછયુ એટલે **કુળભૂષણ** નામના મુનિ બોલ્યા—" પદ્મિની નામની નગરીમા **વિજયપર્વત** રાજા હતો, તેને **અમૃતસ્વર** નામે એક દૂત હતો. તેને **ઉપયોગા** નામની પત્નીથી **ઉદિત** અને **મુદિત** નામે બે પુત્રો થયા હતા અમૃતસ્વર દૂતને **વસુભૂતિ** નામે એક બ્રાહ્મણ મિત્ર હતો તેની ઉપર ઉપયોગા આસક્ત થવાથી તે પોતાના પતિ અમૃતસ્વરને મારી નાખવાને ઇચ્છતી હતી એક વખતે રાજાની આજ્ઞાથી અમૃતસ્વરને વિદેશ જવુ પડયુ તેની સાથે વસુભૂતિ પણ ગયો અને માર્ગમા કોઇ છળ કરીને તેણે અમૃતસ્વરને મારી નાખ્યો વસુભૂતિ પાછો નગરીમા આવી લોકોને કહેવા લાગ્યો કે–' અમૃતસ્વરે કોઇ કાર્યને માટે મને પાછો વાળ્યો છે ' પછી તેણે ઉપયોગાને કહ્યુ કે–' આપણા સભોગમા વિઘ્ન કરનાર અમૃતસ્વરને મે માર્ગમા છળથી મારી નાખ્યો છે ' ઉપયોગા બોલી કે–' એ કામ તમે સારૂ કર્યું હવે આ પુત્રોને પણ મારી નાખો પછી આપણે નિર્મક્ષિકપણું[1] થશે ' વસુભૂતિએ તેમ કરવુ કબૂલ કર્યું દૈવયોગે તેમનો આ વિચાર વસુભૂતિની સ્રાએ સાભળ્યો, તેથી ઇર્ષ્યાને લીધે તેણે એ વૃત્તાત અમૃતસ્વરના પુત્ર મુદિત અને ઉદિતને જણાવ્યો તત્કાળ ઉદિતે ક્રોધથી **વસુભૂતિને** મારી નાખ્યો ત્યાથી મૃત્યુ પામી વસુભૂતિ નલપલ્લીમા મ્લેચ્છપણે ઉત્પન્ન થયો

એક વખતે **મતિવર્દ્ધન** નામના મુનિની પાસેથી ધર્મ સાભળીને રાજાએ દીક્ષા લીધી, તે સાથે મુદિત અને ઉદિતે પણ દીક્ષા લીધી અન્યદા ઉદિત અને મુદિત મુનિ સમેતશિખર ઉપરના ચૈત્યોને વદના કરવાને માટે જતા માર્ગમા ભૂલા પડવાથી પેલી નલપલ્લીમા આવી ચડ્યા ત્યા વસુભૂતિનો જીવ જે મ્લેચ્છ થયો હતો તેણે તે બને મુનિઓને જોયા, તેથી તત્કાળ પૂર્વભવના વૈરને લીધે તે તેમને મારવાને દોડ્યો તેને મ્લેચ્છરાજાએ અટકાવ્યો, કારણ કે તે મ્લેચ્છપતિ પૂર્વભવમા પક્ષી હતો અને આ ઉદિત અને મુદિત બન્ને ખેડુત હતા તે વખતે તેમણે તે પક્ષીને કોઇ શિકારી પાસેથી છોડાવ્યો હતો, તેથી તે મ્લેચ્છપતિએ અહી તેમની રક્ષા કરી પછી તે મુનિઓએ સમેતગિરિપર જઇને ત્યાના ચૈત્યોને વદના કરી અને ચીરકાળ પૃથ્વીપર વિહાર કર્યો પ્રાતે અનશન કરી મૃત્યુ પામીને તે બને મુનિ મહાશુક્ર દેવલોકમા **સુદર** અને **સુકેશ** નામે મહર્દ્ધિક દેવતા થયા વસુભૂતિનો જીવ જે મ્લેચ્છ હતો તે અનેક ભવભ્રમણ કરી કોઇક પુણ્યયોગે

---

[1] વચ્ચે અડચણ કરનાર રહિતપણુ

મનુષ્યભવ પામ્યો. તે ભવમા તે તાપસ થયો. ત્યાથી મૃત્યુ પામીને તે જ્યોતિષ્ક દેવતામા ધૂમકેતુ નામે મિથ્યાદ્રષ્ટિ દુષ્ટ દેવ થયો. ઉદિત અને મુદિતના જીવ મહાશુક્ર દેવલોકમાંથી ચ્યવી આ ભરતક્ષેત્રમાં રિષ્ટપુર નામના મોટા નગરમા પ્રિયવદ નામના રાજાની પદ્માવતી સ્રીના ઉદરથી રત્નરથ અને ચિત્રરથ નામના બે વિખ્યાત પુત્રો થયા. ધૂમકેતુ પણ જ્યોતિષીમાથી ચ્યવી તે જ રાજાની કનકાભા નામની દેવીના ઉદરથી અનુદ્ધર નામે પુત્ર થયો તે પોતાના સાપત્ન્યબંધુ રત્નરથ અને ચિત્રરથની ઉપર મત્સર રાખવા લાગ્યો, પણ તેઓ તેની પર મત્સર રાખતા નહિ. રત્નરથને રાજ્યપદ અને ચિત્રરથને તથા અનુદ્ધરને યુવરાજપદ આપી પ્રિયવદ રાજાએ દીક્ષા લીધી અને માત્ર ૭ દિવસ વ્રત પાળી મૃત્યુ પામીને તે દેવતા થયા રાજ્યનુ પાલન કરતા રત્નરથને એક રાજાએ શ્રીપ્રભા નામની પોતાની કન્યા આપી. તે કન્યાને માટે પ્રથમ અનુદ્ધરે માગણી કરી હતી, તેથી તેને ક્રોધ ચડ્યો એટલે યુવરાજપણુ છોડી દઇને તે રત્નરથની ભૂમિને લુટવા લાગ્યો. રત્નરથે તેને રણભૂમિમા હરાવીને પકડી લીધો. પછી તેની ઘણી હેરાનગતિ કરીને છેવટે તેને છોડી મૂક્યો, એટલે તે તાપસ થયો. તાપસપણામા સ્રીના સંગથી પોતાના કરેલા તપને તેણે નિષ્ફળ કરી દીધુ ત્યાથી મૃત્યુ પામી ઘણુ ભવભ્રમણ કરી ચિરકાળે પાછો તે મનુષ્ય થયો. ફરીવાર તે ભવમા પણ તાપસ થઇને તેણે અજ્ઞાન તપ કર્યું તે ભવમાં મૃત્યુ પામીને તે અમને ઉપસર્ગ કરનાર આ અનલપ્રભ નામે જ્યોતિષી દેવતા થયો છે પેલા ચિત્રરથે અને રત્નરથે અનુક્રમે દીક્ષા લીધી અને કાળ કરીને અચ્યુતકલ્પમા અતિબલ અને મહાબલ નામે બે મહર્દ્ધિક દેવતા થયા. ત્યાથી ચ્યવીને તેઓ સિદ્ધાર્થપુરના ક્ષેમંકર રાજાની રાણી વિમલાદેવીની કુક્ષિમા અવતર્યા. અનુક્રમે તે વિમલાદેવીથી હુ કુલભૂષણ અને આ દેશભૂષણ નામે બે પુત્ર થયા. રાજાએ ઘોષ નામના ઉપાધ્યાયને અભ્યાસ માટે અમોને અર્પણ કર્યા. અમે બાર વર્ષસુધી ત્યા રહીને સર્વ કળાનો અભ્યાસ કર્યો. તેરમે વર્ષે ઘોષ ઉપાધ્યાયની સાથે અમે રાજાની પાસે આવ્યા. માર્ગમા રાજમંદિરના ગોખમા બેઠેલી એક કન્યા અમારા જોવામાં આવી. તેને જોઇને તત્કાળ અમે તેની ઉપર અનુરાગી થયા; તેથી મનમા તેના વિષે જ ચિંતા થવા લાગી. પછી અમે રાજાની પાસે આવીને બધી કળા બતાવી. રાજાએ ઉપાધ્યાયને પૂજા કરીને વિદાય કર્યા. અમે રાજાની આજ્ઞાથી અમારી માતાની પાસે આવ્યા. ત્યા તેની પાસે બેઠેલી કન્યા ફરી અમારા જોવામાં આવી. માતાએ કહ્યું કે–' હે વત્સો ! આ કનકપ્રભા નામે તમારી બેન છે તમે ઘોષ ઉપાધ્યાયને ઘેર રહેતા હતા તે અરસામા આ કન્યા જન્મી છે, તેથી તમે તેને ઓળખી શકતા નથી.' તે સાંભળી અમે [illegible] પામી ગયા અને અજ્ઞાનપણાથી જે તેની ઇચ્છા કરેલી તેથી [illegible] વૈરાગ્ય પામીને અમે ગુરુની પાસે [illegible] દીક્ષા ગ્રહણ કરી લીધી. તીવ્ર તપસ્યા કરતા [illegible] નિઃસ્પૃહ થઇને કાયોત્સર્ગ [illegible] મહાગિરિ ઉપર આવ્યા અને અમો [illegible] મૃત્યુ પામીને મહાલોચન નામે [illegible] અમારા વિયોગથી [illegible] ઉપસર્ગને જાણીને પૂર્વ જન્મના [illegible] પ્રેરણાથી [illegible] તમારા જોવામા આવ્યા. રામ, [illegible] અહીં [illegible] છે.

અન્યદા પૂર્વોક્ત અનલપ્રભ દેવ કૌતુકથી કેટલાક દેવતાઓની સાથે કેવલજ્ઞાની અનંતવીર્ય મહામુનિપાસે આવ્યો. દેશના પૂર્ણ થયા પછી કોઇ શિષ્યે અનંતવીર્ય મુનિને પૂછ્યું કે–' હે સ્વામી ! મુનિસુવ્રત પ્રભુના તીર્થમાં તમારી પછવાડે કેવળજ્ઞાની કોણ થશે ?' કેવળી બોલ્યા કે–' મારા નિર્વાણ પછી કુલભૂષણ અને દેશભૂષણ નામના બે ભાઇઓ કેવલજ્ઞાની થશે ' તે સાભળી અનલપ્રભ દેવ પોતાને સ્થાનકે ગયો. અન્યદા તેણે વિભગજ્ઞાનવડે અમને અહીં કાયોત્સર્ગે રહેલા જાણ્યા, તેથી મિથ્યાત્વપણાને લીધે અનંતવીર્ય મુનિનું વચન અન્યથા કરવાને અને અમારી સાથેનું પૂર્વજન્મનું વૈર વાળવાને તે અહીં આવીને અમને દારૂણ ઉપદ્રવ કરવા લાગ્યો. તેને ઉપદ્રવ કરતા ચાર દિવસ થયા. આજે તમે અહી આવ્યા એટલે તમારા ભયથી તે નાસી ગયો છે અને કર્મના ક્ષયથી અમને કેવલજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયું છે એ દેવ ઉપસર્ગમા તત્પર છતા પણ અમને તો કર્મક્ષયમા સહાયકારી થયો છે " તે વખતે ત્યા બેઠેલો ગરૂડપતિ મહાલોચન દેવ બોલ્યો કે–' હે રામ ! તમે અહી આવ્યા તે બહુ સારૂ કર્યું હવે તમારા ઉપકારનો બદલો હુ કેવી રીતે વાળુ ?' રામે કહ્યુ–' અમારે કાંઈ પણ ઈચ્છા નથી ' એટલે ' હુ કોઇ રીતે તમારી ઉપર ઉપકાર કરીશ ' એમ કહીને મહાલોચન દેવ અંતર્ધાન થઈ ગયો.

આ ખબર સાભળીને વંશસ્થલનો **સુરપ્રભ** નામે રાજા પણ ત્યા આવ્યો અને તેણે રામને નમસ્કાર કરીને તેમની ઉચ્ચ પ્રકારે પૂજા કરી રામની આજ્ઞાથી તે પર્વતપર તેણે અર્હંતપ્રભુના ચૈત્યો કરાવ્યા અને ત્યારથી એ પર્વત રામના નામથી **રામગિરિ** એવા નામે પ્રસિદ્ધ થયો પછી રામચંદ્ર સુરપ્રભ રાજાની આજ્ઞા લઇને ત્યાંથી ચાલ્યા આગળ ચાલતા રામે નિર્ભય થઈને મહાપ્રચંડ એવા દંડકારણ્યમા પ્રવેશ કર્યો ત્યાં એક મોટા પર્વતના ગુહાગૃહમા નિવાસ કરીને તે પોતાના ઘરની જેમ સ્વસ્થપણે રહ્યા એક દિવસ ભોજનસમયે **ત્રિગુપ્ત** અને **સુગુપ્ત** નામે બે ચારણમુનિ આકાશમાર્ગે ત્યા આવ્યા. તેઓ બે માસના ઉપવાસી હતા અને પારણાને માટે આવ્યા હતા તેમને રામ, સીતા અને લક્ષ્મણે ભક્તિપૂર્વક વદના કરી પછી સીતાએ પ્રાસુક અન્નપાનથી તે મુનિઓને પ્રતિલાભ્યા તે વખતે દેવતાઓએ ત્યા રત્નની તથા સુગંધી જળની વૃષ્ટિ કરી તે સમયે કંબૂદ્વીપના વિદ્યાધરોનો રાજા રત્નજટી અને બે દેવતાઓ ત્યા આવ્યા તેમણે પ્રસન્ન થઇને રામને અશ્વસહિત રથ આપ્યો સુગંધી જળની વૃષ્ટિના ગંધથી ગીધ જાતિનો કોઈ રોગી પક્ષી જે ત્યા રહેતો હતો તે વૃક્ષ ઉપરથી ઉતરીને નીચે આવ્યો મુનિનું દર્શન થતા જ તેને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન થયુ, તેથી મૂર્ચ્છા પામીને તે પૃથ્વીઉપર પડી ગયો સીતાએ તેનીપર જળસિંચન કર્યું, એટલે થોડીવારે સંજ્ઞા મેળવીને તે મુનિઓના ચરણમા પડ્યો એટલે તે મુનિને પ્રાપ્ત થયેલી સ્પર્શૌષધિલબ્ધિના પ્રભાવથી મુનિચરણના સ્પર્શવડે તે તત્કાળ નિરોગી થઇ ગયો તેની પાખ સોના જેવી થઈ ગઇ, ચાચ પરવાળાનો ભ્રમ કરાવવા લાગી, ચરણ પદ્મરાગમણિ જેવા થયા અને આખુ શરીર અનેક પ્રકારના રત્નની પ્રભાવાળુ થયુ તેના મસ્તક ઉપર રત્નાકુરની શ્રેણી સમાન જટા દેખાવા લાગી, તેથી તે પક્ષીનુ **જટાયુ** એવુ નામ ત્યારથી પ્રસિદ્ધ થયુ

તે વખતે રામે તે મુનિને પૂછ્યુ કે–' ગીધ પક્ષી માસભક્ષણ કરનાર અને માઠી

બુદ્ધિવાળા કેમ છે, છતા આ ગીધપક્ષી તમારા ચરણમાં આવીને શાંત કેમ થઇ ગયો ? વળી હે ભદંત ! આ પક્ષી પ્રથમ અત્યંત વિરૂપ હતો તે ક્ષણવારમા આવો સુવર્ણ રત્નની કાંતિવાળો કેમ થઇ ગયો ?' સુગુપ્ત મુનિ બોલ્યા કે–' અહીં પૂર્વે કુંભકારકટ નામે એક નગર હતું, ત્યાં દંડક નામે આ પક્ષી રાજા હતો. તે સમયમા શ્રાવસ્તી નગરીમાં જિતશત્રુ નામે રાજા હતો તેને ધારણી નામે પત્ની, સ્કંદક નામે પુત્ર અને પુરંદરયશા નામે એક પુત્રી હતી. તે પુત્રીને કુંભકારકટ નગરનો પતિ દંડક રાજા પરણ્યો હતો. એક વખતે દંડક રાજાએ કોઇ કાર્યને માટે જિતશત્રુ રાજાની પાસે પાલક નામના એક બ્રાહ્મણ જાતિના દૂતને મોકલ્યો. પાલક ત્યા આવ્યો તે વખતે જિતશત્રુ રાજા જૈનધર્મની ગોષ્ઠીમાં તત્પર હતો; તેથી તે દુષ્ટ બુદ્ધિવાળો પાલક જૈનધર્મને દૂષિત કરવા લાગ્યો. તે સમયે એ દુરાશય અને મિથ્યાદષ્ટી પાલકને સ્કંદકકુમારે સભ્યસવાદપૂર્વક યુક્તિવડે નિરૂત્તર કરી દીધો; એટલે સભ્ય જનોએ તેનું બહુ ઉપહાસ્ય કર્યું તેથી પાલકને સ્કંદકઉપર અત્યંત ક્રોધ ચડયો. અન્યદા રાજાએ વિદાય કરવાથી તે કુંભકારકટ નગરે ગયો.

અનુક્રમે સ્કંદકે વિરક્ત થઇ પાચ સો રાજપુત્રોની સાથે મુનિસુવ્રત પ્રભુની પાસે દીક્ષા લીધી. એકદા તેમણે પુરંદરયશાને તથા તેના પરિવારને બોધ આપવાને માટે કુંભ કારકટ નગરે જવા સારૂ પ્રભુની આજ્ઞા માગી. પ્રભુ બોલ્યા–' ત્યાં જવાથી પરિવારસહિત તમને મરણાંત ઉપસર્ગ થશે. ' સ્કંદક મુનિએ ફરીવાર મુનિસુવ્રત સ્વામીને પૂછ્યુ–' હે ભગવન્ ! અમે તેમા આરાધક થઇશું કે નહીં ? પ્રભુ બોલ્યા–' તમારા વિના સર્વે આરાધક થશે. સ્કંદકે કહ્યું કે–' તો મારે બધું પૂર્ણ થયુ એમ હુ માનીશ. ' આ પ્રમાણે કહી સ્કંદક મુનિએ પરિવારસાથે ત્યાથી વિહાર કર્યો. પાચ સો મુનિઓની સાથે વિહાર કરતાં કરતા સ્કંદકાચાર્ય અનુક્રમે કુંભકારકટ નગરસમીપે આવ્યા. તેને દૂરથી જોતાં જ ક્રૂર પાલકે પોતાના પૂર્વ પરાભવનુ સ્મરણ કરીને તત્કાળ સાધુને ઉપયોગી એવાં ઉદ્યાનોમાં જમિન પૃથ્વીમાં શસ્ત્રો દાટ્યા. તેમાના એક ઉદ્યાનમા સ્કંદકાચાર્ય સમવસર્યા દંડક રાજા પરિવાર સહિત તેમને વાંદવાને આવ્યો. સ્કંદકાચાર્યે દેશના આપી. તે સાંભળી ઘણા લોકો હર્ષ પામ્યા દેશનાને અંતે હર્ષિત થયેલો દંડક રાજા ઘરે આવ્યો.

તે અવસરે પેલા દુષ્ટ પાલકે એકાંતમાં લઇ જઇને રાજાને કહ્યુ કે– આ સ્કંદક મુનિ બગભક્ત તેમજ પાખંડી છે એ મહાશઠ મુનિ હજાર હજાર યોદ્ધાઓની સાથે યુદ્ધ કરી શકે તેવાં સહસ્રયોદ્ધી મુનિવેષધારી પ પુરૂષોને સાથે લઇ તેનાવડે તમને મારીને તમારૂ રાજ્ય લેવા માટે અહીં આવેલ છે આ ઉદ્યાનમા એ મુનિવેષધારી સુભટોએ પોતપોતાના સ્થાનમાં ગુપ્ત રીતે શસ્ત્રો દાટેલાં છે, તે આપ જાતે જોઇને ખાત્રી કરો. રાજાએ પાલકના કહેવા ઉપરથી મુનિઓના સ્થાન નીચે ખોદાવ્યું એટલે ત્યા વિવિધ જાતિના શસ્ત્રોને દાટેલાં જોયા, તેથી તે ઘણો ખેદ પામ્યો. પછી દંડકે વિચાર ક્યાવગર પાલકને આજ્ઞા કરી કે–' હે મંત્રી ! તમે આ બહુ સારૂ જાણી લીધુ કેમકે હુ તો તમારાથી જ નેત્રવાળો છુ હવે આ દુર્મતિ સ્કંદકને જે યોગ્ય શિક્ષા હોય તે તમે કરો, કારણ કે તમે તે જાણો છો. હે મહામતિ ! હવે ફરી વાર મને તે વિષે પૂછવું જ નહિ. "

આ પ્રમાણે આજ્ઞા મળતા જ પાલકે શીઘ્ર જઇને મનુષ્યને પીલવાનું એક યત્ર કરાવ્યુ અને તે ઉદ્યાનમા લાવીને તેમા સ્કદકની આગળ એક પછી એક સાધુને પીલવા માડ્યા દરેક મુનિને પીલાતી વખતે સ્કદકાચાર્યે દેશનાપૂર્વક સમ્યક્ પ્રકારે આરાધના કરાવી જ્યારે સર્વ પરિવારમા છેલ્લા રહેલા એક બાળમુનિને યત્રની પાસે લાવવામા આવ્યા ત્યારે સ્કદકાચાર્યને બહુ કરૂણા આવવાથી પાલકને કહ્યુ કે–" પ્રથમ મને પીલ આ મારૂ વચન માન્ય કર કે જેથી એ બાળમુનિને પીલાતા હુ ન જોઉં " તે બાળમુનિને પીડા કરવાથી સ્કદક વધારે પીડાશે એમ જાણી પાલકે તેમને પીડા કરવાને માટે જ તેમનુ વચન ન માનતા પ્રથમ તેમની નજરે તે બાળમુનિને પીલી નાખ્યા સર્વ મુનિઓ કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરીને અવ્યય (મોક્ષ) પદને પામ્યા સ્કદક મુનિએ અતિમ પચ્ચખ્ખાણ લઇ એવુ નિયાણુ કર્યુ કે–' જો આ તપસ્યાનુ કાઇ પણ ફળ હોય તો હુ આ દડક તથા પાલક અને તેના કુળ અને દેશનો નાશ કરનારો થાઉં ' આવુ નિયાણુ બાધતા એ સ્કદકાચાર્યને પાલકે પીલી નાખ્યા ત્યાંથી કાળ કરીને તેમનો ક્ષય કરવાને માટે તે કાલાગ્નિની જેમ વહ્નિકુમારનિકાયમા દેવતા થયા.

પુરદરયશાએ આપેલુ રત્નકબલના તતુથી બનાવેલુ સ્કદકાચાર્યનુ રજોહરણ કે જે રૂધિરથી વ્યાપ્ત થયેલુ હતુ તેને એક પક્ષિણી હરી ગઇ તેને ભુજાદડ ધારીને યત્નથી ગ્રહણ કર્યુ હતુ પરતુ દૈવયોગે તે છટકી જવાથી રાણી પુરદરયશાની આગળ જ પડ્યું તે જોઇને તેની તપાસ કરતા પોતાના મહર્ષિભાઈનું યત્રમા પીલાવાથી થયેલુ મરણ તેના જાણવામાં આવ્યુ તેથી ' અરે પાપી ! તે આ શુ અઘોર પાપ કર્યુ ?' એમ તે પોતાના પતિ દંડકરાજા-ઉપર આક્રોશ કરવા લાગી તે જ વખતે તે શોકમગ્ન પુરદરયશાને ઉપાડીને શાસનદેવીએ મુનિસુવ્રત પ્રભુની પાસે મૂકી ત્યાં તેણે તરત જ તેમની પાસે દીક્ષા લીધી અગ્નિકુમાર થયેલા સ્કદકના જીવે અવધિજ્ઞાનથી પોતાના પૂર્વજન્મનો વૃત્તાત જાણી પાલક અને નગરજનોસહિત દડકરાજાને ભસ્મ કરી દીધો ત્યારથી આ દારૂણ અને ઉજ્જડ એવું દડકારણ્ય થયેલુ છે અને તે દડકના નામથી જ પૃથ્વીમાં પ્રખ્યાત છે

દડકરાજા સસારના કારણરૂપ અનેક યોનિઓમાં પરિભ્રમણ કરી પોતાના પાપકર્મથી આ ગીધ જાતિનો મહારોગી પક્ષી થયો છે અમારા દર્શનથી તેને જાતિસ્મરણજ્ઞાન થયું અને અમને પ્રાપ્ત થયેલી સ્પર્શૌષધિલબ્ધિના પ્રભાવથી તેના બધા રોગો ક્ષય પામી ગયા. આ પ્રમાણેનું પોતાના પૂર્વભવનુ વૃત્તાત સાભળીને પક્ષી ફરીવાર પણ ઘણો ખુશી થઇને મુનિના ચરણમા પડ્યો અને ધર્મ સાભળીને તેણે શ્રાવકપણુ સ્વીકાર્યુ મહામુનિએ તેની ઇચ્છા જાણીને તેને જીવઘાત, માસાહાર અને રાત્રિભોજનના પચ્ચખ્ખાણુ કરાવ્યા. પછી મુનિએ રામચદ્રને કહ્યુ કે–'આ પક્ષી તમારો સહધર્મી છે અને સાધર્મી બધુઓપર વાત્સલ્ય કરવુ તે કલ્યાણકારી છે, એમ જિનેશ્વર ભગવતે કહેલુ છે ' આવા મુનિવચન સાભળીને 'હા, એ મારો પરમબધુ છે ' એમ કહી રામે મુનિને વદના કરી એટલે તે બને મુનિ આકાશમાર્ગે ઉડીને બીજે ઠેકાણે ચાલ્યા ગયા રામ, લક્ષ્મણ અને જાનકી તે જટાયુ પક્ષીને સાથે રાખી દિવ્ય રથમા બેસીને ક્રીડા માટે અન્ય સ્થાનકે વિચરવા લાગ્યા

એ અરસામા પાતાળલંકામા ખર અને ચંદ્રણખાના શંબૂક અને સુંદ નામે બે પુત્રો યૌવનવયને પ્રાપ્ત થયા. એક વખતે માતાપિતાએ વાર્યા છતા પણ શંબૂક સૂર્યહાસ ખડ્ગને સાધવા માટે દંડકારણ્યમા આવ્યો ત્યા ક્રૌચરવા નદીને તીરે એક વંશગહ્વરમા તે રહ્યો. તે વખતે તે બોલ્યો કે–'અહીં રહેતા જે મને વારશે તેને હું મારી નાંખીશ.' પછી એક વાર એકાંતે જમનાર, વિશુદ્ધાત્મા, બ્રહ્મચારી અને જિતેંદ્રિય એવો તે એક વડની શાખા સાથે પોતાના બન્ને પગ બાધી અધોમુખી થઇને સૂર્યહાસ ખડ્ગને સાધનારી વિદ્યાનો જાપ કરવા લાગ્યો. એ વિદ્યા બાર વર્ષ અને સાત દિવસ સાધવાથી સિદ્ધ થાય છે એવી રીતે વાગોળની જેમ ઉંધે મસ્તક રહેતા તેને બાર વર્ષ ને ચાર દિવસ વીતી ગયા, એટલે તેને સાધ્ય થવાની ઇચ્છાએ મ્યાનમા રહેલું સૂર્યહાસ ખડ્ગ આકાશમાં તેજ અને સુગંધ ફેલાવતું સતુ તે વંશગહ્વરની પાસે આવ્યુ તે સમયે ક્રીડાથી આમતેમ ફરતા લક્ષ્મણ ત્યા અચાનક આવી ચડ્યા, એટલે સૂર્યના કિરણોના સમૂહ જેવું સૂર્યહાસ ખડ્ગ તેમના જોવામાં આવ્યુ લક્ષ્મણે તે ખડ્ગ હાથમા લીધુ અને તરત જ તેને મ્યાનમાથી બહાર ખેચ્યુ; કારણ કે "અપૂર્વ શસ્ત્ર જોવાથી ક્ષત્રિયોને કુતૂહળ થાય છે' પછી 'તે કેવું તીક્ષ્ણ છે?' એવી પરીક્ષા કરવાને માટે લક્ષ્મણે તેનાવડે સમીપ રહેલા વંશજાળને કમળના નાળવાની જેમ છેદી નાખ્યું, તેથી વંશજાળમા રહેલા શંબૂકનું મસ્તકકમળ કપાઇ ગયુ અને તે લક્ષ્મણની આગળ આવીને પડયુ પછી લક્ષ્મણે તે વંશજાળમા પ્રવેશ કરીને જોયુ એટલે વડની શાખાસાથે લટકતુ ધડ પણ તેના જોવામા આવ્યુ તે વખતે 'અરે! આ કોઇ યુદ્ધ નહિ કરનાર અને શસ્ત્રવિનાના નિરપરાધી પુરૂષને મે મારી નાખ્યો. આવુ કૃત્ય કરનાર મને ધિક્કાર છે!' આ પ્રમાણે લક્ષ્મણ પોતાની નિંદા કરવા લાગ્યા. પછી એ સર્વ વૃત્તાંત તેણે રામપાસે આવીને કહ્યો અને તે ખડ્ગ બતાવ્યુ રામ ખડ્ગ જોઇ બોલ્યા કે- 'હે વીર! આ સૂર્યહાસ ખડ્ગ છે અને આના સાધનારને જ તમે મારી નાંખ્યો છે એનો કોઈ ઉત્તરસાધક પણ આટલામા જ હોવાનો સંભવ છે'

એ સમયે પાતાળલંકામા રાવણની બેન ચંદ્રણખાને વિચાર થયો કે–'આજે અવધિ પૂરી થઈ છે તેથી મારા પુત્રને સૂર્યહાસ ખડ્ગ જરૂર સિદ્ધ થશે, માટે ઉતાવળથી તેને માટે પૂજાના સામગ્રી અને અન્નપાન લઇને હું ત્યા જાઉં' એમ વિચારીને સત્વર હર્ષથી તે વંશગહ્વરપાસે આવી. ત્યા પોતાના પુત્રનું છુટા કેશવાળુ અને કુંડળ જેમાં લટકી રહેલાં છે એવું મસ્તક જોવામા આવ્યુ એટલે 'હા વત્સ શંબૂક! હા વત્સ શંબૂક!! તું ક્યાં ગયો?' એમ પોકાર કરીને રોવા લાગી. એટલામા જમીનપર પડેલી લક્ષ્મણના મનોહર પગલાની પંક્તિ તેના જોવામા આવી; તથી જેણે મારા પુત્રને મારી નાખ્યો છે તેના પગલાની આ પંક્તિ છે એવો નિશ્ચય કરીને ચંદ્રણખા તે પગલે પગલે વેગથી ચાલી. થોડે દૂર ચાલતાં એક વૃક્ષ નીચે સીતા અને લક્ષ્મણસાથે બેઠેલા નેત્રાભિરામ એવા રામચંદ્રને તેણે દીઠા. સુંદર રામને જોઇને ચંદ્રણખા તત્કાળ રતિવશ થઇ ગઈ અહો! મહા શોકમા પણ કામિનીઓને કેવો કામનો આવેશ થાય છે? પછી નાગકન્યા જેવું સુંદર કન્યાનુ રૂપ વિકુર્વી એ કામાતુર ચંદ્રણખા પ્રજ્વી ધ્રુજતી રામની પાસે આવી. તેને જોઇને રામચંદ્ર બોલ્યા કે–'હે ભદ્રે! યમરાજના સ્થાન જેવા આ દારૂણ દંડકારણ્યમા તું

એકાકી ક્યાંથી આવી ચડી? ' તે બોલી કે—' હું અવંતી રાજાની કન્યા છું રાત્રે મહેલમાં સુતી હતી ત્યાંથી રાત્રિમાં કોઈ ખેચર મારૂં હરણ કરીને આ અરણ્યમાં લઈ આવ્યો તેવામાં કોઈ બીજા વિદ્યાધરકુમારે તેને અહીં દીઠો, એટલે હાથમાં ખડ્ગ લઈને તે બોલ્યો કે—' અરે પાપી! હારલતાને ચિલ્લ પક્ષી લઈ જાય તેમ આ સ્ત્રીરત્નને હરીને તું ક્યાં જઈશ? હું તારો કાળ થઈને અહીં આવ્યો છું ' આવા તેના વચન સાભળીને મને હરી લાવનાર ખેચરે મને અહીં પડી મૂકી અને તે બન્નેએ ચિરકાળ ખડ્ગાખડ્ગી યુદ્ધ કર્યું પ્રાંતે ઉન્મત્ત હાથીઓની જેમ તે બન્ને મૃત્યુ પામી ગયા પછી ' હવે મારે ક્યાં જવું? ' એમ વિચારતી હું અહીંતહીં ભમ્યા કરૂં છું તેવામાં ઉજ્જડ જંગલમાં છાયાદાર વૃક્ષ મળી જાય તેમ તમે પુણ્યયોગે પ્રાપ્ત થયા છો હે સ્વામી! હું એક કુલીન કુમારિકા છું માટે તમે મારી સાથે વિવાહ કરો **મહાન્ પુરૂષની પાસે કરેલી યાચકોની પ્રાર્થના વૃથા થતી નથી.**" તેને જોતાં જ મહાબુદ્ધિમાન રામલક્ષ્મણ પરસ્પર પ્રફુલ્લ નેત્રે વિચારવા લાગ્યા કે—' આ કોઈ માયાવી સ્ત્રી છે અને નટની જેમ વેષ ધારણ કરી આ બધું કૂટ નાટક બતાવીને આપણને છેતરવા માગે છે પછી હાસ્ય જ્યોત્સ્નાના પૂરથી હોઠને વિકસિત કરતા રામ બોલ્યા કે—' હું તો સ્ત્રી-સહિત છું માટે સ્ત્રીરહિત એવા લક્ષ્મણને તું ભજ ' રામના આવા વચનોથી ચંદ્રણખાએ લક્ષ્મણપાસે જઈને તેની પ્રાર્થના કરી એટલે તે બોલ્યા કે—' તું પ્રથમ મારા પૂજ્ય બંધુ પાસે ગઈ એટલે તું પણ મારે પૂજ્ય થઈ, તેથી હવે તે વિષે મારી પાસે વાર્તા પણ કરવી નહિ '

આ પ્રમાણે પોતાની યાચનાના ખંડનથી અને પુત્રના વધથી તેને અત્યંત ક્રોધ ઉત્પન્ન થયો, તેથી તત્કાળ પાતાળલંકામાં જઈને પુત્રના મૃત્યુ વિષેનો બધો વૃત્તાંત પોતાના સ્વામી ખર વિદ્યાધર વિગેરેને કહ્યો એટલે તંત્કાળ પર્વતને ઉપદ્રવ કરવા હસ્તીઓ જાય તેમ રામને ઉપદ્રવ કરવાને માટે ચૌદ હજાર વિદ્યાધરોનું લશ્કર લઈને તેઓ ત્યાં આવ્યા ' હું છતાં શું પૂજ્ય રામચંદ્ર પોતે યુદ્ધ કરે?' એવા વિચારથી લક્ષ્મણે તેઓની સાથે યુદ્ધ કરવાને માટે રામચંદ્રપાસે માગણી કરી રામે કહ્યું કે—' હે વત્સ! ભલે વિજય મેળવવાને માટે તું જા, પરંતુ જો તને સંકટ પડે તો મને બોલાવવાને માટે સિંહનાદ કરજે ' લક્ષ્મણે તે વાત કબૂલ કરી અને તત્કાળ તેમની આજ્ઞા મેળવી ધનુષ્યમાત્ર લઈને ગયા પછી સર્પોને ગરૂડની જેમ તેઓને મારવાને પ્રવર્ત્યા જ્યારે તેમનું યુદ્ધ વધવા માડ્યું ત્યારે પોતાના સ્વામીનો પક્ષ વધારવાને માટે ચંદ્રણખા પોતાના ભાઈ રાવણની પાસે ત્વરાથી આવી તેણે આવીને રાવણને કહ્યું કે—" હે ભાઈ! કોઈ રામ–લક્ષ્મણ નામે બે અજાણ્યા મનુષ્ય દંડકારણ્યમાં આવેલા છે તેઓએ તારા ભાણેજને યમદ્વારમાં પહોંચાડ્યો છે એ ખબર સાભળીને તારો બનેવી ખર વિદ્યાધર પોતાના અનુજબંધુ અને સૈન્યને લઈ ત્યાં ગયેલો છે અને હાલ તે લક્ષ્મણની સાથે યુદ્ધ કરે છે પોતાના અને અનુજબંધુના બળથી ગર્વ પામેલો રામ સીતાની સાથે વિલાસ કરતો અલગ જ બેસી રહેલો છે અને સીતા રૂપલાવણ્યની શોભાથી સ્ત્રીઓની સીમારૂપ છે તેના જેવી કોઈ દેવી, નાગકન્યા કે માનુષી સ્ત્રી નથી, તે કોઈ જુદી જ છે સર્વ સુરાસુરની સ્ત્રીઓને દાસી કરે તેવું તેનું રૂપ ત્રણ લોકમાં અનુપમ અને વાણીથી ન કહી

શકાય તેવુ છે કે બધુ ! આ સમુદ્રથી માંડીને બીજા સમુદ્રપર્યંત પૃથ્વીઉપર જે જે રત્નો છે તે સર્વ રત્નો તારે માટે જ યોગ્ય છે; માટે રૂપસંપત્તિવડે દ્રષ્ટિઓને અનિમેષ થવાના કારણરૂપ એ સ્ત્રીરત્નને તું ગ્રહણ કર તમ છતાં જો તું તેને મેળવીશ નહીં તો તું રાવણ જ નથી” આવા તેના વચનો સાંભળીને રાવણ તત્કાળ પુષ્પક વિમાનમાં બેઠો અને તેને આજ્ઞા કરી કે–‘હે વિમાનરાજ ! જ્યાં જાનકી છે ત્યાં તું ત્વરાથી જા. તત્કાળ જાણે ત્યાં જવા ઇચ્છતા રાવણના મનની સ્પર્ધા કરતુ હોય તેમ તે વિમાન અતિવેગથી જાનકીપાસે આવ્યુ ત્યાં ઉગ્ર તેજવાળા રામને જોતાં જ અગ્નિથી વાઘની જેમ રાવણ ભય પામીને તેનાથી દૂર જઇને ઉભો રહ્યો. તરત જ તે વિચારમાં પડ્યો કે– અહીં આવા અતિ ઉગ્ર રામ અને તેની પાસેથી સીતાનું હરણ તે એક તરફ વાઘ અને એક તરફ નદીના જેવું મહાકષ્ટકારી છે’ આવો વિચાર કરીને તત્કાળ તેણે અવલોકની વિદ્યાનું સ્મરણ કર્યું એટલે તત્ત્તજ તે વિદ્યા દાસીની જેમ અંજલી જોડી તેની પાસે આવીને ઉભી રહી રાવણે તેને જણાવ્યું કે–‘સીતાના હરણના કાર્યમાં તુ મને સહાય કર.’ વિદ્યાદેવી બોલી કે—‘વાસુકી નાગના મસ્તકઉપરથી રત્ન લેવું તે સહેલું છે, પણ રામની સમીપેથી સીતાને લેવાનું દેવતાઓને પણ સહેલું નથી; પરંતુ પણ તેનો એક ઉપાય છે અને તે એ કે જ્યારે લક્ષ્મણ યુદ્ધ કરવા ગયા ત્યારે રામે પોતાને બોલાવવા માટે સિંહનાદ કરવાનો સંકેત કરેલો છે, માટે જો તે ઉપાય કરીએ ને રામચંદ્ર ત્યાં જાય તો સીતાનું હરણ થઇ શકે’ રાવણે તેમ કરવાની આજ્ઞા કરી એટલે તે દેવીએ ત્યાંથી દૂર જઇને સાક્ષાત્ લક્ષ્મણના જેવો સિંહનાદ કર્યો. તે સિંહનાદ સાંભળીને રામ સંભ્રમથી વિચારમાં પડ્યા કે—‘હસ્તિમલ્લની જેવા મારા અનુજબંધુ લક્ષ્મણના જેવો જગતમાં કોઇ પ્રતિમલ્લ નથી. લક્ષ્મણને સંકટમાં પાડે તેવા પુરૂષને હું જોતો નથી તે છતાં આ સિંહનાદ પ્રથમ કરેલા સંકેત પ્રમાણે બરાબર સાંભળવામાં આવે છે આ પ્રમાણેના તર્કવિતર્કમાં મહામનવાળા રામ વ્યગ્ર થઇ ગયા તે વખતે સીતા લક્ષ્મણપરના વાત્સલ્યભાવથી આ પ્રમાણે બોલ્યા કે–‘હે આર્યપુત્ર ! વત્સ લક્ષ્મણ સંકટમાં પડ્યા છતાં તમે ત્યાં જવામાં કેમ વિલંબ કરો છો ? સત્વર જઇને વત્સ લક્ષ્મણને સહાય કરો. આવા સીતાનાં વચનથી અને સિંહનાદથી પ્રેરાયેલા રામ અપશુકનને પણ નહિ ગણતા ત્વરાથી ત્યાં ગયા.

પછી લાગ આવેલો જોઇ રાવણ નીચે ઉતરીને રૂદન કરતા જાનકીને પુષ્પક વિમાનમાં બેસાડવા લાગ્યો. જાનકીને રોતા સાંભળીને ‘હે સ્વામિની ! ભય રાખશો નહિ હું આવી પુગ્યો છુ અરે નિશાચર ! ઉભો રહે. ઉભો રહે એમ રોષથી બોલતો જટાયુ પક્ષી દૂરથી રાવણ તરફ દોડ્યો અને પોતાના તીક્ષ્ણ નખોની અણીઓથી હળવડે ભૂમિની જેમ તે મોટા પક્ષીએ રાવણના ઉરસ્થલને ઉઝરડી નાખ્યુ; તેથી રાવણે ક્રોધ કરી દારૂણ ખડ્ગ ખેંચી તેનાવડે તેની પાંખો છેદી નાખીને તેને પૃથ્વીપર પાડી નાંખ્યો. પછી રાવણ નિઃશંક થઇને સીતાને પુષ્પક વિમાનમાં બેસાડી પોતાના મનોરથ પૂર્ણ કરી ઉતાવળો આકાશમાર્ગે ચાલ્યો. તે વખતે “શત્રુઓને મથન કરનારા હે નાથ રામભદ્ર ! હે વત્સ લક્ષ્મણ ! હે પૂજ્ય પિતા ! હે મહાવીર બંધુ ભામંડલ ! બલિને કાગડો ઉપાડી જાય તેમ આ રાવણ છળથી તમારી સીતાને હરી જાય છે’ આ પ્રમાણે રૂદન કરતી સીતા ભૂમિ અને આકાશને રોવરાવવા લાગી.

માર્ગમાં અર્કજટીના પુત્ર રત્નજટી ખેચરે આ રૂદન સાંભળી વિચાર કર્યો કે-'જરૂર આ રામની પત્ની સીતાનું રૂદન જણાય છે અને આ શબ્દ સમુદ્રપર સભળાય છે, તેથી જરૂર રાવણે રામ-લક્ષ્મણને છેતરીને એ સીતાનું હરણ કર્યું હશે એમ લાગે છે, તો આ વખતે મારા સ્વામી ભામડલની ઉપર હું ઉપકાર કરૂં' એવું વિચારીને તે રત્નજટી ખેચર ખડ્ગ ખેંચી રાવણને આક્ષેપ કરતો તેના તરફ દોડ્યો યુદ્ધને માટે બોલાવતા એ રત્નજટીનું કાંઈક હાસ્ય કરી રાવણે પોતાની વિદ્યાના સામર્થ્યથી તેની બધી વિદ્યાઓ હરી લીધી, તેથી તત્કાળ જેની પાંખો છેદી નાખી હોય તેવા પક્ષીની જેમ રત્નજટી વિદ્યા હરણ થતા કબૂદ્વીપમાં પડ્યો અને ત્યાં આવેલા કબૂગિરિપર રહેવા લાગ્યો.

અહીં રાવણે વિમાનમાં બેસીને આકાશમાર્ગે સમુદ્રઉપર ચાલતાં કામાતુરપણે ઘણા અનુનયથી સીતાને આ પ્રમાણે કહ્યું કે—"હે જાનકી! સર્વ ખેચર અને ભૂચર લોકોનો હું સ્વામી છું તેની પટ્ટરાણીના પદને તમે પ્રાપ્ત થયા છો, તે છતા કેમ રૂદન કરો છો? હર્ષને સ્થાને તમે શોક શામાટે કરો છો? પૂર્વે મદ ભાગ્યવાળા રામની સાથે તમને જોડી દીધા, એ વિધિએ યોગ્ય કર્યું નહોતું, તેથી મેં હવે યોગ્ય કર્યું છે હે દેવી! સેવામાં દાસ જેવા મને તમે પતિ તરીકે સ્વીકારો હું જ્યારે તમારો દાસ થઇશ ત્યારે સર્વ ખેચર અને ખેચરીઓ તમારા દાસદાસી થઇને રહેશે" આ પ્રમાણે રાવણ કહેતો હતો તે વખતે ભક્તિથી મત્રની જેમ 'રામ' એ બે અક્ષરનો જાપ કરતા સીતા નીચું જોઇને જ બેસી રહ્યા, એટલે તે કામાતુર રાવણે જાનકીના ચરણમાં પોતાનું મસ્તક મૂક્યું અને પગે લાગ્યો તે વખતે પરપુરૂષના સ્પર્શથી કાયર એવા સીતાએ પોતાના ચરણ તેનાથી દૂર લઈ લીધા પછી સીતાએ આક્રોશથી તેને કહ્યું કે—'અરે નિર્દય અને નિર્લજ્જ! થોડા સમયમાં પરસ્ત્રીની કામનાના ફળરૂપ મૃત્યુ તને પ્રાપ્ત થશે' તે સમયે **સારણ** વિગેરે મત્રીઓ અને બીજા રાક્ષસસામતો રાવણની સન્મુખ આવ્યા પછી મોટા ઉત્સાહવાળો અને મહાસાહસ કામ કરનારો પરાક્રમી રાવણ મોટા ઉત્સવવાળી લકાપુરીમાં આવ્યો તે સમયે સીતાએ એવો અભિગ્રહ લીધો કે-'જ્યાં સુધી રામ અને લક્ષ્મણના કુશળ સમાચાર આવશે નહિ ત્યાં સુધી હું ભોજન કરીશ નહિ' પછી લંકા-નગરીની પૂર્વ દિશામાં રહેલા દેવતાને ક્રીડા કરવાના નદનવન જેવા અને ખેચરોની સ્ત્રીઓને વિલાસના ધામરૂપ **દેવરમણ** નામના ઉદ્યાનમાં રક્ત અશોકવૃક્ષની નીચે ત્રિજટા અને બીજા રક્ષકોથી વીંટાએલા જાનકીને મૂકીને તેજનો નિધિ રાવણ હર્ષ પામતો પોતાના ધામમાં ગયો.

इत्याचार्यश्रीहेमचंद्रविरचिते त्रिपष्टिशलाकापुरुपचरिते महाकाव्ये
सप्तमे पर्वणि सीताहरणो नाम पंचमसर्गः ॥ ५ ॥

સર્ગ ૬ ઠ્ઠો

—

હનુમાને કરેલી સીતાની શોધ

રામ લક્ષ્મણના જેવો સિંહનાદ સાંભળીને જ્યાં લક્ષ્મણ શત્રુઓની સાથે યુદ્ધ કરતા હતા ત્યાં ધનુષ્ય લઈને ત્વરાથી આવ્યા. રામને આવેલા જોઈ લક્ષ્મણે કહ્યું કે—'હે આર્ય! સીતાને એકલા મૂકીને તમે અહીં કેમ આવ્યા?' રામ બોલ્યા કે—'હે લક્ષ્મણ! તમે મને કષ્ટસૂચક સિંહનાદથી બોલાવ્યો તેથી હું આવ્યો છું.' લક્ષ્મણે કહ્યું કે—"મેં સિંહનાદ કર્યો નથી છતાં આપના સાંભળવામાં આવ્યો તેથી જરૂર કોઈએ આપણને છેતર્યા છે. આર્યા સીતાનું હરણ કરવાને માટે આવો ઉપાય કરી તમને ત્યાંથી ખસેડ્યા હોય એમ ખરેખર જણાય છે. આ સિંહનાદ કરવામાં બીજું જરા પણ કારણ હોય તેમ હું ધારતો નથી; માટે હે આર્ય! સત્વર સીતાના રક્ષણ માટે તમે જાઓ. હું પણ શત્રુઓને મારીને તમારી પછવાડે તરત જ આવું છું.' લક્ષ્મણે આમ કહેવાથી રામચંદ્ર સત્વર પોતાના સ્થાનકે આવ્યા. ત્યાં જાનકી જોવામાં આવ્યા નહિ તેથી તત્કાળ મૂર્છા ખાઈને તે પૃથ્વીપર પડી ગયા. થોડી વારે સંજ્ઞા આવવાથી બેઠા થઈને જોયું તો ત્યાં મરણોન્મુખ થયેલા જટાયુ પક્ષીને તેમણે દીઠા. તેને જોઈને તીક્ષ્ણ બુદ્ધિએ રામચંદ્રે વિચાર્યું કે—'કોઈ માયાવીએ છળ કરીને મારી પ્રિયાનું હરણ કર્યું, તેના હરણથી ક્રોધ પામીને તેની સામે થયેલા આ મહાત્મા પક્ષીને તેણે જ હણેલો લાગે છે.' પછી રામે તેનો પ્રત્યુપકાર કરવાને તે શ્રાવક જટાયુને અંતસમયે પરલોકના માર્ગમાં ભાતા રૂપ નવકારમંત્ર સંભળાવ્યો. તત્કાળ મૃત્યુ પામીને તે પક્ષિરાજ માહેંદ્રકલ્પમાં દેવતા થયો, અને રામચંદ્ર સીતાની શોધ માટે અટવીમાં આમતેમ ભમવા લાગ્યા.

અહીં લક્ષ્મણ મોટી સેનાવાળા ખરની સાથે એકલા યુદ્ધ કરતા હતા, કેમકે "યુદ્ધમાં સિંહને સહાયકારી સખા હોતો જ નથી" તે સમયે ખરના અનુજ ભાઈ ત્રિશિરાએ આગળ આવીને 'આવાની સાથે તમારે શું યુદ્ધ કરવું!' એમ કહી પોતાના જ્યેષ્ઠ બંધુ ખરનું નિવારણ કર્યું અને પોતે યુદ્ધ કરવા લાગ્યો. રામના અનુજ બંધુ લક્ષ્મણે રથમાં બેસીને યુદ્ધ કરવાને ઉદ્યત થયેલા ત્રિશિરાને પતંગની જેવો જાણીને મારી નાખ્યો. તે વખતે પાતાળલંકાના પતિ ચંદ્રોદર રાજાનો પુત્ર વિરાધ સન્નદ્ધબદ્ધ થયેલા પોતાના સર્વ સૈન્યને લઈને ત્યાં આવ્યો. શત્રુઓનો વિનાશ કરવા અને તેમની આરાધના કરવાની ઇચ્છાથી તેણે રામના સહોદર લક્ષ્મણને નમસ્કાર કરી કહ્યું કે—'આ તમારા શત્રુઓ ઉપર દ્વેષ કરનાર અને તેમનો શત્રુ હું તમારો સેવક છું. આ રાવણના સેવકોએ મારા પરાક્રમી પિતા ચંદ્રોદરને કાઢી મૂકીને પાતાળલંકાને કબજે કરી છે. હે પ્રભુ! અંધકારનો નાશ કરવામાં સૂર્યનો સહાયકારી કોણ થઈ શકે છે! તથાપિ આ તમારા શત્રુઓનો નાશ કરવામાં કિંચિત્ માત્ર આ સેવક તૈયાર છે, માટે મને યુદ્ધ કરવાની આજ્ઞા આપો." લક્ષ્મણે હસતાં હસતાં કહ્યું કે—'હું એકલો જ આ

શત્રુઓને મારી નાખીશ, તે તુ જોઇ લેજે યુદ્ધમાં બીજાઓની સહાય લેવી તે પરાક્રમી વીરોને લજ્જાકારી છે. આજથી મારા મોટા ભાઈ રામચદ્ર તારા સ્વામી છે અને અત્યારે જ હુ તને પાતાળલકાના રાજ્યઉપર બેસારૂ છુ ’

પોતાના વિરોધી વિરાધને લક્ષ્મણની પાસે આવેલો જોઇ ખર અતિ ક્રોધ પામ્યો, તેથી તે ધનુષ્યને પણચ ચડાવીને બોલ્યો કે–‘ અરે વિશ્વાસીનો ઘાત કરનાર ! મારો પુત્ર શબૂક ક્યા છે તે બતાવ ? એવો અપરાધ કરીને આ રાક વિરાધની સહાયથી શુ તુ રક્ષિત થવા માગે છે ?’ લક્ષ્મણે હસીને કહ્યુ કે–“ તારો અનુજ બધુ ત્રિશિરા પોતાના ભત્રીજા શબૂકને જોવા ઉત્કઠિત હતો, તેથી મે તેને તેની પછવાડે મોકલ્યો છે હવે પુત્ર અને ભાઈ પાસે જવાની જો તારી બળવાન ઉત્કઠા હોય તો તને પણ ત્યા મોકલવાને હુ ધનુષ્યસાથે સજ્જ છુ રે મૂઢ ! ચરણવડે એક કુથુવાની જેમ પ્રમાદથી થયેલા પ્રહારથી મે તારા પુત્રને હણ્યો છે, પણ તેમા કાંઇ મારૂ પરાક્રમ નથી, પરતુ પોતાના આત્માને સુભટ માનતો તુ જો મારા રણકૌતુકને પૂર્ણ કરીશ તો વનવાસમા પણ દાન આપનારો હુ યમરાજને પ્રસન્ન કરીશ ” આવા લક્ષ્મણના વચન સાભળતા જ ખર રાક્ષસ ગિરિશિખરપર હાથીની જેમ લક્ષ્મણપર તીક્ષ્ણ પ્રહાર કરવા લાગ્યો કિરણોથી સૂર્યની જેમ લક્ષ્મણે પણ હજારો કકપત્રોથી આકાશને ઢાકી દીધુ એ પ્રમાણે લક્ષ્મણ તથા ખરની વચ્ચે ખેચરોને ભયકર અને યમરાજને મહોત્સવરૂપ મોટુ યુદ્ધ ચાલ્યુ તે વખતે આકાશમા એવી વાણી થઈ કે–“ વાસુદેવની સામે પણ રણમા જેની આવી શક્તિ છે તે ખર રાક્ષસ પ્રતિવાસુદેવથી પણ અધિક છે ” તે વાણી સાભળતા જ ‘ આનો વધ કરવામા કાળક્ષેપ શુ કરવો ?’ એવુ વિચારી ક્રોધ કરીને લક્ષ્મણે ક્ષુરપ્ર અસ્ત્રથી તત્કાળ ખરના મસ્તકને છેદી નાખ્યુ પછી ખરનો ભાઇ દૂષણ રાક્ષસ સેનાસહિત લક્ષ્મણસાથે યુદ્ધ કરવાને ઉદ્યત થયો, પરતુ દાવાનળ જેમ યૂથસહિત હસ્તિનો સહાર કરે તેમ લક્ષ્મણે ક્ષણવારમા સૈન્યસહિત તેનો સહાર કરી નાખ્યો

પછી વિરાધને સાથે લઇને લક્ષ્મણ પાછા વળ્યા તે વખતે તેમનુ વામ નેત્ર ફરક્યુ, તેથી તેને આર્ય સીતા અને રામવિષે અત્યત અશુભની શકા થવા લાગી પછી દૂર આવીને જોતા એક વૃક્ષની પાસે રામને સીતારહિત એકલા દેખીને લક્ષ્મણ પરમ ખેદને પામ્યા લક્ષ્મણ તેમની આગળ જઇને ઉભા તે છતા તેમને જોયા વગર રામ વિરહશલ્યથી પીડિત થઇ આકાશ તરફ જોઇને બોલ્યા કે–“ હે વનદેવતા ! હુ આખા વનમા ભમ્યો પણ જાનકી કોઇ ઠેકાણે મારા જોવામા આવ્યા નહિ, તેથી જો તમે જોયા હોય તો કહો ભૂત અને શિકારી પ્રાણીઓથી વ્યાપ્ત એવા આ અરણ્યમા સીતાને એકલા મૂકીને હુ લક્ષ્મણની પાસે ગયો, અને હજારો રાક્ષસસુભટોની વચમા લક્ષ્મણને એકલા મૂકીને હુ પાછો અહી આવ્યો અહા ! હુ દુર્બુદ્ધિની એ કેવી બુદ્ધિ ! હે પ્રિય સીતા ! આ નિર્જન અરણ્યમા મે તને એકલી કેમ છોડી દીધી ? હે વત્સ લક્ષ્મણ ! તેવા રણના સકટમા તને એકલો મૂકીને હુ પાછો કેમ આવ્યો ? ” આ પ્રમાણે બોલતા રામભદ્ર મૂર્છાથી પૃથ્વીપર પડી ગયા તે વખતે પક્ષીઓ પણ આક્રદ કરીને એ મહાવીરને જોવા લાગ્યા પછી લક્ષ્મણ

બોલ્યા-'હે આર્ય ! આ શું કરો છો ? આ તમારો ભાઈ લક્ષ્મણ સર્વ શત્રુઓપર વિજય મેળવીને આવેલો છે ' તે વાણી સાંભળતાં જ રામચંદ્ર જાણે અમૃતથી સિંચિત થયા હોય તેમ સંજ્ઞાને પામ્યા અને લક્ષ્મણને આગળ જોઈને તત્કાળ પોતાના અનુજ બંધુને આલિંગન કર્યું લક્ષ્મણે નેત્રમાં અશ્રુ લાવીને કહ્યું કે-" આર્ય ! જરૂર કોઈ માયાવીએ જાનકીના હરણને માટે જ સિંહનાદ કરેલો, પણ હું તે દુષ્ટના પ્રાણની સાથે જાનકીને પાછા લાવીશ; માટે હમણાં ચાલો આપણે તેની શોધ મેળવવાનો પ્રયત્ન કરીએ પ્રથમ આ વિરાધને તેના પિતાના પાતાળલંકાના રાજ્યપર બેસારો. ખર રાક્ષસની સાથે યુદ્ધ કરતાં મે તેને વચન આપેલું છે તે વખતે તેમની આરાધના કરવાને ઇચ્છતા વિરાધે ત્યાંથી જ સીતાની શોધ લાવવાને માટે વિદ્યાધર સુભટોને મોકલ્યા. તેઓના આવતાં સુધી રામ અને લક્ષ્મણ શોકાગ્નિથી દુઃખિત થઈ વારંવાર નિઃશ્વાસ લેતા અને ક્રોધથી હોઠને ડસતા ત્યા વનમાં જ રહ્યા. વિરાધે મોકલેલા વિદ્યાધરો ઘણે દૂર સુધી જઈ આવ્યા તો પણ સીતાના ખબર મેળવી શક્યા નહિ, તેથી પાછા આવીને તેઓ નીચે મુખે ઉભા રહ્યા. તેઓને અધોમુખ રહેલા જાણી રામે કહ્યું-'હે સુભટો ! તમે સ્વામીના કાર્યમાં યથાશક્તિ સારો ઉદ્યોગ કર્યો, તે છતાં સીતાની શોધ મળી નહિ તેમાં તમારો શો દોષ છે ? જ્યારે દૈવ વિપરીત થાય ત્યારે તમે કે બીજો કોઈ શું કરી શકે ? ' તે વખતે વિરાધ બોલ્યો કે-'હે પ્રભુ ! તમે ખેદ કરો નહિ. ખેદ ન કરવો તે જ લક્ષ્મીનું મૂળ છે અને આ હું તમારો સેવક તૈયાર છું; માટે આજે મારી સાથે પાતાળલંકામાં મને પ્રવેશ કરાવવા માટે ચાલો. ત્યાં રહેવાથી આપને સીતાની શોધ મેળવવી ઘણી સુલભ થશે પછી રામ સેનાસહિત વિરાધની સાથે લક્ષ્મણસહિત પાતાળલંકાની પરિસર ભૂમિપાસે આવ્યા. ત્યા શત્રુઓને મારનાર સુંદ નામે ખર રાક્ષસનો પુત્ર મોટું સૈન્ય લઈને યુદ્ધ કરવા માટે સામો આવ્યો. પિતાના વધના ક્રોધથી તે સુંદે આગળ આવનારા પોતાના પૂર્વવિરોધી વિરાધની સાથે ઘોર યુદ્ધ કરવા માંડ્યું પછી લક્ષ્મણ રણમાં આવ્યા એટલે ચંદ્રણખાના કહેવાથી સુંદ ત્યાંથી નાસીને લંકામા રાવણને શરણે ગયો પછી રામ અને લક્ષ્મણે પાતાળલંકામાં પ્રવેશ કર્યો. તેઓએ વિરાધને તેના પિતાના રાજ્યપર બેસાર્યો. ત્યાં ખરના મહેલમાં રામ અને લક્ષ્મણ રહ્યા અને વિરાધ યુવરાજની જેમ સુંદના ઘરમા રહ્યો.

અહીં સાહસગતિ વિદ્યાધર કે જે લાબા વખતથી સુગ્રીવની સ્ત્રી તારાનો અભિલાષ ધરીને હિમાચલની ગુફામાં રહી વિદ્યા સાધતો હતો તેને ત્યા પ્રતારણી વિદ્યા સિદ્ધ થઈ તે વિદ્યાવડે તે કામરૂપી (ઇચ્છિત રૂપ કરનાર) દેવની જેમ સુગ્રીવનું રૂપ લઈ આકાશમાં બીજા સૂર્યની જેમ કિષ્કિંધાપુરીપાસે આવ્યો. જે વખતે સુગ્રીવ ક્રીડા કરવાને માટે બહાર ઉદ્યાનમાં ગયો હતો તે વખતે તારાદેવીથી સુશોભિત એવા અંતઃપુરમાં તેણે પ્રવેશ કર્યો. થોડીવાર ન થઈ તેવામા સામો સુગ્રીવ આવ્યો એટલે 'રાજા સુગ્રીવ તો અંદર ગયા છે એમ બોલતા દ્વારપાળોએ તેને અટકાવ્યો. એકસરખા બે સુગ્રીવને જોઈ વાલીના પુત્રના મનમાં સંદેહ ઉત્પન્ન થયો; તેથી અંતઃપુરમાં કોઇ પ્રકારનો વિપ્લવ (હાનિ) ન થવા દેવાને માટે તે સત્વર ત્યાં ગયો અને માર્ગમાં આવતા પર્વતની નદીનું પૂર અટકે તેમ વાલીકુમારે અંતઃપુરમાં પેસતા જ જાર સુગ્રીવને અટકાવ્યો. પછી બાણે જગતના સારરૂપ

સર્વસ્વ એકઠુ કર્યું હોય તેમ ચૌદ અક્ષૌહિણી સેના ત્યા એકઠી મળી જ્યારે સેનાઓએ તે બન્નેનો ભેદ જાણ્યો નહિ ત્યારે સાચા સુગ્રીવ અને જાર સુગ્રીવની તરફ તે બે ભાગે વહેચાઈ ગઇ પછી બન્ને સૈન્યમા ભાલાઓના પડવાથી આકાશને ઉલ્કાપાતમય કરતુ મોટુ યુદ્ધ ચાલ્યુ સ્વારની સાથે સ્વાર, મહાવતની સાથે મહાવત, પેદળની સાથે પેદળ અને રથીની સાથે રથી એમ યુદ્ધ થવા લાગ્યુ પ્રૌઢપતિના સમાગમથી મુગ્ધા સ્ત્રીની જેમ ચતુરંગ સેનાના વિમર્દથી પૃથ્વી કપવા લાગી 'અરે પરગૃહમાં પ્રવેશ કરનારા ચોર ! તું સામો આવ' એમ બોલતા સાચા સુગ્રીવે ઉંચી ગ્રીવા કરીને જાર સુગ્રીવને યુદ્ધ કરવા બોલાવ્યો, એટલે તિરસ્કાર કરેલા ઉન્મત્ત હાથીની જેમ તે જાર સુગ્રીવ ઉગ્ર ગર્જના કરતો તેની સન્મુખ યુદ્ધ કરવા આવ્યો ક્રોધથી રાતા નેત્ર કરતા બન્ને વીરો યમરાજના સહોદર હોય તેમ જગતને ત્રાસ પમાડતા સતા યુદ્ધ કરવા લાગ્યા બને વીર રણમા ચતુર હોવાથી એક બીજાના તીક્ષ્ણ શસ્ત્રોને પોતપોતાના તીક્ષ્ણ શસ્ત્રોથી તૃણની જેમ છેદવા લાગ્યા તે વખતે બે મહિષના યુદ્ધમા વૃક્ષના ખડની જેમ તેઓના યુદ્ધમા શસ્ત્રોના ખડ એવા ઉછળવા લાગ્યા કે જેથી આકાશમા રહેલો ખેચરીઓનો સમૂહ પણ ભય પામવા લાગ્યો ક્રોધી જનમાં શિરોમણિ તે બન્નેના જ્યારે સર્વ અસ્ત્રો છેદાઇ ગયા ત્યારે જાણે જગમ પર્વતો હોય તેમ તેઓએ મલ્લયુદ્ધ કરવા માડયુ. ક્ષણવારમા આકાશમા ઉછળતા અને ક્ષણવારમા પૃથ્વીપર પડતા તે બન્ને વીરચૂડામણિ કુકડાની જેવા જણાવા લાગ્યા પ્રાતે બને સરખા બળવાન્ હોવાથી એકબીજાને જીતવાને અસમર્થ થતા તેઓ બે વૃષભની જેમ દૂર ખસીને ઉભા રહ્યા

પછી સાચા સુગ્રીવે પોતાની સહાયને માટે હનુમાનને બોલાવ્યા અને જાર સુગ્રીવની સાથે ફરીવાર ઉગ્ર યુદ્ધ કરવા માડયુ હનુમાન બન્નેનો ભેદ ન જાણવાથી જોઇ જ રહ્યો; તેથી જાર સુગ્રીવે ઉગ્રપણે સાચા સુગ્રીવને કૂટી નાખ્યો બીજીવાર યુદ્ધ કરવાથી સુગ્રીવ મનથી અને શરીરથી ખિન્ન થઇ ગયો, તેથી કિષ્કિધાપુરીમાથી બહાર નીકળીને કોઈ આવાસમાં જઇને રહ્યો જાર સુગ્રીવ સ્વસ્થ મનથી રાજમહેલમા જ રહ્યો, પણ વાલીકુમારના અટકાવવાથી અત પુરમા પ્રવેશ કરી શકયો નહિ સાચો સુગ્રીવ ગ્રાવા નમાવીને ચિંતવવા લાગ્યો કે—"અહા ! આ મારો સ્ત્રીલપટ શત્રુ કૂડકપટમા ચતુર જણાય છે તેણે માયાથી વશ કરેલા મારા પોતાના માણસો પણ તેના થઇ ગયા છે અહા ! આ તો પોતાના ઘોડાથી જ પોતાનો પરાભવ થયો છે હવે માયાના પરાક્રમથી ઉત્કૃષ્ટ એવા આ શત્રુને મારે કેવી રીતે મારવો ? અરે ! પરાક્રમવિનાના અને વાલીના નામને લજાવનારા એવા મને ધિક્કાર છે ! એ મહાબળવાન્ વાલીને ધન્ય છે કે જે અખડ પુરૂષવ્રત રાખી રાજને તૃણની જેમ છોડી દઇ પરમપદને પામી ગયા મારો પુત્ર **ચદ્રરશ્મિ** સર્વ જગતમા બળવાન્ છે પણ તે શુ કરી શકે ? કારણ કે બન્નેના ભેદને નહિ જાણવાથી તે કોની સહાય કરે અને કોને મારે ? પણ એ ચદ્રરશ્મિકુમારે એક કામ બહુ સારૂ કર્યું છે કે તેણે તે પાપીને અત પુરમાં પ્રવેશ કરવા દીધો નથી હવે એ બલિષ્ટ શત્રુનો વધ કરવાને માટે અતિ બળવાન્ એવા ક્યા વીરનો હુ આશ્રય કરૂ ? કારણ કે **શત્રુ પોતાથી કે બીજાથી પણ હણવા યોગ્ય જ છે.** આ શત્રુનો ઘાત કરવાને ત્રણ લોકમા વીર અને મરૂતના યજ્ઞનો ભગ

કરનાર રાવણને જઈને ભજુ ? પણ તે રાવણ પ્રકૃતિથી જ સ્ત્રીલંપટ અને ત્રણ લોકમા કંટક રૂપ છે; તેથી તે તો તેને અને મને બન્નેને મારીને પોતે જ તારાને ગ્રહણ કરે. આવી આપત્તિમાં સહાય કરવાને સમર્થ તો અતિ ઉગ્ર એવો એક ખર રાક્ષસ હતો, પણ તેને તો લક્ષ્મણે મારી નાંખ્યો છે; માટે આ વખતે તો ત્યા જઈ એ રામ-લક્ષ્મણને જ મિત્ર કરૂં; કારણ કે શરણે આવેલા વિરાધને તેઓએ તત્કાળ પાતાળલંકાનુ રાજ્ય આપ્યુ છે અને હાલ પૂર્ણ પરાક્રમવાળા તેઓ વિરાધના આગ્રહથી પાતાળલંકામા રહેલા છે ' આવો વિચાર કરી સુગ્રીવે પોતાના એક વિશ્વાસપાત્ર દૂતને એકાંતમાં સમજાવીને વિરાધની પાસે મોકલ્યો. દૂતે પાતાળલંકામાં જઈ વિરાધને પ્રણામ કરીને પોતાના સ્વામીને પ્રાપ્ત થયેલા કષ્ટનો બધો વૃત્તાંત જણાવ્યો અને કહ્યું કે-' મારા સ્વામી સુગ્રીવ અત્યારે મોટી આપત્તિમાં આવી પડ્યા છે, તેથી તમારી મારફત રામ-લક્ષ્મણનુ શરણ ગ્રહણ કરવા ઇચ્છે છે ' તે સાંભળી વિરાધે દૂતને કહ્યુ કે-' તુ જઈને કહે કે સુગ્રીવ સત્વર અહીં આવે; કેમકે સત્પુરૂષોનો સંગ પુણ્યથી જ પ્રાપ્ત થાય છે ' આ પ્રમાણે કહેવાથી દૂત તરતજ ત્યાંથી સુગ્રીવની પાસે આવ્યો અને તે સદેશો નિવેદન કર્યો.

પછી સુગ્રીવ અશ્વોના હીંહારવના શબ્દોથી સર્વ દિશાઓને ગજાવતો અને વેગથી દૂરને નજીક કરતો ચાલી નીકળ્યા અને ક્ષણવારમા જેમ ઉપગૃહ (પાસેના ઘર) માં આવે તેમ તે પાતાળલંકામા આવી પહોચ્યો વિરાધની પાસે આવતા વિરાધ હર્ષથી સામો ઉભો થયો. પછી વિરાધે તેને સાથે લઈ જઈને કપાળુ રામભદ્રને નમસ્કાર કરાવ્યો અને તેનુ બધુ દુઃખ નિવેદન કર્યું સુગ્રીવ બોલ્યો કે-' હે પ્રભુ ! આ મારા દુ ખમા તમે જ મારી ગતિ છો. જ્યારે છિદ્ર વગર બધ થઇ જાય છે ત્યારે સૂર્યનુ જ શરણ થાય છે; એટલે તેની સામુ જોવાથી જ પાછી પ્રાપ્ત થાય છે પોતે સ્ત્રીવિયોગથી દુ ખી હોવા છતા તેના દુ ખનો ઉચ્છેદ કરવાનુ રામે કબૂલ કર્યું મહાન્ પુરૂષો પોતાના કાર્ય કરતાં બીજાના કાર્યમા અધિક યત્ન કરે છે પછી વિરાધે સીતાના હરણનુ બધુ વૃત્તાત સુગ્રીવને જણાવ્યુ એટલે સુગ્રીવે અજંલિ જોડી રામભદ્રને કહ્યુ કે-' હે દેવ ! વિશ્વની રક્ષા કરવાને સમર્થ એવા તમારે અને વિશ્વને પ્રકાશ આપનાર સૂર્યને કાંઈ કારણની અપેક્ષા નથી; તથાપિ હુ કહુ છુ કે તમારા પ્રસાદથી મારા શત્રુનો નાશ થશે એટલે સૈન્ય સહિત હુ તમારો અનુચર થઈને રહીશ અને અલ્પ સમયમા સીતાની શોધ કરી લાવીશ ' પછી રામ સુગ્રીવની સાથે કિષ્કિંધાનગરીએ આવ્યા. વિરાધ પણ સાથે આવતો હતો તેને સમજાવીને પાછો વાળ્યો

રામચદ્ર કિષ્કિંધાપુરીના દ્વારપાસે આવીને સ્થિત થયા એટલે સાચા સુગ્રીવે જાર સુગ્રીવને યુદ્ધ કરવા બોલાવ્યો. બોલાવતા જ જાર સુગ્રીવ ગર્જના કરતો નગરની બહાર આવ્યો " ભોજનને માટે બ્રાહ્મણોની જેમ રણને માટે શૂરવીરો આળસુ હોતા નથી ' પછી દુર્ધર ચરણના ન્યાસથી પૃથ્વીને કપાવતા તે બન્ને વીરો વનના ઉન્મત્ત હાથીની જેમ યુદ્ધ કરવા લાગ્યા. રામ તેઓને સમાન રૂપવાળા જોઇને પોતાનો સુગ્રીવ કયો અને બીજો સુગ્રીવ કયો ? એમ સંશય પામી ક્ષણવાર તટસ્થપણે ઉભા રહ્યા. પછી પ્રથમ તા

'આ પ્રમાણે કરવું ' એવો વિચાર કરીને રામે વજાવર્ત્ત ધનુષ્યનો ટંકાર કર્યો. તે ધનુષ્ય ટંકારમાત્રથી જ સાહસગતિ વિદ્યાધરની રૂપાંતર કરનારી વિદ્યા ક્ષણવારમા હરિણીની જે પલાયન કરી ગઈ એટલે તેને ઓળખીને રામે કહ્યુ કે–' રે પાપી ! માયાથી સર્વને મોહિ કરીને તુ પરસ્ત્રીસાથે રમવા ઈચ્છે છે, પણ હવે તુ ધનુષ્ય ચડાવ ' આ પ્રમાણે રામે તે તિરસ્કાર કર્યો પછી એક જ બાણથી રામે તેના પ્રાણ હરી લીધા " સિંહને હરિણ મારવામા બીજા ઝપાટાની જરૂર હોતી જ નથી " પછી વિરાધની જેમ સુગ્રીવને કિષ્કિંધ પુરીના રાજ્યપર બેસાર્યો અને તેના પુરજનો તથા સેવકો પૂર્વની જેમ એ સા સુગ્રીવને નમવા લાગ્યા પછી વાનરપતિ સુગ્રીવે અંજલિ જોડીને પોતાની અતિ સુંદર તે કન્યાઓ આપવા માટે રામને પ્રાર્થના કરી રામે કહ્યુ કે–' હે સુગ્રીવ ! તમે સીતાની શોધને મ પ્રયત્ન કરો. આ કન્યાઓની કે બીજી કોઇ વસ્તુની મારે જરૂર નથી ' આ પ્રમાણે કહી રામ નગરની બહાર ઉદ્યાનમા રહ્યા અને તેમની આજ્ઞાથી સુગ્રીવે નગરીમા પ્રવેશ કર્

આ તરફ લંકાપુરીમા મંદોદરી વિગેરે રાવણના અંતઃપુરની સ્ત્રીઓ ખર–દૂષણ વિ રેના વધનો વૃત્તાત સાભળીને રૂદન કરવા લાગી રાવણની બેન ચંદ્રણખા પણ સુંદ સાથે રૂદન કરતી અને બે હાથે છાતી કૂટતી રાવણને ઘરે આવી રાવણને જોઈ તે કંઠે વળગી પડી અને તે ઉંચે સ્વરે રોતી બોલી કે–" અરે ! દૈવે મને મારી નાખી મા પુત્ર, મારો પતિ, મારા બે દિયર અને ચૌદ હજાર કુળપતિઓ માર્યા ગયા હે બધુ ! જીવતા છતા અભિમાની શત્રુઓએ તારી આપેલી પાતાળલંકાની રાજધાની પણ અમા પાસેથી આચકી લીધી, તેથી આ સુંદ પુત્રની સાથે હુ જીવ લઈ નાસીને તારે શર આવી છુ, માટે કહે હવે ક્યાં જઈને રહુ ? " આ પ્રમાણે રૂદન કરતી પોતાની બેન રાવણે સમજાવીને કહ્યુ કે–' તારા પતિ–પુત્રને હણનારને હુ થોડા કાળમા મારી નાખીશ

એક વખતે રાવણ આ શોકથી અને સીતાના વિરહની પીડાથી ફાળ ચૂકેલા વ્યાઘ્ર જેમ નિરાશ થઈને પોતાની શય્યાઉપર આળોટતો હતો તે સમયે મંદોદરીએ આવી કહ્યુ કે–' હે સ્વામી ! પ્રાકૃત (સાધારણ) મનુષ્યની જેમ આમ નિશ્ચેષ્ટ થઈને કેમ રહ છો ? ' રાવણે કહ્યુ કે–" સીતાના વિરહતાપથી હુ કાઇ પણ ચેષ્ટા કરવાને, કહેવાને જોવાને સમર્થ નથી, તેથી હે માનિની ! તારે જો મને જીવતો રાખવો હોય તો તુ મા છોડી સીતાની પાસે જા અને તેને વિનયથી સમજાવ કે જેથી તે મારી સાથે ક્રીડા ક વાની ઈચ્છા કરે મે ગુરૂની સાક્ષીએ એવો નિયમ લીધો છે કે ' નહિ ઇચ્છતી એ પરસ્ત્રીને હુ કદિ પણ ભોગવીશ નહિ ' આ નિયમ અત્યારે મારે અર્ગલારૂપ થઇ પડ છે " આવા રાવણનાં વચન સાભળી પતિની પીડાથી પીડિત થયેલી કુલીન મંદોદર તત્કાળ દેવરમણ ઉદ્યાનમા આવી અને તેણે સીતાને કહ્યુ કે–" હુ મંદોદરી નામે રાવણ પટ્ટરાણી છુ, પરંતુ હુ તમારી દાસી થઈને રહીશ માટે તમે રાવણને ભજો હે સીતા તમને ધન્ય છે કે જેના ચરણકમળ હમેશા સેવવાને સર્વ વિશ્વને સેવવા યોગ્ય ચરણક ળવાળા મારા બળવાન્ પતિ પણ ઈચ્છે છે જો રાવણ જેવો પતિ મળે તો પછી તેન પાસે એક રાકમાત્ર અને પેદળ જેવા તેમજ ભૂચર અને તપસ્વી રામભદ્ર પતિ કોણ મા

છે ? " આવાં મંદોદરીનાં વચન સાંભળીને સીતા ક્રોધથી બોલ્યા કે-" સિંહ ક્યાં અને શિયાળ ક્યાં ? ગરૂડ ક્યાં અને કાકપક્ષી ક્યાં ? તેમજ તારો પતિ રાવણ ક્યાં અને મારા પતિ રામ ક્યાં ? અહો ! તારી અને તે પાપી રાવણની વચ્ચે દંપતીપણું યોગ્ય જ થયું જણાય છે; કેમકે તે પુરૂષ (રાવણ) બીજી સ્ત્રીની સાથે રમવા ઈચ્છે છે અને તું તેની સ્ત્રી તેની કુટ્ટની (દૂતી) થાય છે અરે પાપી સ્ત્રી ! તું મુખ જોવાને પણ યોગ્ય નથી તો બોલવું કરવાને યોગ્ય શી રીતે હોય ? માટે શીઘ્ર આ સ્થાનમાંથી ચાલી જા. મારો દૃષ્ટિમાર્ગ છોડી દે " એ સમયે રાવણ પણ ત્યાં આવ્યો અને બોલ્યો કે-' હે સીતા ! તું એના ઉપર શામાટે કોપ કરે છે ? આ મંદોદરી તો તારી દાસી છે અને હે દેવી ! હું પોતે તારો દાસ છું; માટે મારીપર પ્રસન્ન થા. હે જાનકી ! તું આ માણસને (રાવણને) દૃષ્ટિથી પણ કેમ પ્રસન્ન કરતી નથી ? ' ત્યારે મહાસતી સીતાએ વિમુખ થઈને કહ્યું કે-" અરે દુષ્ટ ! મને-રામની સ્ત્રીને હરણ કરવાથી તારી ઉપર યમરાજે દૃષ્ટિ કરી છે હે હતાશ અને અપ્રાર્થિત વસ્તુની પ્રાર્થના કરનાર ! તારી આશાને ધિક્કાર છે ! શત્રુઓના કાળરૂપ અનુજબંધુસહિત રામ આગળ તું કેટલું જીવવાનો છે ? " આવી રીતે સીતાએ તેના ઉપર આક્રોશ કર્યા છતાં પણ રાવણ વારવાર તેને પૂર્વવત્ કહેવા લાગ્યો. અહા ! બળવતી કામાવસ્થાને ધિક્કાર છે ! એ સમયે જાણે વિપત્તિમાં મગ્ન થયેલ સીતાને જોઈ શક્યો ન હોય તેમ સૂર્ય પશ્ચિમસમુદ્રમાં મગ્ન થયો (અસ્ત પામ્યો) અને ઘોર રાત્રિ પ્રવર્તી એટલે તે વખતે ઘોર બુદ્ધિવાળો રાવણ ક્રોધથી અને કામથી અંધ બનીને સીતાને ઉપસર્ગ કરવા લાગ્યો.

ઘુવડ પક્ષીઓ ઘુત્કાર કરવા લાગ્યા, ફેરૂઓ ફુત્કાર મારવા લાગ્યા, નહાર વિચિત્ર રીતે બોલવા લાગ્યા, બીલાડાઓ પરસ્પર વઢવા લાગ્યા, વ્યાઘ્ર પુચ્છ પછાડવા લાગ્યા, સર્પો ફુત્કાર મારવા લાગ્યા પિશાચ, પ્રેત, વેતાળ અને ભૂત ઉઘાડી કાતી લઈને ફરવા લાગ્યા, જાણે યમરાજના સભાસદ હોય તેવા રાવણે વિકુર્વેલા તે સર્વ ભયંકર પ્રાણીઓ ઉછળતા અને માઠી ચેષ્ટા કરતા સીતાની પાસે આવ્યા. મનમાં પંચપરમેષ્ઠી નમસ્કારનું ધ્યાન કરતી સીતા સ્થિર બેસી રહી, પણ ભયથી ડરીને રાવણને ભજ્યો નહિ આ રાત્રિનું સર્વ વૃત્તાંત પ્રાતઃકાળે વિભીષણના જાણવામાં આવ્યું એટલે તેણે રાવણપાસે આવ્યા પહેલાં સીતાની પાસે આવીને તેને પૂછ્યું કે-' હે ભદ્રે ! તમે કોણ છો ? કોની સ્ત્રી છો ? ક્યાંથી આવ્યા છો ? અને અહીં તમને કોણ લાવ્યું છે ? તે સર્વ ભય પામ્યા વિના જેમ હોય તેમ જણાવો. હું પરસ્ત્રીનો સહોદર છું તેને મધ્યસ્થ જાણી સીતા નીચું મુખ રાખીને બોલ્યા કે-' હું જનક રાજાની પુત્રી અને ભામંડલ વિદ્યાધરની બેન છું, તેમજ રામભદ્રની પત્ની અને રાજા દશરથની પુત્રવધૂ છું મારૂં નામ સીતા છે અનુજબંધુસહિત પતિની સાથે હું દંડકારણ્યમાં આવી હતી. ત્યાં મારા દિયર લક્ષ્મણ ક્રીડા કરવાને આમતેમ ફરતા હતા તેવામાં આકાશમાં અધર રહેલું એક મહાશ્રેષ્ઠ ખડ્ગ તેમના જોવામાં આવ્યું એટલે કૌતુકથી તેમણે હાથમાં લીધું પછી નજીકમાં વંશજાળ હતી તે તેણે તેનાવતી છેદી નાખી, જેથી તેની અંદર રહેલા તે ખડ્ગના સાધકનું મસ્તક અજાણતા કપાઈ ગયું ' આ કોઈ મારી સામે યુદ્ધ નહિ કરનારા નિરપરાધી પુરૂષને મેં મારી નાખ્યો, તે પણ ખોટું કર્યું એવો

પશ્ચાત્તાપ કરતા મારા દિયર તેમના મોટા ભાઈપાસે આવ્યા થોડી વારમાં મારા દિયરને પગલે પગલે તે ખડ્ગસાધકની ઉત્તરસાધિકા કોઈ સ્ત્રી કોપયુક્ત ચિત્તે અમારી પાસે આવી. અદ્‌ભુત રૂપવડે ઇંદ્ર જેવા મારા પતિને જોઈને એ કામપીડિત સ્ત્રીએ ક્રીડા કરવાને માગણી કરી, પણ મારા પતિએ તેને જાણી લઈને તેની માગણીનો અસ્વીકાર કર્યો એટલે તે ત્યાથી ચાલી ગઇ અને મોટુ રાક્ષસોનું ઉગ્ર સૈન્ય લઈને પાછી આવી પછી 'જો સકટ પડે તો સિંહનાદ કરવો' એવો સકેત કરીને લક્ષ્મણ તેની સાથે યુદ્ધ કરવા ગયા પછી માયાવડે ખોટો સિંહનાદ કરી, મારા પતિને મારાથી દૂર કરીને, માઠી વાગ્છાવડે આ રાક્ષસ (રાવણ) પોતાના વધમાટે જ મને અહીં લઇ આવ્યો છે " આ પ્રમાણે તેનુ સર્વ વૃત્તાત સાભળીને વિભીષણે રાવણપાસે જઈ નમસ્કારપૂર્વક કહ્યુ–' હે સ્વામી! તમે આ કામ આપણા કુળને દૂષણ લાગે તેવુ કર્યું છે, પણ હવે જ્યા સુધી રામ–લક્ષ્મણ આપણને મારવા માટે અહીં નથી આવ્યા ત્યા સુધીમા આ સીતાને સત્વર તેમની પાસે મૂકી આવો ' વિભીષણના આવાં વચન સાભળી રાવણ ક્રોધથી રાતાં નેત્ર કરીને બોલ્યો કે–' અરે ભીરૂ! તુ આવુ શુ બોલે છે? શુ તુ મારા પરાક્રમને ભૂલી ગયો? આ સીતા અનુનય કરવાથી અવશ્ય મારી સ્ત્રી થશે અને પછી જો એ બીચારા રામ–લક્ષ્મણ અહીં આવશે તો હુ તેમને મારી નાખીશ ' વિભીષણે કહ્યુ–" હે ભ્રાતા! જ્ઞાનીનું વચન સત્ય થવાનુ જણાય છે કે રામની પત્ની સીતાને માટે આપણા કુળનો ક્ષય થવાનો છે, નહિ તો આ ભક્ત બધુનુ વચન તુ શામાટે ન માને અને મે માર્યા છતા દશરથ રાજા કેમ જીવે? હે મહાભુજ! જે ભાવી વસ્તુ છે તે અન્યથા થવાની નથી, તથાપિ હુ તને વિનવુ છુ કે આપણા કુળનો ઘાત કરનારી સીતાને છોડી દે " જાણે વિભીષણની વાણી સાભળી જ ન હોય તેમ કરી સીતાપાસે જઇ તત્કાળ સીતાને પુષ્પક વિમાનમા બેસારીને રાવણ ફરવા લાગ્યો અને પોતાની સમૃદ્ધિ બતાવવા લાગ્યો કે–' હે હસગામિની! આ રત્નમય શિખરવાળા અને સ્વાદિષ્ટ જળના નિર્ઝરણાવાળા મારા ક્રીડાપર્વતો છે, નદનવનની જેવા આ ઉદ્યાનો છે, આ ઇચ્છા પ્રમાણે ભોગવવાયોગ્ય ધારાગૃહો છે, આ હસસહિત ક્રીડાનદીઓ છે હે સુદર ભ્રકુટીવાળી સ્ત્રી! સ્વર્ગના ખડ જેવા આ રતિગૃહો છે આમા જ્યાં તારી પ્રીતિ હોય ત્યા તુ મારી સાથે ક્રીડા કર ' હસની જેમ રામના ચરણકમળનુ જ ધ્યાન કરતી સીતા રાવણની આવી વાણી સાભળીને પૃથ્વીની જેમ ધીરજ ધરીને કિંચિત્ પણ ક્ષોભ પામી નહિ રાવણે સર્વ રમણીય સ્થાનોમા ભમી ભમીને છેવટે સીતાને પાછી અશોકવનમા મૂકી

જ્યારે રાવણને ઉન્મત્ત થઈ ગયેલ જોયો અને પોતાના વચનની યુક્તિમા આવે તેમ ન લાગ્યુ ત્યારે વિભીષણે તે વિષે વિચાર કરવાને માટે કુળપ્રધાનોને બોલાવ્યા પછી વિભીષણ બોલ્યો કે–" હે કુળમત્રીઓ! કામાદિક અતરશત્રુઓ ભૂતની પેઠે વિષમ છે તેઓમાથી એક પણ પ્રમાદી જનને હેરાન કરે છે આપણો સ્વામી રાવણ અત્યત કામાતુર થયો છે એકલો કામદેવ જ ઘણો દુર્જય છે, તો પછી જો પરસ્ત્રીની ઇચ્છાથી તેને સહાય મળે તો પછી તેની વાત જ શી કરવી? તે કામના પ્રસગથી લકાપુરીનો સ્વામી અતિ બળવાન છતા પણ તે અત્યત દુખસાગરમા જલ્દી આવી પડશે " મત્રીઓ બોલ્યા કે– " અમે તો નામના જ મત્રીઓ છીએ, ખરેખરા મત્રી તો તમે જ છો કે જેની આવી દૂરદર્શી

દષ્ટિ છે જ્યારે સ્વામી કેવળ કામને વશ થયા છે ત્યારે મિથ્યાદૃષ્ટિ પુરૂષને જૈનધર્મના ઉપદેશની જેમ તેને આપણો મંત્ર (વિચાર) શું અસર કરી શકશે ? સુગ્રીવ અને હનુમાન જેવા પુરૂષો પણ તે રામને મળી ગયા છે; પરંતુ ' સ્વામી મહાત્માના પક્ષને કોણ ગ્રહણ ન કરે ? ' સીતાના નિમિત્તે રામભદ્રને હાથે આપણા કુળનો ક્ષય જ્ઞાનીએ કહેલો છે, તથાપિ પુરૂષને આધિન હોય તેવું સમયને યોગ્ય કર્તવ્ય કરવું ઘટિત છે "

આ પ્રમાણેના મંત્રીઓના વચન સાંભળીને બિભીષણે લંકાના કિલ્લા ઉપર યંત્ર વિગેરે ગોઠવી દીધાં, કેમકે ' મંત્રીઓ મંત્રરૂપ નેત્રથી અનાગત વસ્તુને પણ જુએ છે '

અહીં સીતાના વિરહથી પીડિત રામ, લક્ષ્મણે આપેલા આશ્વાસનથી માંડમાંડ કાળ નિર્ગમન કરતા હતા. એક વખતે રામે લક્ષ્મણને શિક્ષા આપીને સુગ્રીવની પાસે મોકલ્યા. લક્ષ્મણ ભાથા, ધનુષ્ય અને ખડ્ગ લઈને સુગ્રીવની પાસે ચાલ્યા. ચરણન્યાસથી પૃથ્વીને ચૂર્ણ કરતા, પર્વતને કંપાવતા અને વેગના ઝપાટાથી ઉછળતી ભુજાવડે માર્ગનાં વૃક્ષોને પાડી નાખતા તે કિષ્કિંધામાં આવ્યા. ઉત્કટ ભ્રકુટીથી ભયંકર લલાટવાળા અને રાતાં લોચનવાળા લક્ષ્મણને જોઈને ભય પામેલા દ્વારપાળોએ તત્કાળ માર્ગ આપ્યો, એટલે તે સુગ્રીવના મંદિરમાં આવ્યા. લક્ષ્મણને આવેલા સાંભળી કપિરાજ સુગ્રીવ અંતઃપુરમાંથી તત્કાળ બહાર નીકળ્યો અને ભયથી કંપતો કંપતો તેમની પાસે ઉભો રહ્યો લક્ષ્મણે ક્રોધથી કહ્યુ કે—' અરે વાનર ! હવે તું કૃતાર્થ થઈ ગયો ! કામ સરી રહ્યા પછી અંતઃપુરથી પરિવૃત્ત થઈ નિઃશંકપણે સુખમાં નિમગ્ન થઈ રહ્યો છે સ્વામી રામભદ્ર વૃક્ષતળે બેસી વર્ષ જેવા દિવસો નિર્ગમન કરે છે તે તું જાણતો નથી ? તું સ્વીકારેલી વાત પણ ભૂલી ગયો જણાય છે હવે સીતાની શોધ લેવાને ઉભો થા. સાહસગતિને માર્ગે જા નહિ, તે માર્ગ હજુ સંકોચ પામી ગયો નથી ' લક્ષ્મણનાં આવા વચન સાંભળી સુગ્રીવ તેમના ચરણમાં પડીને બોલ્યો કે— હે સ્વામી ! પ્રસન્ન થાઓ. મારા પ્રમાદને સહન કરો કેમકે તમે મારા પ્રભુ છો.' આવી રીતે લક્ષ્મણને પ્રસન્ન કરી, તેમને આગળ કરીને સુગ્રીવ રામભદ્રપાસે આવ્યો અને ભક્તિથી તેમને પ્રણામ કર્યા પછી સુગ્રીવે પોતાના સૈનિકોને આજ્ઞા કરી કે— હે સૈનિકો ! તમે સર્વ પરાક્રમી છો અને સર્વત્ર અસ્ખલિત ગતિવાળા છો, માટે સર્વ ઠેકાણે ફરીને સીતાની શોધ કરો. આ પ્રમાણે આજ્ઞા થતાં સર્વ સૈનિકો સર્વ બેટમાં, પર્વતોમાં, સમુદ્રમાં અને ગુફાઓમાં ત્વરાથી ફરવા લાગ્યા.

સીતાનું હરણ થયાના ખબર સાંભળી ભામંડલ રામભદ્રની પાસે આવ્યો અને અત્યંત દુઃખી થઈને ત્યાં જ રહ્યો પોતાના સ્વામીના દુઃખથી પીડિત થયેલો વિરાધ મોટું સૈન્ય લઈને ત્યાં આવ્યો અને ચિરકાળના પેદળની જેમ તે પણ રામની સેવા કરતો સતો ત્યાં જ રહ્યો. સુગ્રીવ પોતે શોધ કરવા નીકળ્યો તે અનુક્રમે કંબૂદ્વીપમાં આવ્યો, એટલે તેને દૂરથી જોઈને રત્નજટી વિચારવા લાગ્યો કે— શું રાવણે મારા અપરાધને સંભારી મારો વધ કરવા માટે આ મહાબાહુ વાનરપતિ સુગ્રીવને મોકલ્યો હશે ? એ પરાક્રમી રાવણે પૂર્વે મારી સર્વ વિદ્યા હરી લીધી છે અને હવે આ વાનરપતિ મારા પ્રાણને હરી લેશે. ' આ પ્રમાણેના વિચારમાં પડેલા રત્નજટીની પાસે સુગ્રીવ ત્વરાથી આવ્યો અને બોલ્યો કે—' હે રત્નજટી !

મને જોઇને તું ઉભો પણ કેમ થયો નહિ ? શું તું આકાશગમન કરવામાં આળસુ થઈ ગયો છે ?' રત્નજટી બોલ્યો કે—' જાનકીનું હરણ કરતા રાવણની સાથે હું યુદ્ધ કરવા ગયો તે વખતે તેણે મારી સર્વ વિદ્યા હરી લીધી છે ' પછી સુગ્રીવ તેને ઉપાડીને તત્કાળ રામના ચરણ-પાસે લાવ્યો રામે તેને સર્વ વાત પૂછી એટલે તે સીતાનો વૃત્તાંત કહેવા લાગ્યો કે—" હે દેવ! ક્રૂર અને દુરાત્મા એવા રાવણે સીતાને હરી લીધી છે અને કોપ કરીને મારી વિદ્યાઓ પણ હરી છે 'હે રામ! હા વત્સ લક્ષ્મણ! હા ભ્રાત ભામંડલ !' એમ પોકાર કરીને રૂદન કરતા સીતાને સાંભળીને મને રાવણઉપર કોપ ચડ્યો હતો " આ પ્રમાણે સીતાનું વૃત્તાંત સાંભળીને રામ ખુશી થયા અને તેમણે સુરસંગીતપુરના પતિ રત્નજટીને આલિંગન આપ્યું પછી રામ વારંવાર સીતાના વૃત્તાંત વિષે તેને પૂછતા હતા અને તેમના મનની પ્રીતિને માટે તે વારંવાર કહેતો હતો પછી રામે સુગ્રીવ વિગેરે મહાસુભટોને પૂછ્યું કે-' અહીંથી તે રાક્ષસની લંકાપુરી કેટલી દૂર છે ?' તેઓ બોલ્યા કે-' તે પુરી દૂર હોય કે નજીક હોય તેથી શું વળ્યું ? કેમકે જગતનો વિજય કરનાર તે રાવણની આગળ અમે સર્વે તૃણ સમાન છીએ. ' રામ બોલ્યા કે—' તે જીતાશે કે નહિ જીતાય એ ચિંતા તમારે કરવી નહિ માત્ર દર્શનના જામીનની પેઠે અમને તે બતાવો પછી લક્ષ્મણે છોડેલા બાણો જેના ગળાના રૂધિરનું પાન કરશે તેવા તે રાવણને જોવાથી તમે તેનું સામર્થ્ય થોડા સમયમાં જાણી લેશો ' લક્ષ્મણ બોલ્યા કે— ' તે રાવણ કોણ માત્ર છે કે જેણે શ્વાનની જેમ અસાર છળ કરીને આવું દુષ્ટ કામ કર્યું ? સંગ્રામરૂપ નાટકમાં સભ્ય થઈ રહેલા એવા તમો જોતા એ છળી રાવણનું શિર હું ક્ષત્રિય આચારથી છેદી નાખીશ ' તે સમયે જાંબવાને કહ્યું કે—' તમારામાં તે સર્વ વાત ઘટે છે, પણ જે કોટિશિલાને ઉપાડશે તે રાવણને મારશે એવું **અનંતવીર્ય** નામના જ્ઞાની સાધુએ કહેલું છે, તો અમારા પ્રતીતિને માટે તમે તે શિલા ઉપાડો ' લક્ષ્મણે કહ્યું-' બહુ સારૂં ' એટલે તેઓ તત્કાળ જ્યાં કોટિશિલા હતી ત્યાં લક્ષ્મણને આકાશમાર્ગે લઈ ગયા લક્ષ્મણે લતાની જેમ તે શિલાને ભુજાથી ઉપાડી તત્કાળ દેવતાઓએ ' સાધુ, સાધુ ' શબ્દ બોલીને આકાશમાંથી પુષ્પવૃષ્ટિ કરી તે જોઈને સર્વને પૂર્ણ વિશ્વાસ ઉત્પન્ન થયો પછી તેઓ પૂર્વની જેમ લક્ષ્મણને આકાશમાર્ગે કિષ્કિંધામાં રામની પાસે લાવ્યા ત્યાં વૃદ્ધ કપિઓ બોલ્યા કે— " જરૂર તમારાથી રાવણનો ક્ષય થશે, પણ નીતિવાન્ પુરૂષોની એવી રીતિ છે કે પ્રથમ દૂત મોકલવો જોઇએ જો સંદેશો લઇ જનાર દૂતથી પ્રયોજન સિદ્ધ થાય તો પછી રાજાઓને પોતાને ઉદ્યોગ કરવાની કાંઇ જરૂર નથી, પરંતુ કોઇ પરાક્રમી અને સમર્થ દૂતને ત્યાં મોકલવો, કારણ કે લંકાપુરીમાં પ્રવેશ કરવો અને નીકળવું તે પણ ઘણું મુશ્કેલ છે એમ સંભળાય છે તે દૂતે લંકામાં જઈ સીતાને પાછી અર્પણ કરવા માટે વિભીષણને કહેવું, કારણ કે રાક્ષસકુળમાં તે ઘણો નીતિમાન પુરૂષ છે વિભીષણ સીતાને છોડી દેવા રાવણને કહેશે, અને રાવણ જો તેની અવજ્ઞા કરશે તો તે તત્કાળ તમારી પાસે આવશે " આવી વૃદ્ધ કપિઓની સલાહસાથે રામ સંમત થયા, એટલે સુગ્રીવે **શ્રીભૂતિ**ની સામું જોઇને **હનુમાન**ને બોલાવ્યા તેજથી સૂર્ય જેવા હનુમાને તત્કાળ ત્યાં આવી સુગ્રીવ વિગેરેથી વીંટાઇ સભામાં બેઠેલા રામને પ્રણામ કર્યો સુગ્રીવે રામને કહ્યું કે—' આ પવનંજયના વિનયી પુત્ર હનુમાન વિપત્તિને વખતે અમારા બંધુ છે સર્વ વિદ્યાધરોમાં તેના જેવો બીજો કોઇ નથી, તેથી હે

સ્વામી ! સીતાની શોધને માટે તેને જ આજ્ઞા આપો.' તે વખતે હનુમાન બોલ્યા કે—"મારા જેવા અનેક કપિઓ છે, પણ આ સુગ્રીવ રાજા મારી પર સ્નેહને લીધે જ આમ કહે છે. ગવ, ગવાક્ષ, ગવય, શરભ, ગંધમાદન, નીલ, દ્વિવિદ, મૈંદ, જાંબવાન, અંગદ, નલ અને બીજા ઘણા પરાક્રમી કપિઓ અહીં હાજર છે, તે સર્વમાં હું પણ તમારૂં કાર્ય સાધવાને માટે તેઓની સંખ્યાને પૂરનારો છું. કહો તો રાક્ષસદ્વીપસહિત લંકાને ઉપાડીને અહીં લાવું અને કહો તો બાંધવસહિત રાવણને બાંધીને અહીં લઈ આવું ? રામ બોલ્યા કે—"હે વીર હનુમાન ! તારામાં એ સર્વ સંભવે છે, પરંતુ હમણાં તો લંકાપુરીએ જા અને ત્યાં સીતાની શોધ કર. આ મારી મુદ્રિકા નિશાનીને માટે લઈ જા. તે સીતાને આપજે અને તેનો ચૂડામણિ નિશાનીને માટે અહીં લાવજે. તેને મારો સંદેશો આ પ્રમાણે કહેજે કે—હે દેવી! રામભદ્ર તમારા વિયોગથી અત્યંત પીડિત થઈ તમારૂં જ ધ્યાન કરે છે. હે જીવિતેશ્વરી ! મારા વિયોગથી જીવિતનો ત્યાગ કરશો નહિ; કેમકે થોડા સમયમાં તમે રાવણને લક્ષ્મણથી હણાયેલો જોશો." હનુમાને કહ્યું કે—'હે પ્રભુ ! જ્યાં સુધી તમારી આજ્ઞા પ્રમાણે કરીને હું લંકામાંથી પાછો આવું ત્યાં સુધી તમે અહીં જ રહેજો.'

આ પ્રમાણે કહી પરિવારસહિત રામને નમીને હનુમાન એક વેગવાળા વિમાનમાં બેસી લંકા તરફ ચાલ્યો. આકાશમાર્ગે ચાલતા હનુમાન મહેંદ્રગિરિના શિખરપર આવ્યા. ત્યાં પોતાના માતામહ મહેંદ્રરાજાનું મહેંદ્રપુરપત્તન તેના જોવામાં આવ્યું. હનુમાને વિચાર્યું કે—"આ મારા માતામહનું નગર છે કે જેણે મારી નિરપરાધી માતાને કાઢી મૂકી હતી.' આ પ્રમાણે પૂર્વવાર્તા સંભારી ક્રોધાયમાન થઈને તત્કાળ હનુમાને રણવાદ્ય વગાડ્યા, જેથી બ્રહ્માંડને ફોડી નાખે તેવો પ્રતિધ્વનિ દિશાઓમાં વ્યાપી ગયો. શત્રુનું આવું બળ જોઈને ઇંદ્રના જેવા પરાક્રમવાળો મહેંદ્ર રાજા પણ સૈન્યસહિત યુદ્ધ કરવા માટે પોતાના નગરની બહાર નીકળ્યો. મહેંદ્ર અને હનુમાનની વચ્ચે રૂધિરની વૃષ્ટિથી ભયંકર ઉત્પાત સમયનો મેઘ હોય તેવું આકાશમાં ઘોર યુદ્ધ પ્રવર્ત્યું. રણભૂમિમાં વેગથી ફરતા એવા હનુમાને વૃક્ષોને પવન ભાંગી નાંખે તેમ શત્રુના સૈન્યને ભાંગી નાખ્યું. મહેંદ્રનો પુત્ર પ્રસન્નકીર્તિ પોતાના ભાણેજનો સંબંધ જાણ્યા વગર નિર્દય રૂપથી શસ્ત્ર પ્રહાર કરતો હનુમાનની સામે યુદ્ધ કરવા લાગ્યો. બંને સરખા બળવાન અને બંને સરખા અમર્ષવાળા હોવાથી તેઓ દ્વંદ્વ યુદ્ધથી પરસ્પરને શ્રમ ઉત્પન્ન કરવા લાગ્યા. આ પ્રમાણે યુદ્ધ કરતા હનુમાનને વિચાર થયો કે—'મને ધિક્કાર છે કે મેં સ્વામીના કાર્યમાં વિલંબ કરનારૂં આ યુદ્ધ આરંભ્યું છે! જે ક્ષણવારમાં જીતી શકાય તે બીજા, પણ આ તો મારૂં મોસાળ છે; તથાપિ જેનો આરંભ કર્યો તેનો નિર્વાહ કરવાને માટે હવે તો અવશ્ય જીતવું જ જોઇએ.' આવો વિચાર કરીને હનુમાને ક્રોધથી શસ્ત્રપ્રહારવડે પ્રસન્નકીર્તિને મુંઝવી દીધો અને તેના અશ્વ, રથ તથા સારથિને ભગ્ન કરી દઈને તેને પકડી લીધો. છેવટે અત્યંત યુદ્ધ કરીને મહેંદ્ર રાજાને પણ પકડી લીધા. પછી હનુમાને મહેંદ્ર રાજાને નમીને કહ્યું કે—'હું અંજનાનો પુત્ર અને તમારો ભાણેજ છું. રામની આજ્ઞાથી સીતાની શોધ કરવા માટે લંકા તરફ જતા માર્ગમાં અહીં આવતા મારી માતાને તમે કાઢી મૂકેલ તે મને સાંભરી આવ્યું; તેથી ક્રોધ ઉત્પન્ન થવાને લીધે મેં તમારી સાથે યુદ્ધ કર્યું છે તે

ક્ષમા કરશો હવે હુ સ્વામીના કાર્યને માટે જાઉં છુ તમે મારા સ્વામી રામની પાસે જાઓ" મહેંદ્રે પોતાના વીરશ્રેષ્ઠ ભાણેજને આલિંગન કરીને કહ્યુ કે—'પ્રથમ લોકોના મુખથી તારા પરાક્રમની વાતો સાભળી હતી આજે ભાગ્યયોગે તુ પરાક્રમી ભાણેજ અમારા જોવામા આવ્યો છે હવે તુ શીઘ્ર સ્વામીના કાર્યને માટે જા તારૂ માર્ગમા કુશળ થાઓ' આ પ્રમાણે કહી મહેંદ્ર રાજા પોતાનુ સૈન્ય લઇને રામની પાસે આવ્યા

ત્યાથી હનુમાન આકાશમાર્ગે ચાલતા દધિમુખ નામના દ્વીપમા આવ્યો ત્યા બે મહામુનિને કાઉસગ્ગધ્યાને રહેલા તેણે જોયા તેમની નજીકમા જ નિર્દોષ અગવાળી અને વિદ્યાસાધનમા તત્પર એવી ત્રણ કુમારિકાઓ ધ્યાન ધરતી તેના જોવામા આવી તે સમયે અકસ્માત્ તે બધા દ્વીપમા દાવાનળ પ્રગટ થયો, જેથી બે મુનિઓ અને ત્રણ કુમારિકાઓ અચાનક દાવાનળના સકટમા આવી પડ્યા તેઓની ઉપરના વાત્સલ્યભાવથી હનુમાને વિદ્યાવડે સાગરમાથી જળ લાવીને મેઘની જેમ તે દાવાનળને શમાવી દીધો તત્કાળ વિદ્યા સિદ્ધ થવાથી ધ્યાનમા રહેલા બન્ને મુનિને પ્રદક્ષિણા દઇને તે ત્રણ કન્યાઓ હનુમાનપ્રત્યે કહેવા લાગી કે—'હે પરમાર્હત! તમે ઉપસર્ગથી અમને બચાવ્યા તે સારૂ કર્યું તમારી સહાયથી સમયવિના પણ અમારી વિદ્યા સિદ્ધ થઇ છે' હનુમાને કહ્યુ—'તમે કોણ છો?' કન્યાઓ બોલી—"આ દધિમુખ દ્વીપમા દધિમુખ નગરને વિષે **ગધર્વરાજ** નામે રાજા છે તેની **કુસુમમાળા** નામની રાણીના ઉદરથી અમે ત્રણે કન્યાઓ જન્મ પામેલી છીએ અમારે માટે ઘણા ખેચરપતિઓ અમારા પિતાપાસે માગણી કરતા હતા, તેમા એક **અગારક** નામે ઉન્મત્ત ખેચર પણ અમારી માગણી કરતો હતો, પણ અમારા સ્વતત્રવિચારી પિતાએ તેને કે કોઇ બીજાને અમોને આપી નહીં એક વખત અમારા પિતાએ કોઇ મુનિને પૂછ્યુ કે—'આ મારી પુત્રીઓનો પતિ કોણ થશે?' ત્યારે તેમણે કહ્યુ કે—'જે સાહસગતિ વિદ્યાધરનો મારનાર થશે તે તારી પુત્રીઓનો પતિ થશે' પછી મુનિના તેવા વચનથી અમારા પિતા તેને શોધવા લાગ્યા, તથાપિ કોઇ ઠેકાણે તેનો પત્તો મળ્યો નહી, તેથી તેને જાણવાને માટે અમે આ વિદ્યાસાધનનો આરભ કર્યો હતો પેલા **અગારકે** અમારી વિદ્યાનો ભ્રશ કરવા માટે આ દાવાનળ પ્રગટ કર્યો હતો, તેને નિષ્કારણ બધુ એવા તમે સારી રીતે શમાવી દીધો અને જે **મનોગામિની** વિદ્યા છ માસે સધાય છે તે વિદ્યા તમારી સહાયથી અમને ક્ષણવારમા સિદ્ધ થઇ ગઇ છે" પછી હનુમાને સાહસગતિનો વધ રામે કર્યો છે અને તેમના કાર્યને માટે જ પોતે લકામા જાય છે, એ બધી કથા મૂળથી માડીને કહી બતાવી તે સાભળી ત્રણે કુમારિકાઓએ હર્ષ પામી પિતાની પાસે જઇને એ સર્વ વૃત્તાત નિવેદન કર્યો રાજા ગધર્વરાજ તે ત્રણ કન્યાઓ અને મોટુ સૈન્ય લઇને રામની પાસે આવ્યો

ત્યાંથી વીર હનુમાન ઉડીને લકાની પાસે આવ્યો ત્યા કાળરાત્રિ જેવી ભયકર **શાલિકા** નામે વિદ્યા તેના જોવામા આવી તે વખતે 'અરે વાનર! તુ ક્યા જાય છે? અનાયાસે તુ મારૂ ભોજ્ય થઈ પડ્યો છે' એમ આક્ષેપથી કહેતી તે વિદ્યાએ પોતાનુ મુખ ફાડ્યુ હનુમાને હાથમા ગદા લઇને તત્કાળ તેના મુખમા પ્રવેશ કર્યો અને પછી વાદ-

સ્વામી ! સીતાની શોધને માટે તેને જ આજ્ઞા આપો.' તે વખતે હનુમાન બોલ્યા કે—" મારા જેવા અનેક કપિઓ છે, પણ આ સુગ્રીવ રાજા મારી પર સ્નેહને લીધે જ આમ કહે છે ગવ, ગવાક્ષ, ગવય, શરભ, ગંધમાદન, નીલ, દ્વિવિદ, મૈંદ, જાંબવાન, અંગદ, નલ અને બીજા ઘણા પરાક્રમી કપિઓ અહીં હાજર છે, તે સર્વમાં હું પણ તમારૂં કાર્ય સાધવાને માટે તેઓની સંખ્યાને પૂરનારો છું કહો તો રાક્ષસદ્વીપસહિત લંકાને ઉપાડીને અહીં લાવું અને કહો તો બાંધવસહિત રાવણને બાંધીને અહીં લઇ આવું ?" રામ બોલ્યા કે—" હે વીર હનુમાન ! તારામાં એ સર્વ સંભવે છે; પરંતુ હમણાં તો લંકાપુરીએ જા અને ત્યાં સીતાની શોધ કર. આ મારી મુદ્રિકા નિશાનીને માટે લઇ જા. તે સીતાને આપજે અને તેનો ચૂડામણિ નિશાનીને માટે અહીં લાવજે તેને મારો સંદેશો આ પ્રમાણે કહેજે કે—હે દેવી ! રામભદ્ર તમારા વિયોગથી અત્યંત પીડિત થઈ તમારૂં જ ધ્યાન કરે છે હે જીવિતેશ્વરી ! મારા વિયોગથી જીવિતનો ત્યાગ કરશો નહિ, કેમકે થોડા સમયમાં તમે રાવણને લક્ષ્મણથી હણાયેલો જોશો." હનુમાને કહ્યું કે—' હે પ્રભુ ! જ્યાં સુધી તમારી આજ્ઞા પ્રમાણે કરીને હું લંકામાંથી પાછો આવું ત્યાં સુધી તમે અહીં જ રહેજો.

આ પ્રમાણે કહી પરિવારસહિત રામને નમીને હનુમાન એક વેગવાળા વિમાનમાં બેસી લંકા તરફ ચાલ્યો. આકાશમાર્ગે ચાલતા હનુમાન મહેંદ્રગિરિના શિખરપર આવ્યા. ત્યાં પોતાના માતામહ મહેંદ્રરાજાનું મહેંદ્રપુરપત્તન તેના જોવામાં આવ્યું હનુમાને વિચાર્યું કે—" આ મારા માતામહનું નગર છે કે જેણે મારી નિરપરાધી માતાને કાઢી મૂકી હતી.' આ પ્રમાણે પૂર્વવાર્તા સંભારી ક્રોધાયમાન થઈને તત્કાળ હનુમાને રણવાદ્ય વગાડ્યાં, જેથી બ્રહ્માંડને ફોડી નાખે તેવો પ્રતિધ્વનિ દિશાઓમાં વ્યાપી ગયો. શત્રુનું આવું બળ જોઈને ઇંદ્રના જેવા પરાક્રમવાળો મહેંદ્ર રાજા પણ સૈન્યસહિત યુદ્ધ કરવા માટે પોતાના નગરની બહાર નીકળ્યો. મહેંદ્ર અને હનુમાનની વચ્ચે રૂધિરની વૃષ્ટિથી ભયંકર ઉત્પાત સમયનો મેઘ હોય તેવું આકાશમાં ઘોર યુદ્ધ પ્રવર્ત્યું રણભૂમિમાં વેગથી ફરતા એવા હનુમાને વૃક્ષોને પવન ભાંગી નાખે તેમ શત્રુના સૈન્યને ભાંગી નાખ્યું મહેંદ્રનો પુત્ર પ્રસન્નકીર્તિ પોતાના ભાણેજનો સંબંધ જાણ્યા વગર નિર્દયપણે શસ્ત્ર પ્રહાર કરતો હનુમાનની સાથે યુદ્ધ કરવા લાગ્યો. બંને સરખા બળવાન અને બંને સરખા અમર્ષવાળા હોવાથી તેઓ દઢ યુદ્ધથી પરસ્પરને શ્રમ ઉત્પન્ન કરવા લાગ્યા. આ પ્રમાણે યુદ્ધ કરતા હનુમાનને વિચાર થયો કે—" મને ધિક્કાર છે કે મેં સ્વામીના કાર્યમાં વિલંબ કરનારૂં આ યુદ્ધ આરંભ્યું છે ! ? ક્ષણવારમાં જીતી શકાય તે બીજા, પણ આ તો મારૂં મોસાળ છે; તથાપિ જેનો આરંભ કર્યો તેનો નિર્વાહ કરવાને માટે હવે તો અવશ્ય જીતવું જ જોઇએ.' આવો વિચાર કરીને હનુમાને ક્રોધથી શસ્ત્રપ્રહારવડે પ્રસન્નકીર્તિને મુંઝવી દીધો અને તેના અશ્વ, રથ તથા સારથિને ભગ્ન કરી કરીને તેને પકડી લીધો. છેવટે અત્યંત યુદ્ધ કરીને મહેંદ્ર રાજાને પણ પકડી લીધા. પછી હનુમાને મહેંદ્ર રાજાને નમીને કહ્યું કે— હું અંજનાનો પુત્ર અને તમારો ભાણેજ છું રામની આજ્ઞાથી સીતાની શોધ કરવા માટે લંકા તરફ જતાં માર્ગમાં અહીં આવતાં મારી માતાને તમે કાઢી મૂકેલ તે મને સાંભરી આવ્યું; તેથી ક્રોધ ઉત્પન્ન થવાને લીધે મેં તમારી સાથે યુદ્ધ કર્યું છે તે

ક્ષમા કરશો હવે હુ સ્વામીના કાર્યને માટે જાઉં છું તમે મારા સ્વામી રામની પાસે જાઓ" મહેંદ્રે પોતાના વીરશ્રેષ્ઠ ભાણેજને આલિંગન કરીને કહ્યુ કે—'પ્રથમ લોકોના મુખથી તારા પરાક્રમની વાતો સાભળી હતી આજે ભાગ્યયોગે તુ પરાક્રમી ભાણેજ અમારા જોવામા આવ્યો છે હવે તુ શીઘ્ર સ્વામીના કાર્યને માટે જા તારૂ માર્ગમા કુશળ થાઓ' આ પ્રમાણે કહી મહેંદ્ર રાજા પોતાનુ સૈન્ય લઇને રામની પાસે આવ્યા

ત્યાથી હનુમાન આકાશમાર્ગે ચાલતા દધિમુખ નામના દ્વીપમા આવ્યો ત્યા બે મહામુનિને કાઉસગ્ગધ્યાને રહેલા તેણે જોયા તેમની નજીકમા જ નિર્દોષ અગવાળી અને વિદ્યાસાધનમા તત્પર એવી ત્રણ કુમારિકાઓ ધ્યાન ધરતી તેના જોવામા આવી તે સમયે અકસ્માત્ તે બધા દ્વીપમા દાવાનળ પ્રગટ થયો, જેથી બે મુનિઓ અને ત્રણ કુમારિકાઓ અચાનક દાવાનળના સકટમા આવી પડ્યા તેઓની ઉપરના વાત્સલ્યભાવથી હનુમાને વિદ્યા-વડે સાગરમાથી જળ લાવીને મેઘની જેમ તે દાવાનળને શમાવી દીધો તત્કાળ વિદ્યા સિદ્ધ થવાથી ધ્યાનમા રહેલા બન્ને મુનિને પ્રદક્ષિણા દઇને તે ત્રણ કન્યાઓ હનુમાનપ્રત્યે કહેવા લાગી કે–'હે પરમાર્હત્! તમે ઉપસર્ગથી અમને બચાવ્યા તે સારૂ કર્યું તમારી સહાયથી સમયવિના પણ અમારી વિદ્યા સિદ્ધ થઇ છે' હનુમાને કહ્યુ–'તમે કોણ છો?' કન્યાઓ બોલી–"આ દધિમુખ દ્વીપમા દધિમુખ નગરને વિષે **ગધર્વરાજ** નામે રાજા છે તેની **કુસુમમાળા** નામની રાણીના ઉદરથી અમે ત્રણે કન્યાઓ જન્મ પામેલી છીએ અમારે માટે ઘણા ખેચરપતિઓ અમારા પિતાપાસે માગણી કરતા હતા, તેમા એક **અગારક** નામે ઉન્મત્ત ખેચર પણ અમારી માગણી કરતો હતો, પણ અમારા સ્વતત્રવિચારી પિતાએ તેને કે કોઇ બીજાને અમોને આપી નહીં એક વખત અમારા પિતાએ કોઇ મુનિને પૂછ્યું કે–'આ મારી પુત્રીઓનો પતિ કોણ થશે?' ત્યારે તેમણે કહ્યુ કે–'જે સાહસગતિ વિદ્યાધરનો મારનાર થશે તે તારી પુત્રીઓનો પતિ થશે' પછી મુનિના તેવા વચનથી અમારા પિતા તેને શોધવા લાગ્યા, તથાપિ કોઇ ઠેકાણે તેનો પત્તો મળ્યો નહીં, તેથી તેને જાણવાને માટે અમે આ વિદ્યાસાધનનો આરભ કર્યો હતો પેલા **અગારકે** અમારી વિદ્યાનો ભ્રશ કરવા માટે આ દાવાનળ પ્રગટ કર્યો હતો, તેને નિષ્કારણ બધુ એવા તમે સારી રીતે શમાવી દીધો અને જે **મનોગામિની** વિદ્યા છ માસે સધાય છે તે વિદ્યા તમારી સહાયથી અમને ક્ષણવારમા સિદ્ધ થઇ ગઇ છે" પછી હનુમાને સાહસગતિનો વધ રામે કર્યો છે અને તેમના કાર્યને માટે જ પોતે લકામા જાય છે, એ બધી કથા મૂળથી માડીને કહી બતાવી તે સાભળી ત્રણે કુમારિકાઓએ હર્ષ પામી પિતાની પાસે જઇને એ સર્વ વૃત્તાત નિવેદન કર્યો રાજા ગધર્વરાજ તે ત્રણ કન્યાઓ અને મોટુ સૈન્ય લઇને રામની પાસે આવ્યો

ત્યાંથી વીર હનુમાન ઉડીને લકાની પાસે આવ્યો ત્યા કાળરાત્રિ જેવી ભયકર **શાલિકા** નામે વિદ્યા તેના જોવામા આવી તે વખતે 'અરે વાનર! તુ ક્યા જાય છે? અનાયાસે તુ મારૂ ભોજ્ય થઈ પડ્યો છે' એમ આક્ષેપથી કહેતી તે વિદ્યાએ પોતાનુ મુખ ફાડ્યુ હનુમાને હાથમા ગદા લઇને તત્કાળ તેના મુખમા પ્રવેશ કર્યો અને પછી વાદ-

ળના મધ્યમાંથી સૂર્ય નીકળે તેમ તેના ઉદરને ફાડીને બહાર નીકળ્યો. તેણે લંકાની આસપાસ કિલ્લો કર્યો હતો, તેને હનુમાને વિદ્યાના સામર્થ્યથી એક માટીના પાત્રને ભાંગી નાખે તેમ ક્ષણવારમાં ભાંગી નાંખ્યો. તે કિલ્લાનો વજ્રમુખ નામે એક રક્ષક હતો તે ધુરંધર ક્રોધથી યુદ્ધ કરવા માટે આવ્યો, તેને હનુમાને યુદ્ધમાં મારી નાંખ્યો. વજ્રમુખ હણાયો એટલે લંકાસુંદરી નામે તેની એક વિદ્યાના બળવાળી કન્યા હતી તેણે કોપથી હનુમાનને પોતાની સાથે યુદ્ધ કરવા બોલાવ્યો. પર્વતઉપર વીજળીની જેમ હનુમાનપર વારવાર પ્રહાર કરતી તે રણભૂમિમાં ચતુરાઈથી ચાલી આવી. હનુમાન પોતાના અસ્ત્રોથી તેનાં અસ્ત્રોને છેદવા લાગ્યો. છેવટે તત્ત્વની ઉવેલી લતા જેવી તેને અસ્ત્રરહિત કરી દીધી. પછી ‘આ વીર કોણ છે?’ એમ તે આશ્ચર્યથી હનુમાનને જોવાને પ્રવર્તી, એટલે તેના ઉપર કામદેવે પોતાના બાણથી તાડન કર્યું (અર્થાત્ તે કામપીડિત થઈ ગઈ) તેણે હનુમાનને કહ્યું કે—“હે વીર! પિતાના વધથી ક્રોધ પામીને મેં તમારી સાથે વિચાર્યાવગર વ્યર્થ યુદ્ધ કર્યું છે. મને એક સાધુએ પૂર્વે કહેલું હતું કે–‘જે તારા પિતાને મારશે તે તારો સ્વામી થશે.’ માટે હે નાથ! આ વશ થયેલી કન્યાનું તમે પાણિગ્રહણ કરો. આ સર્વ જગતમાં તમારા જેવો બીજો કોઈ સુભટ નથી, તેથી તમારા જેવા પતિવડે હું સર્વ સ્ત્રીઓમાં ગર્વ ધરીને રહીશ.” આ પ્રમાણે કહેતી તે વિનયવાળી કન્યાને હનુમાન હર્ષયુક્ત ચિત્તે ગાંધર્વવિધિથી અનુરાગસહિત પરણ્યો. તે સમયે આકાશમાર્ગમાં ફરવાના શ્રમથી જાણે સ્નાન કરવાને ઇચ્છતો હોય તેમ સૂર્ય પશ્ચિમસમુદ્રમાં મગ્ન થઇ ગયો. પશ્ચિમ દિશાને ઉદ્દેશીને જતા એવા સૂર્યે સંધ્યાકાળના વાદળાના મિષથી તેના વસ્ત્ર ખસેડ્યાં હોય તેમ જણાવા લાગ્યું. પશ્ચિમ દિશાની ઉપર અરુણ વાદળાની પરંપરા, જાણે અસ્તકાળે સૂર્યને છોડીને તેજ જુદું રહ્યું હોય તેવી દેખાવા લાગી. ‘મારો ત્યાગ કરીને આ નવીન રાગવાળો સૂર્ય હવે નવીન રાગવાળી પશ્ચિમ દિશાને સેવે છે’ એવા અપમાનથી પ્રાચી દિશા ગ્લાનિ પામી ગઈ હોય તેમ દેખાવા લાગી. ક્રીડાસ્થાનોની પૃથ્વીનો ત્યાગ કરવાની પીડાને લીધે કોલાહલના મિષથી પક્ષીઓ આક્રંદ કરવા લાગ્યા. રજસ્વલા થયેલી કમલિની પોતાના પ્યારા પતિથી દૂર થવાને લીધે જેમ ગ્લાનિ પામે તેમ રંક ચક્રવાકી પતિના વિયોગથી ગ્લાનિ પામવા લાગી. પતિના જવાથી પતિવ્રતા સ્ત્રીની જેમ સૂર્યરૂપ પતિ અસ્ત થતાં પદ્મિનીએ પોતાના મુખનો સંકોચ કર્યો. વાયભ્ય સ્નાનની પ્રાપ્તિથી હર્ષ પામતા બ્રાહ્મણોએ વંદના કરેલી ગાયો પોતાના વાછડાને મળવાને ઉત્કંઠિત થઈ સત્વર વનમાંથી પાછી વળી. જેમ રાજા યુવરાજને રાજ્યસંપત્તિ આપે તેમ સૂર્યે અસ્તસમયે પોતાનું તેજ અગ્નિને આપ્યું. આકાશમાંથી ઉતરતા નક્ષત્રોની શ્રેણીની શોભાને ચોરી લેતા અર્થાત્ નક્ષત્રશ્રેણી જેવા જણાતા દીવાઓ નગરસ્ત્રીઓએ પ્રત્યેક સ્થાને સળગાવવા માંડ્યા. સૂર્ય અસ્ત થયા છતાં હજુ ચંદ્રનો ઉદય થયેલો ન હોવાથી લાગ જોઇને અંધકાર પ્રસરવા માંડ્યું, કેમકે ખળ પુરુષો છળમાં ચતુર હોય છે. અંજનગિરિના ચૂર્ણથી અથવા અંજનથી પૂર્ણ હોય તેવું ભૂમિ અને આકાશરૂપ પાત્ર અંધકારથી પૂર્ણ દેખાવા લાગ્યું. તે સમયે સ્થળ, જળ, દિશા, આકાશ કે ભૂમિ કાંઇ દેખાતાં નહિ. વધારે શું કહેવું! પોતાનો હાથ પણ જોવામાં આવતો નહિ. અંધકારથી ગ્રાસ અને ખડ્ગના જેવા શ્યામ આકાશમાં

તારાઓ જાણે વિશ્વપુરૂષના કટિભાગમાં જડેલી કોડીઓ હોય તેવા દેખાવા લાગ્યા કજ્જલના જેવું શ્યામ અને સ્પષ્ટ નક્ષત્રવાળું આકાશ કમળવાળા યમુના નદીના શ્યામ દ્રહ જેવું જણાવા લાગ્યું જ્યારે એકાકાર કરતો અંધકાર ચોતરફ ફરી વળ્યો ત્યારે પ્રકાશવગરનું બધું વિશ્વ પાતાળ જેવું દેખાવા લાગ્યું અંધકાર વૃદ્ધિ પામતા કામીજનને મેળવવામાં ઉત્સુક દૂતીઓ દ્રહમાં માછલીઓની જેમ નિ.શંક થઇને સ્વેચ્છાએ વિહાર કરવા લાગી જાનુપર્યંત પગમાં આભૂષણ પહેરી, તમાલ વૃક્ષ જેવા શ્યામ વસ્ત્ર ધરી અને અંગે કસ્તુરીનો લેપ કરી અભિસારિકાઓ ફરવા લાગી એવામાં ઉદયગિરિરૂપ પ્રાસાદની ઉપર સુવર્ણકળશની જેવા કિરણોરૂપ અંકુરના મહાકંદભૂત ચંદ્ર ઉદય પામ્યો તે વખતે સ્વાભાવિક વૈરને લીધે કલંકના મિષે જાણે ચંદ્રસાથે બાહુયુદ્ધ કરતું હોય તેમ અંધકાર જોવામાં આવ્યું વિશાળ ગોકુળમાં ગાયોની સાથે વૃષભની જેમ વિશાળ ગગનમાં તારાઓની સાથે ચંદ્ર સ્વેચ્છાએ ક્રીડા કરવા લાગ્યો તે વખતે કસ્તુરીના રસે ભરેલું રૂપાનું પાત્ર હોય તેવો અંદર રહેલા કલંકવાળો ચંદ્ર દેખાવા લાગ્યો આડા હાથ ધરીને વિરહીજને સ્ખલિત કરેલા કામદેવનાં બાણો હોય તેમ ચંદ્રકિરણો પ્રસરવા લાગ્યા લાંબા વખતથી ભોગવેલી પણ અત્યારે સૂર્યાસ્તથી દુર્દશાવાળી થયેલી પદ્મિનીને છોડી દઇને ભમરાઓ પોયણીને ભજવા લાગ્યા “ અહો ! નીચની મૈત્રીને ધિક્કાર છે ! ” પોતાના પ્રિય મિત્ર કામદેવને બાણ તૈયાર કરી દેતો હોય તેમ ચંદ્ર, કિરણોના પાતથી શફાલી લતાનાં પુષ્પોને પાડવા લાગ્યો ચંદ્રકાતમણિઓમાંથી રસ વર્ષાવીને નવીન સરોવરને કરતો ચંદ્ર જાણે નવા નવા નવાણો કરવાવડે પોતાની કીર્તિ જમાવતો હોય તેમ દેખાવા લાગ્યો અને દિશાઓના મુખને નિર્મળ કરતી ચાંદની પદ્મિનીની જેમ આમતેમ ભટકતી કુલટાઓના મુખને ગ્લાનિ પમાડવા લાગી

એ સમયે લંકાસુંદરીની સાથે ક્રીડા કરતા હનુમાને નિ શંકપણે તે રાત્રિ નિર્ગમન કરી પ્રાત'કાળે ઇંદ્રની પ્રિયદિશા(પૂર્વ દિશા)ને મંડન કરતો સૂર્ય સુવર્ણસૂત્ર જેવા કિરણોવડે ઉદય પામ્યો સૂર્યના કિરણોએ અવ્યાહત રીતે પડીને વિકસિત પોયણીને સ્વપ્નવાળી કરી દીધી. જાગ્રત થયેલી રમણીઓએ છોડી દીધેલા મુગટના પુષ્પો કેશપાશના વિયોગને લીધે ભ્રમરના નાદના મિષથી રૂદન કરવા લાગ્યા રાત્રિજાગરણના પ્રયાસથી રાતા નેત્રવાળી ગણિકાઓ કામીજનના સ્થાનમાંથી નીકળવા લાગી ભમરાઓની પંક્તિઓ ખંડિતા સ્ત્રીના મુખકમળમાંથી નિ.શ્વાસની શ્રેણી નીકળે તેમ વિકસિત થયેલા કમળના કોશમાંથી નીકળવા લાગી ઉદય પામેલા સૂર્યના તેજે જેના કાંતિવૈભવને લૂટી લીધો છે એવો ચંદ્ર લતાતંતુના વસ્ત્ર જેવો દેખાવા લાગ્યો જે અંધકાર આખા બ્રહ્માંડમાં પણ સમાતો નહોતો તેને મેઘને પ્રચંડ પવન ઉડાડી દે તેમ સૂર્યે કોઈ પણ સ્થાને ઉડાડી દીધો રાત્રિની જેમ પ્રતિબંધ કરનાર નિદ્રાનું અપસરણ થતા નગરજનો પોતપોતાનું કામ કરવાને પ્રવર્ત્તવા લાગ્યા

એ સમયે પરાક્રમી હનુમાન લંકાસુંદરીની સુંદર વચનોથી રજા લઇ લંકાનગરીમાં પેઠો પ્રથમ બળના ધામરૂપ હનુમાને શત્રુઓના સુભટોને ભયંકર એવા વિભીષણના ઘરમાં પ્રવેશ કર્યો વિભીષણે સત્કાર કરીને હનુમાનને આવવાનું કારણ પૂછ્યું એટલે હનુમાને આ પ્રમાણે સારરૂપ ગંભીર વચન કહ્યા—“ તમે રાવણના બંધુ છો, તેથી શુભ પરિણામનો

વિચાર કરીને તેણે હરણ કરેલી રામની પત્ની સતી સીતાને તેની પાસેથી છોડાવો. તમારા ભાઈ જો કે બળવાન્ છે, તો પણ તેમણે કરેલું રામની પત્નીનું હરણ માત્ર પરલોકમાં જ નહિ પરંતુ આ લોકમાં પણ દુઃખદાયક છે" વિભીષણ બોલ્યા કે—"હે હનુમાન! તમે બરાબર કહો છો. પ્રથમથી જ સીતાને છોડી દેવા માટે મેં મારા જયેષ્ઠ બંધુને કહ્યું હતું અને ફરીવાર પણ હું આગ્રહથી મારા બાંધવની પ્રાર્થના કરીશ કે જેથી કદા તે ફરીવાર કહેતાં મારા વચનથી પણ સીતાને છોડી દે." આ પ્રમાણે વિભીષણે કહ્યું એટલે હનુમાન ત્યાંથી આકાશમાર્ગે ઉડીને જ્યાં સીતાને રાખેલા હતા તે દેવરમણ ઉદ્યાનમાં ગયો. ત્યાં અશોક (આશોપાલવ) વૃક્ષની નીચે બેઠેલા સીતાજીને હનુમાને જોયા. તેના કપોલભાગ ઉપર કેશ ઉડી રહ્યા હતા. સતત પડતી અશ્રુજળની ધારાથી તેમણે ભૂમિતળને આર્દ્ર કર્યું હતું. હિમપીડિત કમલિનીની જેમ તેમનું મુખકમળ મ્લાનિ પામેલું હતું. બીજના ચંદ્રની કળાની જેમ તેમનું શરીર અતિકૃશ થઈ ગયું હતું. ઉષ્ણ નિ:શ્વાસના સંતાપથી તેની અધર-પલ્લવ વિધુર થયેલા હતા. સ્થિર યોગિનીની જેમ તે રામનું જ ધ્યાન કરતા હતા. વસ્ત્ર મલીન થઈ ગયા હતા અને પોતાના શરીરમાં પણ નિસ્પૃહ જણાતા હતા. તેમને જોતાં જ હનુમાને વિચાર્યું કે—"અહો! આ સીતા મહાસતી છે. તેમના દર્શનમાત્રથી જ લોકો પવિત્ર થઈ જાય તેમ છે. આ મહાસતીનો વિરહ રામને પીડા આપે છે તે ઘટે જ છે, કેમકે આવી રૂપવાન્, સુશીલ અને પવિત્ર પત્ની કોઈક પુરુષને જ પ્રાપ્ત થાય છે. આ રાંક રાવણ રામના પ્રતાપથી અને પોતાના ઘણાં પાપથી—એ બન્ને કારણોથી જરૂર પતિત થશે." પછી હનુમાને વિદ્યાથી અદૃશ્ય થઈ સાથે લાવેલી રામચંદ્રની મુદ્રિકા સીતાના ઉત્સંગમાં નાખી. તે જોઈ સીતા હર્ષ પામ્યા. તેમને હર્ષિત થયેલા જોઈ તત્કાળ ત્રિજટાએ રાવણપાસે જઈને કહ્યું કે—"સીતા આટલો વખત ખેદ પામેલા રહેતા હતા, પરંતુ આજે આનંદમાં આવેલા છે" રાવણે મંદોદરીને કહ્યું કે—"હું માનું છું કે હવે સીતા રામને ભૂલી ગઈ છે અને જરૂર મારી સાથે ક્રીડા કરવાને ઈચ્છે છે, માટે તું જઈને તેને સમજાવ.' પતિના આવાં વચનથી મંદોદરી પતિનું દૂતીપણું કરવાને માટે પાછી સીતાને લોભાવવા સારૂ ત્યાં ગઈ અને અતિ વિનીત થઈને સીતાને કહ્યું કે—"રાવણ અદ્વૈત ઐશ્વર્ય અને સૌંદર્યથી ઉત્તમ છે અને રૂપ તથા લાવણ્યની સંપત્તિથી તમે પણ તેને યોગ્ય જ છો. જો કે મૂર્ખ દૈવે તમારો યોગ્ય સંયોગ કર્યો નહિ, પણ હવે તો તેવો યોગ પ્રાપ્ત થયો છે તે જાનકી! પાસે જઈને ભજવા યોગ્ય રાવણ ઉલટા તમને ભજવા તત્પર થાય છે માટે તમે તેને ભજો અને હે સુભ્રૂ! હું અને તેની બીજી પત્નીઓ તમારી આજ્ઞાને ધારણ કરશું.' સીતા બોલ્યા કે—'રે પતિના દૂતીપણાને કરનારી પાપિણી! રે દુર્મુખી! તારા પતિની જેમ તારૂં મુખ પણ કોણ જુએ! રે દુષ્ટે! બાંધવસહિત તારા પતિને ખરમુખ રાક્ષસોની જેમ મારવા માટે લક્ષ્મણને અહીં આવેલા જ જાણજે અને મને રામની પાસે રહેલી જ જાણજે રે પાપિષ્ટે! અહીંથી ઉઠી જા, ઉઠી જા, હવે હું તારી સામે બોલવા ઈચ્છતી નથી" આવી રીતે સીતાએ જ્યારે તિરસ્કાર કર્યો, ત્યારે મંદોદરી કોપ કરીને ત્યાંથી ચાલી નીકળી

એના ગયા પછી તરતજ હનુમાન પ્રગટ થયો અને સીતાને નમસ્કાર કરી અંજલિ જોડીને તેણે કહ્યું કે—'હે દેવી! સારે ભાગ્યે રામ, લક્ષ્મણસહિત જય પામે છે તમારી શોધ

લેવાને માટે રામની આજ્ઞાથી હુ અહીં આવેલો છુ. મારા ત્યા ગયા પછી રામ શત્રુઓને મારવાને માટે અહી આવશે ' સીતા નેત્રમા અશ્રુ લાવીને બોલ્યા કે–" હે વીર ! તમે કોણ છો ? આ દુર્લંઘ્ય સમુદ્રને શી રીતે ઓળગીને અહીં આવ્યા ? મારા પ્રાણનાથ લક્ષ્મણની સાથે ખુશીમા છે ? તેને તમે કયા જોયા હતા અને તે ત્યા રહીને કેવી રીતે કાળ નિર્ગમન કરે છે ? " હનુમાન બોલ્યો કે–" પવનજય અને અજનાનો હનુમાન નામે હું પુત્ર છું આકાશગામિની વિદ્યાથી મે સમુદ્રનુ ઉલ્લઘન કર્યું છે તેના શત્રુનો નાશ કરી આપવાવડે સર્વ વાનરોના અધિપતિ સુગ્રીવને પોતાના પાળાતુલ્ય કરી રામ લક્ષ્મણસાથે કિષ્કિધાપુરીમાં રહેલ છે દાવાનળવડે ગિરિની જેમ બીજાઓને તપાવતા રામ તમારા વિયોગથી રાતદિવસ પરિતાપ પામ્યા કરે છે હે સ્વામિની ! ગાયના વિરહથી વત્સ (વાછડા)ની જેમ તમારા વિરહથી પીડિત એવા લક્ષ્મણ નિરતર દિશાઓને શૂન્ય જોતા સતા કયારે પણ સુખ પામતા નથી ક્ષણવાર શોકમા અને ક્ષણવાર ક્રોધમાં રહેતા તમારા પતિ અને દિયર જો કે સુગ્રીવ તેમને વારવાર આશ્વાસન આપે છે તથાપિ કિંચિત્ પણ સુખ પામતા નથી ભામંડલ, વિરાધ અને મહેદ્ર વિગેરે ખેચરો, દેવતાઓ જેમ શક્રેંદ્ર અને ઈશાનેદ્રની સેવા કરે તેમ તેના પેદળ થઇને તેઓની સેવા કરે છે હે દેવી ! તમારી શોધ મેળવવા માટે સુગ્રીવે મને બતાવ્યો એટલે રામભદ્રે પોતાની વીંટી તમને નિશાની તરીકે આપવા માટે આપીને મને અહીં મોકલ્યો છે અને તમારી પાસેથી ચૂડામણિનુ અભિજ્ઞાન લાવવાને મને કહેલુ છે તે જોવાથી રામભદ્રને મારી અહીં આવવાની પ્રતીતિ આવશે "

આ પ્રમાણે રામનો વૃત્તાંત સાભળવાના હર્ષથી અને હનુમાનના આગ્રહથી એકવીશ અહોરાત્રિને અતે તે દિવસે સીતાએ ભોજન કર્યું પછી સીતા બોલ્યા કે–' હે વત્સ ! આ મારો ચૂડામણિ નિશાની તરીકે લઇને તુ હવે સત્વર અહીથી ચાલ્યો જા અહીં વધારે વખત રહેવાથી તને ઉપદ્રવ થશે તને અહી આવેલો જાણશે તો તે ક્રૂર રાક્ષસ યમરાજની જેમ જરૂર તને મારી નાખવાને માટે આવશે ' સીતાના આવા વચન સાભળી હનુમાન કિંચિત્ હસી અજલિ જોડીને વિનયથી બોલ્યો કે–' હે માતા ! તમે મારી ઉપરના વાત્સલ્યભાવથી ભય પામીને આમ બોલો છો, પરતુ ત્રણ જગતને જીતનાર રામ-લક્ષ્મણનો હુ દૂત છુ મારી આગળ સૈન્યસહિત એ બિચારો રાવણ કોણમાત્ર છે ? હે સ્વામિની ! કહો તો સૈન્યસહિત રાવણનો પરાભવ કરી તમને મારા સ્કધઉપર બેસારીને હુ મારા સ્વામી રામની પાસે લઇ જાઉં ' સીતા હસીને બોલ્યા–' હે ભદ્ર ! તમે પોતાના સ્વામી રામભદ્રને લજાવશો નહિ, એવો મને આ તમારા વચનથી નિશ્ચય થાય છે રામ અને વાસુદેવ (લક્ષ્મણ) ના દૂત એવા તમારામા તે સર્વ બાબત સભવે છે, પરતુ મારે જરા પણ પરપુરૂષનો પરિચય યોગ્ય નથી માટે તમે હવે સત્વર ત્યાં જાઓ તમે અહીં સર્વ કાર્ય કર્યું છે અને તમારા જવા પછી જ આર્યપુત્ર રામ જે ઉદ્યોગ કરવા યોગ્ય હશે તે કરવા માડશે ' હનુમાન બોલ્યા–' હે દેવી ! હવે હુ ત્યા જ જાઉ છુ, પણ રાક્ષસોને જરા મારૂ પરાક્રમ બતાવતો જઈશ આ રાવણ પોતાના આત્માને સર્વત્ર વિજયવત જ માને છે, તે બીજાના પરાક્રમને માનતો નથી, તેથી તે રામના દૂતના પરાક્રમને ભલે જાણી લે ' આવા તેના પરાક્રમના વચન સાભળી ' બહુ સારૂ ' એમ કહી સીતાએ તેને પોતાનો ચૂડામણિ આપ્યો, એટલે તે લઇને હનુમાન ચરણન્યાસથી પૃથ્વીને ધ્રુજાવતો ત્યાથી ચાલ્યો.

પછી વનના હાથીની જેમ કરના પરાક્રમને પ્રસારતા હનુમાને દેવરમણ ઉદ્યાનને ભાંગવાનો આરંભ કર્યો. રાતા અશોક વૃક્ષોમાં શોકરહિત, બોરસલીનાં વૃક્ષોમાં અનાકુલ, આમ્ર વૃક્ષોમાં કરૂણારહિત, ચંપક વૃક્ષોમાં નિષ્કંપ, મંદાર વૃક્ષોમાં અતિરોષી, કદલી વૃક્ષોમાં નિર્દય અને બીજા એમણીય વૃક્ષોમાં પણ ક્રૂર થઈને હનુમાને તેના ભંજની લીલા કરવા માંડી. તે જોતાં જ તે ઉદ્યાનના ચાર દ્વારના દ્વારપાળ થઈને રહેલા રાક્ષસો હાથમાં મુદ્‌ગર લઈને તેને મારવામાટે દોડી આવ્યા. વીરના ગિરિઉપર મોગ સાગરના કલ્લોલ નિષ્ફળ થાય તેમ તેમના હથિયારો હનુમાનની ઉપર સ્ખલિત થઈ ગયા. હનુમાને કોપ કરીને તે જ ઉદ્યાનનાં વૃક્ષોથી તેમની ઉપર પ્રહાર કરવા માંડ્યો. કેમકે “બળવાનને સર્વ અસ્ત્ર છે ” પવનની જેમ અસ્ખલિત એવા હનુમાને વૃક્ષોની જેમ તે ઉદ્યાનના રક્ષક ક્ષુદ્ર રાક્ષસોને પણ તત્કાળ ભાંગી (મારી) નાંખ્યા, તે જોઈને કેટલાક રાક્ષસોએ આવી હનુમાને કરેલા ઉદ્યાનરક્ષકોના ક્ષયનો સર્વ વૃત્તાંત રાક્ષસપતિ રાવણની પાસે કહ્યો. તે સાંભળી રાવણે હનુમાનને મારવા માટે સૈન્યસહિત ત્યાં જવાની શત્રુનો ઘાત કરનાર અક્ષકુમારને આજ્ઞા કરી. રણને માટે ઉત્કંઠિત એવો અક્ષકુમાર ત્યાં આવીને આક્ષેપ કરવા લાગ્યો એટલે તેને હનુમાને કહ્યું કે–‘ ભોજનની પહેલા ફળની જેમ તું રણની પહેલાં જ મને પ્રાપ્ત થયો છે ’ આવાં હનુમાનનાં વચન સાંભળી ‘ અરે કપિ ! તું વૃથા ગર્જના શામાટે કરે છે ? ’ એમ તિરસ્કાર કરતા રાવણના પુત્ર અક્ષકુમારે નેત્રના પ્રસરને રોધ કરનારી તીક્ષ્ણ બાણોની વૃષ્ટિ કરી. ઉદ્વેલ સમુદ્ર જેમ પાણીથી દ્વીપને ઢાંકી દે તેમ શીઘ્રવેધી (હનુમાને) પણ બાણોના ઉત્કર્ષ વર્ષાદથી રાવણપુત્રને ઢાંકી દીધો. પછી માત્ર ક્ષણવારમાં ચિરકાળ શસ્ત્રાશસ્ત્રી યુદ્ધ કરીને રણનો પાર પામવાને ઇચ્છતા અંજનાપુત્રે પશુની જેમ અક્ષકુમારને મારી નાંખ્યો. પોતાના ભાઈના વધના ક્રોધથી–‘ અરે મારૂતિ ! ઉભો રહે, ઉભો રહે. ’ એમ બોલતો ઇન્દ્રજિત તત્કાળ રણમાં આવ્યો. તે બન્ને મહાબાહુ વીરોનો કલ્પાંત કાળની જેવો દારૂણ અને વિશ્વને વિસ્મય કરનારો મોટો સંગ્રામ ઘણીવાર સુધી પ્રવર્ત્યો. જળધારાની જેમ ગાઢ શસ્ત્રશ્રેણીને વર્ષાવતા તે બન્ને આકાશમાં રહેલા પુષ્કરાવર્ત મેઘની જેવા જણાવા લાગ્યા. અવિચ્છિન્ન અભ્રસતા તેમનાં અસ્ત્રોથી ક્ષણવારમાં બધું આકાશ જળજંતુઓથી સમુદ્રની જેમ દુષ્પ્રેક્ષ્ય થઈ પડ્યું. રાવણના દુર્વાર કુમારે જેટલાં અસ્ત્રો મૂક્યા તેટલાં બધાં મારૂતિએ તેના કરતાં અનેકગુણા અસ્ત્રોવડે છેદી નાંખ્યાં. હનુમાનના અસ્ત્રોથી ઘાયલ થયેલા ઇંદ્રજિતના સર્વ સુભટો જાણે રક્તદ્રવિત જંગમ પર્વતો હોય તેવા દેખાવા લાગ્યા. છેવટે પોતાનું સર્વ સૈન્ય નાશ પામેલું જોઈને અને પોતાનાં સર્વ આયુધોની નિષ્ફળતા જોઈને ઇંદ્રજિતે હનુમાનની ઉપર નાગપાશાસ્ત્ર છોડ્યું. દૃઢ નાગપાશથી ચંદનના વૃક્ષની જેમ હનુમાન પગથી તે મસ્તક સુધી બંધાઈ ગયો. જો કે નાગપાશને તોડીને શત્રુઓને જીતવાને તે સમર્થ હતો, તથાપિ નાગપાશના બંધનસહિત હનુમાન કૌતુક જોવાને માટે બંધાઇ રહ્યો, એટલે ઇંદ્રજિત હર્ષ પામીને તેને રાવણની પાસે લઈ ગયો. વિજયને ઇચ્છનારા રાક્ષસો પ્રફુલ્લનેત્રે તેને જોવા લાગ્યા.

રાવણે હનુમાનને કહ્યું–“ હે દુર્મતિ ! આ તે શું કર્યું ? તે રામ-લક્ષ્મણ જ મારા આશ્રિત અને રાંક છે વનમાં રહેનારા, ફળાહાર કરનારા, મલીન શરીરવાળા અને

મલીન વસ્ત્રના પહેરનારા કિરાતની જેવા તેઓ તારાપર તુષ્ટમાન થશે તો પણ તને શી લક્ષ્મી આપી શકશે ? હે મદબુદ્ધિ ! તે રામ-લક્ષ્મણના કહેવાથી તું શું જોઇને અહીં આવ્યો કે જેથી અહીં આવતા જ તું પ્રાણુસશયમા આવી પડયો ? તે ભૂચારી રામલક્ષ્મણ ઘણુ ચતુર જણાય છે કે જેઓએ તારી પાસે આવું કામ કરાવ્યુ, પણ ધૂતારાઓ પરહસ્ત થી જ અગારાને કઢાવે છે અરે ! તુ પ્રથમ મારો સેવક હતો અને આજે બીજાનો દૂત થઇ આવ્યો છે, તેથી અવધ્ય છે પરતુ માત્ર શિક્ષાને માટે જ તારી આટલી વિટબના કરવામ આવી છે ” હનુમાન બોલ્યો કે—“ અરે રાવણ ! હુ તારો સેવક ક્યારે હતો અને તુ મારો સ્વામી ક્યારે હતો ? આવુ બોલતા તુ કેમ લજ્જા પામતો નથી ? પૂર્વે એક વખત તારો સામંત ખર પોતાને ઘણો બળવાળો માનતો હતો, તેને તેના શત્રુ વરૂણના બદીગૃહમાંથી મારા પિતાએ છોડાવ્યો હતો ત્યારપછી બીજી વાર તે સહાય કરવાને માટે મને બોલાવ્યો હતો એટલે હુ આવ્યો હતો અને વરૂણના પુત્રોના સકટમાંથી મે તારી રક્ષા કરી હતી, પરતુ હમણુ તો તુ પાપમા તત્પર થયેલ હોવાથી સહાય કરવાને યોગ્ય નથી એટલુ જ નહી પણ પરસ્ત્રીનુ હરણ કરનાર એવા તારી સાથે ભાષણ કરવાથી પણ પાપ લાગે તેમ છે વળી હે રાવણ એકલા લક્ષ્મણથી પણ તારી રક્ષા કરે તેવો કોઇ પુરૂષ તારા પરિવારમા મારા જોવામ આવતો નથી, તો તેના અગ્રબંધુ રામની આગળ તો કોણ જ રક્ષા કરશે ? ” આવા તેન વચન સાભળી લલાટપર ચડાવેલી ભ્રગુટીથી ભયકર એવો રાવણ હોઠને ડસતો ડસતો આ પ્રમાણે બોલ્યો કે—“અરે કપિ ! તે મારા શત્રુના પક્ષોનો આશ્રય કર્યો છે અને આવા વચનોથી મને પણ તે તારો શત્રુ કર્યો છે તેથી જરૂર જ તને મરવાની જ ઇચ્છા થઇ લાગે છે, પણ તને તેવો વૈરાગ્ય જીવિત ઉપર કેમ થયો છે ? રે વાનર ! જેનુ અગ કુષ્ટ રોગથી વિશીર્ણ થયુ હોય તેવો માણુસ મરવાને ઇચ્છે, તો પણ હત્યાના ભયથી કોઇ તેને મારતુ નથી તો તને દૂતને કોણ મારશે ? પણ અરે અધમ ! તને ગધેડાઉપર ચડાવી પચશિખા કરીને લકાના પ્રત્યેક માર્ગે લોકોના સમૂહસાથે ફેરવવામા આવશે ” રાવણુના આવા વચનોથી હનુમાને ક્રોધથી નાગપાશ તોડી નાખ્યો કેમકે કમળનાળથી બધાયેલો હાથી કેટલી વાર રહે ? પછી તત્કાળ વિદ્યુતદડની જેમ ઉછળી તેણે રાવણના મુગટને પગની પાટુથી કણુશઃ ચૂર્ણ કરી નાખ્યો, એટલે ‘આ નીચને મારો અને પકડો’ એમ રાવણે પોકાર કર્યો; પરતુ તેણે તો અનાથ હોય તેમ બધી નગરીને ચરણુઘાતથી ભાગી નાખી અને એ પ્રમાણે ક્રીડા કરીને ગરૂડની જેમ ઉડી શીઘ્રપણે રામની પાસે આવ્યો રામભદ્રને નમીને સીતાનો ચૂડામણિ તેણે આગળ ધર્યો, તેથી સાક્ષાત્ સીતા આવ્યા હોય તેમ તે ચૂડામણિને લઇને રામે વારવાર સ્પર્શ કરીને પોતાના હૃદયમા ધારણ કર્યો પછી રામે પુત્રની જેવા પ્રસાદથી હનુમાનને આલિગન દઇને ત્યાનુ વૃત્તાંત પૂછ્યુ, એટલે જેની ભુજાના પરાક્રમની હકીકત સાભળવાને બીજાઓ તત્પર થઇ રહેલા હતા એવા હનુમાને રાવણનુ પોતે કરેલુ અપમાન અને સીતાની બધી પ્રવૃત્તિ યથાર્થ રીતે કહી સભળાવી

इत्याचार्यश्रीहेमचंद्रविरचिते त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरिते महाकाव्ये सप्तमे पर्वणि सीताप्रवृत्यानयनोनाम षष्ठसर्गः ॥ ६ ॥

સર્ગ ૭ મો

રાવણવધ

સીતાના ચોક્કસ સમાચાર આવી જવાથી સુગ્રીવ વિગેરે સુભટોથી વીંટાએલા રામ લક્ષ્મણસહિત લંકાનો વિજય કરવામાટે આકાશમાર્ગે ચાલ્યા. ભામંડલ, નલ, નીલ, મહેન્દ્ર, હનુમાન, વિરાધ, સુષેણ, જાંબવાન, અંગદ અને બીજા કોટીગમે વિદ્યાધરોના રાજાઓ પોતાના સૈન્યથી દિશાઓના મુખને આચ્છાદન કરતા સતા રામની સાથે ચાલ્યા. વિદ્યાધરો લડાઇના અનેક વાજિત્રો વગાડવા લાગ્યા. તેના અત્યંત ગંભીર નાદથી આકાશ આખું પૂર્ણ થઇ ગયું પોતાના સ્વામીના કાર્યની સિદ્ધિમાં અહંકાર ધરતા ખેચરો વિમાન, રથ, અશ્વ, હાથી અને બીજા વાહનોપર બેસીને આકાશમાં ચાલ્યા. સૈન્યસહિત સમુદ્ર ઉપર ચાલતા ક્ષણવારમા સર્વે વેલંધર પર્વતપર રહેલા વેલંધરપુરપાસે આવ્યા. તે નગરમાં સમુદ્ર અને સેતુ નામે સમુદ્રની જેવા દુર્ધર બે રાજાઓ હતા, તેઓ ઉદ્ધત થઇને રામના અગ્ર સૈન્યની સામે યુદ્ધ કરવા લાગ્યા સ્વામીના કાર્યમા આતુર એવા પરાક્રમી નલે સમુદ્ર રાજાને અને નીલે સેતુ રાજાને બાંધી લીધા અને તેઓને રામની પાસે લાવીને રજુ કર્યા. કૃપાળુ રામે તેમને પાછા તેના રાજ્યઉપર બેસાર્યા. મહાન્ પુરૂષો પરાભવ પામેલા શત્રુઉપર પણ કૃપાળુ હોય છે સમુદ્રે રૂપથી સુંદર અને સ્ત્રીઓમાં રત્નરૂપ પોતાની ત્રણ કન્યાઓ લક્ષ્મણને આપી. તે રાત્રિ ત્યાં જ નિર્ગમન કરીને પ્રાતઃકાળે રામ સેતુ અને સમુદ્ર રાજાને સાથે લઇ ત્યાંથી ચાલ્યા. ક્ષણવારમાં સુવેલગિરિપાસે આવી પહોચ્યા. ત્યાના સુવેલ નામના દુર્જય રાજાને જીતીને રામ એક રાત્રિ ત્યા રહ્યા. પ્રાતઃકાળે પાછા ત્યાંથી ચાલ્યા. ત્રીજે દિવસે લંકાની પાસે આવેલા હંસદ્વીપના રાજા હંસરથને જીતીને રામભદ્રે ત્યા જ નિવાસ કર્યો. મીન રાશિમા રહેલા શનિની જેમ રામ નજીક આવવાથી આખી લંકાપુરી ક્ષોભ પામી અને તેને ચારે તરફથી પ્રલયકાળની શંકા થવા લાગી.

રામભદ્ર નજીક આવ્યાના ખબર પડતા જ હસ્ત, પ્રહસ્ત, મારીચ અને સારણ વિગેરે રાવણના હજારો સામંતો યુદ્ધ કરવાને તૈયાર થયા. શત્રુઓને તાડન કરવામાં પંડિત એવા રાવણે કોટિગમે સેવકોની પાસે રણસંબંધી મહાદારૂણ વાજિત્રો વગડાવ્યાં. તે સમયે વિભીષણે રાવણની પાસે આવીને કહ્યું કે- બંધુ! ક્ષણવાર પ્રસન્ન થા અને શુભ પરિણામવાળાં મારાં વચનોનો વિચાર કર પૂર્વે બે લોકનો ઘાત કરનારૂં પરસ્ત્રીહરણનું કામ તે વિચાર્યાવગર કરેલું છે અને તેથી તારૂં કુળ લજ્જા પામેલું છે, હવે આ રામભદ્ર પોતાની સ્ત્રીને લેવા માટે આવેલા છે તો તેની સ્ત્રી અર્પણ કરવારૂપ તેનું આતિથ્ય કર નહિ તો એ રામ બીજી રીતે પણ તને લઇ અને તમારી સામે તમારા બધા કુળને પણ પકડી લેશે. સાહસગતિ વિદ્યાધરના અને ખર રાક્ષસના અંતરૂપ એ રામ લક્ષ્મણની વાર્તા તો એક તરફ રહી, પણ દૂત થઇને આવેલા હનુમાનને પણ તમે શું

નથી દીઠો ? આ ઇંદ્રથી પણ અધિક એવી તમારી સંપત્તિ એક સીતાના કારણથી છોડી દો નહિ, કેમકે એમ કરવાથી તમારે ઉભયભ્રષ્ટ થવુ પડશે ” વિભીષણના આવાં વચન સાભળી ઇંદ્રજિત બોલ્યો કે—“ અરે વિભીષણ કાકા ! તમે જન્મથી જ ભીરૂ છો, તમે આપણા બધા કુળને દૂષિત કરેલુ છે, તમે મારા પિતાના સહોદર જ નથી ! રે મૂર્ખ ! ઇંદ્રને પણ જીતનાર અને સર્વ સંપત્તિના નાયક એવા મારા પિતાને માટે આવી સભાવના કરો છો, તેથી તમે ખરેખર મરવાને જ ઇચ્છો છો. પૂર્વે પણ અસત્ય ભાષણ કરી તમે મારા પિતાને ઠગ્યા હતા, કારણ કે દશરથ રાજાના વધની પ્રતિજ્ઞા લઇને તમે તે પ્રમાણે કર્યું નહિ હવે જ્યારે રામ અહી આવેલ છે ત્યારે ભૂચર મનુષ્યથી નિર્લજ્જપણે ભય બતાવીને તમે મારા પિતાથી એ રામની રક્ષા કરાવવાને ઇચ્છો છો, તેથી હુ એમ માનુ છુ કે તમે રામના જ પક્ષના છો. તેણે તમને પોતાને વશ કર્યા લાગે છે, તેથી તમે હવે વિચાર કરવામા પણ ભળવાના અધિકારી નથી, કેમકે રાજાઓનો આસ મંત્રીની સાથેનો વિચાર જ શુભ પરિણામ લાવે છે ” પછી વિભીષણ બોલ્યો કે—“ હુ શત્રુપક્ષનો નથી, પણ તુ પુત્રરૂપે કુળનો નાશ કરનાર શત્રુ અવતર્યો છે એમ જણાય છે આ તારો પિતા જન્માંધ હોય તેમ ઐશ્વર્યથી અને કામથી અંધ થયેલો છે અરે મુગ્ધ ! ક્ષીરકંઠ બાળક ! તું શું સમજ ? હે રાવણ ! આ ઇંદ્રજિત પુત્રથી અને તારા આવા નિંદિત આચરણથી તુ થોડા સમયમાં પતિત થઈશ એમ નક્કી સમજજે હવે તારે માટે હુ વ્યર્થ પરિતાપ કરીશ નહિ ”

વિભીષણના આવા વચન સાંભળીને દૈવદૂષિત એવા રાવણને અધિક ક્રોધ ચડ્યો, તેથી તત્કાળ ભયંકર ખડ્ગ ખેચીને વિભીષણનો વધ કરવા ઉભો થયો ભ્રૃકુટીવડે ભયંકર એવો વિભીષણ પણ હાથીની જેમ મોટો સ્તંભ ઉપાડી રાવણની સામે યુદ્ધ કરવા ઉભો થયો, એટલે કુંભકર્ણે અને ઇંદ્રજિતે બન્નેએ વચમા પડી તેઓને યુદ્ધ કરતા અટકાવી બે હાથીને જેમ પોતપોતાની શાળામા લઈ જાય તેમ તેમના પોતપોતાના સ્થાનમાં લઇ ગયા તે વખતે રાવણે કહ્યુ કે—‘ અરે વિભીષણ ! તુ મારી નગરીમાથી ચાલ્યો જા, કેમકે અગ્નિની જેમ તુ આશ્રયને ભક્ષણ કરનારો છે ’ આવાં રાવણના વચનથી તત્કાળ વિભીષણ લંકામાથી નીકળીને રામની પાસે જવા ચાલ્યો તેની પછવાડે રાક્ષસોની અને વિદ્યાધરોની મળીને મહા ઉત્કટ એવી ત્રીશ અક્ષૌહિણી સેના રાવણને છોડીને તેની સાથે ચાલી નીકળી વિભીષણને આવતો જોઈ સુગ્રીવ વિગેરે સર્વે ક્ષોભ પામવા લાગ્યા, કારણ કે “ ડાકણની જેમ શત્રુઓપર તરત જેમતેમ વિશ્વાસ આવતો નથી ” પ્રથમ તેણે માણસ મોકલીને રામભદ્રને પોતાના આવવાના ખબર કહેવરાવ્યા, એટલે રામે પોતાના વિશ્વાસપાત્ર સુગ્રીવના મુખની સામુ જોયુ સુગ્રીવ બોલ્યો કે—“ હે દેવ ! જો કે સર્વ રાક્ષસો જન્મથી જ માયાવી અને પ્રકૃતિથી જ ક્ષુદ્ર હોય છે, તથાપિ આ વિભીષણ અહીં આવે છે તો ભલે આવે અમે તેનો ગુપ્ત રીતે શુભાશુભ ભાવ જાણી લઈશુ અને પછી તેના ભાવ પ્રમાણે યોગ્ય ગોઠવણ કરીશુ ” એ વખતે વિભીષણને પૂર્ણ રીતે જાણનાર **વિશાળ** નામનો એક ખેચર બોલી ઉઠ્યો કે—“ હે પ્રભુ ! રાક્ષસોમા આ વિભીષણ એક જ મહાત્મા અને ધાર્મિક છે સીતાને છોડી દેવા વિષે રાવણને કહેતા અતિ ક્રોધી એવા

એના બંધુ રાવણે એને કાઢી મૂક્યો છે, તેથી તે તમારે શરણે આવેલ છે એમાં જરા પણ ફેરફાર નથી.' તે સાંભળી રામે દ્વારપાળદ્વારા વિભીષણને અંદર પ્રવેશ કરાવ્યો. રામના ચરણમાં મસ્તક મૂકતા તેને રામ સંભ્રમથી ભેટી પડ્યા પછી વિભીષણ બોલ્યો કે— "હે પ્રભુ! મારા અન્યાયી અગ્રબંધુને છોડીને હું તમારી પાસે આવ્યો છું; માટે મને પણ સુગ્રીવની જેવો જ ભક્ત જાણીને આજ્ઞા આપો." તે સમયે રામે તેને લંકાનું રાજ્ય આપવાનું કબૂલ કર્યું મહાત્માઓને કરેલો પ્રણિપાત ક્યારે પણ વ્યર્થ થતો નથી.

હંસદ્વીપમા આઠ દિવસ રહીને પછી રામચંદ્ર સર્વ સેનાસહિત કલ્પાંત કાળની જેમ લંકા તરફ આવ્યા. લંકાની બહાર મેદાનમા વિશાળ સેનાવડે વીશ યોજન ભૂમિને રૂંધીને બળના પર્વતરૂપ રામ રણને માટે સજ્જ થઈ રહ્યા. જાણે બ્રહ્માંડના સ્ફોટથી ઉત્પન્ન થયો હોય તેવો રામની સેનાનો કોલાહલ સમુદ્રના ધ્વનિની જેમ બધી લંકાપુરીને બધિર કરવા લાગ્યો. જેમનુ અનન્ય સાધારણ બળ છે એવા હસ્ત, પ્રહસ્ત વિગેરે રાવણના સેનાપતિઓ તત્કાળ ઉંચા હથિયાર કરી બખ્તર પહેરીને તૈયાર થઈ ગયા. કોઈ હાથીપર બેસીને, કોઇ અશ્વપર બેસીને, કોઇ સિંહપર બેસીને, કોઇ ખરપર બેસીને, કોઇ રથમા બેસીને, કોઈ કુબેરની જેમ મનુષ્યપર ચડીને, કોઇ અગ્નિની જેમ મેષપર સ્વારી કરીને, કોઇ યમરાજની જેમ મહિષને વાહન કરીને, કોઇ રેવતકુમારની જેમ અશ્વપર સ્વાર થઇને અને કોઈ દેવની જેમ વિમાનમા બેસીને રણકર્મમા ચતુર એવા અસંખ્ય વીરો એકસાથે એકઠા થઇને રાવણની ચારે તરફ ફરી વળ્યા. પછી રત્નશ્રવાનો જ્યેષ્ઠ પુત્ર રાવણ રોષથી રાતાં નેત્ર કરી તૈયાર થઇ વિવિધ આયુધોથી પૂર્ણ એવા રથમા બેઠો. જાણે બીજો યમ હોય તેવો વીર ભાનુકર્ણ હાથમા ત્રિશૂળ લઈ રાવણની પાસે આવીને પાર્શ્વરક્ષક થઈ ઉભો રહ્યો. ઈંદ્રજિત અને મેઘવાહન કુમાર જાણે રાવણના બીજા બે બાહુ હોય તેમ રાવણની પાસે આવીને બન્ને બાજુએ ઉભા રહ્યા. બીજા પણ મહા પરાક્રમી પુત્રો, કોટીગમે સામંતો અને શુક, સારણ, મારીચ મય અને સુંદ વિગેરે પણ ત્યા આવીને હાજર થયા. એ પ્રમાણે રણકર્મમા કુશળ એવી અસંખ્ય સહસ્ર અક્ષોહિણી સેનાઓથી દિશાઓને આચ્છાદન કરતો સતો રાવણ લંકાનગરીની બહાર નીકળ્યો.

રાવણના સૈન્યમા કોઇ સિંહની ધ્વજાવાળા, [1]કોઇ અષ્ટાપદની ધ્વજાવાળા, કોઇ ચમૂરૂ મૃગની ધ્વજાવાળા, કોઈ હાથીની ધ્વજાવાળા, કોઇ મયૂરની ધ્વજાવાળા, કોઇ સર્પની ધ્વજાવાળા, કોઇના માર્જારની ધ્વજાવાળા અને કોઇ શ્વાનની ધ્વજાવાળા હતા, તેમજ કોઇના હાથમા ધનુષ્ય કોઇ હાથમાં ખડ્ગ, કોઇના હાથમાં પટ્ટી, કોઇના હાથમા મુદ્ગર, કોઈના હાથમા ત્રિશૂળ, કોઇના હાથમા પરિઘ કોઇના હાથમાં કુઠાર અને કોઇના હાથમા પાશ હતા. તેઓ વારવાર નામ લઈ લઇને શત્રુઓને જણાવતા સતા રણકર્મમાં મોટી ચતુરાઇથી વિચરવા લાગ્યા. વૈતાઢ્યગિરિની જેમ પોતાની સેનાની વિશાળતાથી પચાસ યોજન પૃથ્વીમાં રાવણે રણકર્મને માટે પડાવ નાખ્યો. પોતપોતાના નાયકોની પ્રશંસા કરતા પર નાયકોની નિંદા કરતા, પરસ્પર આક્ષેપ કરતા, માહોમાહે કથા કહેતા અને ક્ષ્વાસ્ફોટ

---

૧ આનાં ચિન્હો છે જેમાં એની તેમના રથઉપર ધ્વજ સમજવી.

પૂર્વક અસ્ત્રો વગાડતા, રામ અને રાવણના સૈનિકો કાસીતાળ વેતાળની જેમ એકઠા મળ્યા. 'જા જા, ઉભો રહે, ઉભો રહે, ભય પામ નહિ, આયુધ છોડી દે, આયુધ ગ્રહણ કર' આ પ્રમાણે યુદ્ધમા સુભટોના મુખમાથી વાણી નીકળવા લાગી બન્ને સેનામા શલ્યો, શંકુઓ, બાણો, ચક્રો, પરિઘો અને ગદાઓ જંગલમાં પક્ષીઓની જેમ આવી આવીને પડવા લાગ્યા પરસ્પર ઘાતથી ભગ્ન થયેલા, ખડ્ગથી અને વેગથી છેદાયેલા ઉછળતા મસ્તકથી બધુ આકાશ જાણે વિવિધ કેતુ અને વિવિધ રાહુવાળુ હોય તેવુ દેખાવા લાગ્યુ મુદગરોના આઘાતથી હાથીઓને પાડી દેતા સુભટો જાણે ગેડીદડાની ક્રીડા કરતા હોય તેમ શોભવા લાગ્યા બીજા સુભટોએ કુઠારના ઘાતથી છેદેલી પંચ શાખાઓ (બે હાથ, બે પગ અને મસ્તક) વૃક્ષોની શાખાની જેમ પડવા લાગ્યા વીર સુભટો શત્રુઓના મસ્તકોને છેદીને જાણે ક્ષુધાતુર યમરાજના યથાયોગ્ય ગ્રાસ હોય તેમ પૃથ્વીપર ફેંકવા લાગ્યા. મહાપરાક્રમી રાક્ષસો અને વાનરોની વચ્ચેના તે યુદ્ધમા ભાગીદાર પિત્રાઈઓને ધનની જેમ વિજય સાધ્ય થવામા ઘણો વિલંબ થયો જ્યારે ચિરકાળ યુદ્ધ ચાલ્યુ ત્યારે મહાબળવાન્ વાનરોએ વનની જેમ રાક્ષસોનુ સૈન્ય ભાગી નાખ્યુ. રાક્ષસોનુ સૈન્ય ભગ્ન થતા રાવણના જયના જામીનરૂપ **હસ્ત** અને **પ્રહસ્ત** બંને યુદ્ધ કરવાને તૈયાર થયા તે બંનેની સાથે યુદ્ધ કરવા માટે **નલ** અને **નીલ** નામના બે મોટા કપિઓ તેની સન્મુખ આવીને ઉભા રહ્યા પ્રથમ **નલ** અને **હસ્ત** વક્ર અવક્ર ગ્રહની જેમ એક-બીજાની સન્મુખ રથમાં આરૂઢ થઈને મળ્યા તેમણે ધનુષ્યને પણચપર ચડાવી તેનું એવુ આસ્ફાલન કર્યું કે જેથી તેઓ જાણે પરસ્પર યુદ્ધ કરવાનું આમંત્રણ કરતા હોય તેમ દેખાવા લાગ્યા પછી તે બંને પરસ્પર એવા બાણોને વર્ષાવવા લાગ્યા કે જેથી તેઓના રથ બાણના શૂળથી ભરપૂર જણાવા લાગ્યા ક્ષણવારમા નલનો અને ક્ષણવારમા હસ્તનો જય-પરાજય થવાથી નિપુણ પુરૂષો પણ તેમના બળનુ અંતર જાણી શક્યા નહી છેવટે બળવાન નલે સભ્ય થઈને જોનારા વીરોની આગળ લજ્જા પામીને અવ્યાકુળપણે ક્ષુરપ્ર બાણથી ક્રોધવડે હસ્તનુ મસ્તક છેદી નાખ્યુ હસ્તને જેમ નલે માર્યો તેમ તે જ વખતે નીલે પ્રહસ્તને મારી નાખ્યો, એટલે તત્કાળ નલ અને નીલની ઉપર આકાશમાથી પુષ્પની વૃષ્ટિ થઈ હસ્ત અને પ્રહસ્તના મરણથી રાવણના સૈન્યમાથી મારીચ, સિંહજઘન, સ્વયંભૂ, સારણ, શુક, ચંદ્ર, ઉદ્દામ, બીભત્સ, કામાક્ષ, મકર, જ્વર, ગંભીર, સિંહરથ અને અશ્વરથ વિગેરે રાક્ષસસુભટો ક્રોધથી સામા આવ્યા તેમની સાથે મદનાંકુર, સંતાપ, પ્રથિત, આક્રોશ, નંદન, દુરિત, અનઘ, પુષ્પાસ્ત્ર, વિઘ્ન તથા પ્રીતિકર વિગેરે વાનરો પૃથક્ પૃથક્ યુદ્ધ કરવા લાગ્યા અને કુર્કટની સાથે કુર્કટના યુદ્ધની જેમ ઉંચા ઉછળવા અને પડવા લાગ્યા એ પ્રમાણે યુદ્ધ ચાલતા મારીચ રાક્ષસે સંતાપ વાનરને, નંદન વાનરે જ્વર રાક્ષસને, ઉદ્દામ રાક્ષસે વિઘ્ન વાનરને, દુરિત વાનરે શુક રાક્ષસને અને સિંહજઘન રાક્ષસે પ્રથિત વાનરને યુદ્ધ કરીને સખ્ત પ્રહારો કર્યા તે સમયે સૂર્ય અસ્ત પામી ગયો એટલે રામનુ અને રાવણનુ સૈન્ય યુદ્ધથી પાછુ નિવર્ત્યું અને સૈનિકો પોતાપોતાના મરણ પામેલા તેમજ ઘાયલ થયેલા સુભટોને શોધવા લાગ્યા

રાત્રિ વીતીને જ્યારે પ્રભાતકાળ થયો ત્યારે દેવપ્રત્યે દાનવોની જેમ રાક્ષસ યોદ્ધાઓ રામના સૈન્યસાથે યુદ્ધ કરવા માટે નજીક આવ્યા રાક્ષસસૈન્યની મધ્યમાં મેરૂગિરિની જેમ

એના બંધુ રાવણે એને કાઢી મૂક્યો છે, તેથી તે તમારે શરણે આવેલ છે એમાં જરા પણ ફેરફાર નથી.' તે સાંભળી રામે દ્વારપાળદ્વારા વિભીષણને અંદર પ્રવેશ કરાવ્યો. રામના ચરણમાં મસ્તક મૂકતાં તેને રામ સંભ્રમથી ભેટી પડ્યા પછી વિભીષણ બોલ્યો કે— "હે પ્રભુ! મારા અન્યાયી અગ્રજ બંધુને છોડીને હું તમારી પાસે આવ્યો છું; માટે મને પણ સુગ્રીવની જેવા જ ભક્ત ગણીને આજ્ઞા આપો." તે સમયે રામે તેને લંકાનું રાજ્ય આપવાનું કબૂલ કર્યું મહાત્માઓને કરેલો પ્રણિપાત ક્યારે પણ વ્યર્થ થતો નથી.

હંસદ્વીપમાં આઠ દિવસ રહીને પછી રામચંદ્ર સર્વ સેનાસહિત કલ્પાંત કાળની જેમ લંકા તરફ ચાલ્યા. લંકાની બહાર મેદાનમાં વિશાળ સેનાવડે વીશ યોજન ભૂમિને રૂંધીને બળના પર્વતરૂપ રામ રણને માટે સજ્જ થઈ રહ્યા. જાણે બ્રહ્માંડના સ્ફોટથી ઉત્પન્ન થયો હોય તેવો રામની સેનાનો કોલાહલ સમુદ્રના ધ્વનિની જેમ બધી લંકાપુરીને બધિર કરવા લાગ્યો. જેમનું અનન્ય સાધારણ બળ છે એવા હસ્ત, પ્રહસ્ત વિગેરે રાવણના સેનાપતિઓ તત્કાળ ઉંચા હથિયાર કરી બખ્તર પહેરીને તૈયાર થઈ ગયા. કોઈ હાથીપર બેસીને, કોઇ અશ્વપર બેસીને, કોઇ સિંહપર બેસીને, કોઇ ખરપર બેસીને, કોઇ રથમાં બેસીને, કોઈ કુબેરની જેમ મનુષ્યપર ચઢીને, કોઇ અગ્નિની જેમ મેષપર સ્વારી કરીને, કોઇ યમરાજની જેમ મહિષને વાહન કરીને કોઇ રેવતકુમારની જેમ અશ્વપર સ્વાર થઇને અને કોઈ દેવની જેમ વિમાનમાં બેસીને રણકર્મમાં ચતુર એવા અસંખ્ય વીરો એકસાથે એકઠા થઇને રાવણની ચારે તરફ ફરી વળ્યા. પછી રત્નશ્રવાનો જ્યેષ્ઠ પુત્ર રાવણ રોષથી રાતા નેત્ર કરી તૈયાર થઇ વિવિધ આયુધોથી પૂર્ણ એવા રથમાં બેઠો. જાણે બીજો યમ હોય તેવો વીર ભાનુકર્ણ હાથમાં ત્રિશૂળ લઈ રાવણની પાસે આવીને પાર્શ્વરક્ષક થઈ ઉભો રહ્યો. ઇંદ્રજિત અને મેઘવાહન કુમાર જાણે રાવણના બીજા બે બાહુ હોય તેમ રાવણની પાસે આવીને બંને બાજુએ ઉભા રહ્યા. બીજા પણ મહા પરાક્રમી પુત્રો, કોટીગમે સામંતો અને શુક, સારણ, મારીચ, મય અને સુંદ વિગેરે પણ ત્યાં આવીને હાજર થયા. એ પ્રમાણે રણકર્મમાં કુશળ એવી અસંખ્ય સહસ્ર અક્ષૌહિણી સેનાઓથી દિશાઓને આચ્છાદન કરતો સતો રાવણ લંકાનગરીની બહાર નીકળ્યો

રાવણના સૈન્યમાં કોઇ સિંહની ધ્વજવાળા, [1]કોઇ અષ્ટાપદની ધ્વજવાળા, કોઇ ચમૂરૂ મૃગની ધ્વજવાળા, કોઈ હાથીની ધ્વજવાળા કોઇ મયૂરની ધ્વજવાળા, કોઇ સર્પની ધ્વજવાળા, કોઇના માર્જારની ધ્વજવાળા અને કોઇ શ્વાનની ધ્વજવાળા હતા, તેમજ કોઇના હાથમાં ધનુષ્ય, કોઇ હાથમાં ખડ્ગ, કોઇના હાથમાં ગદા, કોઇના હાથમાં મુદ્ગર, કોઇના હાથમાં ત્રિશૂળ, કોઇના હાથમાં પરિઘ કોઇના હાથમાં કુઠાર અને કોઇના હાથમાં પાશ હતા. તેઓ વારંવાર નામ લઈ લઇને શત્રુઓને જણાવતા સતા રણકર્મમાં મોટી ચતુરાઇથી વિચરવા લાગ્યા. વૈતાઢ્યગિરિની જેમ પોતાની સેનાની વિશાળતાથી પચાસ યોજન પૃથ્વીમાં રાવણે રણકાર્યને માટે પડાવ નાખ્યો પોતપોતાના નાયકોની પ્રશંસા કરતા પર નાયકોની નિંદા કરતા, પરસ્પર આક્ષેપ કરતા, માંહોમાંહે કથા કહેતા અને કરાસ્ફોટ

---

૧ આવાં ચિન્હો છે જેમાં એવી તેમના રથપર ધ્વજ સમજવી.

પૂર્વક અસ્રો વગાડતા, રામ અને રાવણના સૈનિકો કાંગીતાળ વેતાળની જેમ એકઠા મળ્યા 'જા જા, ઉભો રહે, ઉભો રહે, ભય પામ નહિ, આયુધ છોડી દે, આયુધ ગ્રહણ કર' આ પ્રમાણે યુદ્ધમા સુભટોના મુખમાંથી વાણી નીકળવા લાગી બન્ને સેનામા ગદ્યો, શંકુઓ, બાણો, ચક્રો, પરિઘો અને ગદાઓ જંગલમા પક્ષીઓની જેમ આવી આવીને પડવા લાગ્યા પરસ્પર ઘાતથી ભગ્ન થયેલા, ખડ્ગથી અને વેગથી છેદાયેલા ઉછળતા મસ્તકથી બધુ આકાશ જાણે વિવિધ કેતુ અને વિવિધ રાહુવાળુ હોય તેવુ દેખાવા લાગ્યુ મુદ્ગરોના આઘાતથી હાથીઓને પાડી દેતા સુભટો જાણે ગેડીદડાની ક્રીડા કરતા હોય તેમ શોભવા લાગ્યા બીજા સુભટોએ કુહાડના ઘાતથી છેદેલી પંચ શાખાઓ (બે હાથ, બે પગ અને મસ્તક) વૃક્ષોની શાખાની જેમ પડવા લાગ્યા વીર સુભટો શત્રુઓના મસ્તકોને છેદીને જાણે ક્ષુધાતુર યમરાજના યથાયોગ્ય ગ્રાસ હોય તેમ પૃથ્વીપર ફેંકવા લાગ્યા મહાપરાક્રમી રાક્ષસો અને વાનરોની વચ્ચેના તે યુદ્ધમા ભાગીદાર પિત્રાઇઓને ધનની જેમ વિજય સાધ્ય થવામા ઘણો વિલંબ થયો જ્યારે ચિરકાળ યુદ્ધ ચાલ્યુ ત્યારે મહાબળવાન્ વાનરોએ વનની જેમ રાક્ષસોનું સૈન્ય ભાગી નાખ્યુ. રાક્ષસોનુ સૈન્ય ભગ્ન થતા રાવણના જયના જામીનરૂપ હસ્ત અને પ્રહસ્ત બને યુદ્ધ કરવાને તૈયાર થયા તે બનેની સાથે યુદ્ધ કરવા માટે નલ અને નીલ નામના બે મોટા કપિઓ તેની સન્મુખ આવીને ઉભા રહ્યા પ્રથમ નલ અને હસ્ત વક્ર અવક્ર ગ્રહની જેમ એક-બીજાની સન્મુખ રથમા આરૂઢ થઈને મળ્યા તેમણે ધનુષ્યને પણચપર ચડાવી તેનું એવુ આસ્ફાલન કર્યુ કે જેથી તેઓ જાણે પરસ્પર યુદ્ધ કરવાનું આમંત્રણ કરતા હોય તેમ દેખાવા લાગ્યા પછી તે બને પરસ્પર એવા બાણોને વર્ષાવવા લાગ્યા કે જેથી તેઓના રથ બાણના શૂળથી ભરપૂર જણાવા લાગ્યા ક્ષણવારમા નલનો અને ક્ષણવારમા હસ્તનો જય-પરાજય થવાથી નિપુણ પુરૂષો પણ તેમના બળનુ અંતર જાણી શકયા નહી છેવટે બળવાન નલે સભ્ય થઇને જોનારા વીરોની આગળ લજ્જા પામીને અવ્યાકુળપણે ક્ષુરપ્ર બાણથી ક્રોધવડે હસ્તનુ મસ્તક છેદી નાખ્યુ હસ્તને જેમ નલે માર્યો તેમ તે જ વખતે નીલે પ્રહસ્તને મારી નાખ્યો, એટલે તત્કાળ નલ અને નીલની ઉપર આકાશમાથી પુષ્પની વૃષ્ટિ થઈ હસ્ત અને પ્રહસ્તના મરણથી રાવણના સૈન્યમાથી મારીચ, સિંહજઘન, સ્વયંભૂ, સારણ, શુક, ચંદ્ર, ઉદ્દામ, બીભત્સ, કામાક્ષ, મકર, જ્વર, ગંભીર, સિંહરથ અને અશ્વરથ વિગેરે રાક્ષસસુભટો ક્રોધથી સામા આવ્યા તેમની સાથે મદનાંકુર, સંતાપ, પ્રથિત, આક્રોશ, નંદન, દુરિત, અનઘ, પુષ્પાસ્ત્ર, વિઘ્ન તથા પ્રીતિકર વિગેરે વાનરો પૃથક્ પૃથક્ યુદ્ધ કરવા લાગ્યા અને કુર્કટની સાથે કુર્કટના યુદ્ધની જેમ ઉંચા ઉછળવા અને પડવા લાગ્યા એ પ્રમાણે યુદ્ધ ચાલતા મારીચ રાક્ષસે સંતાપ વાનરને, નંદન વાનરે જ્વર રાક્ષસને, ઉદ્દામ રાક્ષસે વિઘ્ન વાનરને, દુરિત વાનરે શુક રાક્ષસને અને સિંહજઘન રાક્ષસે પ્રથિત વાનરને યુદ્ધ કરીને સખત પ્રહારો કર્યા તે સમયે સૂર્ય અસ્ત પામી ગયો એટલે રામનુ અને રાવણનુ સૈન્ય યુદ્ધથી પાછુ નિવર્ત્યુ અને સૈનિકો પોતાપોતાના મરણ પામેલા તેમજ ઘાયલ થયેલા સુભટોને શોધવા લાગ્યા

રાત્રિ વીતીને જ્યારે પ્રભાતકાળ થયો ત્યારે દેવપ્રત્યે દાનવોની જેમ રાક્ષસ યોદ્ધાઓ રામના સૈન્યસાથે યુદ્ધ કરવા માટે નજીક આવ્યા રાક્ષસસૈન્યની મધ્યમાં મેરૂગિરિની જેમ

હાથીના રથમાં આરૂઢ થયેલો રાવણ યુદ્ધ કરવાને ચાલ્યો. વિવિધ અસ્ત્રો ધારણ કરતો
તત્કાળ રક્ત દ્રષ્ટિથી જાણે દિશાઓને પણ બાળતો હોય તેવો રાવણ યમરાજથી પણ
કર દેખાવા લાગ્યો. ઇંદ્રની જેમ પોતાના પ્રત્યેક સેનાપતિને જોતો અને શત્રુઓને
સમાન ગણતો રાવણ રણભૂમિમા આવ્યો. તેને જોતા જ આકાશમાંથી દેવતાઓએ જોયે
રામના પરાક્રમી સેનાપતિઓ સૈન્યસહિત યુદ્ધ કરવાને માટે રણભૂમિમા આવ્યા. ક્ષણવાર
કોઇ ઠેકાણે ઉછળતા રૂધિરજળથી જાણે નદીવાળુ હોય, કોઇ ઠેકાણે પડેલા હાથીઓથી
પર્વતવાળુ હોય, કોઇ ઠેકાણે રથમાંથી ખરી પડેલી મકરમુખ ધ્વજાઓથી જાણે મગરવા
હોય, અર્ધમગ્ન થયેલા મહારથીથી જાણે દાવાળુ હોય અને કોઇ ઠેકાણે નાચતા કબં
(ધડ) થી જાણે નૃત્યસ્થાન હોય તેવું રણભૂમિનુ આગણુ દેખાવા લાગ્યુ

પછી રાવણના હુંકારથી પ્રેરાયેલા સર્વ રાક્ષસોએ સર્વ બળથી વાનરોના સૈન્
હઠાવી દીધુ પોતાના સૈન્યના ભંગથી ક્રોધ પામીને સુગ્રીવે પોતાનુ ધનુષ્ય ચઢાવ્યુ
પ્રબળ સેનાથી પૃથ્વીને કપાવતો તે સામો ચાલ્યો. તે વખતે 'રાજન્ ! તમે અહીં જ
રહો અને મારૂ પરાક્રમ જુઓ' એમ કહી સુગ્રીવને અટકાવીને હનુમાન યુદ્ધ કરવા ચાલ્યો
અગ્રવર્તિત સેનાનીથી દુર્મદ એવા રાક્ષસોના દુઃખે પ્રવેશ થઇ શકે એવા સૈન્યમા સમુદ્ર
મકરસિંહની જેમ હનુમાને પ્રવેશ કર્યો તે સમયે ધનુષ્ય અને ભાથાને ધારણ કરતો મ
દુર્જય માલી નામનો રાક્ષસ મેઘની જેમ ઉગ્ર ગર્જના કરતો હનુમાનની ઉપર ચઢી આવ્
હનુમાન અને માલી એ બન્ને વીર ધનુષ્યના ટંકાર કરતા સતા પુચ્છને પછાડ
સિંહની જેવા શોભતા હતા અને તેઓ પરસ્પર અસ્ત્રોથી પ્રહાર કરતા પરસ્પર
અસ્ત્રોને છેદી નાખતા હતા અને પરસ્પર ગર્જના કરતા હતા. અનુક્રમે ગ્રીષ્મ ઋતુનો સૂ
નાના સરખા સરોવરને જળરહિત કરી નાખે તેમ હનુમાને ચિરકાળ યુદ્ધ કરીને વીર્યવા
માલીને અસ્ત્રરહિત કરી દીધો પછી 'અરે વૃદ્ધ રાક્ષસ ! અહીંથી ચાલ્યો જા, તને મારવા
શું વળવાનુ છે ? આ પ્રમાણે બોલતા હનુમાનની સામે આવીને વજ્રોદર રાક્ષસ બોલ્યો
'અરે પાપી કદાલી[1] ! આવુ બોલતા મરી જઇશ અહીં આવ, મારી સાથે યુદ્ધ ક
હમણા હતો નહતો થઇ જઇશ. આવાં વજ્રોદરના વચન સાભળી કેસરીસિંહ જેમ હ
કરે તેમ હનુમાને મોટા અટ્ટહાસ્યથી ગર્જના કરી તેને બાણથી ઢાંકી દીધો વજ્રોદરે
બાણવૃષ્ટિને દૂર કરી વર્ષાઋતુ જેમ વાદળાથી સૂર્યને ઢાંકે તેમ હનુમાનને ઢાંકી દીધો
'અહો ! વજ્રોદર વીર હનુમાનને માટે સમર્થ છે અને વીર મારૂતિ વજ્રોદરને માટે
સમર્થ છે ' આવી રણક્રીડા જોનારા સભ્ય એવા દેવતાઓની વાણી થવા લાગી, તે
માનના પર્વતરૂપ હનુમાન સહન કરી શક્યો નહીં; તેથી એકીસાથે ઉત્પાત મેઘની જે
વિચિત્ર અસ્ત્રો વર્ષાવીને તેણે સર્વ રાક્ષસોના દેખતા વજ્રોદરને મારી નાખ્યો.

વજ્રોદરના વધથી ક્રોધ પામીને રાવણનો પુત્ર જંબૂમાલી સામો આવ્યો. અને
હાથીને મહાવતની જેમ મારૂતિને તિરસ્કારથી બોલાવ્યો. પરસ્પર વધ કરવાની ઇચ્છાવા
બન્ને મહામહી સર્પવડે વાદીની જેમ બાણવડે ચિરકાળ યુદ્ધ કરવા લાગ્યા. એકબીજાન

---

૧ કુત્સિત વચનો બોલનાર.

બાણોથી બમણા બમણાં બાણોને સામા નાંખીને યુદ્ધ કરતા તે વીરો લેણદાર અને દેણદારની જેવી સ્થિતિને પ્રાપ્ત થયા પછી હનુમાને ક્રોધ કરીને જબૂમાલીને રથ, ઘોડા અને સારથિવિનાનો કરી મોટા મુદ્ગરવડે તે શત્રુઉપર પુષ્કળ તાડન કર્યું, જેથી જબૂમાલી મૂર્છિત થઇ પૃથ્વીઉપર પડી ગયો તે જોઇ **મહોદર** નામે રાક્ષસ ક્રોધથી બાણો વર્ષાવતો હનુમાનની સામે રણમા આવ્યો બીજા પણ રાક્ષસો, જાતિવાન શ્વાન જેમ ડુક્કરને વીંટી લે તેમ હનુમાનને મારવાની ઇચ્છાથી તેની ફરતા ફરી વળ્યા હનુમાને તીક્ષ્ણ બાણોથી કોઇને ભુજામા, કોઇને મુખમા, કોઇને ચરણમા, કોઇને હૃદયમા અને કોઇને કુક્ષીમા પ્રહારો કર્યા તે વખતે વનમા દાવાનળની જેમ અને સમુદ્રમાં વડવાનળની જેમ રાક્ષસોના સૈન્યમા મહાવીર મારૂતિ પ્રકાશવા લાગ્યો અને ક્ષણવારમા પરાક્રમીઓમાં ચૂડામણિસમાન પવનકુમારે અધકારને સૂર્ય નસાડે તેમ રાક્ષસોને નષ્ટ કરી દીધા

રાક્ષસોના ભગથી ક્રોધ પામેલો **કુંભકર્ણ** જાણે ભૂમિપર આવેલ ઈશાનેદ્ર હોય તેમ સ્વયમેવ યુદ્ધ કરવાને દોડ્યો કોઇને ચરણના પ્રહારથી, કોઇને મુષ્ટિના ઘાતથી, કોઇને કોણીના પ્રહારથી, કોઇને લપડાકથી, કોઇને મુદ્ગરના ઘાથી, કોઇને ત્રિશૂળથી અને કોઇને પરસ્પર અફળાવવાથી—એમ અનેક રીતે તેણે કપિઓનો વધ કરવા માડ્યો કલ્પાત કાળના સમુદ્ર જેવા રાવણના તપસ્વી બધુ કુભકર્ણને રણમા આવેલો જોઈ સુગ્રીવ તેની સામે દોડ્યો, તેમજ ભામડલ, દધિમુખ, મહેદ્ર, કુમુદ, અગદ અને બીજા પણ કપિવીરો અગ્નિની જેમ પ્રજ્વલિત થઇને રણભૂમિમા દોડી આવ્યા વિચિત્ર અસ્ત્રોને એકીસાથે વર્ષાવતા શ્રેષ્ઠ વાનરોએ આવીને શીકારીઓ જેમ સિંહને રૂધે તેમ કુભકર્ણને રૂધી લીધો તત્કાળ કુંભકર્ણે જાણે બીજી કાળરાત્રિ હોય તેવુ અને મુનિના વાક્યની જેવુ અમોઘ **પ્રસ્વાપન** નામે અસ્ત્ર તેઓની ઉપર મૂક્યુ, તેથી દિવસે પોયણાના ખડની જેમ પોતાના સૈન્યને નિદ્રા પામેલુ જોઈ સુગ્રીવે **પ્રબોધિની** નામે મહાવિદ્યાનુ સ્મરણ કર્યું, એટલે તેના પ્રભાવથી ‘અરે કુભકર્ણ ક્યા છે?’ એમ બોલતા અને કોલાહલ કરતા વાનરસુભટો પ્રાત - કાળે પક્ષીઓની જેમ નિદ્રામાથી જાગી ઉઠ્યા પછી સારી રીતે યુદ્ધ કરનારા સુગ્રીવાધિષ્ઠિત કપિકુજરો કાનસુધી ધનુષ્યો ખેચીને કુભકર્ણને ઉપદ્રવ કરવા લાગ્યા અને રોગોને જેમ વૈદ્ય હણે તેમ સુગ્રીવે કુભકર્ણના સારથિ, રથ અને અશ્વોને ગદાથી હણી નાખ્યા, તેથી ભૂમિપર રહેલો કુભકર્ણ હાથમા મુદ્ગર લઇને જાણે એક શિખરવાળો ગિરિ હોય તેમ દેખાતો સતો સુગ્રીવ તરફ દોડ્યો યુદ્ધ કરવાને માટે દોડીને આવતા એવા તે કુભકર્ણના અગના મોટા પવનથી હાથીના સ્પર્શથી વૃક્ષની જેમ ઘણા કપિઓ પડી ગયા સ્થળમા નદીના વેગની જેમ કપિઓથી સ્ખલના પામ્યા શિવાય દોડતા એવા તેણે મુદ્ગરવડે સુગ્રીવના રથને ચૂર્ણ કરી નાખ્યો પછી ઇદ્ર જેમ પર્વતઉપર વજ્ર નાખે તેમ સુગ્રીવે આકાશમા ઉડીને કુભકર્ણની ઉપર એક મોટી શિલા નાખી કુભકર્ણે મુદ્ગરથી તે શિલાને કણેકણ ચૂર્ણ કરી નાખી તેથી જાણે કપિઓને ઉત્પાતકારી રજોવૃષ્ટિ બતાવતો હોય તેમ તે દેખાવા લાગ્યો પછી વાલીના અનુજ બધુ સુગ્રીવે તડતડ શબ્દ કરતુ મહાઉગ્ર વિદ્યુત્ અસ્ત્ર કુભકર્ણની ઉપર મૂક્યુ તે મહાપ્રચડ વિદ્યુદ્દડ અસ્ત્રઉપર કુભકર્ણે અનેક અસ્ત્રો નાખ્યા, પણ તે સર્વ નિષ્ફળ થયા અને જગતને ભયકર કલ્પાતકાળે પર્વતની જેમ કુભકર્ણ તે વિદ્યત્ દડાસ્ત્રના પાતથી પૃથ્વીપર પડી ગયો

પોતાનો ભાઈ કુંભકર્ણ મૂર્છિત થતાં ભ્રકુટીથી ભયંકર મુખવાળો રાવણ જાણે પ્રત્યક્ષ યમરાજ હોય તેમ ક્રોધથી રણભૂમિ તરફ ચાલ્યો. તે સમયે ઇંદ્રજિતે આવી નમન કરીને કહ્યું કે–'હે પિતા! તમે રણભૂમિમાં આવતા તમારી સામે યમ, વરુણ, કુબેર કે ઇંદ્ર પણ ઉભા રહી ન શકે તો પછી આ વાનર તો શી રીતે ઉભા રહે? માટે હે દેવ! હમણા તમે રહેવા દ્યો. હું પોતે જ જઈને મસલાને મુષ્ટિવડે હણે તેમ તેઓને હણી નાખીશ. આવી રીતે કહી રાવણને નિષેધીને મહામાની ઇંદ્રજિત મોટું પરાક્રમ બતાવતો કપિસૈન્યમાં પેઠો. તે પરાક્રમી વીર આવતાં જેમ દેડકાઓ સર્પનો પ્રવેશ થતાં સરોવરને છોડી દે તેમ કપિઓએ રણભૂમિને છોડી દીધી. વાનરોને ત્રાસ પામતાં જોઈને ઇંદ્રજિત બોલ્યો કે–'અરે વાનરો! ઉભા રહો, ઉભા રહો. હું યુદ્ધ નહિ કરનારને હણનારો નથી. હું રાવણપુત્ર છું, મારુતિ અને સુગ્રીવ ક્યાં છે? અથવા તેમનાથી સર્યું, પણ પેલા શત્રુભાવ ધરાવનારા રામ અને લક્ષ્મણ ક્યાં છે?' આ પ્રમાણે ગર્વથી બોલતા અને રોષથી રાતા નેત્રવાળા ઇંદ્રજિતને સુગ્રીવે યુદ્ધ કરવા માટે બોલાવ્યો અને અષ્ટાપદસાથે અષ્ટાપદની જેમ ભામંડલે ઇંદ્રજિતના નાના ભાઈ મેઘવાહનની સાથે યુદ્ધ કરવાનો આરંભ કર્યો. ત્રણ લોકને ભયંકર એવા તેઓ જાણે ચાર દિગ્ગજેંદ્ર કે ચાર સાગર હોય તેમ પરસ્પર અફળાતા સતા શોભવા લાગ્યા. તેમના રથોના ગમનાગમનથી પૃથ્વી કંપાયમાન થઈ, પર્વતો ડોલી ગયા અને મહાસાગર પણ ક્ષોભ પામી ગયો. અતિ હસ્તલાઘવતાવાળા અને અનાકુલપણે યુદ્ધ કરનારા તેઓના ધનુષ્યનું આકર્ષણ અને બાણનો મોક્ષ તેના મધ્યમાં વખતનું કંઈ પણ અંતર જાણવામાં આવતું નહોતું. તેઓએ લોહમય શસ્ત્રોથી અને દૈવતાધિષ્ઠિત અસ્ત્રોથી ચિરકાળ યુદ્ધ કર્યું, પણ તેઓમાં કોઈએ કોઈનો વિજય કર્યો નહિ. પછી ઇંદ્રજિત અને મેઘવાહને ક્રોધવડે ભામંડલ અને સુગ્રીવની ઉપર અતિ ઉગ્ર નાગપાશાસ્ત્ર નાખ્યાં. તેનાવડે તેઓ એવા બંધાઈ ગયા કે જેથી શ્વાસ લેવાને પણ સમર્થ રહ્યા નહિ. એ સમયે કુંભકર્ણને પણ સંજ્ઞા આવી, એટલે તેણે તત્કાળ ક્રોધથી હનુમાનની ઉપર ગદાનો પ્રહાર કર્યો કે જેથી હનુમાન મૂર્છા ખાઈને પૃથ્વીપર પડી ગયો. પછી સુંઢવડે હાથીની જેમ તેણે તક્ષક નાગ જેવી ભુજાવડે તેને પકડીને કાખમાં ઉપાડ્યો અને પાછો વળ્યો. તે વખતે વિભીષણે રામચંદ્રને કહ્યું કે—'હે સ્વામી! આ બન્ને વીર[1] તમારી સેનામાં અતિ બળવાન અને વદનમાં નેત્રની જેમ સારરૂપ છે. તેઓને રાવણના પુત્ર ઇંદ્રજિતે અને મેઘવાહને નાગપાશથી બાંધી લીધા છે; પરંતુ જ્યાંસુધીમાં તેઓ તેમને લંકામાં ન લઈ જાય ત્યાંસુધીમાં હું જઈને તેમને છોડાવી લાવું. વળી હે રઘુપતિ! કુંભકર્ણે હનુમાનને પોતાની મોટી ભુજામાં બાંધી લીધેલ છે, તેથી તેને પણ લંકાપુરીમાં લઈ જવા અગાઉ છોડાવી લાવવાની જરૂર છે. હે પ્રભુ! સુગ્રીવ, ભામંડલ અને હનુમાનવિના આપણું બધું સૈન્ય નીસ્તેજ જ છે; માટે મને આજ્ઞા આપો જેથી હું તેમને લઈ આવું." આ પ્રમાણે વિભીષણ કહેતા હતા તેવામાં રણચતુર એવા અંગદ વીર વેગથી દોડી કુંભકર્ણ સામે આક્ષેપથી યુદ્ધ કરવા લાગ્યો. ક્રોધાયમાન થયેલા કુંભકર્ણે પોતાનો હાથ ઉંચો કર્યો એટલે મારુતિ વીર પાંજરામાંથી પક્ષીની જેમ તેના ભુજપાશમાંથી ઉડીને નીકળી ગયો. પછી ભામંડલ અને સુગ્રીવને

---

[1] સુગ્રીવ ને ભામંડલ.

છોડાવવાને માટે **વિભીષણ** રથમા બેસીને બન્ને કુમારોની સાથે યુદ્ધ કરવા ચાલ્યો. તે સમયે ઇન્દ્રજિત અને મેઘવાહન ચિંતવવા લાગ્યા કે—'આ વિભીષણુ આપણા પિતાનો બધુ થઇ આપણી સાથે યુદ્ધ કરવાને આવે છે આ કાકા આપણે પિતાસમાન છે, તેથી આપણે શી રીતે યુદ્ધ કરવુ? માટે અહીંથી ખસી જવુ તે જ ઘટિત છે **પૂજ્ય વડિલની પાસેથી ખસી જવામાં કાંઈ લજ્જા નથી.** આ પાશમા બધાયેલા શત્રુ જરૂર મરણુ પામશે; માટે તેમને અહીં પડ્યા મૂકીને ચાલ્યા જઈએ, જેથી કાકા આપણી પાસે આવે જ નહીં.' આ પ્રમાણે વિચારીને તે બુદ્ધિમાન્ ઈન્દ્રજિત અને મેઘવાહન રણુભૂમિમાથી ખસી ગયા, એટલે વિભીષણ ભામડલ અને સુગ્રીવને જોતો સતો ત્યા જ ઉભો રહ્યો રામલક્ષ્મણુ પણુ હીમથી આચ્છાદિત શરીરવાળા સૂર્યચદ્રની જેમ ચિંતાવડે મ્લાન મુખવાળા થઇને ત્યા જ ઉભા રહ્યા તે સમયે રામભદ્રે પૂર્વે જેણે પોતાને વરદાન આપ્યુ હતુ તેવા **મહાલોચન** નામના સુવર્ણકુમારનિકાયના દેવનુ સ્મરણુ કર્યું તે દેવતાએ અવધિજ્ઞાનવડે તે વૃત્તાત જાણી ત્યા આવીને પદ્મ (રામચદ્ર)ને **સિહનિનાદા** નામની વિદ્યા, મુશલ, રથ અને હળ આપ્યા* અને લક્ષ્મણુને ગારૂડી વિદ્યા, રથ અને રણુમા શત્રુઓનો નાશ કરનારી **વિદ્યુદ્વદના** નામની ગદા આપી તે ઉપગત બન્ને વીરોને વારૂણુ, આગ્નેય અને વાયવ્ય પ્રમુખ બીજા દિવ્ય અસ્ત્રો અને બે છત્રો આપ્યા પછી લક્ષ્મણુ સુગ્રીવ અને ભામડલની પાસે ગયા તેમના આવતા જ તેમના વાહનરૂપ ગરૂડને જોઈ સુગ્રીવ અને ભામડલના નાગપાશના સર્પો તત્કાળ નાસી ગયા તે વખતે રામના સૈન્યમા ચારે તરફ જયજય શબ્દનો ધ્વનિ થયો અને રાક્ષસોના સૈન્યની જેમ સૂર્ય અસ્ત પામી ગયો

ત્રીજે દિવસે પ્રાતઃકાળે રામ અને રાવણુના સૈન્ય ફરીવાર સર્વ બળથી રણુભૂમિના આગણુમા આવ્યા, એટલે યમરાજના દાતની જેમ સ્ફુરાયમાન અસ્ત્રોથી મહાભયકર અને અકાળે પ્રલયકાળના સવર્ત્ત મેઘની જેવો મોટો સગ્રામ પ્રવર્ત્યો મધ્યાન્હ કાળના તાપથી તપેલા વરાહોવડે તળાવડીની જેમ ક્રોધ પામેલા રાક્ષસોએ વાનરોની સેનાને ક્ષોભ પમાડ્યો પોતાની બધી સેના ભગ્નપ્રાય થયેલી જોઇને બીજા શરીરમા યોગીઓ પ્રવેશ કરે તેમ સુગ્રીવ વિગેરે પરાક્રમી વીરોએ રાક્ષસોની સેનામા પ્રવેશ કર્યો, એટલે ગરૂડોથી સર્પોની જેમ અને જળથી કાચા ઘડાની જેમ કપીશ્વરોથી આક્રાત થયેલા સર્વ રાક્ષસો પરાભવ પામી ગયા રાક્ષસોનો ભગ થતો જોઇને રાવણુ પોતે જ ક્રોધ કરીને પોતાના મોટા રથના પ્રચારથી જાણે પૃથ્વી ફાડી નાખતો હોય તેમ ચાલ્યો દાવાનળની જેમ વેગથી પ્રસરતા તે રાવણુની આગળ કપિવીરોમાથી કોઇ એક ક્ષણુવાર પણુ ટકી શક્યો નહી, તેથી તેની સાથે યુદ્ધ કરવાને ચાલેલા રામને વિનયથી નિષેધીને વિભીષણે આવી રાવણુને રૂધ્યો તેને જોઇને રાવણુ બોલ્યો કે " અરે વિભીષણુ! તુ કોને આશ્રયે ગયો છે કે જેણે આ રણુવિષે ક્રોધ પામેલા મારા મુખમા પ્રથમ ગ્રાસની પેઠે તને નાખી દીધો! શીકારી જેમ ડુક્કર ઉપર શ્વાનને મોકલે તેમ તને મારી ઉપર મોકલતા તે આત્મરક્ષા કરનાર રામે ઘણો સારો વિચાર કર્યો લાગે છે! હે વત્સ! અદ્યાપિ તારી ઉપર મારૂ વાત્સલ્ય છે, માટે તુ સત્વર ચાલ્યો જા આજે હુ એ રામલક્ષ્મણુને સૈન્યસહિત મારી નાખીશ, તેથી તે મરનારાઓની

---

* મૂશળ અને હળ એ બળદેવના મુખ્ય શસ્ત્ર છે

પોતાનો ભાઈ કુંભકર્ણ મૂર્છિત થતા ભ્રકુટીથી ભયંકર મુખવાળો રાવણ જાણે પ્રત્યક્ષ યમરાજ હોય તેમ ક્રોધથી રણભૂમિ તરફ આવ્યો. તે સમયે ઇંદ્રજિતે આવી નમન કરીને કહ્યું કે-'હે પિતા ! તમે રણભૂમિમાં આવતા તમારી સામે યમ, વરૂણ, કુબેર કે ઇંદ્ર પણ ઉભા રહી ન શકે તો પછી આ વાનર તો શી રીતે ઉભા રહે ! માટે હે દેવ ! હમણા તમે રહેવા દો હું પોતે જ જઈને મસલાને સુખિવડે હણું તેમ તેઓને હણી નાંખીશ. આવી રીતે કહી રાવણને નિષેધીને મહામાની ઇંદ્રજિત મોટું પરાક્રમ બતાવતો કપિસૈન્યમા પેઠો. તે પરાક્રમી વીર આવતા જેમ દેડકાઓ સર્પનો પ્રવેશ થતાં સરોવરને છોડી દે તેમ કપિઓએ રણભૂમિને છોડી દીધી વાનરોને ત્રાસ પામતાં જોઈને ઇંદ્રજિત બોલ્યો કે-' અરે વાનરો ! ઉભા રહો, ઉભા રહો. હું યુદ્ધ નહિ કરનારને હણનારો નથી. હું રાવણપુત્ર છું, મારૂતિ અને સુગ્રીવ ક્યા છે ? અથવા તેમનાથી સર્યું, પણ પેલા શત્રુભાવ ધરાવનારા રામ અને લક્ષ્મણ ક્યાં છે ? ' આ પ્રમાણે ગર્વથી બોલતા અને રોષથી રાતા નેત્રવાળા ઇંદ્રજિતને સુગ્રીવે યુદ્ધ કરવા માટે બોલાવ્યો અને અષ્ટાપદસાથે અષ્ટાપદની જેમ ભામંડલે ઇંદ્રજિતના નાના ભાઈ મેઘવાહનની સાથે યુદ્ધ કરવાનો આરંભ કર્યો. ત્રણ લોકને ભયંકર એવા તેઓ જાણે ચાર દિગ્ગજેન્દ્ર કે ચાર સાગર હોય તેમ પરસ્પર અફળાતા સતા લડવા લાગ્યા તેમના રથોના ગમનાગમનથી પૃથ્વી કંપાયમાન થઈ, પર્વતો ડોલી ગયા અને મહાસાગર પણ ક્ષોભ પામી ગયો અતિ હસ્તલાઘવતાવાળા અને અનાકુળપણે યુદ્ધ કરનારા તેઓના ધનુષ્યનું આકર્ષણ અને બાણનો મોક્ષ તેના મધ્યમાં વર્ત્તતું કાંઈ પણ અંતર જાણવામાં આવતું નહોતું તેઓએ લોહમય શસ્ત્રોથી અને દેવતાધિષ્ઠિત અસ્ત્રોથી ચિરકાળ યુદ્ધ કર્યું, પણ તેઓમાં કોઈએ કોઈનો વિજય કર્યો નહિ. પછી ઇંદ્રજિત અને મેઘવાહને ક્રોધવડે ભામંડલ અને સુગ્રીવની ઉપર અતિ ઉગ્ર નાગપાશાસ્ત્ર નાખ્યાં. તેનાવડે તેઓ એવા બંધાઈ ગયા કે જેથી શ્વાસ લેવાને પણ સમર્થ રહ્યા નહિ. એ સમયે કુંભકર્ણને પણ સંજ્ઞા આવી, એટલે તેણે તત્કાળ ક્રોધથી હનુમાનની ઉપર ગદાનો પ્રહાર કર્યો કે જેથી હનુમાન મૂર્ચ્છા ખાઈને પૃથ્વી ઉપર પડી ગયો. પછી સુંઢવડે હાથીની જેમ તેણે તક્ષક નાગ જેવી ભુજાવડે તેને પકડીને કાખમા ઉપાડ્યો અને પાછો વળ્યો. તે વખતે બિભીષણે રામભદ્રને કહ્યું કે— 'હે સ્વામી ! આ બન્ને વીર[1] તમારી સેનામાં અતિ બળવાન અને વદનમા નેત્રની જેમ સારરૂપ છે તેઓને રાવણના પુત્ર ઇંદ્રજિતે અને મેઘવાહને નાગપાશથી બાંધી લીધા છે, પરંતુ જ્યાંસુધીમાં તેઓ તેમને લંકામા ન લઈ જાય ત્યાંસુધીમાં હું જઈને તેમને છોડાવી લાવું વળી હે રઘુપતિ ! કુંભકર્ણે હનુમાનને પોતાની મોટી ભુજામા બાંધી લીધેલ છે, તેથી તેને પણ લંકાપુરીમા લઈ ગયા અગાઉ છોડાવી લાવવાની જરૂર છે હે પ્રભુ ! સુગ્રીવ, ભામંડલ અને હનુમાનવિના આપણું બધું સૈન્ય લીનગર્ભ જ છે, માટે મને આજ્ઞા આપો જેથી હું તેમને લઈ આવું " આ પ્રમાણે બિભીષણ કહેતા હતા તેવામા રણચતુર એવો અંગદ વીર વેગથી દોડી કુંભકર્ણ સાથે આક્ષેપથી યુદ્ધ કરવા લાગ્યો. ક્રોધાધ થયેલા કુંભકર્ણે પોતાનો હાથ ઉંચો કર્યો એટલે મારૂતિ વીર પાંજરામાંથી પક્ષીની જેમ તેના ભુજપાશમાંથી ઉડીને નીકળી ગયો. પછી ભામંડલ અને સુગ્રીવને

૧ સુગ્રીવ ને ભામંડલ.

થતી તેમજ તડ તડ શબ્દ કરતી શક્તિને પ્રલયકાળના મેઘની વિદ્યુતલેખાની જેમ તેણે આકાશમાં ભમાડવા માડી તેને જોઇને દેવતાઓ આકાશમાથી ખસી ગયા, સૈનિકોએ નેત્ર મીચી દીધા અને કોઈ પણ સ્વસ્થ થઈને ઉભા રહી શક્યા નહિ તે સમયે રામે લક્ષ્મણને કહ્યુ કે–'આપણો અતિથિ એવો વિભીષણ જો આ શક્તિવડે માર્યો જશે તો આ આશ્રિતનો ઘાત કરનાર આપણને ધિક્કાર છે !' આવા રામના વચન સાભળીને મિત્રવત્સળ સૌમિત્રિ વિભીષણની આગળ જઈ રાવણનો આક્ષેપ કરીને ઉભા રહ્યા ગરૂડપર બેઠેલા લક્ષ્મણને આગળ આવેલા જોઇ રાવણે કહ્યુ કે–'અરે લક્ષ્મણ ! આ શક્તિ મે તને મારવા માટે તૈયાર કરી નથી, તેથી તું બીજાના મૃત્યુમા આડો મર નહિ અથવા તુ પણ મરી જા, કારણ કે તુ પણ મારે મારવા યોગ્ય જ છે અને તારે આશ્રયે આવેલો આ વિભીષણ રાક થઇને મારી આગળ ઉભો રહેલો છે' આ પ્રમાણે કહીને રાવણે ઉત્પાત વજ્રના જેવી તે શક્તિ હાથમા ભમાડીને લક્ષ્મણની ઉપર નાખી લક્ષ્મણની ઉપર આવતી તે શક્તિની ઉપર સુગ્રીવ, હનુમાન, નલ, ભામડલ, વિરાધ અને બીજા વીરોએ પોતપોતાના અનેક પ્રકારના અસ્ત્રોથી તાડન કર્યું, પરંતુ ઉન્મત્ત હાથી જેમ અકુશની અવજ્ઞા કરે તેમ સર્વ અસ્ત્રોના સમૂહની અવજ્ઞા કરીને તે શક્તિ સમુદ્રમા વડવાનળની જેમ લક્ષ્મણના ઉરસ્થળઉપર પડી. તેનાથી ભેદાઇને લક્ષ્મણ પૃથ્વીપર પડી ગયા અને તેમના સૈન્યમા ચારે તરફ મોટો હાહાકાર વર્તી રહ્યો તત્કાળ રામને અત્યત ક્રોધ ચડી આવ્યો, તેથી પચાનન રથમાં બેસીને મારવાની ઇચ્છાએ રાવણની સાથે યુદ્ધ કરવા લાગ્યા ક્ષણવારમા રાવણને રથવગરનો કરી દીધો, એટલે રાવણ વેગથી બીજા રથઉપર બેઠો જગતમા અદ્વૈત પરાક્રમવાળા રામે એ પ્રમાણે પાચ વાર તેનો રથ ભાગી નાખીને રાવણને વિરથ કર્યો એ સમયે રાવણે વિચાર્યું કે–'આ રામ પોતાનો બધુ લક્ષ્મણના સ્નેહથી સ્વયમેવ મરી જશે, તો મારે હમણા વ્યર્થ શામાટે તેની સાથે યુદ્ધ કરવુ ?' આવો વિચાર કરીને રાવણ પાછો વળી લકામા આવ્યો અને આ બાજુ રામના શોકથી શોકાન્વિત થયો હોય તેમ સૂર્ય અસ્ત પામી ગયો

રાવણ નાસી ગયો એટલે રામ પાછા ફરીને લક્ષ્મણની પાસે આવ્યા ત્યાં તે લક્ષ્મણને મૂર્છિત જોઈને પૃથ્વીપર પડી ગયા. સુગ્રીવ વિગેરેએ આવીને રામની ઉપર ચદનજળથી સિંચન કર્યું એટલે તેમને સજ્ઞા આવી પછી રામ લક્ષ્મણની પાસે બેસી રૂદન કરતા સતા આ પ્રમાણે બોલવા લાગ્યા કે–"હે વત્સ ! તને શી પીડા થાય છે ? કહે, તે મૌન કેમ ધર્યું છે ? સજ્ઞાથી પણ જણાવ અને તારા અગ્રબધુને ખુશી કર હે પ્રિયદર્શન વીર ! આ સુગ્રીવ વિગેરે તારા અનુચરો તારા મુખ સામું જોઇ રહ્યા છે, તેમને વાણીથી કે દૃષ્ટિથી કેમ અનુગ્રહિત કરતો નથી ? 'રાવણ રણમાંથી જીવતો ગયો' એવી લજ્જાથી જો તુ ન બોલતો હોય તો બોલ, હુ તારો મનોરથ પૂર્ણ કરીશ અરે દુષ્ટ રાવણ ! ઉભો રહે, ઉભો રહે, તુ કયા જાય છે ? તને થોડા વખતમા જ હું મહા(મૃત્યુ)માર્ગે મોકલાવી દઉં." આ પ્રમાણે કહીને જેવા રામ ધનુષનુ આસ્ફાલન કરીને ઉભા થયા કે તરત જ સુગ્રીવે આવીને વિનયપૂર્વક કહ્યુ કે–" હે સ્વામી ! આ રાત્રિ છે, નિશાચર રાવણ લકામા ચાલ્યો ગયો છે અને અમારા સ્વામી આ લક્ષ્મણ શક્તિના પ્રહારથી વિધુર થયેલા છે, માટે ધીરજ

અહર તું સખ્યા પૂરનાર થા નહિ. તું ખુશીથી સ્વસ્થાને સાસ્યો જા. હજુ તારા પૂછ
મારો હાથ છે” રાવણના આવા વચન સાંભળીને વિભીષણ બોલ્યો કે—“ અરે ભ્રાત ! ર
યમરાજની પેઠે ક્રોધ કરીને તારી ઉપર આવતા હતા, પણ મે જ તેમને નિષેધ કરીને અટકા
છે અને યુદ્ધને મિષે તને બોધ કરવાને માટે હું અહીં આવ્યો છું, માટે હજુ પણ
સીતાને છોડી દે, પ્રસન્ન થઇને મારૂં વચન માન, અરે દશાનન ! હું મૃત્યુના ભયથી
રાજ્યના લોભથી રામની પાસે આવ્યો નથી પણ માત્ર અપવાદના ભયથી જ આવ્યો
તેથી જો તું સીતાને પાછી અર્પણ કરી તે અપવાદ ટાળી નાખ તો હું રામને છોડ
વસ્તજ તારો આશ્રય કરૂં ” તેના આવા વચન સાંભળીને રાવણ ક્રોધથી બોલ્યો—‘
દુર્બુદ્ધિ અને કાયર વિભીષણ ! શું તું અદ્યાપિ મને બીવરાવે છે ? મે તો માત્ર
હત્યાના ભયથી જ તને આ પ્રમાણે કહ્યુ હતું, બીજો કાંઇ હેતુ નહોતો ’ આવી રીતે
રાવણે તરતજ ધનુષ્યનુ આસ્ફાલન કર્યું વિભીષણ બોલ્યો-‘ મે પણ ભ્રાતૃહત્યાના ભયથી
આ પ્રમાણે કહેલુ છે, મારો પણ બીજો કાંઇ હેતુ નથી.’ એમ કહી વિભીષણે
ધનુષ્યનુ આસ્ફાલન કર્યું પછી વિચિત્ર પ્રકારના અસ્ત્રોને ખેચતા અને નિરંતર
તે બન્ને ભાઇઓ ઉદ્ધતપણે યુદ્ધ કરવાને પ્રવર્ત્યા.

તે વખતે ઇંદ્રજિત, કુંભકર્ણ અને બીજા રાક્ષસો પણ જાણે યમરાજના કિંકર
તેમ સ્વામીભક્તિથી ત્યા દોડી આવ્યા. કુંભકર્ણની સામે રામ, ઇંદ્રજિત્ત સામે લક્ષ્મ
સિંહજઘનની સામે નીલ, ઘટોદર સામે દુર્મર્ષ, દુર્મતિ સામે સ્વયંભૂ, શંભુની સામે
મય રાક્ષસની સામે અંગદ, ચંદ્રનખની સામે સ્કંદ, વિઘ્નની સામે ચંદ્રોદરનો પુત્ર,
સામે ભામંડલ, જંબૂમાલીની સામે શ્રીદત્ત, કુંભકર્ણના પુત્ર કુંભની સામે હનુમાન,
લીની સામે સુગ્રીવ, ધૂમ્રાક્ષની સામે કુંદ અને સારણ રાક્ષસની સામે વાળીનો પુત્ર
રશ્મિ—એવી રીતે બીજા રાક્ષસોની સામે બીજા કપિઓ સમુદ્રમા મગરની સામે મગર
જેમ ઉર્મિ પ્રકારે યુદ્ધ કરવા લાગ્યા. આ પ્રમાણે ભયંકરથી પણ ભયંકર એવુ યુદ્ધ
ઇંદ્રજિત્તે ક્રોધ કરીને લક્ષ્મણની ઉપર તામસ અસ્ત્ર મૂક્યુ શત્રુને તાપ કરનારા લક્ષ્મ
અગ્નિ જેમ મીણના પિં ને ગાળી નાખે તેમ પવનાસ્ત્રવડે તે અસ્ત્રને ગાળી નાખ્યુ
ક્રોધથી ઇંદ્રજિત્તઉપર લક્ષ્મણે નાગપાશાસ્ત્ર મૂક્યુ જેથી જળમા હસ્તી જેમ તંતુથી
તેમ તેનાથી ઇંદ્રજિત્ત બધાઇ ગયો. નાગાસ્ત્રથી જેના સર્વ અંગ રૂંધાયેલા છે એવો
જિત વજ્રની જેમ પૃથ્વીને ફાડી નાખતો નીચે પડ્યો, એટલે લક્ષ્મણની આજ્ઞાથી વિ
તેને ઉપાડીને રથમાં નાખ્યો અને કારાગૃહના રક્ષકની જેમ સત્વર પોતાની છાવણીમા
ગયો. રામે પણ નાગપાશથી કુંભકર્ણને બાંધી લીધો અને રામની આજ્ઞાથી ભામંડલ તે
છાવણીમાં લઇ ગયો. બીજા મેઘવાહન વિગેરે યોદ્ધાઓને રામના સુભટો બાંધી
પોતાની છાવણીમા લઇ ગયા.

આ બનાવ જોઇ રાવણે ક્રોધ અને શોકથી આકુલ થઇ વિભીષણની ઉપર
લક્ષ્મીના મૂળ જેવુ ત્રિશૂળ નાંખ્યુ તેને લક્ષ્મણે પોતાના તીક્ષ્ણ બાણોથી કદલીખં
જેમ અંતરાળમાંથી જ ખંડેખંડ વિશીર્ણ કરી નાંખ્યુ પછી વિજયાર્થી એવા રાવણે
આપેલી અમોઘવિજયા નામની શક્તિને હાથમાં લીધી, અને ધગ ધગ શબ્દે પ્ર

થતી તેમજ તડ તડ શબ્દ કરતી શક્તિને પ્રલયકાળના મેઘની વિદ્યુલ્લેખાની જેમ તેણે આકાશમાં ભમાડવા માંડી તેને જોઇને દેવતાઓ આકાશમાથી ખસી ગયા, સૈનિકોએ નેત્ર મીચી દીધાં અને કોઈ પણ સ્વસ્થ થઈને ઉભા રહી શકયા નહિ તે સમયે રામે લક્ષ્મણને કહ્યુ કે–'આપણો અતિથિ એવો વિભીષણ જો આ શક્તિવડે માર્યો જશે તો આ આશ્રિતનો ઘાત કરનાર આપણને ધિક્કાર છે !' આવા રામના વચન સાભળીને મિત્રવત્સળ સૌમિત્રિ વિભીષણની આગળ જઈ રાવણનો આક્ષેપ કરીને ઉભા રહ્યા ગરૂડપર બેઠેલા લક્ષ્મણને આગળ આવેલા જોઇ રાવણે કહ્યુ કે–'અરે લક્ષ્મણ ! આ શક્તિ મે તને મારવા માટે તૈયાર કરી નથી, તેથી તું બીજાના મૃત્યુમા આડો મર નહિ અથવા તુ પણ મરી જા, કારણ કે તુ પણ મારે મારવા યોગ્ય જ છે અને તારે આશ્રયે આવેલો આ વિભીષણ રાક થઇને મારી આગળ ઉભો રહેલો છે' આ પ્રમાણે કહીને રાવણે ઉત્પાત વજના જેવી તે શક્તિ હાથમા ભમાડીને લક્ષ્મણની ઉપર નાખી લક્ષ્મણની ઉપર આવતી તે શક્તિની ઉપર સુગ્રીવ, હનુમાન, નલ, ભામડલ, વિરાધ અને બીજા વીરોએ પોતપોતાના અનેક પ્રકારના અસ્ત્રોથી તાડન કર્યું, પરતુ ઉન્મત્ત હાથી જેમ અકુશની અવજ્ઞા કરે તેમ સર્વ અસ્ત્રોના સમૂહની અવજ્ઞા કરીને તે શક્તિ સમુદ્રમાં વડવાનળની જેમ લક્ષ્મણના ઉરસ્થળઉપર પડી. તેનાથી ભેદાઇને લક્ષ્મણ પૃથ્વીપર પડી ગયા અને તેમના સૈન્યમાં ચારે તરફ મોટો હાહાકાર વર્તી રહ્યો તત્કાળ રામને અત્યત ક્રોધ ચડી આવ્યો, તેથી પચાનન રથમા બેસીને મારવાની ઇચ્છાએ રાવણની સાથે યુદ્ધ કરવા લાગ્યા ક્ષણવારમા રાવણને રથવગરનો કરી દીધો, એટલે રાવણ વેગથી બીજા રથઉપર બેઠો જગતમા અદ્વૈત પરાક્રમવાળા રામે એ પ્રમાણે પાંચ વાર તેનો રથ ભાગી નાખીને રાવણને વિરથ કર્યો એ સમયે રાવણે વિચાર્યું કે–'આ રામ પોતાનો બધુ લક્ષ્મણના સ્નેહથી સ્વયમેવ મરી જશે, તો મારે હમણા વ્યર્થ શામાટે તેની સાથે યુદ્ધ કરવુ ?' આવો વિચાર કરીને રાવણ પાછો વળી લકામા આવ્યો અને આ બાજુ રામના શોકથી શોકાન્વિત થયો હોય તેમ સૂર્ય અસ્ત પામી ગયો

રાવણ નાસી ગયો એટલે રામ પાછા ફરીને લક્ષ્મણની પાસે આવ્યા ત્યાં તે લક્ષ્મણને મૂર્ચ્છિત જોઈને પૃથ્વીપર પડી ગયા. સુગ્રીવ વિગેરેએ આવીને રામની ઉપર ચદનજળથી સિંચન કર્યું એટલે તેમને સજ્ઞા આવી. પછી રામ લક્ષ્મણની પાસે બેસી રૂદન કરતા સતા આ પ્રમાણે બોલવા લાગ્યા કે–"હે વત્સ ! તને શી પીડા થાય છે ? કહે, તે મૌન કેમ ધર્યું છે ? સજ્ઞાથી પણ જણાવ અને તારા અગ્રબધુને ખુશી કર હે પ્રિયદર્શન વીર ! આ સુગ્રીવ વિગેરે તારા અનુચરો તારા મુખ સામું જોઇ રહ્યા છે, તેમને વાણીથી કે દૃષ્ટિથી કેમ અનુગ્રહિત કરતો નથી ? 'રાવણ રણમાંથી જીવતો ગયો' એવી લજ્જાથી જો તુ ન બોલતો હોય તો બોલ, હુ તારો મનોરથ પૂર્ણ કરીશ અરે દુષ્ટ રાવણ ! ઉભો રહે, ઉભો રહે, તુ કયા જાય છે ? તને થોડા વખતમા જ હું મહા(મૃત્યુ)માર્ગે મોકલાવી દઉં." આ પ્રમાણે કહીને જેવા રામ ધનુષનુ આસ્ફાલન કરીને ઉભા થયા કે તરત જ સુગ્રીવે આવીને વિનયપૂર્વક કહ્યુ કે–"હે સ્વામી ! આ રાત્રિ છે, નિશાચર રાવણ લકામા ચાલ્યો ગયો છે અને અમારા સ્વામી આ લક્ષ્મણ શક્તિના પ્રહારથી વિધુર થયેલા છે, માટે ધીરજ

રાખો. હવે રાવણને હણાયેલો જ જાણી લ્યો; પરંતુ હમણા તો લક્ષ્મણને જાગ્રત કરવાના ઉપાય ચિંતવો ' ફરી પાછા રામ બોલ્યા કે—"અરે! સ્ત્રીનું હરણ થયું અને અનુજ બંધુ લક્ષ્મણ મરાયો, તથાપિ આ રામ હજુ સુધી જીવતો રહેલો છે, તે કેમ સેંકડો પ્રકારે વિદારણ થતો નથી? હે મિત્ર સુગ્રીવ! હે હનુમાન! હે ભામંડલ! હે નલ! હે અંગદ! અને હે વિરાધ વિગેરે સર્વ વીરો! તમે હવે પોતપોતાના સ્થાનકે ચાલ્યા જાઓ. હે મિત્ર વિભીષણ! તમને મેં જે કૃતાર્થ કર્યા નથી તે મારે સીતાના હરણથી અને લક્ષ્મણના વધથી પણ અધિક શોકને માટે છે; તેથી હે બંધુ! કાલે પ્રાતઃકાળે તમારા બંધુરૂપ વૈરી એવા રાવણને મારા બાંધવ લક્ષ્મણને માર્ગે જતો તમે જોશો. પછી તમને કૃતાર્થ કરીને હું પણ મારા અનુજ બંધુ લક્ષ્મણની પછવાડે જઈશ, કારણ કે લક્ષ્મણવિના મારે સીતા અને જીવિત શા કામનાં છે?" એટલે વિભીષણે કહ્યું કે—"હે પ્રભુ! આવું અધૈર્ય કેમ રાખો છો? આ શક્તિથી હણાયેલો પુરૂષ એક રાત્રિ સુધી જીવે છે; માટે જ્યાં સુધી આ રાત્રિ નિર્ગમન થાય નહિ ત્યાં સુધીમાં મંત્ર-તંત્ર વિગેરેથી લક્ષ્મણના ઘાતનો પ્રતિકાર કરવાનો પ્રયત્ન કરો. ' રામે તેમ કરવાને કબૂલ કર્યું એટલે સુગ્રીવ વિગેરે કપિઓએ વિદ્યાના બળે રામ-લક્ષ્મણની આસપાસ ચાર-ચાર દ્વારવાળા સાત કિલ્લા કરી દીધા. પછી પૂર્વ દિશાના દ્વારઉપર અનુક્રમે સુગ્રીવ, હનુમાન, તાર, કુંદ, દધિમુખ, ગવાક્ષ અને ગવય રહ્યા, ઉત્તર દિશાના દ્વારઉપર અંગદ, કુર્મ, અંગ, મહેંદ્ર, વિહંગમ, સુષેણ અને ચંદ્રરશ્મિ અનુક્રમે રહ્યા; પશ્ચિમ દિશાના દ્વારઉપર નીલ, સમરશીલ, દુર્ધર, મન્મથ, જય, વિજય અને સંભવ રહ્યા અને દક્ષિણ દિશાના દ્વારઉપર ભામંડલ, વિરાધ, ગજ, ભુવનજિત્, નલ, મંદ અને વિભીષણ રહ્યા. રામ અને લક્ષ્મણને વચમાં રાખી સુગ્રીવવિગેરે રાજાઓ આત્મારામ હોય તેમ ઉદ્યમીપણે જાગ્રત થઈને રહેવા લાગ્યા.

એ અવસરે કોઈએ જઈને સીતાને કહ્યું કે—' રાવણની શક્તિથી લક્ષ્મણ મરાયા છે અને ભાઈના સ્નેહને લીધે રામભદ્ર પણ પ્રાતઃકાળે મરણ પામશે.' વજ્રના નિર્ઘોષ જેવા તે ભયંકર ખબર સાંભળી પવનથી હણાયેલી લતાની જેમ સીતા મૂર્છા પામીને પૃથ્વી ઉપર પડી ગયા. વિદ્યાધરીઓએ જળથી સિંચન કર્યું એટલે સીતા સચેતન થયા. પછી બેઠા થઈને કરૂણ સ્વરે વિલાપ કરવા લાગ્યા કે—' હા વત્સ લક્ષ્મણ! તમારા અગ્રજબંધુને એકલા મૂકીને તમે ક્યાં ચાલ્યા ગયા? તમારા વિના એક મુહૂર્ત્ત માત્ર રહેવાને તે સમર્થ નથી. હું મંદભાગિણીને ધિક્કાર છે કે જેને માટે મારા દેવ જેવા સ્વામી અને દિયરને આવું કષ્ટ પ્રાપ્ત થયું! હે પૃથ્વી! મારાપર પ્રસન્ન થા અને મારા પ્રવેશને માટે તું બે ભાગે થઈને માર્ગ આપ અથવા હે હૃદય! પ્રાણને નીકળવાને માટે તું બે ભાગે થઈ જા." આ પ્રમાણે કરૂણ સ્વરે વિલાપ કરતા સીતાને જોઈને એક કૃપાળુ વિદ્યાધરી અવલોકિની વિદ્યાવડે જોઈને બોલી કે— હે દેવી! તમારા દિયર લક્ષ્મણ પ્રાતઃકાળે અક્ષતાંગ થશે અને રામભદ્રસહિત અહીં આવીને તમને આનંદ પમાડશે. તેની આવી વાણી સાંભળીને સીતા સ્વસ્થ થયા અને ચક્રવાકીની જેમ સૂર્યોદયની રાહ જોતા છતા ઉભા રહ્યા.

આ તરફ લક્ષ્મણને માર્યો છે એમ જાણીને રાવણ ક્ષણવાર હર્ષ પામ્યો. ક્ષણવારે પાછો પોતાના ભાઈ, પુત્ર, મિત્રો અને બંધુઓને સંભારીને રૂદન કરવા લાગ્યો—" હા વત્સ કુંભકર્ણ! તું મારો બીજો આત્મા જ હતો. હા પુત્ર ઇંદ્રજિત અને મેઘવાહન! તમે મારા

બીજા બે બાહુ જ હતા હા વત્સ જંબુમાલી વિગેરે વીરો ! તમે મારા રૂપાંતર જેવા હતા અરે ! તમે ગજેંદ્રોની જેમ પૂર્વે અપ્રાપ્ત એવા બંધનને કેમ પ્રાપ્ત થયા ?" એવી રીતે પોતાના બંધુઓના નવીન નવીન સ્નેહના કારણોનું વારવાર સ્મરણ કરીને રાવણ વારવાર મૂર્ચ્છા પામવા લાગ્યો અને રૂદન કરવા લાગ્યો

તે સમયે રામના સૈન્યમા પહેલા કોટના દક્ષિણદ્વારના રક્ષક ભામંડલની પાસે આવીને કોઇ વિદ્યાધર કહેવા લાગ્યો કે-' જો તમે રામના પૂરા હિતકારી હો તો મને રામના દર્શન કરાવો હુ લક્ષ્મણના જીવવાનો ઉપાય કહીશ, કેમકે હુ તમારો હિતકારી છુ' તે સાભળી તત્કાલ ભામંડલ તેને ભુજાએ પકડી રામની પાસે લઇ ગયા, એટલે તેણે પ્રણામ કરી વિજ્ઞાસ કરી કે-" હે સ્વામી ! સંગીતપુરના રાજા **શશિમંડલનો પ્રતિચંદ્ર** નામે હુ પુત્ર છુ મારો જન્મ **સુપ્રભા** રાણીની કુક્ષીથી થયેલો છે એક વખતે હુ સ્ત્રીસહિત ક્રીડા કરવાને માટે આકાશમાર્ગે જતો હતો તેવામા **સહસ્રવિજય** નામના વિદ્યાધરે મને જોયો તેણે સ્ત્રીસંબંધી વૈરથી મારી સાથે ચિરકાળ યુદ્ધ કર્યું પ્રાંતે **ચંડરવા** શક્તિ મારીને મને તેણે પૃથ્વીપર પાડી નાખ્યો તે વખતે અયોધ્યાપુરીના **માહેંદ્રોદય** નામના ઉદ્યાનમા મને પૃથ્વીપર આળોટતો તમારા કૃપાળુ બંધુ ભરતે જોયો, એટલે તત્કાળ તેમણે કોઇક સુગંધી જળથી મને સિંચન કર્યું, તેથી પરગૃહમાથી ચોર નીકળે તેમ મારા શરીરમાથી તે શક્તિ બહાર નીકળી ગઇ અને સદ્ય મારો ઘા પણ રૂઝાઇ ગયો. મે આશ્ચર્ય પામીને એ સુગંધી જળનુ માહાત્મ્ય તમારા અનુજ બંધુને પૂછ્યુ, એટલે તે બોલ્યા કે-" એક વખતે **વિંધ્ય** નામનો સાર્થવાહ **ગજપુરથી** અહીં આવ્યો તેની સાથે એક પાડો હતો તે અતિભારથી માર્ગમા તૂટી પડ્યો નગરના લોકો તેના મસ્તકપર પગ મૂકીને ચાલવા લાગ્યા ઉપદ્રવથી પીડાતો તે પાડો મૃત્યુ પામ્યો અને અકામનિર્જરાના યોગથી **શ્વેતકર**[1] નગરનો રાજા **પવનપુત્રક** નામે વાયુકુમાર દેવ થયો અવધિજ્ઞાનથી પૂર્વે થયેલુ પોતાનુ કષ્ટકારી મૃત્યુ જાણી તેને કોપ ચડ્યો તેથી તેણે મારા નગરમા અને દેશમા વિવિધ જાતના વ્યાધિઓ ઉત્પન્ન કર્યા, પરંતુ એક **દ્રોણમેઘ** નામનો રાજા મારો મામો હતો તે મારી ભૂમિમા રહેતો હતો છતા તેના દેશમા કે ગૃહમા વ્યાધિ ઉત્પન્ન થયો નહિ, તેથી મે વ્યાધિ નહિ થવાનુ તેમને કારણ પૂછ્યું એટલે દ્રોણમેઘે કહ્યુ કે-' મારી **પ્રિયંકરા** નામે રાણી પૂર્વે રોગથી અત્યંત પીડાતી હતી અન્યદા તેને ગર્ભ રહ્યો તેના પ્રભાવથી તે વ્યાધિમુક્ત થઈ ગઇ અનુક્રમે **વિશલ્યા** નામે એક પુત્રીને તેણે જન્મ આપ્યો અન્યદા તમારા દેશની જેમ મારા દેશમા પણ વ્યાધિનો ઉપદ્રવ ઉત્પન્ન થતા તે વિશલ્યાના સ્નાનજળથી સિંચન કરતા લોકો નિરોગી થઈ ગયા એકદા **સત્યભૂતિ** નામે ચારણ-મુનિને મે તેનું કારણ પૂછ્યુ એટલે તેમણે વિશલ્યાના પૂર્વજન્મના તપનુ એ ફળ છે એમ કહ્યુ વળી વિશેષમા કહ્યુ કે-' આ વિશલ્યાના સ્નાનજળથી વ્રણનુ સંરોહણ, શલ્યનો અપહાર અને વ્યાધિનો ક્ષય થશે, તેમજ રામના અનુજ બંધુ લક્ષ્મણ તેના પતિ થશે ' તે મુનિની વાણીથી, સમ્યગ્ જ્ઞાનથી અને અનુભવથી પણ તે વિશલ્યાના સ્નાનજળના પ્રભાવ વિષે મને નિશ્ચય થયેલો છે' આ પ્રમાણે કહીને મારા મામા દ્રોણમેઘે મને વિશલ્યાના

---

૧ આ નગર ભુવનપતિસંબંધી જણાય છે

સ્નાનનું જળ અર્પણ કર્યું, જેના સિંચનથી મારી ભૂમિ પણ નિરોગી થઇ ગઇ તે જ સ્નાનજલથી મેં તમને સિંચન કર્યા, જેથી તમે શક્તિશલ્યરહિત થઇ ગયા તેમજ ક્ષણવારમાં તમારા વ્રણ પણ રૂઝાઇ ગયા.' આ પ્રમાણે મને અને ભરતને તેની ખાત્રી થયેલી છે, માટે પ્રાત કાળ થવા અગાઉ તે વિશલ્યાનું સ્નાનજળ લાવો. હવે સત્વર ઉતાવળ કરો. પ્રાત:કાળ થઇ જશે તો પછી શું કરી શકશો ? ચકટ વીંખાઇ ગયા પછી ગણેશ શું કરી શકશે ?"

તે સાંભળી રામે વિશલ્યાનું સ્નાનજળ લાવવાને માટે ભામંડલ, હનુમાન અને અંગદને સત્વર ભરતની પાસે જવા આજ્ઞા કરી. તેઓ પવનની જેવા વેગથી વિમાનમાં બેસીને અયોધ્યામાં આવી પહોચ્યા. રાજમહેલની ઉપર ભરતને સુતેલા જોયા. ભરતને જગાડવા માટે તેઓએ આકાશમાં રહી ગાયન કરવા માંડ્યુ "રાજકાર્ય માટે કોઇ પણ ઉપાયથી રાજાઓને ઉઠાડવા જોઇએ." ગાયનના સ્વરથી ભરત જાગી ગયા એટલે પોતાની પાસે નમસ્કાર કરતા ભામંડલ વિગેરેને દીઠા. અકસ્માત રાત્રિએ આવવાનું કારણ પૂછવાથી તેમણે પોતાનું કાર્ય જણાવ્યું "આપ્ત જનની આગળ આપ્ત જનને કાંઇ છુપું રાખવાનું હોતું નથી." પછી 'મારા ત્યાં જવાથી જ તે કાર્ય સિદ્ધ થશે' એવું ધારીને ભરત તેમના વિમાનમાં બેસી કૌતુકમંગલ નગરે આવ્યા. ત્યાં ભરતે દ્રોણમેઘની પાસે વિશલ્યાની માગણી કરી, એટલે તેણે એક હજાર બીજી કન્યાઓસહિત લક્ષ્મણસાથે વિવાહ કરીને વિશલ્યાને આપી. પછી ભામંડલ વિગેરે ઘણા ઉતાવળા થઇ ભરતને અયોધ્યામાં મૂકીને પરિવારસહિત વિશલ્યાને સાથે લઇ રામપાસે પહોચ્યા. પ્રજ્વલિત દીપકવાળા વિમાનમાં બેસીને આવતા ભામંડલને જોઇને સર્વ ક્ષણવાર તો સૂર્યોદયના ભ્રમથી ભય પામી ગયા, એવામાં તો ભામંડલે આવીને વિશલ્યાને લક્ષ્મણની પાસે મૂકી. તેણે લક્ષ્મણને કરસ્પર્શ કર્યો એટલે તત્કાળ ચપિમાંથી સર્પિણી છટકીને નીકળે તેમ લક્ષ્મણના શરીરમાંથી મહાશક્તિ બહાર નીકળી. તે વખતે બાજ પક્ષી જેમ ચકલીને પકડે તેમ આકાશમાં ઉછળતી એ શક્તિને હનુમાને છલંગ મારીને પકડી લીધી. શક્તિ બોલી કે–' હું દેવતારૂપી છું, મારો આમાં કાંઇ પણ દોષ નથી, હું પ્રજ્ઞપ્તિ વિદ્યાની બેન છું અને ધરણેંદ્રે મને રાવણને આપેલી છે વિશલ્યાના પૂર્વભવના તપતેજને સહન કરવાને હું અસમર્થ છુ તેથી હું ચાલી જાઉં છું સેવકની જેમ હું નિરપરાધી છુ; માટે મને છોડી મૂકો." આ પ્રમાણે શક્તિના કહેવાથી વીર હનુમાને તેને છોડી મૂકી છોડતાં માત્રમાં જ તે શક્તિ જાણે લજ્જા પામી હોય તેમ અંતર્ધાન થઇ ગઇ વિશલ્યાએ ફરીવાર લક્ષ્મણને કરસ્પર્શ કર્યો અને હળવે હળવે ગોશીર્ષચંદનનું વિલેપન કર્યું તત્કાળ વ્રણ રૂઝાઇ જવાથી લક્ષ્મણ નિદ્રામાંથી ઉઠ્યા હોય તેમ બેઠા થયા. રામભદ્રે હર્ષાશ્રુ વર્ષાવતાં પોતાના અનુજબંધુને આલિંગન કર્યું પછી રામે વિશલ્યાનો સર્વ વૃત્તાંત લક્ષ્મણને જણાવ્યો અને તેના સ્નાનજળનું પોતાના અને પારકા–સર્વ ઘવાયેલા સૈનિકોની ઉપર અભિસિંચન કર્યું પછી રામની આજ્ઞાથી તે જ વખતે એક હજાર કન્યાસહિત વિશલ્યાને લક્ષ્મણ વિધિપૂર્વક પરણ્યા. વિદ્યાધરોએ લક્ષ્મણના નવીન જીવનનો અને વિવાહનો ઉત્સાહપૂર્વક જગતને આશ્ચર્યકારી ઉત્સવ કર્યો.

લક્ષ્મણ સજીવન થયા એવા ખબર બાતમીદારો પાસેથી સાંભળીને રાવણ પોતાના ઉત્તમ મંત્રીઓની સાથે વિચાર કરવા લાગ્યો. રાવણ બોલ્યો કે–" મારો એવો

ભાવ હતો કે મારી શક્તિથી ઘાયલ થયેલો લક્ષ્મણ પ્રાતઃકાળે મરણ પામશે તેની પછ-વાડે તેના સ્નેહથી પીડિત રામ પણ મરી જશે પછી કપિઓ સર્વે નાસીને ચાલ્યા જશે અને કુભકર્ણ, ઈંદ્રજિત વિગેરે મારા બધુ અને પુત્રો સ્વયમેવ મારી પાસે આવશે, પણ અત્યારે દૈવની વિચિત્રતાથી લક્ષ્મણ તો સજીવન થયો, માટે હવે કુભકર્ણ વિગેરેને મારે શી રીતે છોડાવવા ?" મત્રીઓ બોલ્યા કે–" સીતાને છોડ્યા વગર કુભકર્ણ વિગેરે વીરોનો છુટકારો થશે નહિ, પણ ઉલટુ અશિવ થશે હે સ્વામી! આટલા વીરો તો ચાલ્યા ગયા તે ગયા, પણ હવે તો આપણા કુળની રક્ષા કરો તેમા રામનો અનુનય કર્યા સિવાય બીજો કોઇ ઉપાય નથી" આવા મત્રીઓના વચન રાવણને રૂચ્યા નહિ, તેથી તેમની અવજ્ઞા કરીને **સામંત** નામના દૂતને આજ્ઞા કરી કે–' રામની પાસે જઇ સામ, દામ અને દડપૂર્વક તેને સમજાવી આવ' દૂત રામની છાવણીમાં આવ્યો અને દ્વારપાળને વિજ્ઞપ્તિ કરવાવડે અદર પ્રવેશ કરીને સુગ્રીવાદિકથી વીંટાયેલા રામને નમસ્કાર કરી ધીર વાણીથી આ પ્રમાણે બોલ્યો—" મહારાજા રાવણે કહેવરાવ્યુ છે કે મારા બધુવર્ગને છોડી મૂકો, સીતા મને આપવાને સમત થાઓ અને મારૂ અર્દ્ધ રાજ્ય ગ્રહણ કરો હુ તમને ત્રણ હજાર કન્યા આપીશ એટલાથી સતોષ માનો, નહિ તો પછી તમારૂ આ સર્વ સૈન્ય અને જીવિત કાઇ પણ રહેવાનુ નથી" પદ્મનાભ (રામ) બોલ્યા કે—' મારે રાજ્યસપત્તિનુ પ્રયોજન નથી તેમજ બીજી સ્ત્રીઓનુ કે મોટા ભોગનુ પણ પ્રયોજન નથી, માત્ર જો રાવણ સીતાને પૂજન કરીને અહી મોકલશે, તો હુ તેના બધુ અને પુત્રોને છોડી મૂકીશ, અન્યથા છોડીશ નહિ' સામત બોલ્યો—" હે રામભદ્ર! તમને આ પ્રમાણે કરવુ યુકત નથી માત્ર એક સ્ત્રીને માટે પ્રાણસશયમા શા સારૂ પડો છો? રાવણે હણેલ લક્ષ્મણ એક વાર સજીવન થયા, પણ હવે ફરીવાર તે લક્ષ્મણ, તમે અને આ વાનરો શી રીતે જીવી શકશો? એકલો રાવણ આ બધા વિશ્વને હણવાને સમર્થ છે, માટે તેનુ વચન સર્વથા માન્ય કરવુ જોઇએ ન માનો તો તેનુ પરિણામ વિચારો" સામતના આવા વચન સાંભળી લક્ષ્મણ ક્રોધથી બોલી ઉઠ્યા—" અરે અધમ દૂત! હજુ સુધી રાવણ પોતાની અને બીજાની શક્તિને જાણતો નથી તેનો સર્વ પરિવાર હણાયો અને બધાયો, માત્ર તેની સ્ત્રીઓ જ અવશેષ રહી, તથાપિ તે હજુ સુધી સ્વમુખે પોતાનુ પરાક્રમ બતાવ્યા કરે છે તે તેની કેવી ધીઠતા! એક મૂળરૂપ મુશળ અવશેષ રહેલુ હોય, અને અશેષ જટા (શાખા) છેદાયેલી હોય તેવા વડવૃક્ષની જેમ તે રાવણ હવે એક અગે રહેલો છે, તો તે હવે કેટલીવાર રહી શકશે? માટે હવે તુ સત્વર જા અને રાવણને યુદ્ધ કરવા માટે મોકલ તેને મારવાને મારો ભુજ તૈયાર થઇ રહેલો છે" આ પ્રમાણે લક્ષ્મણે આક્ષેપ કર્યો એટલે તેના ઉત્તરમા સામત બોલવા જતો હતો તેવામા તો વાનરોએ ઉઠી ગળે પકડીને તેને કાઢી મૂકયો સામતે રામ અને લક્ષ્મણના બધા વચનો રાવણને કહ્યા પછી રાવણે મત્રીઓને પૂછ્યુ કે—' કહો હવે શુ કરવુ?' મત્રીઓ બોલ્યા—" હવે સીતાને અર્પણ કરવા તે જ ઉચિત છે તમે વ્યતિરેક[1] ફળ તો જોઇ લીધુ હવે અન્વય[2] ફળ જુઓ અન્વય અને વ્યતિરેકથી સર્વ કાર્યની પરીક્ષા થાય છે, માટે હે રાજા! તમે એકલા વ્યતિરેકમા જ કેમ

---

૧ વિપરીત વર્ત્યાનુ ફળ ૨ અનુકૂળ વર્તવાનું ફળ

લાગ્યા રહેશો છો ? અદ્યાપિ તમારા ઘણા બંધુઓ અને પુત્રો અક્ષત છે, તો સીતાને અર્પણ કરીને તેમની સાથે આ રાજ્યસંપત્તિવડે વૃદ્ધિ પામો ” મંત્રીઓના મુખથી આ પ્રમાણેની સીતાના અર્પણની વાણી સાંભળીને જાણે મર્મમાં હણાયો હોય તેમ રાવણ અંતરમાં બહુ જ દુભાયો અને ચિરકાળ સુધી સ્વયમેવ ચિંતન કરવા લાગ્યો. પછી બહુરૂપા વિદ્યાને સાધવાનો હૃદયમાં નિશ્ચય કરી કષાય શાંત કરી શાંતિનાથના ચૈત્યમાં ગયો. ભક્તિથી જેનું મુખ વિકાસ પામ્યું છે એવા રાવણે ઈંદ્રની જેમ જળકળશાઓથી શ્રી શાંતિનાથને સ્નાત્ર કર્યું, અને ગોશીર્ષચંદનથી વિલેપન કરીને દિવ્ય પુષ્પોવડે પૂજા કરી પછી શ્રી શાંતિનાથની આ આ પ્રમાણે સ્તુતિ કરવા માંડી.—

“દેવાધિદેવ, જગતના ત્રાતા અને પરમાત્મરૂપ સોળમા તીર્થંકર શ્રીશાંતિનાથ પ્રભુને મારા નમસ્કાર હો. આ સંસારસમુદ્રથી તારનાર એવા હે શાંતિનાથ ભગવાન ! સર્વાર્થસિદ્ધિના મંત્રરૂપ તમારા નામને પણ વારંવાર નમસ્કાર છે હે પ્રભુ ! જે તમારી અષ્ટપ્રકારી પૂજા કરે છે તેઓના હાથમાં અણિમા વિગેરે આઠે સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત થાય છે તે નેત્રોને ધન્ય છે કે જે પ્રતિદિન તમારૂં દર્શન કરે છે તેનાથી પણ તે હૃદયને ધન્ય છે કે જે નેત્રના જોયેલા તમને ધારણ કરી રાખે છે હે દેવ ! તમારા ચરણસ્પર્શથી પણ પ્રાણી નિર્મળ થાય છે શું સ્પર્શવેધી રસથી લોઢું પણ સુવર્ણ નથી થતું ? હે પ્રભુ ! તમારા ચરણકમળમાં પ્રણામથી અને તમારી સામે નિત્ય ભૂમિપર આળોટવાથી મારા લલાટઉપર તમારાં કિરણની પંક્તિ શૃંગારતિલકરૂપ થાઓ. હે પ્રભુ ! તમને ઉપહાર કરેલાં પુષ્પગંધાદિક પદાર્થોવડે સદા મારી રાજ્યસંપત્તિરૂપ વેલીનું ફળ મને પ્રાપ્ત થજો. હે જગત્પતિ ! તમને વારંવાર એ જ પ્રાર્થના કરૂં છું કે મને ભવોભવમાં તમારી અત્યંત ભક્તિ પ્રાપ્ત થજો ”

આ પ્રમાણે શ્રી શાંતિનાથની સ્તુતિ કરીને અક્ષમાળાને ધારણ કરનારા રાવણે પ્રભુની સામે રત્નશિલાપર બેસીને તે વિદ્યા સાધવાનો આરંભ કર્યો. મંદોદરીએ યમદંડ નામના દ્વારપાળને કહ્યું કે ‘ સર્વ નગરજન આઠ દિવસ સુધી જૈનધર્મમાં તત્પર રહે એમ કહે અને જે એવું નહિ કરે તેનો વધ કરવામાં આવશે આ પ્રમાણે લંકાપુરીમાં પડહ વગડાવ. મંદોદરીના આદેશથી દ્વારપાળે તે પ્રમાણે આખી લંકાનગરીમાં પડહ વગડાવીને આઘોષણા કરાવી. આ ખબર બાતમીદારોએ આવીને સુગ્રીવને કહી. સુગ્રીવે રામભદ્રને કહ્યું કે– હે પ્રભુ ! જ્યાંસુધી રાવણ બહુરૂપા વિદ્યા સાધે નહિ ત્યાં સુધીમાં તેને સાધ્ય કરી લેવો સારો છે; કેમકે ત્યાંસુધી જ તે સાધ્ય છે રામે હસીને કહ્યું કે—“ધ્યાનપરાયણ અને શાંત રાવણને હું શી રીતે ગ્રહણ કરૂં ? હું તેના જેવો છળી નથી ” રામનાં આવાં વચન સાંભળી તેનાથી છાના અંગદ વિગેરે કપિવીરો શાંતિનાથના ચૈત્યમાં રહેલા લંકાપતિને વિદ્યાથી ભ્રષ્ટ કરવાને માટે ત્યાં ગયા. તેઓએ ઉચ્છૃંખલપણે તેને વિવિધ પ્રકારના ઉપસર્ગો કર્યા, તથાપિ રાવણ જરા પણ ધ્યાનથી ચલિત થયો નહિ. અંગદે કહ્યું કે—‘અરે રાવણ ! તેં શરણરહિત થઈ રામથી ભય પામીને આ શું પાખંડ આરંભ્યું છે ? તેં અમારા સ્વામીની પરોક્ષમાં મહાસતી સીતાનું હરણ કર્યું છે અને અમે તો આ તારી પત્ની મંદોદરીનું તારી નજરે જ હરણ કરીએ છીએ આ પ્રમાણે કહીને ઘણા રોષવાળા તેણે અનાથ ટીટોડીની જેમ કરુણસ્વરે રૂદન કરતી મંદોદરીને કેશવડે ખેંચી, તથાપિ ધ્યાનમાં લીન

થયેલા રાવણે તેની સામુ પણ જોયુ નહિ. તે સમયે આકાશને પ્રકાશિત કરતી બહુરૂપા વિદ્યા પ્રગટ થઇ. વિદ્યા બોલી-'અરે રાવણ! હુ તને સિદ્ધ થઇ છું, કહે હવે શુ કાર્ય કરૂ? હુ બધુ વિશ્વ પણ તારે વશ કરી આપી શકુ તો પછી આ રામભદ્ર અને લક્ષ્મણ તો કોણ માત્ર છે?' રાવણે કહ્યુ કે-'હે વિદ્યા! તારાથી સર્વ વાત સિદ્ધ થાય તેમ છે, પણ જે કાળે હુ સ્મરણ કરૂ તે વખતે તુ આવજે, હાલ તો સ્વસ્થાને જા' પછી તેનુ કહેલુ લક્ષમા લઇને વિદ્યા અતર્ધાન થઇ ગઇ અને સર્વ વાનરો પવનની જેમ ઉડીને પોતાની છાવણીમાં આવ્યા

રાવણે મદોદરી અને અગદનો સર્વ વૃત્તાંત સાભળ્યો એટલે તત્કાળ તેણે અહકાર-ગર્ભિત હુકાર શબ્દ કર્યો પછી સ્નાનભોજન કરીને તે દેવરમણ ઉદ્યાનમા ગયો અને સીતાને કહ્યુ-'અરે સુદરી! મે લાખો વખત તારો અનુનય કર્યો, હવે નિયમભગની બીક છોડી દઈ, તારા પતિ અને દીયરને મારીને હુ તારી સાથે બળાત્કારે ક્રીડા કરીશ' આવી રાવણની વિષમ વાણી સાભળીને રામની આશાની જેમ જાનકી મૂર્ચ્છા ખાઇ ભૂમિપર પડ્યા થોડીવારે કિંચિત્ સજ્ઞા મેળવીને સીતાએ અભિગ્રહ લીધો કે 'જો રામલક્ષ્મણનુ મરણ થાય તો ત્યારથી મારે અનશન વ્રત હો' આવો સીતાનો અભિગ્રહ સાંભળી રાવણને વિચાર થયો કે "આ સ્ત્રીનો રામની સાથે સ્વાભાવિક સ્નેહ છે, તો આની સાથે મારે રાગ કરવો તે સ્થળમા કમળ રોપવા જેવુ છે મે વિભીષણની અવજ્ઞા કરી તે સારૂ કર્યું નથી વળી મે મત્રીઓનુ અપમાન કર્યું છે અને મારા કુળને પણ કલકિત કર્યું છે, પરતુ જો હવે અત્યારે હુ આ સીતાને છોડી દઉં તો તે વિવેક ગણાશે નહિ, પણ ઉલટુ 'રામથી દબાઈને સીતાને આપી દીધી' એવો અપયશ પ્રાપ્ત થશે, માટે રામલક્ષ્મણને બાધીને અહીં લઇ આવુ અને પછી તેમને આ સીતા અર્પણ કરૂ તો તે કાર્ય ધર્મ અને યશ વધારનારૂ થશે" આવો નિશ્ચય કરીને દુર્મદ રાવણ તે રાત્રિ નિર્ગમન કરીને પ્રાત-કાળે અપશકુનોએ વાર્યા છતા પણ યુદ્ધ કરવાને ચાલ્યો

રામ અને રાવણના સૈન્યમા ઉગ્ર સુભટોની ભુજાના આસ્ફોટથી દિગ્ગજને ત્રાસ પમાડતુ મોટુ યુદ્ધ ફરીવાર પ્રવર્ત્યું રૂને પવનની જેમ સર્વ રાક્ષસોને માર્ગમાંથી દૂર કરીને લક્ષ્મણ રાવણની ઉપર જ બાણ નાખવા લાગ્યા લક્ષ્મણનુ પરાક્રમ જોઇ રાવણને પોતાના જયમા આશકા થઈ, તેથી તત્કાળ વિશ્વને ભયકર એવી બહુરૂપા વિદ્યાનુ તેણે સ્મરણ કર્યું સ્મરણ કરતા જ તે વિદ્યા આવીને ઉભી રહી, એટલે તેનાવડે રાવણે તત્તજ મહાભયકર અનેક રૂપો વિકુર્વ્યા ભૂમિ ઉપર, આકાશમા, પૃષ્ઠ ભાગે, અગ્ર ભાગે અને બન્ને પડખે વિવિધ પ્રકારના આયુધોને વર્ષાવતા અનેક રાવણો લક્ષ્મણના જોવામા આવ્યા લક્ષ્મણ એકલા છતા જાણે તેટલારૂપે થયા હોય તેમ ગરૂડપર બેસીને ઇચ્છા પ્રમાણે પ્રાપ્ત થતા બાણોથી અનેક રાવણોને મારવા લાગ્યા વાસુદેવ લક્ષ્મણના બાણોથી રાવણ અકળાઈ ગયો, એટલે તેણે અર્દ્ધચક્રીના ચિન્હરૂપ જાજ્વલ્યમાન ચક્રનુ સ્મરણ કર્યું ચક્ર પ્રગટ થતા જ રોષથી રાતા નેત્ર કરીને તે છેલ્લા ચક્રરૂપ શસ્ત્રને આકાશમા ભમાડીને તેણે લક્ષ્મણઉપર છોડ્યુ તે ચક્ર લક્ષ્મણને પ્રદક્ષિણા કરીને ઉદયગિરિના શિખરઉપર સૂર્ય આવે તેમ લક્ષ્મણના જમણા હાથમા આવીને રહ્યુ એ પ્રમાણે જોઇને રાવણ ખેદ પામી ચિતામા પડ્યો કે-

'મુનિનું વચન સત્ય થયું, તેમજ વિભીષણ વિગેરેના વિચારનો નિર્ણય પણ સત્ય થયો!' રાવણને ખેદયુક્ત જોઇ વિભીષણે કહ્યું-'હે ભ્રાતા ! જો જીવવાની ઇચ્છા હોય તો હજુ પણ સીતાને મૂકી દે.' રાવણે ક્રોધથી કહ્યું કે-'મારે તે ચક્રની શી જરૂર છે ? હું એક મુષ્ટિ માત્રથી આ શત્રુને અને ચક્રને તત્કાળ હણી નાંખીશ.' આવા ગર્વયુક્ત વચનો બોલનારા રાવણની છાતીને લક્ષ્મણે તત્કાળ તે ચક્રથીજ કોળાના ફળની જેમ ફાડી નાખી. તે જ વખતે જ્યેષ્ઠ માસની કૃષ્ણ એકાદશીએ દિવસના પાછલા પહોરે રાવણ મૃત્યુ પામીને ચોથા નરકમાં ગયો. તે સમયે આકાશમાં જયજય શબ્દ કરતા દેવતાઓએ લક્ષ્મણની ઉપર પુષ્પની વૃષ્ટિ કરી અને જેમાં મોટા હર્ષથી ઉઠેલા કિલકિલ નાદવડે ભૂમિ અને અંતરીક્ષ પૂર્ણ થયેલ છે એવું કપિઓનું તાડવનૃત્ય થવા લાગ્યું.

इत्याचार्यश्रीहेमचंद्रविरचिते त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरिते महाकाव्ये सप्तमे पर्वणि रावणवधो नाम सप्तमसर्गः समाप्तः ॥ ७ ॥

સર્ગ ૮ મો.

રામે કરેલો સીતાનો પરિત્યાગ

રાવણ મૃત્યુ પામ્યા પછી જ્ઞાતિના સ્નેહને વશ થયેલા વિભીષણે હવે ક્યાં નાસી જવું ? એવો ભયભ્રાંત થઇને વિચાર કરતા રાક્ષસોને આ પ્રમાણે આશ્વાસન આપ્યું કે- "હે રાક્ષસવીરો ! આ રામ અને લક્ષ્મણ (પદ્મ અને નારાયણ) આઠમા બળદેવ અને વાસુદેવ છે તેઓ શરણ કરવાને યોગ્ય છે, માટે નિઃશંક થઈને તેમને શરણે જાઓ." વિભીષણના આવાં વચનથી તેઓ રામ-લક્ષ્મણને શરણે આવ્યા, એટલે પદ્મ અને નારાયણે તેમના ઉપર પ્રસાદ કર્યો. વીર પુરૂષો પ્રણતઉપર સમદષ્ટિવાળાજ હોય છે.

હવે વિભીષણે મરણ પામેલા પોતાના બંધુ રાવણને જોઇ શોકના આવેશવડે મરવાની ઇચ્છાથી પોતાની છરી ખેંચી. તે છરીવડી પોતાના ઉદરમાં ઘા કરતા, પરંતુ 'હા ભ્રાત ! હા ભ્રાત' એમ ઉંચા કરૂણસ્વરે રૂદન કરતા વિભીષણને રામે એકદમ પકડી લીધા. પછી મંદોદરી વિગેરેની સાથે રાવણની સમીપે રૂદન કરતા વિભીષણને રામલક્ષ્મણ સમજાવવા લાગ્યા કે- હે વિભીષણ ! તમારા આવા પરાક્રમી બંધુ રાવણને માટે કાંઈ પણ શોક કરવો યોગ્ય નથી કે જેની સાથે સંગ્રામ કરવામાં દેવતાઓ પણ દૂરથી જ શંકા પામતા હતા. આવી વીરવૃત્તિથી મૃત્યુ પામેલો તમારો બંધુ ખરેખર કીર્તિનું પાત્ર થયો છે, માટે હવે તો તેનું ઉત્તરકાર્ય સારી રીતે કરો, રૂદન કરવાથી સર્યું" આ પ્રમાણે કહીને મહાત્મા પદ્મનાભે (રામે) બંધન પામેલા કુંભકર્ણ, ઇન્દ્રજિત અને મેઘવાહન વિગેરેને છોડી દીધા. પછી વિભીષણ, કુંભકર્ણ ઇંદ્રજિત, મેઘવાહન અને મંદોદરીએ તેમજ બીજા સંબંધીઓએ એકઠા મળી અશ્રુપાત કરતાં કરતાં ગોશીર્ષચંદનના કાષ્ઠની ચિતા રચીને કર્પૂર તથા અગરૂ-

મિશ્ર પ્રજ્વલિત અગ્નિથી રાવણના અંગને અગ્નિસંસ્કાર કર્યો રામે પદ્મસરોવરે આવી સ્નાન કરીને જરા ઉષ્ણ એવા અશ્રુજળથી રાવણને જલાંજલિ આપી પછી મધુર વાણીથી જાણે અમૃત રસ વર્ષાવતા હોય તેમ રામ લક્ષ્મણે કુંભકર્ણવિગેરેને આ પ્રમાણે કહ્યુ કે— 'હે વીરો ! પૂર્વની જેમ તમે તમારૂં રાજ્ય કરો, તમારી લક્ષ્મી અમારે જોઈતી નથી, તમારૂં કુશળ થાઓ ' આ પ્રમાણે રામના કહેવાથી એકસાથે શોક અને વિસ્મયને ધારણ કરતા કુંભકર્ણાદિક ગદ્ગદ સ્વરે બોલ્યા કે—' હે મહાભુજ ! અમારે. ઘણા મોટા એવા પણ આ રાજ્યની કાંઇ જરૂર નથી, અમે તો મોક્ષસામ્રાજ્યને સાધનારી દીક્ષા લઈશું '

એવા સમયમા કુસુમાયુધ ઉદ્યાનમા **અપ્રમેયબલ** નામે એક ચતુર્જ્ઞાની મુનિ આવ્યા તેમને તે ઠેકાણે તે જ રાત્રિએ ઉજ્વળ કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયુ દેવતાઓએ આવી તેમના કેવળજ્ઞાનનો મહિમા કર્યો પ્રાત કાળે રામ, લક્ષ્મણ અને કુંભકર્ણવિગેરેએ આવી તેમને વંદના કરીને ધર્મ સાંભળ્યો દેશનાને અંતે ઇંદ્રજિત અને મેઘવાહને પરમ વૈરાગ્ય પામીને પોતાના પૂર્વભવ પૂછ્યા

મુનિ બોલ્યા—“ આ ભરતક્ષેત્રને વિષે કૌશાંબી નગરીમા તમે **પ્રથમ** અને **પશ્ચિમ** નામે બે નિર્ધન બંધુ હતા એક વખતે **ભવદત્ત** નામના મુનિપાસેથી ધર્મ સાંભળીને તમે વ્રત ગ્રહણ કર્યું અને કષાય શાંત કરીને વિહાર કરવા લાગ્યા એક સમયે તે બન્ને મુનિ ફરતા ફરતા પાછા કૌશાંબીમા આવ્યા ત્યા વસંતોત્સવમા **ઇન્દુમુખી** રાણીની સાથે ક્રીડા કરતો ત્યાંનો રાજા **નંદિઘોષ** તેમના જોવામા આવ્યો તેને જોઈ પશ્ચિમ મુનિએ એવુ નિયાણુ બાંધ્યુ કે ' આ તપસ્યા કરવાથી આવી ક્રીડા કરનાર આ રાજા અને રાણીનો જ હું પુત્ર થાઉં ' બીજા સાધુઓએ ઘણા વાર્યા તો પણ તે આવા નિયાણાથી નિવૃત્ત થયા નહિ; તેથી મરણ પામીને તે પશ્ચિમ મુનિ **રતિવર્દ્ધન** નામે તેમના પુત્ર થયા અનુક્રમે યૌવનવયને પ્રાપ્ત થયેલો અને રાજા થયેલો રતિવર્દ્ધન પિતાની જેમ રમણીઓથી વીંટાઇને વિવિધ પ્રકારની ક્રીડા કરવા લાગ્યો પ્રથમ નામના મુનિ મૃત્યુ પામીને નિયાણારહિત તપના બળથી પાંચમા કલ્પમા પરમર્દ્ધિક દેવ થયા અવધિજ્ઞાનથી પોતાના ભાઇ પશ્ચિમને કૌશાંબીનગરીમા રાજાપણે ઉત્પન્ન થયેલો જાણી તેને બોધ કરવા માટે તે દેવ મુનિરૂપે ત્યા આવ્યા રતિવર્દ્ધન રાજાએ તેને આસન આપ્યુ, એટલે તેની ઉપર બેસીને ભ્રાતૃસૌહૃદને[1] લીધે તેણે તેનો અને પોતાનો પૂર્વભવ કહી સંભળાવ્યો તે સાંભળી જાતિસ્મરણ જ્ઞાન ઉત્પન્ન થતાં રતિવર્દ્ધને સંસારથી વિરક્ત થઇ તત્કાળ દીક્ષા લીધી અને ત્યાથી મૃત્યુ પામીને તે પણ બ્રહ્મદેવલોકમા દેવતા થયો ત્યાથી ચ્યવીને તમે બન્ને ભાઇ મહાવિદેહક્ષેત્રમા વિબુદ્ધનગરને વિષે રાજારૂપે ભાઇ થયા અને દીક્ષા લઇ મૃત્યુ પામીને અચ્યુત દેવલોકમાં ગયા ત્યાથી ચ્યવીને આ પ્રતિવાસુદેવ રાવણના **ઇંદ્રજિત** અને **મેઘવાહન** નામે તમે બે પુત્ર થયા છો. રતિવર્દ્ધનની માતા જે ઇંદુમુખી હતી તે ભવભ્રમણ કરીને તમારા બન્નેની માતા આ **મંદોદરી** થયેલી છે ”

૧ બંધુપણાનો સ્નેહ.

આ પ્રમાણે પૂર્વભવનો વૃત્તાંત સાંભળીને કુંભકર્ણ, ઇંદ્રજિત, મેઘવાહન અને મંદોદરીવિગેરેએ તત્કાળ વ્રત ગ્રહણ કર્યું. પછી રામે મુનિને નમસ્કાર કરી લક્ષ્મણ તથા સુગ્રીવની સાથે ઇંદ્રની જેમ મોટી સમૃદ્ધિથી લંકામાં પ્રવેશ કર્યો. તે વખતે વિભીષણ છડીદારની જેમ નમ્ર થઈ આગળ ચાલી રામને માર્ગ બતાવતો હતો અને વિદ્યાધરોની સ્ત્રીઓ રામને મંગળ કરતી હતી. અનુક્રમે પુષ્પગિરિના મસ્તકઉપર આવેલા ઉદ્યાનમાં જતાં જેવા હનુમાને કહ્યા હતા તેવા જ સીતા રામના જોવામાં આવ્યા. પોતાના આત્માને તે વખતે જ જીવતો માનનારા રામે જાણે બીજું જીવિત હોય તેમ તે સીતાને લઇને પોતાના ઉત્સંગમાં ધારણ કર્યા. તે વખતે હર્ષ પામેલા સિદ્ધ અને ગંધર્વોએ 'આ મહાસતી સીતા જય પામો' એવો આકાશમાં હર્ષનાદ કર્યો. મોટા હર્ષના અશ્રુજળથી જાણે તેમના ચરણને ધોતા હોય તેમ સીતાદેવીને લક્ષ્મણે હર્ષથી નમસ્કાર કર્યો. "મારી આશીષથી ચિરકાળ જીવો, ચિરકાળ આનંદ પામો અને ચિરકાળ વિજય મેળવો." એમ બોલતા સીતાએ લક્ષ્મણના મસ્તકનું આઘ્રાણ કર્યું. પછી ભામંડલે સીતાને નમસ્કાર કર્યો એટલે સીતાએ હર્ષથી મુનિવાક્યના જેવી (સફળ) આશીષ આપીને તેને આનંદ પમાડ્યો. પછી સુગ્રીવ, વિભીષણ, હનુમાન, અંગદ અને બીજાઓએ આવી આવીને પોતપોતાનું નામ કહેવાપૂર્વક સીતાને પ્રણામ કર્યા. રામવડે વિકાસ પામેલા સીતા ઘણે કાળે પૂર્ણચંદ્રવડે વિકાસ પામેલી પોયણીની જેવા શોભવા લાગ્યા. પછી સુગ્રીવવિગેરેથી પરવરેલા રામ સીતાની સાથે ભુવનાલંકાર નામના હાથીઉપર બેસીને રાવણના મંદિરમાં આવ્યા. ત્યાં હજારો મણિસ્તંભથી યુક્ત એવા શ્રી શાંતિનાથ પ્રભુના ચૈત્યમાં વંદના કરવાની ઇચ્છાએ તેમણે પ્રવેશ કર્યો. અને રામે લક્ષ્મણ અને સીતાસાથે વિભીષણે આપેલા પુષ્પાદિક ઉપસ્કરથી શ્રીશાંતિનાથની પૂજા કરી. પછી વિભીષણની પ્રાર્થનાથી સીતા, લક્ષ્મણ અને સુગ્રીવાદિક પરિવારને લઇને રામ વિભીષણને ઘેર ગયા. ત્યાં વિભીષણને માન આપતા સતા રામે બધા પરિવારસાથે દેવાર્ચન, સ્નાન અને ભોજનાદિ કર્યું. પછી રામને સિંહાસનપર બેસારી વિભીષણે બે વસ્ત્ર ધારણ કરી અંજલિ જોડીને કહ્યું કે–"હે સ્વામી! આ રત્ન સુવર્ણાદિકના ભંડાર, આ હાથી ઘોડા વિગેરે સૈન્ય અને આ રાક્ષસદ્વીપ તમે ગ્રહણ કરો. હું તમારો એક પાળો છું. તમારી આજ્ઞા મેળવીને અમે તમને રાજ્યાભિષેક કરવા ઇચ્છીએ છીએ; માટે આ લંકાપુરીને પવિત્ર કરો અને પ્રસન્ન થઇને મારા ઉપર પણ અનુગ્રહ કરો." ત્યારે રામ બોલ્યા કે—'હે મહાત્મા! પૂર્વે આ લંકાનું રાજ્ય મેં તમને જ આપેલું છે, તે હમણાં ભક્તિથી મોહ પામીને કેમ ભૂલી ગયા? આવી રીતે કહી તેની માગણીનો નિષેધ કરી, પોતાની પ્રતિજ્ઞાને પાળનારા રામે પ્રસન્ન થઇને તે જ વખતે લંકાના રાજ્યઉપર વિભીષણનો અભિષેક કર્યો. પછી ઇંદ્ર જેમ સુધર્મા સભામાં આવે તેમ રામ સીતા, લક્ષ્મણ અને સુગ્રીવાદિકથી પરવર્યા સતા રાવણને ઘરે આવ્યા.

પછી પૂર્વે પરણવાને કબૂલ કરેલી સિંહોદર વિગેરે રાજાની કન્યાઓને રામની આજ્ઞાથી વિદ્યાધરો ત્યાં લાવ્યા અને પોતપોતાની પ્રતિજ્ઞા પ્રમાણે રામલક્ષ્મણ તે કુમારીઓને ખેચરની સ્ત્રીઓથી ગીતમંગળ ગવાતે વિધિપૂર્વક પરણ્યા. સુગ્રીવાદિકથી સેવાતા રામલક્ષ્મણે નિર્વિઘ્ને ભોગ ભોગવતા લંકાનગરીમાં ૭ વર્ષ નિર્ગમન કર્યા. તે સમયમાં વિંધ્યસ્થલી

ઉપર ઈંદ્રજિત અને મેઘવાહન સિદ્ધિપદને પામ્યા, તેથી ત્યા **મેઘરથ** નામે તીર્થ થયુ અને નર્મદા નદીમા કુભકર્ણ સિદ્ધિ પામ્યા તેથી તે **પૃષ્ટરક્ષિત** નામે તીર્થ થયુ.

અહી અયોધ્યામા રામલક્ષ્મણની માતાઓ પોતાના પુત્રોની વાર્તા પણ નહીં જાણવાથી ઘણી દુખી થઇ સતી રહેલી હતી, તેવામા અકસ્માત્ ધાતકીખડમાંથી નારદ ત્યા આવી ચડ્યા તેણે ભક્તિથી નમ્ર એવી તે માતાઓને પૂછ્યું કે–'તમે ચિંતાતુર કેમ છો?' અપરાજિતા બોલ્યા કે—"મારા પુત્ર રામ અને લક્ષ્મણ પિતાની આજ્ઞાથી મારી સ્નુષા[1] સીતાને સાથે લઇને વનમા ગયા છે ત્યા સીતાનુ હરણ થવાથી એ મહાભુજ પુત્રો લકામા ગયા ત્યા યુદ્ધમા રાવણે શક્તિથી લક્ષ્મણને પ્રહાર કર્યો તે શક્તિનુ શલ્ય દૂર કરવા વિશલ્યાને ત્યાં લઇ ગયા ત્યારપછી વત્સ લક્ષ્મણ જીવ્યા કે શુ થયુ ? તે અમે જાણુતા નથી " આ પ્રમાણે કહીને 'હા વત્સ !' એમ કરૂણ સ્વરે કહેતી અને સુમિત્રાને પણ રોવરાવતી અપરાજિતા અત્યત રૂદન કરવા લાગી નારદ બોલ્યા કે—'તમે સ્વસ્થ થાઓ તમારા પુત્રની પાસે હુ જઈશ અને તેઓને અહીં લઇ આવીશ ' તેમની પાસે એવી પ્રતિજ્ઞા લઇને નારદ લોકોપાસેથી ખબર મેળવી આકાશમાર્ગે ચાલતા લકામા રામની પાસે આવ્યા રામે સત્કાર કરીને નારદને પૂછ્યુ કે—'તમે કેમ પધાર્યા છો ? ' એટલે તેમની માતાઓના દુખનુ સર્વ વૃત્તાત નારદે તેઓને કહી સભળાવ્યુ, તેથી દુખ પામેલા રામે વિભીષણને કહ્યુ કે–' તમારી ભક્તિથી માતાઓના દુ.ખને પણ ભૂલી જઈને અમે અહીં ઘણો કાળ રહ્યા, પણ હવે હે મહાશય ! જ્યા સુધી અમારા વિયોગદુખથી અમારી માતાઓ મૃત્યુ પામે નહિ ત્યા સુધીમા અમે સત્વર ત્યા જઈશુ, માટે અમને અનુમતિ આપો ' વિભીષણ નમસ્કાર કરીને બોલ્યા કે—' હે સ્વામી ! હવે માત્ર સોળ દિવસ અહીં રહો ત્યા સુધીમા હુ મારા કારીગરોથી અયોધ્યાપુરીને રમણીય બનાવી આપું ' રામે 'તથાસ્તુ' એમ કહ્યુ એટલે વિભીષણે પોતાના વિદ્યાધર કારીગરોને મોકલીને અયોધ્યાપુરીને સોળ દિવસમાં સ્વર્ગપુરી જેવી બનાવી દીધી રામે સત્કાર કરીને વિદાય કરેલા નારદ અયોધ્યામા આવ્યા અને તેમની માતાઓને પુત્રના આગમોત્સવના ખબર આપ્યા પછી સોળમે દિવસે જાણે શક્રેંદ્ર ને ઈશાનેદ્ર એકત્ર થયા હોય તેમ રામ અને લક્ષ્મણ સર્વ અત.પુરસહિત પુષ્પક વિમાનમા બેસીને અયોધ્યા તરફ ચાલ્યા

વિભીષણ, સુગ્રીવ અને ભામડલ પ્રમુખ રાજાઓથી અનુસરાયેલા રામ ક્ષણવારમા અયોધ્યાપુરીપાસે આવ્યા પુષ્પક વિમાનમા બેસીને આવતા બન્ને બંધુને દૂરથી જોઇને ભરત શત્રુઘ્નની સાથે ગજેંદ્રપર બેસી સામા આવ્યા ભરત નજીક આવ્યા એટલે ઇંદ્રની આજ્ઞાથી પાલક વિમાનની જેમ રામની આજ્ઞાથી પુષ્પક વિમાન પૃથ્વીપર આવ્યુ. પ્રથમ ભરત દૂરથી જ અનુજ બધુસાથે ગજેદ્રઉપરથી ઉતર્યા, એટલે ઉત્કઠિત એવા રામ લક્ષ્મણ પણ પુષ્પક વિમાનમાથી ઉતરી પડ્યા પછી પગમા પડેલા અને અશ્રુસહિત લોચનવાળા ભરતને ઉભા કરી રામ તેમના મસ્તકપર વારવાર ચુબન કરતા સંતા તેને આલિગન દઇને મળ્યા અને ચરણમા આળોટતા શત્રુઘ્નને પણ ઉઠાડી પોતાના વસ્ત્રથી તેના શરીરને લુછી આલિંગન કર્યું ભરત ને શત્રુઘ્ન લક્ષ્મણને નમ્યા, એટલે લક્ષ્મણે ભુજા પ્રસારીને

૧ પુત્રવધૂ

સભ્રમથી આદ આલિંગન કર્યું પછી રામ ત્રણે અનુજ બંધુઓની સાથે પુષ્પક વિમાનમાં આરૂઢ થયા અને પુષ્પક વિમાનને ત્વરાથી અયોધ્યામા પ્રવેશ કરવાની આજ્ઞા આપી. આકાશમાં અને ભૂમિમા વાજિત્રો વાગતે સતે રામ અને લક્ષ્મણે હર્ષસહિત પોતાની અયોધ્યાપુરીમાં પ્રવેશ કર્યો. તે સમયે મેઘને મયૂર જુએ તેમ ઉત્કંઠિત અને ઉન્મુખ થયેલા પુરજનો અનિમિષ નેત્રે રામલક્ષ્મણને જોવા લાગ્યા અને નિર્ભર સ્તુતિ કરવા લાગ્યા. સ્થાને સ્થાને પુરીજનો સૂર્યની જેમ જેમને અર્ઘ્ય આપતા હતા એવા અને પ્રસન્ન મુખવાળા રામલક્ષ્મણ અનુક્રમે પોતાના મહેલપાસે આવ્યા. સુહૃદ જનના હૃદયને આનંદ આપનારા રામ લક્ષ્મણ સીતાની સાથે પુષ્પક વિમાનમાંથી ઉતરી માતૃગૃહમાં ગયા. બંને ભાઈઓએ દેવી અપરાજિતાને અને બીજી માતાઓને નમસ્કાર કર્યા માતાઓએ આશીષ આપી. પછી સીતા, વિશલ્યાવગેરેએ અપરાજિતાને અને બીજી સાસુઓને તેમના ચરણકમળમા લલાટ મૂકી પ્રણામ કર્યા. એટલે "તમે પણ અમારી આશીષથી અમારી માફક વીરપુત્રોને જ મ આપનારી થાઓ ' એવી તેમણે વહુઓને આશીષ આપી. અપરાજિતા દેવી વારવાર હાથવડે લક્ષ્મણને સ્પર્શ કરતાં અને મસ્તકમાં ચુંબન કરતા બોલ્યા કે-" હે વત્સ ! સારે ભાગ્યે મને તમારા દર્શન થયા છે હું તો તમને હમણા જ ફરી વાર જન્મ્યા છો એમ માનુ છું કારણ કે તમે વિદેશ ગમન કરી વિજય મેળવીને આવ્યા છો. આ રામે અને સીતાએ તમારી સેવાથી જ વનવાસના અનેક પ્રકારનાં કષ્ટો ઉલ્લંઘન કર્યા છે " ત્યારે લક્ષ્મણ બોલ્યા કે—" હે માતા ! વનવાસમાં પિતાની જેમ આર્યબંધુ રામે અને તમારી જેમ સીતાએ મારૂ લાલનપાલન કરેલ છે, તેથી હું તો વનમાં પણ સુખમાં જ રહેલો હતો. મારા સ્વેચ્છાચારી દુર્લલિતથી આર્યબંધુ રામને દુશ્મનોની સાથે વૈર થયુ અને તેથી જ સીતાનુ હરણ થયુ કે દેવી ! તે વિષે વધારે શુ કહેવુ ? પરંતુ હે માતા ! તમારી આશીષથી જ શત્રુરૂપ સાગરનુ ઉલ્લંઘન કરીને પરિવાર-સહિત રામભદ્ર કુશળતાપૂર્વક અહીં આવેલા છે " આ પ્રમાણે વાર્તાલાપ થયા પછી રામની આગળ એક પેદલરૂપે રહેવા ઈચ્છતા ભરતે હર્ષથી અયોધ્યા નગરીમા મોટો ઉત્સવ કરાવ્યો.

અન્યદા ભરતે રામભદ્રને પ્રણામ કરીને કહ્યુ કે—" હે આર્ય ! તમારી આજ્ઞાથી આટલો કાળ મે રાજ્ય ધારણ કર્યું આ રાજ્યને પાળવામા તમારી આજ્ઞારૂપી અર્ગલા જો આડી આવી ન હોત તો હું પિતાની સાથે તે વખતે જ દીક્ષા ગ્રહણ કરત, માટે હવે મને વ્રત લેવાની આજ્ઞા આપો અને આ રાજ્ય તમે ગ્રહણ કરો. સંસારથી ઉદ્વેગ પામેલો હું હવે તમારા આવ્યા પછી આ રાજ્યમા રહેવાને ઉત્સાહી નથી. રામ અશ્રુયુક્ત નેત્રે બોલ્યા કે— ' હે વત્સ ! આવું શુ બોલો છો ? જેમ કરતા હતા તેમ રાજ્ય કરો, અમે તો તમારા તેડાવવાથી જ આવ્યા છીએ, માટે રાજ્યસહિત અમારો ત્યાગ કરીને અમને વિરહવ્યથા શામાટે આપો છો ? તમે રાજ્યમાં રહો અને પૂર્વની જેમ મારી આજ્ઞા માનો. " આ પ્રમાણે આગ્રહ કરતા રામને જોઈ ભરત પ્રણામ કરીને ત્યાંથી ચાલ્યા જવા લાગ્યા, એટલે લક્ષ્મણે ઉઠી હાથવડે પકડી રાખ્યા. તેવી રીતે વ્રત લેવાનો નિશ્ચય કરીને આવેલા ભરતને જોઈને સીતા અને વિશલ્યા વિગેરે સસભ્રમ થઈને ત્યાં આવ્યા, અને ભરતનો વ્રત લેવાનો આગ્રહ ભૂલાવવા માટે તેમણે જળક્રીડાનો વિનોદ કરવાને ભરતની પ્રાર્થના કરી. તેમના અતિ આગ્રહથી ભરત વ્રત પુરસહિત ક્રીડા કરવા ગયા અને પોતે

વિરક્ત છતાં ક્રીડાસરોવરમા મુહૂર્ત્તપર્યંત તેમની સાથે ક્રીડા કરી પછી જળમાંથી નીકળીને ભરત રાજહંસની જેમ સરોવરના તીરઉપર આવ્યા, તેવામાં ભુવનાલંકાર નામનો હાથી સ્તંભનું ઉન્મૂલન કરીને ત્યા આવ્યો મદાંધ છતાં પણ તે ગજેંદ્ર ભરતના દર્શનથી સદ્ય મદરહિત થઈ ગયો અને તેને જોઇને ભરત પણ હર્ષ પામ્યા ઉપદ્રવકારક તે હાથીને છુટી ગયેલો સાભળી રામલક્ષ્મણ સામંતોસહિત તેને બાધવાને માટે સસભ્રમથી તેની પછવાડે આવ્યા રામની આજ્ઞાથી મહાવતો તે હાથીને આલાનસ્થભે બાધવા લઇ ગયા, એવામા **દેશભૂષણ** અને **કુલભૂષણ** નામના બે મુનિ ત્યા આવ્યા. તેઓના ઉદ્યાનમા સમવસર્યાના ખબર સાંભળી તે મહામુનિઓને વાદવા પદ્મ, લક્ષ્મણ અને ભરત પરિવારસહિત ત્યા ગયા તેમને વદના કરીને રામે પૂછ્યુ કે—"હે મહાત્મા! મારો ભુવનાલંકાર હાથી ભરતને જોવાથી મદરહિત કેમ થઈ ગયો?"

દેશભૂષણ કેવળી બોલ્યા—'પૂર્વે **શ્રીઋષભદેવ** ભગવતની સાથે ચાર હજાર રાજાઓએ દીક્ષા લીધી હતી પછી જ્યારે પ્રભુ નિરાહારપણે મૌન રહીને વિહાર કરવા લાગ્યા ત્યારે તે સર્વે ખેદ પામીને વનવાસી તાપસો થયા હતા. તેમા **પ્રહ્લાદન** અને **સુપ્રભ** રાજાના **ચંદ્રોદય** અને **સુરોદય** નામે બે પુત્રો હતા તેઓએ ત્યારપછી ચિરકાળ ભવભ્રમણ કર્યું અનુક્રમે ચદ્રોદય ગજપુરમા **હરિમતી** રાજાની **ચદ્રલેખા** રાણીની કુક્ષીથી **કુલંકર** નામે પુત્ર થયો, અને સુરોદય પણ તે જ નગરમા **વિશ્વભૂતિ** બ્રાહ્મણની **અગ્નિકુંડા** સ્ત્રીથી **શ્રુતિરતિ** નામે પુત્ર થયો અનુક્રમે કુલકર રાજા થયો અન્યદા તે તાપસના આશ્રમમાં જતો હતો ત્યા અવધિજ્ઞાની **અભિનદન** નામના સાધુએ તેને આ પ્રમાણે કહ્યુ—'હે રાજા! તું જેની પાસે જાય છે તે તાપસ પચાગ્નિ તપ કરે છે ત્યા દહન કરવાને માટે લાવેલા કાષ્ઠમાં એક સર્પ રહેલો છે તે સર્પ પૂર્વભવે **ક્ષેમંકર** નામે તમારો પિતામહ હતો, માટે તે કાષ્ઠ ફડાવી યત્નથી તેને બહાર કઢાવીને તેની રક્ષા કર ' તે વચન સાંભળી રાજા આકુળવ્યાકુળ થઇ ગયો અને તત્કાળ ત્યા જઇ તે કાષ્ઠને ફડાવ્યુ તો તેની અદર મુનિના કહેવા પ્રમાણે સર્પને રહેલો જોઇને તે અત્યત વિસ્મય પામ્યો તે જ વખતે કુલકર રાજાને દીક્ષા લેવાની ઇચ્છા થઇ તેવામા પેલો શ્રુતિરતિ બ્રાહ્મણ ત્યા આવીને આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યો—'આ તમારો શ્રાવકધર્મ પણ કાઇ આમ્નાયરહિત નથી, તથાપિ જો તમારે દીક્ષા લેવાનો આગ્રહ હોય તો છેવટની વયમા દીક્ષા લેજો અત્યારે શામાટે ખેદ પામો છો?' આ શ્રુતિરતિ બ્રાહ્મણની વાણી સાભળીને રાજાનો દીક્ષા લેવાનો ઉત્સાહ જરા ભગ્ન થઇ ગયો 'એટલે હવે મારે શું કરવુ?' એમ તે વિચાર કરવા લાગ્યો અને સસારમાં સ્થિત થયો તેને **શ્રીદામા** નામે એક રાણી હતી, તે શ્રુતિરતિ પુરોહિતની સાથે સદા આસક્ત હતી એક વખતે એ દુર્મતિ રાણીને એવી શકા થઇ કે 'જરૂર અમારો સબધ રાજાએ જાણ્યો છે, માટે તે અમને મારે નહિ ત્યા સુધીમા હું તેને મારી નાંખુ ' એમ ધારી પુરોહિતની સમતિથી તે શ્રીદામાએ વિષ આપીને પોતાના પતિ કુલકર રાજાને મારી નાખ્યો અનુક્રમે તે શ્રુતિરતિ પણ મૃત્યુ પામ્યો અને તે બને ચિરકાળ ભવભ્રમણ કરી નાના પ્રકારની યોનિમા પતિત થયા

કેટલેક કાળે રાજગૃહ નગરમા **કપિલ** નામના બ્રાહ્મણની **સાવિત્રી** નામની સ્ત્રીથી

વિનોદ અને રમણ નામે બે જોડલે પુત્ર થયા. રમણ વેદ ભણવાને માટે દેશાંતર ગયો. કેટલેક કાળે વેદ ભણીને રાજગૃહ નગરમાં રાત્રે આવ્યો. 'આ અકાળે આવ્યો છે' એવું ધારી દરવાને તેને નગરમાં પેસવા દીધો નહિ, એટલે સર્વને સાધારણ એવા એક યક્ષ મંદિરમાં તે રાત્રિવાસો રહ્યો. તે સમયે વિનોદની શાખા નામની સ્ત્રી દત્ત નામના એક બ્રાહ્મણની સાથે સંકેત કરીને ત્યાં આવી. તેની પછવાડે વિનોદ પણ આવ્યો. તેણે દત્ત છે એમ જાણીને રમણને બોલાવ્યો અને તેની સાથે રતિક્રીડા કરી તે જોઈ વિનોદે નિઃશંક પણે ખડ્ગથી રમણને મારી નાંખ્યો, એટલે શાખાએ રમણની છરીવડે વિનોદને પણ મારી નાંખ્યો. તે બંને પાછા ચિરકાળ ભવભ્રમણ કરીને વિનોદ ધન નામે એક ધનાઢ્ય શ્રેષ્ઠીનો પુત્ર થયો. રમણ પણ ભવભ્રમણ કરીને તે ધનની લક્ષ્મી નામની સ્ત્રીની કુક્ષિથી ભૂષણ નામે પુત્ર થયો. ધનના કહેવાથી તે બત્રીશ શ્રેષ્ઠીકન્યાઓની સાથે પરણ્યો. તેઓની સાથે ક્રીડા કરતો ભૂષણ એક વખતે રાત્રે પોતાના ઘરની અગાશીમાં બેઠો હતો તેવામાં રાત્રિના ચોથા પહોરે શ્રીધર નામના મુનિને કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થતાં દેવતાઓએ આરંભેલો મહોત્સવ તેના જોવામાં આવ્યો. તે જોઈ ભૂષણને ધર્મના પરિણામ થયા, તેથી તત્કાળ અગાશીમાંથી નીચે ઉતરીને તે મુનિને વાંદવા ચાલ્યો. માર્ગમાં તેને સર્પ ડસ્યો એટલે શુભ પરિણામથી મૃત્યુ પામીને તે ચિરકાળ શુભ ગતિઓમાં ભ્રમણ કરી જંબૂદ્વીપના અપરવિદેહ ક્ષેત્રમાં રત્નપુરનગરને વિષે અચલ નામના ચક્રવર્તીની હરિણી નામની સ્ત્રીથી પ્રિય દર્શન નામે ધર્મતત્પર પુત્ર થયો. તે બાલ્યાવસ્થાથી જ દીક્ષા લેવાની ઇચ્છાવાળો હતો, છતાં પિતાના આગ્રહથી તે ત્રણ હજાર કન્યાઓને પરણ્યો; તથાપિ તે સંવેગમાં લીન રહ્યો. ગૃહવાસમાં પણ ચોસઠ હજાર વર્ષપર્યંત ઉત્કૃષ્ટ તપ કરી મૃત્યુ પામીને તે બ્રહ્મ દેવલોકમાં દેવતા થયો. પેલો ધન સંસારમાં ભમી પોતનપુરમાં અગ્નિમુખ બ્રાહ્મણની શકુના નામની સ્ત્રીથી મૃદુમતિ નામે પુત્ર થયો. અવિનીત થવાથી પિતાએ તેને ઘરની બહાર કાઢી મૂક્યો. તે ભમતો ભમતો સર્વ કળાઓમાં ચતુર એવો ધૂર્ત બન્યો અને ફરી વાર ઘેર આવ્યો. દેવધૂત રમવામાં તે કોઇનાથી જીતાતો નહિ, તથી દિવસે દિવસે એ દેવસમાન મૃદુમતિએ ઘણું ધન ઉપાર્જન કર્યું. વસંતસેના નામની વેશ્યાની સાથે ભોગ ભોગવી છેવટે દીક્ષા લઇ તે પણ બ્રહ્મ દેવલોકમાં દેવતા થયો. ત્યાંથી ચ્યવી પૂર્વભવના કપટદોષથી તે વૈતાઢ્યગિરિ ઉપર ભુવનાલંકાર નામે આ હાથી થયો છે અને પ્રિયદર્શનનો જીવ બ્રહ્મદેવલોકમાંથી ચ્યવીને આ તમારા મહાભુજ ભરત થયેલ છે. ભરતના દર્શનથી તેને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન ઉત્પન્ન થતાં તે એકદમ સદ્ય મદરહિત થઇ ગયો, કેમકે વિવેક ઉત્પન્ન થયા પછી રૌદ્રપણું રહેતું નથી."

આ પ્રમાણે પોતાનો પૂર્વભવ સાંભળી ભરતે અધિક વિરક્ત થઇ એક હજાર રાજાઓની સાથે દીક્ષા લીધી અને અનુક્રમે મોક્ષે ગયા. હજાર રાજાઓ પણ ચિરકાળ વ્રત પાળી, વિવિધ પ્રકારની લબ્ધિઓ મેળવીને તેના સદૃશ પદ(મોક્ષ)ને પ્રાપ્ત થયા. ભુવનાલંકાર હાથી વૈરાગ્યથી વિવિધ પ્રકારનાં તપ કરી પ્રાંતે અનશન અંગીકાર કરી મૃત્યુ પામીને બ્રહ્મદેવલોકમાં દેવતા થયો. ભરતની માતા કૈકેયી પણ વ્રત લઇ નિષ્કલંકપણે પાળીને અવ્યયપદને પામી.

ભરતે જ્યારે દીક્ષા લીધી ત્યારે અનેક રાજાઓએ, પ્રજાએ, ખેચરોએ ભક્તિથી રાજ્યાભિષેકને માટે રામની પ્રાર્થના કરી રામે તેને આજ્ઞા કરી કે–' આ લક્ષ્મણ વાસુદેવ છે, માટે તેનો રાજ્યાભિષેક કરો ' તેઓએ તત્કાળ તેમ કર્યું અને રામને પણ બલદેવપણાનો અભિષેક કર્યો પછી તે આઠમા બલદેવ અને વાસુદેવ ત્રણ ખડ ભરતના રાજ્યનુ પાલન કરવા લાગ્યા.

રામે વિભીષણને ક્રમાગત રાક્ષસદ્વીપ, સુગ્રીવને કપિદ્વીપ, હનુમાનને શ્રીપુર, વિરાધને પાતાળલકા, નીલને ઋક્ષપુર, પ્રતિસૂર્યને હનુપુર, રત્નજટીને દેવોપગિતનગર અને ભામડલને વૈતાઢ્યગિરિઉપરનુ રથનૂપુર નગર આપ્યુ બીજાઓને પણ જુદા જુદા દેશ આપીને રામે શત્રુઘ્નને કહ્યુ કે–' હે વત્સ ! જે દેશ તને રૂચે તે સ્વીકાર ' શત્રુઘ્ને માગણી કરી કે—' હે આર્ય ! મને મથુરાનગરી આપો ' રામ બોલ્યા કે–' હે વત્સ ! તે મથુરાપુરી દુસાધ્ય છે કારણ કે ત્યા **મધુ** નામે રાજા રાજ્ય કરે છે તેને પૂર્વે ચમરેદ્રે એક ત્રિશૂળ આપ્યુ છે તે દૂરથી જ શત્રુઓના સર્વ સૈન્યને હણીને પાછુ તેના હાથમા આવે છે ' શત્રુઘ્ન બોલ્યા કે–' હે દેવ ! તમે રાક્ષસકુળનો નાશ કરનારા છો અને હુ તમારો ભાઇ છુ, તો મારી સાથે યુદ્ધ કરતા તે મધુનુ રક્ષણ કરનાર કોણ છે ? માટે મને મથુરા આપો હુ મારી જાતે ઉત્તમ વૈદ્ય જેમ વ્યાધિનો ઉપાય કરે તેમ તે મધુરાજાનો ઉપાય કરીશ ' શત્રુઘ્નનો આવો અતિ આગ્રહ જાણી રામે કહ્યુ–' ભાઇ ! જ્યારે તે ત્રિશૂળરહિત થઇ પ્રમાદમા પડ્યો હોય ત્યારે તેની સાથે તારે યુદ્ધ કરવુ ' આવી સૂચના કરીને રામે તેને અક્ષય બાણવાળા બે ભાથા આપ્યા અને **કૃતાંતવદન** નામના સેનાપતિને સાથે જવાની આજ્ઞા કરી પરમવિજયની આશા રાખનારા લક્ષ્મણે અગ્નિમુખ બાણો અને પોતાનુ અર્ણવાવર્ત્ત ધનુષ્ય આપ્યુ પછી શત્રુઘ્ન નિરતર પ્રયાણ કરતા મથુરા તરફ ચાલ્યા. કેટલેક દિવસે મથુરાનગરીપાસે આવીને નદીને કાઠે આવાસ કર્યો ત્યા રહીને પ્રથમ ગુપ્તપણે ચાર* પુરૂષોને મોકલ્યા તેઓએ પાછા આવી શત્રુઘ્નને કહ્યુ કે–' મથુરાની પૂર્વે દિશામાં એક કુબેરોદ્યાન છે ત્યા અત્યારે મધુરાજા ગયેલ છે અત્યારે ત્યા પોતાની જયતી રાણીની સાથે ક્રીડા કરે છે તેનુ ત્રિશૂળ હાલ શસ્ત્રાગારમા છે, તેથી આ સમય યુદ્ધ કરવાનો છે પછી છળ જાણનાર શત્રુઘ્ને રાત્રે મથુરામા પ્રવેશ કર્યો અને ઉદ્યાનમાથી પાછા વળીને નગરમા પ્રવેશ કરવા આવતા મધુરાજાને પોતાના લશ્કરવડે માર્ગમા રૂધ્યો પછી રામાયણના રણના આરભમા જેમ ખરને લક્ષ્મણે માર્યો હતો તેમ શત્રુઘ્ને મધુના **લવણ** નામના પુત્રને રણના આરભમા જ મારી નાખ્યો મહારથીઓમા શ્રેષ્ઠ એવો મધુ, પુત્રના વધથી ક્રોધ પામી ધનુષ્યનુ આસ્ફાલન કરતો શત્રુઘ્નની સાથે યુદ્ધ કરવા દોડ્યો પરસ્પરના અસ્ત્રોને અસ્ત્રોથી છેદતા તે બનેએ દેવ અને દૈત્યની જેમ ઘણીવાર સુધી શસ્ત્રાશસ્ત્રી યુદ્ધ કર્યું પછી દશરથના ચોથા પુત્ર શત્રુઘ્ને લક્ષ્મણે આપેલા સમુદ્રાવર્ત્ત ધનુષ્યનુ અને અગ્નિમુખ બાણોનું સ્મરણ કર્યું સ્મરણમાત્રથી જ તે ધનુષ્ય અને બાણ પ્રાપ્ત થયા, એટલે તે ધનુષ્ય ચઢાવીને અગ્નિમુખ બાણવડે શિકારી જેમ સિંહને મારે તેમ વીર શત્રુઘ્ને મધુને પ્રહાર કરવા માંડ્યો તે બાણના ઘાતથી વિધુર થયેલો મધુ ચિંતવવા લાગ્યો કે—' આ વખતે ત્રિશૂળ મારા

---

* છાની ખબર લાવનારા સેવકે.

હાથમાં આવ્યુ નહિ અને મે શત્રુઘ્નને માર્યો નહિ. વળી મારો આ જન્મ પણ નિષ્ફળ ચાલ્યો ગયો, કેમકે મે શ્રી જિનેંદ્રની પૂજા કરી નહિ, ચૈત્યો કરાવ્યા નહિ અને દાન પણ આપ્યુ નહિ' આવુ ચિંતવન કરતો મધુ ભાવચારિત્ર અંગીકાર કરી, નમસ્કારમંત્રના સ્મરણમાં તત્પર થઇ મૃત્યુ પામીને સનત્કુમાર દેવલોકમાં મહર્દ્ધિક દેવતા થયો. તે સમયે મધુના શરીરઉપર તેના વિમાનવાસી દેવોએ પુષ્પવૃષ્ટિ કરી અને 'મધુદેવ જય પામો' એવી આઘોષણા કરી.

પેલુ દેવતારૂપ ત્રિશૂળ ચમરેંદ્રની પાસે ગયુ અને શત્રુઘ્ને છળથી મધુને માર્યો તે વાર્તા કહી. પોતાના મિત્રના વધથી ક્રોધ પામેલ ચમરેંદ્ર પોતે શત્રુઘ્નને મારવા માટે ચાલ્યા, એટલે વેણુદારી નામના ગરૂડપતિ ઇન્દ્રે પૂછ્યુ કે—'તમે કયા જાઓ છો?' ચમરેંદ્રે કહ્યુ કે-'મારા મિત્ર મધુને હણનાર શત્રુઘ્ન મથુરામાં રહેલ છે તેને મારવા માટે જાઉં છુ એટલે વેણુદારી ઇંદ્ર બોલ્યા કે—'રાવણે ધરણેંદ્ર પાસેથી અમોઘવિજયા શક્તિ મેળવી હતી, તે શક્તિને પણ ઉત્કૃષ્ટ પુણ્યવાળા લક્ષ્મણ વાસુદેવે જીતી લીધી છે અને તેણે રાવણને પણ મારી નાખ્યો છે, તો તેની આગળ તેનો સેવક મધુ તે કોણ માત્ર છે? તે લક્ષ્મણની આજ્ઞાથી શત્રુઘ્ને રણમા મધુને મારી નાખ્યો છે' ચમરેંદ્ર બોલ્યા—'તે શક્તિને જે લક્ષ્મણે જીતી તો વિશલ્યા કન્યાના પ્રભાવથી જીતેલી છે અને હવે તો તે વિશલ્યા પરણેલી છે તેથી તેનો પ્રભાવ ચાલ્યો ગયો છે, માટે તેનાથી શુ થવાનુ છે? તેથી હુ અવશ્ય એ મિત્રઘાતકને મારવા જઇશ' આ પ્રમાણે કહીને ચમરેંદ્ર રોષથી શત્રુઘ્નના દેશમાં ગયા. ત્યાં તેના શુભ રાજ્યમાં તેણે સર્વ લોકોને સ્વસ્થ જોયા એટલે ચમરેંદ્રે વિચાર કર્યો કે-'પ્રથમ પ્રજામાં ઉપદ્રવ કરીને આ મધુના રિપુને આકળાવી દઉં એવી બુદ્ધિથી તેણે શત્રુઘ્નની પ્રજામાં વિવિધ પ્રકારના વ્યાધિઓ ઉત્પન્ન કર્યા કુળદેવતાએ આવીને શત્રુઘ્નને આ વ્યાધિઓ થવાનુ કારણ જણાવ્યુ, એટલે તે અયોધ્યામાં રામલક્ષ્મણની પાસે ગયો.

એવા સમયમાં દેશભૂષણ અને કુલભૂષણ મુનિ વિહાર કરતાં કરતાં ત્યાં આવ્યા. રામ, લક્ષ્મણ અને શત્રુઘ્ને તેમની સમીપે જઇને વંદના કરી પછી રામે પૂછ્યુ કે- 'આ શત્રુઘ્નને મથુરા લેવાનો આગ્રહ કેમ થયો?" દેશભૂષણ મુનિ બોલ્યા— શત્રુઘ્નનો જીવ મથુરામાં અનેકવાર ઉત્પન્ન થયેલો છે એક વખતે તે શ્રીધર નામે બ્રાહ્મણ થયો હતો. તે રૂપવાન અને સાધુઓનો સેવક હતો. અન્યદા તે માર્ગે ચાલ્યો જતો હતો તેવામાં રાજાની મુખ્ય રાણી લલિતાએ તેને દીઠો, એટલે તેની ઉપર રાગ ઉત્પન્ન થતા તેણે તેને કામક્રીડાની ઇચ્છાથી પોતાની પાસે બોલાવ્યો. તે સમયે અકસ્માત્ રાજા આવી ચઢ્યા. તેને જોઇ લલિતા ક્ષોભ પામી એટલે તત્કાળ તેણે 'આ ચોર આ ચોર' એવો પોકાર કર્યો. રાજાએ તેને પકડી લીધો. રાજાના આદેશથી તેને રાજસેવકો વધસ્થાને લઇ ગયા. તે વખતે તેણે વ્રત લેવાની પ્રતિજ્ઞા કરી એટલે કલ્યાણ નામના મુનિએ તેને છોડાવ્યો. મુક્ત થયા પછી તરત જ તેણે દીક્ષા લીધી અને તપસ્યા કરીને દેવલોકમાં ગયો. ત્યાથી ચ્યવીને મથુરાપુરીમા ચંદ્રપ્રભ રાજાની રાણી કાંચનપ્રભાની કુક્ષીથી તે અચલ નામે પુત્ર થયો. તે ચંદ્રપ્રભ રાજાને ઘણો પ્રિય થયો. તેને ભાનુપ્રભ વિગેરે બીજા આઠ અગ્રજ સપત્ન બંધુઓ* હતા. તેઓએ

* ઓરમાન માતાથી થયેલા મોટા ભાઈઓ.

જાણ્યુ કે આ રાજાને પ્રિય છે માટે એ જ રાજા થશે, તેથી તેમ ન થવા દેવા માટે તેને મારવાનો તેઓએ વિચાર કર્યો તે વિચાર મત્રીના જાણવામા આવતા તેણે અચલને ખબર આપ્યા એટલે અચલ ત્યાથી નાસી ગયો વનમા ભમતા તેને એક મોટો કાટો વાગ્યો તેની પીડાથી તે આક્રદ કરવા લાગ્યો હવે શ્રાવસ્તી નગરીનો રહેનારો અને પિતાના કાઢી મૂકવાથી વનમા આવેલો અક નામે કોઇ પુરૂષ માથે ઇધણાનો ભારો લઈને જતો હતો તેણે તે અચલને દીઠો, એટલે કાષ્ઠનો ભારો નીચે મૂકી તેણે તેના પગમાથી કાટો કાઢ્યો અચલ હર્ષ પામી તેના હાથમા કાટો આપી બોલ્યો કે—'હે ભદ્ર ! તમે બહુ સારૂ કર્યું હવે જ્યારે તમે સાભળો કે મથુરાપુરીમા અચલ રાજા થયેલ છે ત્યારે તમે ત્યાં આવજો તમે મારા પરમ ઉપકારી છો' પછી અચલ ત્યાથી કૌશાબી નગરી ગયો ત્યા **ઈન્દ્રદત્ત** રાજાને સિંહગુરૂની પાસે ધનુષ્યનો અભ્યાસ કરતા તેણે દીઠા પછી તેણે સિહાચાર્ય અને ઈન્દ્રદત્તને પોતાનુ ધનુષ્યચાતુર્ય બતાવ્યુ, તેથી હર્ષ પામેલા ઈન્દ્રદત્તે તેને કેટલીક પૃથ્વી સાથે પોતાની **દત્તા** નામની પુત્રી અર્પણ કરી પછી સૈન્યનુ બળ પ્રાપ્ત થતાં તે અચલે અગ વિગેરે કેટલાક દેશો સાધી લીધા

એક વખતે તે સૈન્ય લઈને મથુરાપુરી આવ્યો ત્યા પોતાના સપત્ન બધુઓની સાથે તેણે યુદ્ધ કર્યું અને છેવટે ભાનુપ્રભ વિગેરે આઠે બધુઓને પકડીને બાધી લીધા તેમને છોડાવવાને માટે ચદ્રપ્રભ રાજાએ મત્રીઓને મોકલ્યા એટલે અચલે મત્રીઓની આગળ પોતાનો બધો વૃત્તાત કહ્યો મત્રીઓએ સત્વર જઈને તે ચદ્રપ્રભ રાજાને કહ્યો તે સાભળી હર્ષ પામેલા ચદ્રપ્રભે મહોત્સવપૂર્વક અચલને નગરીમા પ્રવેશ કરાવ્યો અનુક્રમે તે સૌથી નાનો છતા રાજાએ તેને રાજ્યઉપર બેસાર્યો અને ભાનુપ્રભ વિગેરેને કાઢી મૂકવા માડ્યા ત્યારે અચલે તેમને માડમાડ રખાવ્યા અને પોતાના અદષ્ટ સેવકો કર્યા એક વખતે નાટ્યશાળામા રહેલા અકને પ્રતિહારોથી ધક્કા ખાતો દીઠો, એટલે અચલે પોતાની પાસે બોલાવી મગાવ્યો અને તેની જન્મભૂમિ શ્રાવસ્તી નગરી તેને આપી અદ્વૈત મૈત્રીવાળા તે બન્ને સાથે રહીને રાજ્ય કરવા લાગ્યા છેવટે તેમણે **સમુદ્રાચાર્યની** પાસે દીક્ષા લીધી, અને કાળયોગે મૃત્યુ પામીને બન્ને બ્રહ્મદેવલોકમા દેવતા થયા ત્યાથી ચ્યવીને હે રામ ! અચલનો જીવ આ તમારો અનુજ બધુ શત્રુઘ્ન થયેલો છે પૂર્વજન્મના મોહથી તેને મથુરા ઉપર આગ્રહ રહેલો છે અને અકનો જીવ ત્યાથી ચ્યવીને કૃતાતવદન નામે આ તમારો સેનાપતિ થયો છે" આ પ્રમાણે કહીને મુનિએ ત્યાથી વિહાર કર્યો અને રામચદ્ર વિગેરે અયોધ્યામા આવ્યા

પ્રભાપુરના રાજા **શ્રીનદનની ધારણી** નામની **સ્ત્રીને** અનુક્રમે સાત પુત્રો થયા તેમના સુરનદ, શ્રીનદ, શ્રીતિલક, સર્વસુદર, જયત, ચામર અને જયમિત્ર એવા નામ પાડ્યા ત્યારપછી આઠમો પુત્ર એક માસનો થયો, એટલે તેને રાજ્યપદ બેસારીને શ્રીનદને પોતાના સાતે પુત્રોસહિત **પ્રીતિકર** ગુરૂની પાસે દીક્ષા લીધી શ્રીનદન વ્રત પાળીને મોક્ષે ગયા અને સુરનદાદિક સાતે પુત્રો તપની શક્તિથી જઘાચારણ લબ્ધિવાળા થયા તે મહર્ષિઓ એક વખતે વિહાર કરતા કરતા મથુરાપુરીમા આવ્યા તે વખતે વર્ષાઋતુ આવવાથી તેઓ

એક પર્વત ઉપરના ગુહાગૃહમાં ચાતુર્માસ રહ્યા. ત્યા તે મુનિઓ છઠ્ઠ અઠ્ઠમ વિગેરે અનેક પ્રકારની તપસ્યા કરવા લાગ્યા, ત્યાંથી ઉડી દૂર દેશમા જઈને પારણું કરવા લાગ્યા અને પાછા મથુરાપાસેની ગિરિની ગુહામા આવીને રહેવા લાગ્યા તેઓના પ્રભાવથી ચમરેંદ્રે ઉત્પન્ન કરેલો બધો વ્યાધિ સર્વ ભૂમિમાથી નાશ પામી ગયો.

એક વખતે તે મુનિઓ પારણું કરવાને અયોધ્યાપુરીમા ગયા ત્યાં અર્હદ્દત્ત શેઠને ઘેર ભિક્ષા અર્થે આવ્યા. શેઠ તેમને અવજ્ઞાપૂર્વક વદના કરીને વિચાર કરવા લાગ્યા કે—'આવા સાધુઓ કોણ હશે કે જેઓ વર્ષાઋતુમા પણ વિહાર કરે છે ? હું તેમને પૂછુ અથવા પાખડીની સાથે ભાષણ કરવુ યોગ્ય નથી.' શેઠ આવો વિચાર કરતા હતા તેવામાં તેની સ્ત્રીએ આવીને તેમને આહાર વહોરાવ્યો. પછી તેઓ દ્યુતિ નામના આચાર્યના ઉપાશ્રયમા ગયા. આચાર્યે ગૌરવતાથી તેમને વદના કરી, પરતુ તેમના સાધુઓએ 'આ અકાળવિહારી છે' એવુ ધારી વદના કરી નહિ દ્યુતિ આચાર્યે આસન આપ્યા, તે ઉપર બેસીને તેઓએ ત્યા જ પારણુ કર્યું પછી 'અમે મથુરાપુરીથી આવ્યા છીએ અને પાછા ત્યાં જ જઇશુ' એમ કહી તેઓ ત્યાથી ઉડીને પોતાના સ્થાનકે ગયા. તેઓના ગયા પછી દ્યુતિ આચાર્યે એ જઘાચારણ મુનિઓની ગુણસ્તુતિ કરી, એટલે તેમના સાધુઓએ અવજ્ઞા કરી હતી તેથી તેમને પશ્ચાત્તાપ થયો. આ વૃત્તાત સાભળી અર્હદ્દત શ્રાવકને પણ પશ્ચાત્તાપ થયો પછી તે શેઠ કાર્તિક માસની શુક્લ સપ્તમીએ મથુરાપુરી ગયો. ત્યાં ચૈત્યપૂજા કરી સપ્તર્ષિને વદના કરીને પોતે કરેલો અવજ્ઞાદોષ તેમની આગળ પ્રગટ કરીને ખમાવ્યો.

સપ્તર્ષિઓના પ્રભાવથી પોતાનો દેશ નિરોગી થયો છે એવા ખબર સાભળી શત્રુઘ્ન પણ કાર્તિકી પૂર્ણિમાએ મથુરામા આવ્યો. શત્રુઘ્ને તેમની પાસે આવી વદના કરીને કહ્યુ કે—'હે મહાત્મા ! તમે મારે ઘરેથી ભિક્ષા ગ્રહણ કરો.' મુનિ બોલ્યા કે—'સાધુઓને રાજપિંડ કલ્પતો નથી શત્રુઘ્ને ફરીથી કહ્યુ —"હે સ્વામી ! તમે મારા અત્યત ઉપકારી છો. તમારા પ્રભાવથી મારા દેશમાં ઉત્પન્ન થયેલો દેવકૃત રોગ શાંત થયો છે હવે લોકોના અનુગ્રહને માટે હજુ અહીં થોડો વખત રહો, કેમકે આપની બધી પ્રવૃત્તિ પરોપકારને માટે જ છે મુનિઓ બોલ્યા કે—"વર્ષાકાળ નિર્ગમન થયો છે, માટે હવે તો અમે તીર્થયાત્રા નિમિત્તે વિહાર કરીશુ મુનિઓ એક ઠેકાણે સ્થિર રહેતા જ નથી તમે આ નગરીમા ઘરે ઘરે આર્હતબિંબ કરાવો એટલે પછી કદિ પણ કોઇને વ્યાધિ થશે નહિ આ પ્રમાણે કહી સપ્તર્ષિઓ ત્યાથી ઉડી અન્યત્ર ગયા. શત્રુઘ્ને પ્રતિગૃહે જિનબિંબો કરાવ્યા, જેથી સર્વ લોકો નિરોગી થયા. વળી મથુરાપુરીની ચારે દિશાઓમા તેણે તે સપ્તર્ષિઓની રત્નમય પ્રતિમાઓ કરાવીને સ્થાપન કરી.

એ સમયમા વૈતાઢ્યગિરિની દક્ષિણશ્રેણિના આભૂષણરૂપ રત્નપુર નામના નગરમાં રત્નરથ નામે રાજા હતો તેને ચદ્રમુખી નામે રાણી હતી. તેની કુક્ષિથી મનોરમા નામે એક પુત્રી થઇ રૂપથી પણ મનોરમા એવી તે કન્યા અનુક્રમે યૌવનવતી થઇ એટલે 'આ કન્યા કોને આપવી' એવો રાજા વિચાર કરતા હતા, તેવામા અકસ્માત્ નારદ ત્યા આવી ચડયા. તેમણે કહ્યુ કે— આ કન્યા લક્ષ્મણને યોગ્ય છે તે સાભળી ગોત્રવૈરના કારણથી રત્ન

રથના પુત્રોને કોપ ચડ્યો, એટલે તેમણે ભ્રકુટીની સજ્ઞાથી સેવકોને આજ્ઞા કરી કે-' આ વિટ પુરૂષને મારો ' મારવાની ઈચ્છાએ ઉઠતા સેવકોને જાણીને બુદ્ધિમાન નારદ પક્ષીની જેમ ત્યાથી ઉડીને લક્ષ્મણની પાસે આવ્યા અને તે કન્યાને પટમા આળેખી લક્ષ્મણને બતાવી પછી પોતાનો સર્વ વૃત્તાત વિશેષ રીતે તેમણે લક્ષ્મણને જણાવ્યો કન્યાનુ રૂપ જોઇ લક્ષ્મણને અનુરાગ થયો, એટલે ક્ષણવારમા રાક્ષસો અને વિદ્યાધરોથી પરવરેલા લક્ષ્મણ રામને લઇને ત્યા આવ્યા લક્ષ્મણે ક્ષણવારમા રત્નરથને જીતી લીધો એટલે તેણે રામને **શ્રીદામા** અને લક્ષ્મણને **મનોરમા** કન્યા આપી પછી રામલક્ષ્મણ વૈતાઢ્યગિરિની આખી દક્ષિણ-શ્રેણીને જીતી લઇને અયોધ્યામા આવ્યા અને સુખેથી રાજ્ય પાળવા લાગ્યા

લક્ષ્મણને સોળ હજાર સ્ત્રીઓ થઇ, તેમાં વિશલ્યા, રૂપવતી, વનમાળા, કલ્યાણમાળા, રત્નમાળા, જિતપદ્મા, અભયમતી અને મનોરમા એ આઠ પટ્ટરાણીઓ થઇ તેને અઢીસો પુત્રો થયા, તેમા આઠ પટ્ટરાણીના આઠ પુત્રો મુખ્ય હતા તે આ પ્રમાણે-વિશલ્યાનો પુત્ર **શ્રીધર**, રૂપવતીનો પુત્ર **પૃથિવીતિલક**, વનમાળાનો પુત્ર **અર્જુન**, જિતપદ્માનો પુત્ર **શ્રીકેશી**, કલ્યાણમાળાનો પુત્ર **મગળ**, મનોરમાનો પુત્ર **સુપાર્શ્વકીર્તિ**, રતિમાળાનો પુત્ર **વિમળ** અને અભયવતીનો પુત્ર **સત્યકીર્તિ** નામે હતો રામને ચાર રાણીઓ હતી તેમના **સીતા, પ્રભાવતી, રતિનિભા** અને **શ્રીદામા** એવા નામ હતા

એક વખતે સીતા ઋતુસ્નાન કરીને સુતા હતા, એ સમયે રાત્રિને અતે સ્વપ્નમા બે અષ્ટાપદ પ્રાણીને વિમાનમાંથી ચ્યવીને પોતાના મુખમાં પ્રવેશ કરતા તેણે જોયા તેણે તે સ્વપ્ન રામને કહ્યુ, એટલે રામ બોલ્યા કે—' દેવી! તમારે બે વીર પુત્ર થશે, પણ વિમાનમાથી બે અષ્ટાપદ પ્રાણી ચ્યવ્યા એવુ જે તમે દીઠુ છે તેથી મને હર્ષ થતો નથી ' જાનકી બોલ્યા- ' હે પ્રભુ! ધર્મના અને તમારા માહાત્મ્યથી બધુ શુભજ થશે ' તે દિવસથી સીતાએ ગર્ભ ધારણ કર્યો સીતા પ્રથમ પણ રામને અતિ પ્રિય હતા, તે ગર્ભધારણ કર્યા પછી વિશેષ પ્રિય થયા અને રામના નેત્રને આનદકારક ચદ્રિકાતુલ્ય જણાવા લાગ્યા

સીતાને સગર્ભા જાણી તેની સપત્નીઓને ઈર્ષ્યા ઉત્પન્ન થઇ, તેથી તે કપટી સ્ત્રીઓએ સીતાને કહ્યુ કે ' રાવણનુ રૂપ કેવુ હતુ તે આળેખીને બતાવો ' સીતા બોલ્યા કે— ' મે રાવણના સર્વ અગ જોયા નથી, માત્ર તેના ચરણ જોયેલા છે તેથી હુ તેને શી રીતે આળેખી બતાવુ ?' સપત્નીઓ બોલી—' તેના ચરણ પણ આળેખી બતાવો, અમને તે જોવાનુ ઘણુ કૌતુક છે ' સપત્નીઓના આગ્રહથી પ્રકૃતિએ સરલ એવા સીતાએ રાવણના ચરણ આળેખ્યા તે સમયે અકસ્માત્ રામ ત્યા આવી ચડ્યા, એટલે તત્કાળ તેઓ બોલી ઉઠી-' સ્વામી! જુઓ, તમારી પ્રિયા સીતા અદ્યાપિ રાવણને સભારે છે હે નાથ! જુઓ આ સીતાએ પોતે રાવણના બે ચરણ આળેખ્યા છે હજુ સીતા તેની જ ઇચ્છા કર્યા કરે છે તે આપ ધ્યાનમા રાખજો ' તે જોઇ તેમજ સાભળી રામે ગભીરપણાથી મોટુ મન રાખ્યુ અને સીતાદેવીથી ન જણાય તેમ ત્યાથી તત્કાળ પાછા વળી ગયા સીતાના દોષને સપત્નીઓએ પોતાની દાસીઓ દ્વારા લોકોમા પ્રકાશ કર્યો, તેથી લોકો પણ પ્રાયે તેનો અપવાદ બોલવા લાગ્યા

અન્યદા વસંતઋતુ આવી એટલે રામે સીતા પાસે આવીને કહ્યું કે—'હે ભદ્રે! તમે ગર્ભથી ખેદિત છો, તેથી તમને વિનોદ કરાવવાને ઇચ્છવી હોય તેમ આ વસંતલક્ષ્મી આવેલી છે બકુલ વિગેરે વૃક્ષો સ્ત્રીઓના દોહદથી જ વિકાસ પામે છે, માટે ચાલો આપણે મહેંદ્રોદય ઉદ્યાનમાં ક્રીડા કરવા જઇએ.' સીતા બોલ્યા–'સ્વામી! મને દેવાર્ચન કરવાનો દોહદ થયો છે, તે ઉદ્યાનના વિવિધ પ્રકારના સુગંધી પુષ્પોથી પૂર્ણ કરો.' રામે તત્કાળ અતિ શ્રેષ્ઠ પ્રકારે દેવાર્ચન કરાવ્યું પછી પરિવારસહિત સીતાને લઇને મહેંદ્રોદય ઉદ્યાનમાં ગયા. ત્યાં રામે સુખે બેસીને જેમાં અનેક નગરજનો વિચિત્ર ક્રીડા કરે છે અને જે અર્હંતની પૂજાથી વ્યાપ્ત છે એવા વસંતોત્સવને જોયો. એ સમયે સીતાનું જમણું નેત્ર ફરક્યું, એટલે સીતાએ શંકાથી રામને જણાવ્યું આ ચિન્હ સારૂ નથી એવું રામે કહ્યું તેથી સીતા બોલ્યા—'શું મારા રાક્ષસદ્વીપના નિવાસથી હજુ દૈવને સંતોષ થયો નથી? શું હજુ નિર્દય દૈવ મને તમારા વિયોગના દુઃખથી પણ અધિક દુઃખ આપશે? અન્યથા આવું માઠું નિમિત્ત શામાટે થાય?' રામ બોલ્યા– હે દેવી! ખેદ ન પામો. કર્મને આધીન એવા સુખ ને દુઃખ સર્વ પ્રાણીને અવશ્ય ભોગવવા જ પડે છે માટે તમે આપણા મંદિરમાં ચાલો, દેવતાનું અર્ચન કરો અને સત્પાત્રને દાન આપો. કેમકે આપત્તિમાં એક ધર્મનું જ શરણું છે' પછી સીતા ઘરે જઇને મોટા સંભ્રમ પૂર્વક અર્હંતની પૂજા કરવા લાગ્યા અને સત્પાત્રમાં ઉજ્વળ દાન આપવા લાગ્યા.

એ સમયે નગરીના યથાર્થ વૃત્તાંત જાણીને કહેવા માટે ખાસ નીમેલા રાજધાનીના મોટા અધિકારીઓ રામની પાસે આવ્યા વિજય સૂરદેવ મધુમાન પિંગલ, શૂળધર, કાશ્યપ, કાળ અને ક્ષેમ એવા તેઓના નામ હતા. તેઓ રામની આગળ આવી વૃક્ષના પત્રની જેમ કંપવા લાગ્યા. તેઓ રામને કાંઇપણ જણાવી શક્યા નહિ, કેમકે રાજતેજ મહા દુઃસહ છે તેઓને રામે કહ્યું— હે નગરીના મહાન્ અધિકારીઓ! તમારે જે કહેવાનું હોય તે કહો. એકાંત હિતવાદી એવા તમને અભય છે રામના અભયવચનથી જરા અવષ્ટંભ પામીને વિજય નામનો અધિકારી જે તેઓમાં મુખ્ય હતો તે સર્વ પ્રકારની સાવધાનીથી આ પ્રમાણે બોલ્યો– હે સ્વામિન્! તમને એક વાત અવશ્ય જણાવવાની છે જો હું ન જણાવું તો મે સ્વામીને ઠગ્યા કહેવાય; પણ જે જણાવવાનું છે તે ઘણું દુઃશ્રવ છે હે દેવ! દેવી સીતા ઉપર એક અપવાદ આવ્યો છે તે દુર્ઘટ છતાં લોકો ઘટાવે છે અને જે યુક્તિથી ઘટતું હોય તે દુર્ઘટ છતાં વિદ્વાને તેની પર શ્રદ્ધા કરવી એવું નીતિનું વચન છે લોકો કહે છે કે રતિક્રીડા કરવાની ઇચ્છાવાળા રાવણે સીતાનું હરણ કરીને તેને પોતાના ઘરમાં એકલાં રાખ્યા સીતા તેના ઘરમાં લાંબો કાળ સુધી રહ્યા સીતા રક્ત હોય કે વિરક્ત હોય, પણ સ્ત્રીમાં લોલુપ એવા રાવણ તેને સમજાવીને અથવા બળાત્કારે લોગથી દૂષિત કર્યા વગર રહે નહિ. આ પ્રમાણે લોકો અપવાદ બોલે છે તે પ્રમાણે અમે આપને જણાવીએ છીએ, માટે હે રામ! તેવો યુક્તિવાળો અપવાદ તમે સહન કરશો નહિ. હે દેવ! તમે જન્મથીજ પોતાના કુળના જેવી નિર્મળ કીર્તિ મેળવી છે તો આવા અપવાદને સહન કરવા વડે તમારા યશને મલીન કરશો નહિ' 'સીતા કલંકના અતિથિ થયા. એવા નિશ્ચય કરીને રામ દુઃખથી મૌન ધરી રહ્યા પ્રાય પ્રેમ છોડવો તે ઘણો અશક્ય છે પછી રામે ધૈર્ય

પકડીને તેમને કહ્યુ—"હે મહાપુરૂષો ! તમે મને ઠીક જણાવ્યુ રાજભક્ત પુરૂષો કોઇ બાબતમા ઉપેક્ષા કરતા જ નથી હુ માત્ર સ્ત્રીને માટે આવો અપયશ સહન કરી શકીશ નહિ " આવી પ્રતિજ્ઞા કરીને રામે તે અધિકારીઓને વિદાય કર્યા તે રાત્રે રામ છાની રીતે ઘરની બહાર નીકળ્યા તે વખતે સ્થાને સ્થાને આ પ્રમાણે લોકોના મુખથી તે અપવાદ સાભળવા લાગ્યા કે–"રાવણ સીતાને લઇ ગયો સીતા ચિરકાળ તેના ઘરમા રહ્યા તથાપિ રામ તેને પાછી લાવ્યા અને હજુ તેને સતી માને છે એ રાગી રાવણ તેને લઇ ગયો હતો, છતા તેણે તેનો ઉપભોગ કર્યો ન હોય એ કેમ બને ? રામે એટલુ પણ વિચાર્યું નહિ, પણ રાગી માણસ દોષને જોતા જ નથી " આ પ્રમાણે સીતાનો અપવાદ સાભળીને રામ ઘેર ગયા ફરીને પાછી તે સબધી વાત સાભળી લાવવા બાતમીદારોને આજ્ઞા કરી

રામ વિચારવા લાગ્યા કે—'જેને માટે મે રાક્ષસકુળનો ભયકર રીતે નાશ કર્યો તે સીતાને માથે આ કેવુ કલક આવ્યુ ? હુ જાણુ છુ કે સીતા મહાસતી છે, રાવણ સ્ત્રીલોલુપ છે અને મારૂ કુળ નિષ્કલક છે હવે મારે શુ કરવુ ?' પેલા બાતમીદારો સીતાનો અપવાદ સાભળી આવીને લક્ષ્મણ, સુગ્રીવ અને વિભીષણસહિત બેઠેલા રામની પાસે સ્ફુટ રીતે કહેવા લાગ્યા તે સાભળી લક્ષ્મણે ક્રોધથી કહ્યુ કે—'જેઓ ખોટા કારણોથી દોષને કલ્પીને સતી સીતાની નિંદા કરે છે તેમનો હુ કાળરૂપ છુ ' રામ બોલ્યા—'ભાઈ ! પ્રથમ આપણે નીમેલા ગામના મહત્તર પુરૂષોએ આવીને આ અપવાદ મને કહ્યો હતો, મારી જાતે પણ મે સાભળ્યો છે અને હમણા આ બાતમીદારો પણ કહે છે આ લોકો મારા કહેવાથી પ્રત્યક્ષ સાભળીને આવ્યા છે લોકો સીતાના સ્વીકારની જેમ જ જો તેનો ત્યાગ કરશુ તો પછી આપણો અપવાદ બોલશે નહિ ' લક્ષ્મણ બોલ્યા કે—'હે આર્ય ! લોકોના કહેવા ઉપરથી સીતાનો ત્યાગ કરશો નહિ, કેમકે લોકો તો જેમતેમ બોલે, કાઈ તેમના મુખ બધાતા નથી લોકો સારા રાજ્યથી સ્વસ્થ હોય તો પણ રાજાના દોષ કહ્યા કરે છે, તેથી રાજાએ તેમને શિક્ષા કરવી, નહિ તો ઉપેક્ષા કરવી ' રામ બોલ્યા—'લોકો એવા હોય એ વાત ખરી છે, પણ જે વાત સર્વ લોકને વિરૂદ્ધ લાગે તેનો યશસ્વી પુરૂષે સદા ત્યાગ કરવો ' આ પ્રમાણે કહી રામે **કૃતાંતવદન** નામના સેનાપતિને આજ્ઞા કરી કે–'સીતા ગર્ભવતી છે તે છતા તેને અરણ્યમા મૂકી આવો ' તે સાભળી લક્ષ્મણે રૂદન કરતા સતા રામના ચરણમા પડીને કહ્યુ—'હે આર્ય ! આ મહાસતી સીતાનો ત્યાગ કરવો યોગ્ય નથી' રામે કહ્યુ કે—'હવે તે વિષે તમારે મને કાઈ પણ કહેવુ નહિ ' તે સાભળી વસ્ત્રવડે મુખને ઢાકી રૂદન કરતા લક્ષ્મણ ઘરમા ગયા પછી રામે કૃતાતવદનને કહ્યુ કે—'સમેતશિખરની યાત્રાના મિષથી સીતાને વનમા લઇ જા, કારણ કે તેનો એવો દોહદ (મનોરથ) પણ છે ' પછી સેનાપતિએ આવીને સમેતશિખરની યાત્રા સબધી રામની આજ્ઞા સીતાને જણાવી અને તેને રથમા બેસાડીને ચાલ્યો

સીતા રથમા બેસીને ચાલ્યા તે વખતે ઘણા અપશુકનો થવા લાગ્યા, તથાપિ સરળતાને લીધે તે શકારહિત બેસી રહ્યા અનુક્રમે ઘણે દૂર નીકળી ગયા પછી ગગા-

સાગર ઉતરી સિંહનિનાદક નામના અરણ્યમાં પહોંચ્યા, એટલે કૃતાંતવદન કાંઈક વિચાર કરતો ઉભો રહ્યો. તેનાં નેત્રમાંથી અશ્રુ પડવા લાગ્યા અને તેનું મુખ ગ્લાનિ પામી ગયું તે જોઇ સીતા બોલ્યા—'સેનાપતિ ! તમે શોકસહિત હો તેમ દુઃખી થઇને અહીં કેમ ઉભા રહ્યા છો ?' કૃતાંતવદન બોલ્યો—"હે માતા ! હું દુર્વચન શી રીતે બોલી શકું ? સેવકપણાથી દૂષિત એવા મારે આ અકૃત્ય કરવું પડ્યું છે દેવી ! તમે રાક્ષસને ઘેર રહ્યા, તે સબંધી લોકાપવાદથી ભય પામીને રામે છેવટ આ ઘાટા વનમાં તમને ત્યજી દેવાનું કહ્યું છે જ્યારે બાતમીદારોએ તમારો લોકાપવાદ જણાવ્યો ત્યારે રામ તમારો ત્યાગ કરવા તૈયાર થયા. તે વખતે લોકઉપર કોપથી રાતા નેત્ર કરવા લક્ષ્મણે રામને ઘણા વાર્યા, પણ રામે તેમને નિર્બંધતાથી અટકાવ્યા એટલે તે રોતાં રોતાં ચાલ્યા ગયા. પછી મને તેમણે આ કાર્ય કરવાની આજ્ઞા કરી હે દેવી ! હું ઘણો પાપી છું અનેક પ્રકારના હિંસક પ્રાણીઓથી ભરપૂર અને મૃત્યુના ગૃહરૂપ આ અરણ્યમાં મારાથી ત્યજાયેલા તમે કેવળ તમારા પ્રભાવથી જ જીવશો" સેનાપતિના આવાં વચન સાંભળી સીતા મૂર્છા પામીને રથમાંથી પૃથ્વીઉપર પડી ગયા. સેનાપતિ તેમને મરણ પામેલા ધારી પોતાને પાપી માનીને અત્યંત રૂદન કરવા લાગ્યો. થોડી વારે વનના શીતળ વાયુથી સીતા કાંઈક સચેત થયા; પરંતુ તેવી રીતે વારંવાર મૂર્છા અને ચેતના પામવા લાગ્યા. એ પ્રમાણે ઘણો વખત વ્યતીત થયા પછી તે સ્વસ્થ થઇને બોલ્યા—'અહીંથી અયોધ્યા કેટલે દૂર છે ? અથવા રામ ક્યાં રહેલા છે ?' સેનાપતિ બોલ્યા કે—'હે દેવી ! અયોધ્યા નગરી અહીંથી ઘણી દૂર છે તે વિષે શું પૂછવું ? અને ઉગ્ર આજ્ઞા કરવાવાળા રામની તો વાર્તા કરવાથી સર્યું !' આવાં તેનાં વચન સાંભળ્યાં છતાં રામભક્ત સીતા ફરી વાર બોલ્યા—'હે ભદ્ર ! મારો આટલો સંદેશો રામને બરાબર કહેજે કે—"જો તમે લોકાપવાદથી ભય પામ્યા હતા તો તમે મારી પરીક્ષા કેમ ન કરી ? સર્વ લોકો જ્યારે શંકા પડે છે ત્યારે દિવ્ય વિગેરેથી પરીક્ષા કરે છે હું મંદભાગ્યવાળી તો આ વનમાં પણ મારાં કર્મને ભોગવીશ, પરંતુ તમે તમારા વિવેકને કે કુળને યોગ્ય એવું આ કામ કર્યું નથી. હે સ્વામિન્ ! જેવી રીતે દુર્જનની વાણીથી તમે મને એકદમ છોડી દીધી તેમ મિથ્યાદ્રષ્ટિની વાણીથી શ્રી જિનભાષિત ધર્મને છોડશો નહિ." આ પ્રમાણે કહીને સીતા મૂર્છા ખાઇ ભૂમિપર પડ્યા ફરી વાર સાવધાન થઇને બોલ્યા કે— અરે ! મારા વિના રામ કેમ જીવશે ! હા ઇતિ ખેદે ! હું મરી ગઇ હે વત્સ ! રામને કલ્યાણ અને લક્ષ્મણને આશીષ કહેજે માર્ગમાં તને નિરૂપદ્રવપણું થાઓ. હવે તું રામની પાસે સત્વર જા.' પછી 'મહાવિપરીત વૃત્તિવાળા રામચંદ્ર છતાં સતીઓમાં મુખ્ય એવા સીતા હજુ પણ તેનાપર આવી મહાભક્તિ રાખે છે' આવો વિચાર કરતો કૃતાંતવદન સેનાપતિ સીતાને પ્રણામ કરીને અને તેને ત્યાં મૂકીને માંડમાંડ ત્યાંથી પાછો ફર્યો.

इत्याचार्यश्रीहेमचंद्रविरचिते त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरिते महाकाव्ये सप्तमे
पर्वणि सीतापरित्यागो नामाष्टमः सर्गः ॥ ८ ॥

સર્ગ ૯ મો.

સીતાની શુદ્ધિ અને વ્રતગ્રહણ.

સીતા ભયથી ઉદ્‌ભ્રાત થઈ વનમા આમતેમ ફરવા લાગ્યા અને પૂર્વના દુષ્કર્મથી દૂષિત એવા પોતાના આત્માની નિંદા કરવા લાગ્યા વારવાર રૂદન કરતા અને પગલે પગલે સ્ખલિત થતાં સીતા આગળ ચાલ્યા ત્યા એક મોટુ સૈન્ય આવતુ તેમણે જોયુ મૃત્યુમા અને જીવિતવ્યમા સમાન હૃદયવાળા સીતા સૈન્યને દીઠા છતા પણ ભય છોડીને નમસ્કારમત્ર પરાયણ થયા તેમને જોઈને ઉલટા સર્વ સૈનિકો ‘ આ દિવ્ય રૂપવાળી કોણ સ્ત્રી ભૂમિપર રહેલી હશે ?’ એવુ બોલતા સતા તેનાથી ભય પામી ગયા સીતાનુ રૂદન સાભળીને તેના સ્વરઉપરથી તેના મનની ગ્લાનિ જોઇ તે સૈન્યના રાજાના જાણવામા આવ્યું કે–‘ આ કોઇ મહાસતી ગર્ભિણી છે ’ પછી તે કૃપાળુ રાજા સીતાની પાસે આવ્યો, એટલે તેને જોઈને શકા પામેલા સીતાએ પોતાનો વેપ[1] ઉતારી તેની આગળ ધર્યો રાજા બોલ્યો–“હે બ્હેન ! તમે જરાપણ ભય પામો નહીં આ તમારા આભૂષણો તમારા જ અગઉપર રહો નિર્દયથી પણ નિર્દય એવો તમારો સ્વામી કોણ છે કે જેણે તમારો આવી સ્થિતિમા ત્યાગ કર્યો ? જે હોય તે કહો કાઇપણ શકા રાખશો નહિ હુ તમારા કષ્ટથી કષ્ટવાળો છુ ” પછી તે રાજાનો **સુમતિ** નામે મત્રી સીતાની પાસે આવીને કહેવા લાગ્યો કે–“ **ગજવાહન** રાજા અને **બધુદેવી** રાણીનો પુત્ર આ **વજ્રજઘ** નામે રાજા છે તે પુડરીકનગરનો સ્વામી છે અને પરમ શ્રાવક, મહાસત્ત્વવાન્ અને પરનારીસહોદર છે તે આ વનમા હાથીઓ લેવાને માટે આવેલા હતા તે કાર્યથી કૃતાર્થ થઈને પાછા જતા હતા તેવામા તમારા દુખથી દુખિત થઇને અહીં આવ્યા છે, માટે તમારે જે દુખ હોય તે કહો ” તે સાભળી વિશ્વાસ પામીને સીતાએ રોતાં રોતા અને તે કૃપાળુ રાજા તથા મત્રીને રૂદન કરાવતા પોતાનો સર્વ વૃત્તાત કહ્યો રાજાએ નિષ્કપટપણે કહ્યુ કે–“ તમે મારી ધર્મબ્હેન છો, કારણ કે એક ધર્મને પ્રાપ્ત થયેલા સર્વે પરસ્પર બધુઓ થાય છે મને ભામડલ જેવો ગણીને તમે મારે ઘેર ચાલો ‘ સ્ત્રીઓને પતિગૃહથી બીજુ સ્થાન ભ્રાતૃગૃહ જ છે ’ રામે લોકાપવાદથી જ તમારો ત્યાગ કરેલો છે, કાઇ સ્વેચ્છાથી કર્યો નથી, તેથી હુ માનુ છુ કે હવે તે રામ પશ્ચાત્તાપથી તમારી જેવા જ કષ્ટવાન હશે એ વિરહાતુર દશરથકુમાર ચક્રવાક પક્ષીની જેમ એકાકી થવાથી આકુળવ્યાકુળ થઇને તમને થોડા સમયમા શોધવા નીકળશે ” આ પ્રમાણે કહેતા સીતાએ તેને ત્યા જવુ સ્વીકાર્યુ, એટલે તે નિર્વિકારી વજ્રજઘ રાજાએ ત્યા શિબિકા મગાવી તેમા બેસીને સીતા બીજી મિથિલાપુરીમા જાય તેમ પુડરીકપુરમા ગયા અને ત્યા અહર્નિશ ધર્મપરાયણ થઇ વજ્રજઘે બતાવેલા એક ઘરમા નિવાસ કરીને રહ્યા

---

[1] આભૂષણો વિગેરે

હવે કૃતાંતવદન સેનાની પાછો વળીને અયોધ્યામા આવ્યો તેણે રામભદ્ર પાસે જઇને કહ્યુ કે–" હુ સિંહનિનાદ નામના વનમા સીતાને છોડી આવ્યો છુ ત્યા વારવાર મૂર્ચ્છા પામતા અને વારવાર સચેત થતા સીતાએ માંડમાંડ કાઇક ધૈર્યનુ અવલબન કરીને તમને આ પ્રમાણે સદેશો કહેવરાવ્યો છે કે ' નીતિશાસ્ત્રમા, સ્મૃતિમાં કે કોઈ દેશમાં એવો આચાર હશે કે એક પક્ષના કહેલા દોષથી બીજા પક્ષને (પૂછ્યા સિવાય) શિક્ષા થાય ? તમે સદા વિચારીને કાર્ય કરનારા છો, છતાં આ કાર્ય વિચાર્યા વગર કર્યુ છે, પણ તેમા હુ મારા ભાગ્યનો જ દોષ માનુ છુ તમે તો સદા નિર્દોષ જ છો; પરતુ હે પ્રભુ ! જેવી રીતે દુર્જનના વચનથી નિર્દોષ છતા પણ તમે મારો ત્યાગ કર્યો તેવી રીતે હવે મિથ્યાદૃષ્ટિના વચનથી જૈનધર્મનો ત્યાગ કરશો નહિ. આ પ્રમાણે કહી સીતા મૂર્છા પામી પડી ગયા. વળી પાછા ક્ષણવારે બેઠા થઇને બોલ્યા–' અરે ! રામ મારા વિના કેમ જીવશે ? હુ મરી ગઇ ' આ પ્રમાણેના કૃતાતવદનના મુખદ્વારા સીતાના વચન સાભળી રામ મૂર્ચ્છા ખાઈ પૃથ્વી પર પડી ગયા. તત્કાળ લક્ષ્મણે સભ્રમથી ત્યા આવી ચદનજળનુ સિંચન કર્યુ રામ સચેત થઇને બોલ્યા કે– તે મહાસતી સીતા ક્યાં છે ? કે જેનો ખળ લોકોના વચનોથી મે ત્યાગ કર્યો છે ?' લક્ષ્મણ બોલ્યા– હે સ્વામિન્ ! હજુ એ મહાસતી પોતાના પ્રભાવથી એ વનમા રક્ષિત થયા હશે, માટે જ્યા સુધીમા તમારા વિરહવડે તે મૃત્યુ પામે નહિ ત્યા સુધીમાં તમે સ્વયમેવ જઇ શોધીને તેને પાછા લઇ આવો.' લક્ષ્મણના આવા વચન સાંભળી રામ કૃતાંતવદન સેનાની અને બીજા ખેચરોને સાથે લઇ વિમાનમા બેસીને તે દારુણ અરણ્યમા ગયા. ત્યાં સ્થળે સ્થળે, જળે જળે, પર્વતે પર્વતે અને વૃક્ષે વૃક્ષે રામે સીતાને શોધ્યા, પણ કોઇ ઠેકાણે જોવામા આવ્યા નહિ. રામ અતિ દુ ખી થઈ બહુ દૂર સુધી ફરી વિચાર કરવા લાગ્યા કે જરૂર કોઈ વાઘે, સિંહે કે બીજા શિકારી પ્રાણીએ સીતાનુ ભક્ષણ કર્યુ હશે ! છેવટે સીતાની પ્રાપ્તિરૂપી આશા મૂકીને રામ પાછા ફરી અયોધ્યામાં આવ્યા. પુરજનો વારવાર સીતાના ગુણ વખાણવા સતા રામની નિંદા કરવા લાગ્યા. રામે અશ્રુવાળા નેત્રથી સર્વ સીતામય અથવા સર્વ સીતાશૂન્ય ધારી તેનુ પ્રેતકાર્ય કર્યુ તેમના હૃદયમા, દૃષ્ટિની આગળ અને વાણીમાં એક સીતા જ હતા. સીતા કોઇ ઠેકાણે રહેલા હતા, તથાપિ રામના જાણવામા તે આવ્યુ નહિ

અહીં વજ્રજઘ રાજાને ઘેર સીતાએ યુગલપુત્રને જન્મ આપ્યો. તેમના અનગલવણ અને મદનાંકુશ એવા નામ પાડ્યા. મોટા મનવાળા વજ્રજઘ રાજા પોતાને ત્યા પુત્ર જન્મ થાય તે કરતા પણ અધિક હર્ષ પામ્યો અને તણે તેમના જન્મ ને નામના મહોત્સવો કર્યા. ધાત્રીઓથી લાલિત કરાતા અને લીલાથી દુર્લલિત એવા તે બન્ને બાળકો ભૂચર અશ્વિનીકુમારોની જેમ અનુક્રમે વધવા લાગ્યા. એમ કરતા કરતા એ મહાભુજ બાળ કલાગ્રહણને અને હાથીના બચ્ચાની જેમ શિક્ષાને યોગ્ય થઇ રાજા વજ્રજઘના નેત્રને ઉત્સવરૂપ થઈ પડ્યા તે સમયે એક સિદ્ધાર્થ નામે અણુવ્રતધારી સિદ્ધપુત્ર કે વિદ્યાબળની સમૃદ્ધિથી સંપૂર્ણ અને કળામા તેમજ આગમમા વિચક્ષણ હતો અને આકાશગામી હોવાથી ત્રિકાળ મેરુગિરિશિખરના ચૈત્યોની યાત્રા કરતો હતો તે ભિક્ષાને માટે સીતાને ઘેર આવ્યો. સીતાએ શ્રદ્ધાપૂર્વક ભાતપાણીથી તેનો સત્કાર કર્યો. પછી તેને સુખવિહાર પૂછ્યો. તે

કહીને તેણે સીતાને તેનું સ્વરૂપ પૂછ્યું, એટલે સીતાએ ભાઇની જેમ તેની પાસે મૂળથી માંડીને પુત્રજન્મ સુધીનો પોતાનો સર્વ વૃત્તાંત કહ્યો તે સાંભળી અષ્ટાંગનિમિત્તને જાણનાર તે દયાનિધિ સિદ્ધાર્થે કહ્યું કે—"તમે વૃથા શોક શામાટે કરો છો ? કારણ કે તમારે લવણ અને અંકુશ જેવા બે પુત્રો છે શ્રેષ્ઠ લક્ષણવાળા આ તમારા પુત્રો સાક્ષાત્ રામલક્ષ્મણ જેવા છે, તે થોડા સમયમાં તમારો મનોરથ પૂર્ણ કરશે" આ પ્રમાણે તેણે સીતાને આશ્વાસન આપ્યું પછી સીતાએ આગ્રહથી તેની પ્રાર્થના કરીને પોતાના પુત્રોને અધ્યાપન કરાવવા માટે તેમને પોતાની પાસે રાખ્યા સિદ્ધાર્થે સીતાના ભવ્ય પુત્રોને સર્વ કળા એવી રીતે શીખવી કે જેથી તેઓ દેવતાઓને પણ દુર્જય થઈ પડ્યા સર્વ કળા શિખી રહ્યા એટલે તેઓ યૌવનવયને પ્રાપ્ત થયા તે વખતે જાણે નવીન કામદેવ અને વસંત સહચારી થયેલા ન હોય તેવા દેખાવા લાગ્યા

વજ્રજંઘે પોતાની રાણી લક્ષ્મીવતીના ઉદરથી ઉત્પન્ન થયેલી **શશિચૂલા** નામે પુત્રી અને બીજી બત્રીશ કન્યાઓ લવણને પરણાવી અને પૃથ્વીપુરના રાજા પૃથુની **અમૃતવતી** રાણીથી ઉત્પન્ન થયેલી **કનકમાલા** નામે કન્યાની અંકુશને માટે માગણી કરી મોટા પરાક્રમી પૃથુરાજાએ કહેવરાવ્યું કે-'જેનો વંશ જાણવામાં ન હોય તેવાને શી રીતે પુત્રી અપાય ?' તે સાંભળી વજ્રજંઘે ક્રોધથી તેનાપર ચડાઈ કરી તેની સાથેના યુદ્ધમાં પ્રથમ **વ્યાઘ્રરથ** નામના પૃથુરાજાના મિત્રરાજાને બાંધી લીધો, એટલે પૃથુરાજાએ પોતાના મિત્ર પોતનપુરના પતિને પોતાને સહાય કરવાને બોલાવ્યો, "કેમકે વિપત્તિ વખતે મંત્રની જેમ મિત્રો સંભારવા યોગ્ય છે" વજ્રજંઘે માણસો મોકલીને પોતાના પુત્રોને યુદ્ધમાં બોલાવ્યા તે વખતે ઘણા વાર્યા તો પણ લવણ અને અંકુશ તેઓની સાથે યુદ્ધ કરવા માટે આવ્યા

બીજે દિવસે બંને સેના વચ્ચે મોટું યુદ્ધ શરૂ થયું તેમાં બળવાન શત્રુઓએ વજ્રજંઘના સૈન્યને ભાગી નાખ્યું, એટલે પોતાના માતુલના સૈન્યનો ભંગ જોઈ લવણ અને અંકુશ ક્રોધ પામ્યા, તેથી તત્કાળ નિરંકુશ હાથીની જેમ તેઓ બન્ને અનેક પ્રકારના શસ્ત્રોના પ્રહાર કરતા દોડ્યા વર્ષાઋતુના પ્રવાહના પૂરને વૃક્ષો સહન કરી ન શકે તેમ તે બળવાન વીરોના વેગને શત્રુઓ લગાર માત્ર પણ સહન કરી શક્યા નહિ, તેથી પૃથુરાજા સૈન્યસહિત પાછો ભાગવા લાગ્યો એટલે રામના પુત્રોએ હસતા હસતા તેને કહ્યું કે—'તમે જાણીતા વંશવાળા છતા અમો કે જે અજ્ઞાત વંશવાળા છીએ તેનાથી રણમાંથી કેમ પલાયન કરો છો ?' તેઓના આવા વચન સાંભળી પૃથુરાજા પાછો વળીને બોલ્યો—'તમારા આવા પરાક્રમથી મેં તમારો વંશ હવે જાણી લીધો છે વજ્રજંઘ રાજાએ અંકુશને માટે જે મારી કન્યાની માગણી કરી તે ખરેખર મારા હિતની જ વાર્તા છે, કેમકે આવો વર શોધ્યો ક્યાંથી મળે ?' આવી રીતે નમ્રતાપૂર્વક કહીને પૃથુરાજાએ પ્રથમ યાચેલી પોતાની **કનકમાળા** નામની કન્યા તે જ વખતે અંકુશને આપી અને પોતાની પુત્રીનો વર અંકુશ થાય તો ઠીક એવી ઇચ્છા રાખનારા પૃથુરાજાએ સર્વ રાજાઓની સમક્ષ તે જ વખતે વજ્રજંઘ રાજાની સાથે સંધિ કરી વજ્રજંઘ રાજા ત્યાં જ છાવણી નાખીને કેટલાક દિવસ રહ્યો

એક દિવસ ત્યાં નારદ મુનિ આવી ચડ્યા વજ્રજંઘ રાજાએ તેનો સારી રીતે સત્કાર કર્યો પછી સર્વ રાજાઓ બેઠા હતા તેમની સમક્ષ વજ્રજંઘે નારદને કહ્યું કે—'હે મુનિ !

આ પૃથુરાજા પોતાની કન્યા અંકુશને આપવાના છે, તો આ લવણુ અને અંકુશનો જે વંશ હોય તે આ અમારા સંબંધી પૃથુરાજાને જણાવો કે જેથી તે પોતાના જમાઇનો વંશ જાણીને સંતોષ પામે.' નારદ હસીને બોલ્યા—" આ બંને કુમારનો વંશ કોણ ન જાણે? જેની ઉત્પત્તિનો પ્રથમ અંકુર ભગવાન શ્રી ઋષભદેવ છે. આ કુમારોના વંશમાં પ્રથમ થઈ ગયેલા ભરત વિગેરે ચક્રવર્તી રાજાઓ કથામાં વિખ્યાત થઈ ગયા છે. અને તેમના અત્યારે મત્યક્ષ રાજકર્તા પિતા રામલક્ષ્મણુને કોણુ નથી જાણુતુ? જ્યારે આ કુમારો ગર્ભમાં હતા ત્યારે અયોધ્યાના લોકો અપવાદ બોલવા લાગ્યા, તેથી ભય પામીને રામે સીતાનો ત્યાગ કર્યો.' તે સમયે અંકુશે હાસ્ય કરી કહ્યું કે–' હે મુનિ! રામે દારૂણુ વનમાં સીતાનો ત્યાગ કર્યો, તે સારૂ કામ કર્યું નહિ. અપવાદની નિરાકૃતિ ઘણા કારણોથી બને છે; તથાપિ રામે વિદ્વાન થઇને આવું કાર્ય કેમ કર્યું હશે?' લવણે પૂછ્યુ કે–' તે અયોધ્યાપુરી અહીંથી કેટલે દૂર છે કે જ્યાં અમારા પિતા અનુજબંધુ સાથે પરિવારસહિત રહેલા છે?' નારદ મુનિ બોલ્યા કે– વિશ્વમાં નિર્મળ એવા તમારા પિતા જ્યાં રહે છે તે અયોધ્યાપુરી અહીંથી એક સો ને સાઠ યોજન દૂર છે.' પછી લવણે નમ્રતાપૂર્વક વજ્રજંઘ રાજાને કહ્યું કે–' અમે ત્યાં જઇને રામલક્ષ્મણુને જોવા ઇચ્છીએ છીએ.' વજ્રજંઘે તેની માગણી સ્વીકારી, એટલે ત્યાંથી જવાનુ નક્કી થવાથી પૃથુરાજાએ પોતાની પુત્રી કનકમાલાને મોટા ઉત્સવપૂર્વક તરતજ અંકુશને પરણાવી. પછી વજ્રજંઘ અને પૃથુરાજાસહિત લવણ અને અંકુશ માર્ગમાં ઘણા દેશોને સાધતા સાધતાં લોકપુર નામના નગરપાસે આવ્યા. ત્યાં ધૈર્ય અને શૌર્યથી શોભિત એવો કુબેરકાંત નામે અભિમાની રાજા હતો, તેને રણુભૂમિમાં તેઓએ જીતી લીધો. ત્યાંથી આગળ ચાલતા લંપાક દેશમાં એકકર્ણ નામના રાજાને જીતી લીધો. અને વિજયસ્થળીમાં ભ્રાતૃશત નામના રાજાને જીત્યો. ત્યાંથી ગંગાનદી ઉતરીને કૈલાશપર્વતની ઉત્તર દિશામાં આવ્યા. ત્યાં નંદનચારૂ રાજાના દેશોનો વિજય કર્યો. આગળ ચાલતાં રૂષ, કુંતલ, કાલાંબુ નંદિનંદન, સિંહલ શલભ, અનલ, શૂલ, ભીમ અને ભૂતરવાદિ દેશના રાજાઓને જીતતાં જીતતાં તેઓ સિંધુનદીને સામે કાંઠે આવ્યા ત્યાં આર્ય અને અનાર્ય અનેક રાજાઓને તેઓએ સાધી લીધા. એવી રીતે ઘણા દેશોના રાજાઓને સાધી લઇને તે સર્વ રાજાઓની સાથે તેઓ પાછા ફરીને પુંડરીકપુરમાં આવ્યા. ત્યાં ' અહો! વજ્રજંઘને ધન્ય છે કે જેના ભાણેજે આવા પરાક્રમી છે' એમ બોલતા નગરજનોએ જોયેલા અને વીરરાજાઓથી વીંટાયેલા તે બન્ને વીર પોતાને ઘેર આવ્યા, અને વિશ્વપાવની સીતાના ચરણુમાં પ્રણામ કર્યો. સીતાએ હર્ષાશ્રુથી ન્હવરાવી તેમના મસ્તકપર ચુંબન કર્યું અને 'તમે રામલક્ષ્મણુની જેવા થાઓ' એવી આશીષ આપી. પછી બન્ને ભાઈઓએ વજ્રજંઘને કહ્યુ– હે માતુલ! તમે પ્રથમ અમોને અયોધ્યા જવાની સંમતિ આપી છે, તો હવે તે અમલમાં લાવો. આ લંપાક રૂષ કાલાંબુ, કુંતલ, શલભ, અનલ, શૂલ અને બીજા દેશના રાજાઓને સાથે આવવા આજ્ઞા કરો. પ્રયાણુભંભા વગડાવો અને સેનાઓથી દિશાઓને ઢાંકી દો કે જેથી અમારી માતાનો જેણે ત્યાગ કર્યો છે તે રામનુ પરાક્રમ અમે જોઈએ. તે સાંભળી સીતા રૂદન કરતા ગદ્ગદ સ્વરે બોલ્યા– હે વત્સો! આવો વિચાર કરવાવડે તમે અનર્થની ઇચ્છા કેમ કરો છો? તમારા પિતા અને કાકા દેવતાઓને પણ દુર્જય છે. તેઓએ ત્રણ લોકના કંટકરૂપ રાક્ષસપતિ રાવણુને પણ મારી નાખ્યો છે. કે

બાળકો ! જો તમારા પિતાને જોવાની તમને ઉત્કંઠા હોય તો નમ્ર થઇને ત્યાં જાઓ ” “ **પૂજ્ય જનની પાસે વિનય કરવો યોગ્ય છે.** ” કુમારો બોલ્યા કે-“ હે માતા ! તમારો ત્યાગ કરનાર તે પિતા શત્રુપદને પ્રાપ્ત થયેલ છે, તો તેનો અમારે શી રીતે વિનય કરવો ? અમે બંને તમારા પુત્રો અહીં આવ્યા છીએ એવું વચન તેમની પાસે જઇને અમારાથી શી રીતે કહેવાય ? કે જે વચન તેમને પણ લજ્જાકારી લાગે તે અમારા પરાક્રમી પિતાને યુદ્ધ કરવા માટે કરેલું આહ્વાન આનંદજનક થઇ પડશે; કારણ કે તે વચન બંને કુળને યશકારક છે ” આ પ્રમાણે કહીને સીતા રૂદન કરતા રહ્યા છતાં તે બંને કુમાર મોટા ઉત્સાહથી મોટું સૈન્ય લઈને અયોધ્યાતરફ ચાલ્યા કુઠાર અને કોદાળીને ધારણ કરનાર દશ હજાર મનુષ્યો તેમની આગળ ચાલવા લાગ્યા કે જેઓએ માર્ગમાંથી વૃક્ષાદિક છેદી નાખ્યા અને પૃથ્વીને સરખી કરી દીધી યુદ્ધની ઈચ્છાવાળા તે બંને વીરો અનુક્રમે સેનાવડે સર્વ દિશાઓને રૂંધતા અયોધ્યાની નજીક આવી પહોંચ્યા પોતાની નગરીની બહાર શત્રુનું ઘણું સૈન્ય આવેલું સાંભળી રામલક્ષ્મણ વિસ્મય પામ્યા અને હાસ્ય કરવા લાગ્યા લક્ષ્મણ બોલ્યા કે-‘ આર્યબંધુ રામના પરાક્રમરૂપી અગ્નિમાં પતંગિયાની જેમ પડીને મરવા માટે આ કોણ આવેલા હશે ? ’ આ પ્રમાણે કહી શત્રુરૂપ અંધકારમાં સૂર્ય જેવા લક્ષ્મણ રામ અને સુગ્રીવાદિકથી પરવરીને યુદ્ધ કરવા ચાલ્યા

આ સમયમાં ભામંડલ રાજા નારદ પાસેથી સીતાસંબંધી સર્વ ખબર સાંભળી સંભ્રમસહિત તત્કાળ પુંડરીકપુરમાં સીતાની પાસે આવ્યા સીતાએ રૂદન કરતાં કહ્યું- ‘ હે ભ્રાતા ! રામે મારો ત્યાગ કર્યો છે અને મારા ત્યાગને નહિ સહન કરવાથી તારા બંને ભાણેજ તેમની સાથે યુદ્ધ કરવા ગયા છે ’ ભામંડલ બોલ્યો કે-‘ રામે સરલવૃત્તિથી તમારો ત્યાગ કરીને એક સાહસ તો કર્યું છે, હવે પુત્રોનો વધ કરીને બીજું સાહસ કરે નહિ એ રામ આ પોતાના પુત્રો છે એમ જાણતા નથી, તેથી જ્યાં સુધીમાં તે તેમને મારે નહિ ત્યાં સુધીમાં ચાલો આપણે વિલંબરહિત ત્યાં જઇએ ’ આ પ્રમાણે કહી ભામંડલ જાનકીને પોતાના વિમાનમાં બેસાડીને લવણ અને અંકુશની છાવણીમાં આવ્યો લવણાંકુશે સીતાને નમસ્કાર કર્યો પછી સીતાએ જણાવ્યું કે-‘ આ ભામંડલ તમારા મામા થાય ’ એટલે લવણ અને અંકુશે ભામંડલને પણ પ્રણામ કર્યો ભામંડલ તેમને મસ્તકપર ચુંબન કરી ઉત્સંગમાં બેસાડી, હર્ષથી રોમાંચિત અંગવાળો થઈ ગદ્ગદ્ અક્ષરે બોલ્યો- ‘ મારી બેન સીતા પ્રથમ **વીરપત્ની** તો હતા, હવે સારે ભાગ્યે **વીરમાતા** પણ થયા છે તમારી જેવા વીરપુત્રોથી તે ચંદ્રની જેવા ખરેખરા નિર્મળ છે હે માન આપનારા ભાણેજો ! જો કે તમે વીરપુત્રો છો અને વીર પણ છો, તથાપિ પિતા અને કાકાની સાથે યુદ્ધ કરશો નહિ રાવણ જેવો યોદ્ધો પણ તેમની સામે યુદ્ધમાં સમર્થ થયો નથી, તો તમે ભુજાની કંડુમાત્રથી સાહસવડે તેવા મહાવીરોની સાથે યુદ્ધ કરવાનો આરંભ કેમ કરો છો ? ’ ત્યારે લવણ અને અંકુશ બોલ્યા કે-‘ માતુલ ! તમે સ્નેહથી આવું ભીરૂપણું રાખો નહિ તમારી બેન અને અમારી માતા પણ આવા જ કાયર વચન બોલે છે અમે જાણીએ છીએ કે રામલક્ષ્મણની સામે યુદ્ધમાં કોઇ સમર્થ નથી, પણ હવે યુદ્ધ છોડી દઈને શામાટે અમે તેમને લજ્જા ઉત્પન્ન કરાવીએ ? ” આ પ્રમાણે તેઓ કહેતા હતા તેવામાં તો તેઓના

સૈનિકોને રામના સૈનિકોની સાથે પ્રલયકાળના મેઘની જેવું યુદ્ધ પ્રવર્ત્યું એટલે ‘સુગ્રીવાદિક ખેચરો આ મહીધર સૈન્યને રખે મારે નહિ’ એવી શંકાથી ભામંડલ યુદ્ધમાં આવ્યો. પછી અતિશય રોમાંચથી જેમના કવચ પણ ઉચ્છ્વાસ પામી ગયા છે એવા તે મહાબળ કુમારો યુદ્ધ કરવાને તત્પર થયા. નિઃશંકપણે યુદ્ધ કરતા સુગ્રીવાદિકે યુદ્ધમાં સામી બાજુ ભામંડલને જોઈને તેને પૂછ્યું કે-‘ આ બંને કુમારો કોણ છે ?’ ભામંડલે કહ્યું-‘ આ રામના પુત્રો છે’ એટલે તે ખબર જાણી સુગ્રીવાદિ ખેચરો તત્કાળ સીતાપાસે આવી પ્રણામ કરીને તેમની પાસે ભૂમિઉપર બેઠા.

એ સમયે પ્રલયકાળમા ઉદ્ભ્રાંત થયેલા સમુદ્રની જેવા દુર્ધર અને મહાપરાક્રમી લવણ અને અંકુશે ક્ષણવારમા રામના સૈન્યને ભગ્ન કરી દીધું. વનમા સિંહની જેમ તેઓ જ્યા જ્યાં ફર્યા ત્યા ત્યા રથી, ઘોડેસ્વાર કે હસ્તિસ્વાર કોઇ પણ આયુધ હાથમાં લઈને ઉભુ રહી શક્યું નહીં. એવી રીતે રામના સર્વ સૈન્યને ભગ્ન કરીને કોઇનાથી પણ અસ્ખલિત એવા બે વીરો રામ અને લક્ષ્મણની સામે યુદ્ધ કરવા આવ્યા. તેમને જોઇને રામલક્ષ્મણ પરસ્પર કહેવા લાગ્યા-‘ આપણા સદૃરૂપ આ સુંદર કુમારો કોણ હશે ?’ રામે કહ્યું—‘આ કુમારોની ઉપર જે મન સ્વાભાવિક સ્નેહ ધરે છે તે મન તેની ઉપર બળાત્કારે પણ શી રીતે દ્રોહ કરી શકે ? તેમને આલિંગન કરવાની ઇચ્છા થાય છે તો તેમની સાથે શી રીતે વર્તવું ?’ આ પ્રમાણે રથમા બેસીને બોલતા એવા રામપ્રત્યે લવણે અને નમ્ર થયેલા લક્ષ્મણ પ્રત્યે અંકુશે કહ્યું કે-“ વીરયુદ્ધમાં શ્રદ્ધાવાળા એવા અમોએ જગતમાં અજેય એવા પરાક્રમી રાવણને પણ જીતનારા તમોને અવલોક્યા તે બહુ સારૂં થયું. તમારી જે યુદ્ધશ્રદ્ધાને રાવણે પણ પૂરી કરી નથી તે શ્રદ્ધાને અમે પૂરી કરશું અને તમે અમારી શ્રદ્ધાને પૂરી કરશો ”

આ પ્રમાણે કહ્યા પછી રામલક્ષ્મણે અને લવણઅંકુશે પોતપોતાના ધનુષ્યનું ભયંકર ધ્વનિયુક્ત આસ્ફાલન કર્યું. કૃતાંત સારથિએ રામના રથને અને વજ્રજંઘ રાજાએ અનંગલવણનાં રથને સામસામા જોડી દીધા, તેમજ લક્ષ્મણના રથને વિરાધે અને અંકુશના રથને પૃથુરાજાએ સામસામા જોડી દીધા. પછી તે ચારેનું પરસ્પર યુદ્ધ પ્રવર્ત્યું. તેમના ભય સારથિઓ રથને ચતુરપણે ભમાવવા લાગ્યા અને ચારે વીરો દ્વંદ્વ યુદ્ધથી વિવિધ શસ્ત્રોના પ્રહાર કરવા લાગ્યા. તેમા લવણ અને અંકુશ રામ-લક્ષ્મણ સાથેનો પોતાનો સંબંધ જાણે છે તેથી તેઓ સાપેક્ષપણે-વિચારીને યુદ્ધ કરતા હતા અને રામલક્ષ્મણ તે સંબંધથી અજ્ઞાત હોવાને લીધે નિરપેક્ષપણે ભયંકર યુદ્ધ કરતા હતા. વિવિધ આયુધવડે યુદ્ધ કર્યા પછી યુદ્ધનો અંત લાવવાને ઇચ્છતા રામે કૃતાંતને કહ્યું કે- રથને બરાબર શત્રુ સામે રાખ. કૃતાંત બોલ્યો-હું શું કરૂં ? આપણા રથના અશ્વો થાકી ગયા છે. આ શત્રુએ બાણોથી તેમના અંગેઅંગ વીંધી નાખ્યા છે. હું ચાબુકના માર મારૂં છું તથાપિ અશ્વ ત્વરા કરતા નથી. અને શત્રુના બાણોથી બધો રથ પણ જર્જરિત થઇ ગયો છે. એટલુંજ નહીં પણ આ મારા ભુજદંડ પણ શત્રુના બાણના આઘાતથી જર્જર થયા છે. તેથી ઘોડાની લગામને અને ચાબુકને હલાવવાની મારામા બીલકુલ શક્તિ રહી નથી. રામ બોલ્યા-“મારૂં વજ્રાવર્ત ધનુષ્ય પણ જાણે ચિત્રસ્થ હોય તેમ શિથિલ થઈ ગયું છે. તે કાંઈપણ કાર્ય કરી

શકતુ નથી આ મુશલરત્ન શત્રુનો નાશ કરવાને અસમર્થ થઇ ગયુ છે, અત્યારે તો તે માત્ર અન્નને ખાડવાની યોગ્યતાવાળુ રહ્યુ છે આ હલરત્ન જે દુષ્ટ રાજાઓરૂપી હાથીઓને વશ કરવામા અનેકવાર અ કુશરૂપ થયેલુ છે તે પણ અત્યારે માત્ર પૃથ્વીને ખેડવા યોગ્ય થયુ છે જે અસ્ત્રો હ મેશા યક્ષોએ રક્ષિત અને શત્રુઓનો ક્ષય કરનારા છે તે અસ્ત્રોની આ શી અવસ્થા થઇ ?" આ પ્રમાણે રામના અસ્ત્રો નિષ્ફળ થયા તેમ મદનાકુશની સાથે યુદ્ધ કરતા લક્ષ્મણના અસ્ત્રો પણ નિષ્ફળ થયા આ સમયે અ કુશે લક્ષ્મણના હૃદયમા વજ્ર જેવુ બાણ માર્યુ, જેથી લક્ષ્મણ મૂર્છા ખાઇને રથમા પડી ગયા લક્ષ્મણની મૂર્છા જોઇને વિધુર થયેલા વિરાધે રથને રણભૂમિમાથી અયોધ્યા તરફ ચલાવ્યો, એટલામા તો લક્ષ્મણને સ જ્ઞા આવી એટલે તે આક્ષેપપૂર્વક બોલ્યા કે–'અરે વિરાધ! આ તે નવીન શુ કર્યુ ? રામના ભાઇ અને દશરથના પુત્રને આ અનુચિત છે, માટે જ્યા મારો શત્રુ હોય ત્યા રથને સત્વર લઈ જા, જેથી હવે અમોઘ વેગવાળા ચક્રવડે હુ તેનુ મસ્તક છેદી નાખુ ' લક્ષ્મણના આવા વચન સાભળી વિરાધે અ કુશની તરફ રથને ચલાવ્યો એટલે 'ઉભો રહે, ઉભો રહે ' એમ કહી લક્ષ્મણે હાથમા ચક્ર લીધુ ભમતા સૂર્યનો ભ્રમ કરાવતુ અને અસ્ખલિત વેગવાળુ તે ચક્ર આકાશમા ભમાડીને લક્ષ્મણે ક્રોધથી અ કુશની ઉપર છોડયુ તે આવતા ચક્રને રોકવા માટે અ કુશે અને લવણે તેની ઉપર અનેક શસ્ત્રો નાખ્યા, તથાપિ તે સ્ખલિત થયુ નહિ અને વેગથી આવી અ કુશને પ્રદક્ષિણા કરી જેમ પક્ષી પાછુ પોતાના માળામા આવે તેમ લક્ષ્મણના હાથમા પાછુ આવ્યુ લક્ષ્મણે ફરીવાર છોડયુ તે વખતે પણ જેમ ભાગી ગયેલો હાથી પાછો ગજશાળામા આવે તેમ તે પાછુ લક્ષ્મણના હાથમા આવ્યુ તે જોઈ ખેદ પામેલા રામલક્ષ્મણ ચિ તવવા લાગ્યા કે–'શુ આ ભરતમા આ બ ને કુમાર જ બળભદ્ર અને વાસુદેવ હશે, અમે નહિ હોઈએ ?' તેઓ આવો વિચાર કરે છે તેવામા અકસ્માત્ નારદમુનિ સિદ્ધાર્થસહિત ત્યા આવ્યા તેમણે ખેદ પામેલા રામલક્ષ્મણને આ પ્રમાણે કહ્યુ—"અરે રઘુપતિ! આ હર્ષને સ્થાને તમે ખેદ કેમ કરો છો? પુત્રથી થયેલો પરાભવ કોને વ શના ઉદ્યોતને માટે થતો નથી? આ બ ને કુમારો લવણ અને અ કુશ નામના સીતાની કુક્ષિથી ઉત્પન્ન થયેલા તમારા પુત્રો છે, તે યુદ્ધને વિષે તમને જોવાને આવેલા છે એ તમારા શત્રુ નથી તમારૂ ચક્ર જે તેમના ઉપર ચાલ્યુ નહિ, તે જ તેની નીશાની છે પૂર્વે પણ ભરતનુ ચક્ર બાહુબલી ઉપર ચાલ્યુ નહોતુ " પછી સીતાના ત્યાગથી માડીને પુત્રોના યુદ્ધ સુધી વિશ્વને વિસ્મયકારી સર્વ વૃત્તાન્ત નારદે કહી બતાવ્યુ તે સાભળી વિસ્મય, લજ્જા, ખેદ અને હર્ષથી[1] સમકાળે આકુળવ્યાકુળ થયેલા રામ મૂર્છા પામી ગયા પાછા થોડીવારે ચ દનજળના સિ ચનથી સ જ્ઞાને પ્રાપ્ત થયા, એટલે પુત્રવાત્સલ્યથી પૂર્ણ હૃદયવાળા રામ લક્ષ્મણને સાથે લઇને તરતજ અશ્રુસહિત લવણાકુશની પાસે જવા ચાલ્યા તેમને આવતા જોઇને વિનયવાન લવણાકુશ તત્કાળ રથમાંથી ઉતરી સર્વ અસ્ત્રો તજી દઇને રામલક્ષ્મણના ચરણમા પડયા તેમને આલિ ગન કરી ઉત્સ ગમા બેસાડીને રામે તેના મસ્તકપર ચુ બન કર્યુ પછી શોક અને સ્નેહથી આકુળ થઇને તે ઉંચે સ્વરે રૂદન કરવા લાગ્યા રામના ઉત્સ ગમાથી પોતાના ઉત્સ ગમા લઈને લક્ષ્મણે

૧ પુત્રોનુ પરાક્રમ જોઇને વિસ્મય, તેનાથી થયેલી પોતાની હારથી લજ્જા, સીતાત્યાગની વાત તાજી થવાથી તેના વિયોગજન્ય ખેદ અને પુત્રના આગમનથી હર્ષ

તમના મસ્તકપર ચુંબન કરવા અને દષ્ટિને અશ્રુપૂર્ણ કરતાં પોતાની ભુજાવડે તેમને આલિંગન કર્યું પિતાની જેમ ચરણકમળમાં આલોટતા તે વિનીત પુત્રોનું શત્રુઘ્ને પણ હર્ષથી ભુજ પ્રસારીને આલિંગન કર્યું બીજા પણ સૈન્યના રાજાઓ જાણે વિવાહપ્રસંગમાં એકઠા મળ્યા હોય તેમ એકઠા થઈને હર્ષ પામવા લાગ્યા.

હવે પોતાના પુત્રોનું પરાક્રમ અને તેમના પિતાની સાથે તેમનો સમાગમ જોઈ હર્ષ પામેલી સીતા વિમાનમાં બેસીને પુંડરીકપુર ચાલ્યા ગયા. પોતાની સેવા જ પુત્રના લાભથી રામલક્ષ્મણ બહુ હર્ષ પામ્યા અને સ્વામીના હર્ષથી સર્વ ભૂચરો અને ખેચરો પણ હર્ષ પામ્યા. ભામંડલે ઓળખાવેલા વજ્રજંઘ રાજાએ રામલક્ષ્મણને લાંબા કાળના સેવકની જેમ નમસ્કાર કર્યો. રામે કહ્યું—' હે ભદ્ર ! તમે મારે ભામંડલ સમાન છો તમે મારા પુત્રોને મોટા કરીને આવી દશામાં લાવેલા છો.' આ પ્રમાણે કહી રામલક્ષ્મણે પુષ્પક વિમાનમાં બેસી અર્ધાસને બેસાડેલા પુત્રોસહિત નગરીમાં પ્રવેશ કર્યો. માર્ગમાં લોકો વિસ્મયથી ઉંચી પાની કરીને ઉંચી ગ્રીવાવડે જેના પુત્રોને જોતા અને સ્તુતિ કરતા હતા એવા રામ પોતાના મંદિર પાસે આવ્યા. ત્યાં રામલક્ષ્મણ પુત્રોની સાથે વિમાનમાંથી ઉતર્યા. પછી અયોધ્યામાં પુત્રાગમનનો મોટો ઉત્સવ હર્ષથી કરાવ્યો.

એક વખતે લક્ષ્મણ, સુગ્રીવ, બિભીષણ, હનુમાન અને અંગદ વિગેરેએ એકઠા મળીને રામને વિજ્ઞપ્તિ કરી કે— દેવી સીતા તમારા વિરહથી પરદેશમાં રહેલા છે તે હમણા આ કુમાર વગર અતિકષ્ટે રહેતા હશે, માટે હે સ્વામિન ! જો તમે આજ્ઞા આપો તો અમે તેમને અહીં તેડી લાવીએ નહિ તો એ પતિપુત્રરહિત સીતા સતી જરૂર મૃત્યુ પામી જશે.' રામે જરા વિચાર કરીને કહ્યું કે—" હવે સીતાને એમને એમ શી રીતે લવાય ? લોકાપવાદ ખોટો હોય તો પણ તે બળવાન અંતરાય કરનારો છે હું જાણું છું કે સીતા સતી છે તે પણ પોતાના આત્માને નિર્મળ જાણે છે, તો કાંઈપણ દિવ્ય કરવામાં ભય જેવું નથી, માટે તે દેવી સર્વ લોકોની સમક્ષ પ્રત્યક્ષ દિવ્ય કરો અને એ શુદ્ધ સતીની સાથે મારો ફરીવાર ગૃહવાસ થાઓ." ' एवमस्तु ' એમ કહીને તેઓએ નગરીની બહાર વિશાળ મંડપ બંધાવ્યો અને તેની અંદર માંચાઓની શ્રેણીઓ કરી. તેમાં રાજાઓ નગરજનો અમાત્યો અને સુગ્રીવ, બિભીષણ પ્રમુખ ખેચરો આવીને બેઠા. પછી રામની આજ્ઞાથી સુગ્રીવ ત્યાંથી ઉઠીને પુંડરીકપુરે આવ્યો અને સીતાને નમસ્કાર કરીને કહ્યું કે—" હે દેવી ! રામે તમારા માટે આ પુષ્પક વિમાન મોકલાવ્યું છે માટે તેમાં બેસીને તેમની પાસે પધારો." સીતા બોલ્યા— અદ્યાપિ મને અરણ્યમાં ત્યાગ કરવાનું દુઃખ શાંત થયું નથી, તો ફરીવાર બીજું દુઃખ આપનાર એ રામની પાસે હું શી રીતે આવું ? સુગ્રીવે ફરીવાર નમીને કહ્યું— હે સતી ! તમે કોપ કરો નહિ રામ તમારી શુદ્ધિને માટે કરેલા મંડપમાં સર્વ નગરજનોની સાથે મંચ ઉપર આવીને બેઠેલા છે સુગ્રીવે આ પ્રમાણે કહ્યું એટલે પ્રથમથીજ શુદ્ધ થવાને ઇચ્છતા સીતા તત્કાળ તે વિમાનમાં બેસી અયોધ્યાસમીપે આવ્યા અને નગરની બહાર મહેંદ્રોદય ઉદ્યાનમાં ઉતર્યા. ત્યાં લક્ષ્મણે અને બીજા રાજાઓએ અર્ધ્ય આપીને તેમને નમસ્કાર કર્યો. પછી લક્ષ્મણ તેમની આગળ બેસી સર્વ રાજાઓસહિત બોલ્યા— હે દેવી ! તમારી નગરીમાં અને અમારા ગૃહમાં પ્રવેશ કરીને તેને પવિત્ર કરો' સીતા બોલ્યા—' હે

વત્સ ! શુદ્ધિ પ્રાપ્ત કર્યા પછી હુ નગરીમાં અને ગૃહમા પ્રવેશ કરીશ, કારણ કે તે સિવાય કદિ પણ અપવાદ શાંત થશે નહિ ’ આવી સીતાની પ્રતિજ્ઞા રાજાઓએ રામને જણાવી, એટલે રામે ત્યા આવી સીતાને ન્યાયનિષ્ઠુર વચનો કહ્યા—‘ તમે રાવણને ઘેર રહ્યા છતા જો તેની સાથે તમારો ભોગ થયો ન હોય તો આ સર્વ લોકોની સમક્ષ શુદ્ધિને માટે દિવ્ય કરો.’ સીતાએ હસતા હસતા રામને કહ્યુ—“ તમારા જેવો બીજો કોઇ પણ ડાહ્યો પુરૂષ નહિ હોય કે જે દોષ જાણ્યા વગર મહાવનમા ત્યાગ કરે વળી પ્રથમ દડ આપીને હવે મારી પરીક્ષા કરો છો, તેથી પણ તમારૂ વિચક્ષણપણુ જણાઈ આવે છે, પરતુ હુ તો તે કરવાને અદ્યાપિ તૈયાર છુ.’ તેના આવા વચન સાભળી રામ વિલખા થઇને બોલ્યા—“ હે ભદ્રે ! તમારામા બીલકુલ દોષ નથી એ હુ જાણુ છુ, તથાપિ લોકોએ ઉત્પન્ન કરેલો દોષ ટાળવાને માટે હું આ પ્રમાણે કહુ છુ ’ સીતા બોલ્યા કે–‘ હુ પાંચે પ્રકારના દિવ્ય કરવાને તૈયાર છુ કહો તો અગ્નિમા પ્રવેશ કરૂ, કહો તો મત્રિત તદુલ ભક્ષણ કરૂ, કહો તો તાજવાપર ચઢુ, કહો તો તપાવેલા કોશનુ[1] પાન કરૂ અને કહો તો જીંહાથી શસ્ત્રના ફળને ગ્રહણ કરૂ કહો, આમાથી તમને જે રૂચે તે કરૂ ’ તે વખતે અતરીક્ષમા રહીને સિદ્ધાર્થે અને નારદે તથા ભૂમિપર રહેલા લોકોએ કોલાહલને અટકાવીને આ પ્રમાણે કહ્યુ– ‘હે રાઘવ ! આ સીતા નિશ્ચયથી સતી, સતી, મહાસતી છે, તેમા તમારે કાંઇપણ વિકલ્પ કરવો નહિ ’ રામે કહ્યુ—“ હે લોકો ! તમાગમા બીલકુલ મર્યાદા નથી સકલ્પદોષ તમારાથી જ ઉત્પન્ન થયો છે પૂર્વે તમે જ તેમને દૂષિત કહ્યા હતા અને અત્યારે પાછા અહી આવુ બોલો છો અને વળી દૂર જઇને બીજુ બોલશો પૂર્વે સીતા શી રીતે દોષિત હતા અને અત્યારે શી રીતે શિયળવાન થયા તે કહો વળી ફરીવાર દોષ ગ્રહણ કરવામાં તમારે પ્રતિબધ નથી, માટે હુ કહુ છુ કે સીતા સર્વની પ્રતીતિને માટે પ્રજ્વલિત અગ્નિમા પ્રવેશ કરે ” આ પ્રમાણે કહીને રામે ત્રણસો હાથ પહોળો અને બે પુરૂષપ્રમાણ ઉંડો એક ખાડો કરાવ્યો અને તે ચદનના કાષ્ઠોથી પૂરાવ્યો

એ સમયમાં વૈતાઢ્યગિરિની ઉત્તરશ્રેણીમા **હરિવિક્રમ** રાજાનો **જયભૂષણ** નામે કુમાર હતો તે આઠસો સ્ત્રીઓ પરણ્યો હતો એક વખતે **કિરણમડલા** નામની તેની એક સ્ત્રીને **હેમશિખ** નામના તેના મામાના પુત્રની સાથે સુતેલી તેણે જોઇ, એટલે તેણે તે સ્ત્રીને કાઢી મૂકી અને તત્કાળ પોતે દીક્ષા લીધી કિરણમડલા મૃત્યુ પામીને **વિદ્યુદ્દદષ્ટ્રા** નામે રાક્ષસી થઇ **જયભૂષણ** મુનિ ફરતા ફરતા આગલી રાત્રે અયોધ્યાની બહાર આવીને પ્રતિમાપણે રહ્યા તે વખતે વિદ્યુદ્દદષ્ટ્રા ત્યા આવીને તેને ઉપદ્રવ કરવા લાગી મુનિને તો શુભ ધ્યાનના બળથી તે જ વખતે કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયુ, એટલે તેનો ઉત્સવ કરવા માટે ઇદ્રાદિક દેવતાઓ ત્યા આવ્યા એ સમયે અહીં સીતાની શુદ્ધિ થતી હતી તે જોઇને દેવતાઓએ આવી ઇદ્રને વિજ્ઞપ્તિ કરી કે—‘ હે સ્વામી ! લોકોના ખોટા અપવાદથી સીતા આજે અગ્નિમા પ્રવેશ કરે છે ’ એ સાભળી ઇદ્રે સીતાની સાનિધ્ય કરવાને માટે તરત જ પોતાની પેદળ સેનાના અધિપતિને આજ્ઞા આપી અને પોતે જયભૂષણ મુનિના કેવળજ્ઞાનનો ઉત્સવ કર્યો

હવે રામની આજ્ઞાથી સેવકોએ ચદનના કાષ્ઠથી વ્યાપ્ત એવા તે ગર્ત્તમાં ચારે તર-

---

[1] લોહનો રસ અથવા સીસાનો રસ

કથી નેત્રને પણ દુ ર્પ્રેક્ષ્ય એવો અગ્નિ પ્રજ્વલિત કર્યો. જ્વાળાઓથી વિકરાળ અગ્નિને જોઇને રામે હૃદયમા વિચાર્યું કે—' અહો ! આ તો અતિ વિષમ કાર્ય થઈ પડ્યુ ! આ મહાસતી તો નિશ્શંક અગ્નિમા પ્રવેશ કરશે, પરંતુ પ્રાય. દૈવની અને ક્રિયાની વિષમ ગતિ છે. મારી સાથે આ સીતા વનવાસમાં નીકળ્યા, રાવણે તેનુ હરણ કર્યું, પાછો મે તેનો ત્યાગ કર્યો અને છેવટે વળી આ મહાકષ્ટ ઉપસ્થિત કર્યું—એ બધુ મારાથી જ થયેલુ છે ' આ પ્રમાણે રામ વિચાર કરતા હતા તેવામા તો સીતા ખાડા પાસે આવીને ઉભા રહ્યા અને સર્વજ્ઞનું સ્મરણ કરી આ પ્રમાણે બોલ્યા કે–' હે લોકપાળો ! હે લોકો ! સર્વે સાંભળો. જો મે રામ વિના બીજા કોઇ પુરૂષની અભિલાષા કરી હોય તો આ અગ્નિ મને બાળી નાખો અને નહિ તો જળની માફક શીતળ સ્પર્શવાન્ થાઓ. આ પ્રમાણે કહી નમસ્કાર મંત્રનું સ્મરણ કરીને સીતાએ અગ્નિકુંડમા ઝંપાપાત કર્યો. જેવા સીતા તેમા પડ્યા તેવો જ તત્કાળ અગ્નિ બુઝાઇ ગયો અને તે ખાડો સ્વચ્છ જળથી પૂરાઇને વાપીરૂપ થઇ ગયો, તેના સતી પણાથી સંતુષ્ટ થયેલા દેવના પ્રભાવથી સીતા લક્ષ્મીની જેમ તે જળની ઉપર કમળપર રહેલા સિંહાસનમા બિરાજમાન થયા. કોઇ ઠેકાણે હુંકાર ધ્વનિ, કોઇ ઠેકાણે ગુલગુલ અવાજ કોઇ ઠેકાણે ભભા જેવો નાદ, કોઇ ઠેકાણે ઢોલની જેવો ધ્વનિ, કોઈ ઠેકાણે દિલિ દિલિ શબ્દ અને કોઇ ઠેકાણે ખલ ખલ નાદ કરતુ તે જળ સમુદ્રજળની પેઠે આવર્ત્તયુક્ત જોવામા આવ્યુ પછી ઉદ્વેલ સમુદ્રની જેમ તે વાપીમાથી જળ ઉછળવા માડ્યુ અને તેણે મોટા માચડાઓને પણ ડુબાવવા માડ્યા. વિદ્યાધરો તો તેનાથી ભયભ્રાંત થઇ ઉડીને આકાશમાં જતા રહ્યા; પરંતુ ભૂચર મનુષ્યો હે મહા સતી સીતા ! અમારૂ રક્ષણ કરો. એમ પોકાર કરવા લાગ્યા. પછી સીતાએ ઉંચા આવતા તે જળને બે હાથવડે દબાવ્યુ એટલે તેના પ્રભાવથી તે જળ પાછુ વાપીના પ્રમાણ જેટલુ થઇ ગયુ ઉત્પલ, કુમુદ અને પુંડરિક જાતિના કમળોથી પૂર્ણ હંસોથી શોભિત, કમળોની સુગંધથી ઉદ્ભ્રાંત થયેલા ભ્રમરાઓ જેમા સંગીત કરી રહ્યા છે એવી, જેની સાથે તરંગો અથડાય છે તેવા મણિમય સોપાનથી સુંદર અને બન્ને બાજુ રત્નમય પાષાણોથી બાંધેલી તે વાપી ઘણી સુંદર દેખાવા લાગી. સીતાના શીલની પ્રશંસા કરવા નારદાદિક આકાશમાં નૃત્ય કરવા લાગ્યા. સંતુષ્ટ થયેલા દેવતાઓએ સીતાની ઉપર પુષ્પવૃષ્ટિ કરી. અહો ! રામની પત્ની સીતાનુ કેવુ યશસ્વી શીલ છે !

એ પ્રમાણે અંતરીક્ષ અને ભૂમિમા વ્યાપ્ત એવી લોકોની આશીષણા થવા લાગી. પોતાની માતાનો પ્રભાવ જોઈ લવણાંકુશ વધારે હર્ષ પામ્યા. પછી હંસની જેમ તરતા તરતા તે બન્ને તેની પાસે ગયા સીતાએ મસ્તકપર સુંઘીને તેને પોતાને બે પડખે બેસાર્યા. તે કુમારો નદીના બે તીરપર રહેલા હાથીના બે બચ્ચાંની જેમ શોભવા લાગ્યા. તે વખતે લક્ષ્મણ, શત્રુઘ્ન, ભામંડલ, વિભીષણ અને સુગ્રીવ વિગેરે વીરોએ આવી સીતાને ભક્તિથી નમસ્કાર કર્યો. પછી અતિ મનોહર કાંતિવાળા રામ સીતાની પાસે આવ્યા અને પશ્ચાત્તાપ તથા લજ્જાથી પૂર્ણ એવા તેમણે અંજલિ જોડીને આ પ્રમાણે કહ્યુ–" હે દેવી ! સ્વભાવથી જ અસત્ દોષને ગ્રહણ કરનારા નગરવાસીઓના છંદને અનુસરીને મે તમારો ત્યાગ કર્યો હતો તે ક્ષમા કરજો. જેમા મહા ઉગ્ર શિકારી પ્રાણીઓ રહેલા છે એવા અરણ્યમા તમે તમારા પ્રભાવથી જીવતા રહ્યા તે પણ એક દિવ્ય જ હતુ તથાપિ તે મારા

જાણવામાં આવ્યુ નહીં, પણ હવે તે સર્વ ક્ષમા કરીને આ પુષ્પક વિમાનમાં બેસો અને મારી સાથે ઘેર ચાલો અને પૂર્વની જેમ પાછા મારી સાથે વર્તો” ત્યારે સીતા બોલ્યા કે– “તેમા તમારો, લોકોનો કે બીજા કોઈનો દોષ નથી પણ મારા પૂર્વકર્મનો જ દોષ છે, તેથી આવા દુ:ખના આવર્ત્તને આપનારા કર્મથી નિર્વેદ પામીને હુ તો હવે તેનો ઉચ્છેદ કરનારી દીક્ષા જ ગ્રહણ કરીશ ’ આ પ્રમાણે કહીને તે જ વખતે સીતાએ પોતાની મુષ્ટિથી જ કેશનો લોચ કર્યો અને પ્રભુ જેમ પોતાના કેશ ઇદ્રને આપે છે તેમ તેણે તે કેશ રામને અર્પણ કર્યા તે જોઈને તત્કાળ રામને મૂર્ચ્છા આવી તેમાથી તેઓ સ્વસ્થ થયા નહિ તેવામા તો સીતા જયભૂષણ મુનિની પાસે ચાલ્યા ગયા જયભૂષણ કેવળીએ તે જ વખતે વિધિ-પૂર્વક તેને દીક્ષા આપી અને પછી તપમા પરાયણ તે સાધ્વીને સુપ્રભા ગણિનીના પરિ-વારમા સોપી

इत्याचार्यश्रीहेमचंद्रविरचिते त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरिते महाकाव्ये सप्तमे पर्वणि सीताशुद्धिव्रतग्रहणो नाम नवमः सर्गः ॥ ९ ॥

સર્ગ ૧૦ મો.

રામનું નિર્વાણગમન.

મૂર્ચ્છિત થયેલા રામને ચદનના જળથી સિંચન કર્યું એટલે તે સ્વસ્થ થઈને બોલ્યા કે– ‘એ મનસ્વિની સીતાદેવી ક્યા છે? અરે ભૂચરો અને ખેચરો! જો તમારે મરવાની ઇચ્છા ન હોય તો તે લોચ કરેલી પણ મારી પ્રિયા સીતા મને સત્વર બતાવો હે વત્સ લક્ષ્મણ! ભાથા અને ધનુષ્ય લાવ હુ આવો દુ ખી છતા આ બધા ઉદાસીન અને સુસ્થિત કેમ છે?’ આ પ્રમાણે કહીને ધનુષ્યને ગ્રહણ કરતા રામને લક્ષ્મણે કહ્યુ કે–“ હે આર્ય! આ શુ કરો છો? આ સર્વ લોક તમારા સેવક છે ન્યાયનિષ્ઠ એવા તમે દોષના ભયથી જેમ સીતાનો ત્યાગ કર્યો હતો તેમ સ્વાર્થનિષ્ઠ સીતાએ સસારના ભયથી આપણા સર્વનો ત્યાગ કર્યો છે તમારી પ્રિયા સીતાએ અહીં પ્રત્યક્ષ પોતાની મેળે પોતાના કેશનો લોચ કરી જયભૂષણ મુનિની પાસે જઇ દીક્ષા લીધી છે એ મહર્ષિને હમણા જ કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયેલ છે, તે જ્ઞાનનો મહિમા કરવો એ તમારૂ પણ કૃત્ય છે વળી હે સ્વામી! મહાવ્રતધારી સીતા સ્વામિની પણ ત્યા રહેલા છે અને એ નિર્દોષ સાધ્વી શુદ્ધ સતીમાર્ગની જેમ હમણા મોક્ષમાર્ગને બતાવે છે” લક્ષ્મણના આવા વચન સાભળી રામ સ્વભાવમા સ્થિત થઈને બોલ્યા– ‘હે બધુ! તે કેવળીની પાસે મારી પ્રિયાએ વ્રત ધારણ કર્યું તે બહુ સારૂં કર્યું’ આ પ્રમાણે કહીને રામચંદ્ર પરિવારસહિત જયભુષણ મુનિપાસે ગયા અને તેમને નમસ્કાર કરીને રામે દેશના સાભળી દેશનાને અતે રામે મુનિને પૂછ્યુ કે–‘હે સ્વામિન્! હુ આત્માને

જાણતો નથી, તો હું ભવ્ય છું કે અભવ્ય છું ? તે મને કહો અને મારી ઉપર પ્રસન્ન થાઓ.' કેવળી બોલ્યા કે—" હે રામ ! તમે કેવળ ભવ્ય છો એટલુ જ નહિ પણ આ જ ભવમાં જ કેવળજ્ઞાન પામીને સિદ્ધિને પણ પામનારા છો." રામે ફરીવાર પૂછયુ કે—'હે સ્વામિન્ ! મોક્ષ તો દીક્ષા લીધાથી થાય છે અને દીક્ષા સર્વનો ત્યાગ કરવાથી થાય છે, પણ આ બંધુ લક્ષ્મણ મારાથી દુસ્ત્યાજ્ય છે ' ત્યારે મુનિ બોલ્યા કે–' તમારે હજુ બળદેવપણાની સંપત્તિ ભોગવવાની છે, તેને અંતે નિ:સંગ થઈ, દીક્ષા લઈને તમે શિવસુખ પામશો.'

બિભીષણે નમસ્કાર કરી મુનિને પૂછયુ કે—" હે સ્વામી ! રાવણે પૂર્વજન્મના કયા કર્મથી સીતાનું હરણ કર્યું ? અને કયા કર્મથી લક્ષ્મણે તેને યુદ્ધમાં માર્યો ? વળી આ સુગ્રીવ, ભામંડલ, લવણ, અંકુશ અને હું કયા કયા કર્મથી આ રામના ઉપર અત્યંત રક્ત થયા છીએ ?" એટલે મુનિ બોલ્યા કે— આ દક્ષિણ ભરતાર્ધમાં ક્ષેમપુર નામના નગરમાં નયદત્ત નામે એક વણિક હતો. તેને સુનંદા નામની સ્ત્રીથી ધનદત્ત અને વસુદત્ત નામે બે પુત્રો થયા. તે બંનેને યાજ્ઞવલ્ક્ય નામના એક બ્રાહ્મણની સાથે મિત્રાઈ થઈ તે નગરમાં સાગરદત્ત નામે એક વણિક રહેતો હતો. તેને ગુણધર નામે પુત્ર અને ગુણવતી નામની કન્યા હતી. સાગરદત્તે નયદત્તના યોગ્ય ગુણવાળા પુત્ર ધનદત્તને ગુણવતી કન્યા આપી, અને કન્યાની માતા રત્નપ્રભાએ ધનના લોભથી શ્રીકાંત નામના એક ત્યાંના ધનાઢ્યને ગુપ્ત રીતે ગુણવતીને આપી. આ ખબર યાજ્ઞવલ્ક્યના જાણવામાં આવી એટલે મિત્રની વંચના નહિ સહન કરનાર યાજ્ઞવલ્કે પોતાના મિત્ર નયદત્તના પુત્રોને ખબર આપ્યા. તે સાંભળી વસુદત્તે રાત્રે જઈને શ્રીકાંતને મારી નાખ્યો અને શ્રીકાંતે પણ ખડ્ગવડે વસુદત્તને મારી નાખ્યો. તે બન્ને ત્યાંથી મૃત્યુ પામીને વિંધ્યાટવીમાં મૃગલા થયા. ગુણવતી કુંવારી જ મૃત્યુ પામીને તે જ વનમાં મૃગલી થઈ ત્યાં પણ તેણીને માટે યુદ્ધ કરીને તે બન્ને મૃત્યુ પામ્યા એવી રીતે પરસ્પર વૈરથી તેઓએ ચિરકાળ ભવભ્રમણ કર્યું

હવે અહીં ધનદત્ત પોતાના ભાઇના વધથી પીડિત થઈ ધર્મરહિતપણે ભટકવા લાગ્યો. એક વખતે રાત્રે ક્ષુધાતુર થયેલા તેણે કોઈ સાધુઓને જોયા, એટલે તેમની પાસે તેણે ભોજન માગ્યું તેઓમાંથી એક મુનિ બોલ્યા કે–" હે ભાઈ ! મુનિઓ દિવસે પણ અન્ન પાણીનો સંગ્રહ રાખતા નથી તો રાત્રે તો ક્યાંથી જ હોય ? વળી હે ભદ્ર ! તારે પણ રાત્રે ભોજન કે પાન કરવું યોગ્ય નથી, કેમકે આવા અંધકારમાં અન્નાદિકમાં રહેલા જીવોને કોણ જાણી શકે ? આ પ્રમાણે મુનિએ આપેલા બોધથી તેના હૃદયમાં જાણે અમૃત સિંચન થયું હોય તેમ લાગ્યુ પછી તે શ્રાવક થઇ મૃત્યુ પામીને સૌધર્મ દેવલોકમાં દેવતા થયો. ત્યાંથી ચ્યવીને તે મહાપુરનગરમાં ધારિણી અને મેરૂ શેઠનો પદ્મરૂચિ નામે પરમ શ્રાવક પુત્ર થયો. એક વખતે પદ્મરૂચિ અશ્વારૂઢ થઇ દૈવયોગે ગોકુળમાં જતો હતો ત્યાં માર્ગમાં એક વૃદ્ધ વૃષભને પડીને મરણ પામતો તેણે જોયો, એટલે તે કૃપાળુ શેઠે અશ્વઉપરથી ઉતરી તેની નજીક આવીને તેના કાનમાં પંચપરમેષ્ઠી નમસ્કાર મહામંત્ર સંભળાવ્યો. તેના પ્રભાવથી મૃત્યુ પામીને તે તે જ નગરમાં છત્રચ્છાય રાજાની શ્રીદત્તા રાણીના ઉદરથી વૃષભધ્વજ નામે પુત્ર થયો. તે કુમાર સ્વેચ્છાએ ફરતો ફરતો એક વખતે તે વૃદ્ધ વૃષભની મૃત્યુભૂમિપાસે આવ્યો. ત્યાં પૂર્વજન્મના સ્થાનના દર્શનથી તેને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન

ઉત્પન્ન થયુ, તેથી ત્યા તેણે એક ચૈત્ય કરાવ્યુ અને ચૈત્યની એક તરફની ભીંત ઉપર તેણે મરણસ્થિતિપર આવેલા વૃદ્ધ વૃષભનુ ચિત્ર આળેખ્યુ; તેમજ તેની પાસે તેના કાનમાં નમસ્કાર મત્ર આપતા તે પુરૂષને અને તેની પાસે પલાણસહિત તેના અશ્વને આળેખ્યા પછી ચૈત્યના રક્ષકોને આજ્ઞા કરી કે–' જે કોઇ આ ચિત્રને પરમાર્થરૂપે જાણી લે તે પુરૂષના મને તત્કાળ ખબર આપવા ' આ પ્રમાણે કહી કુમાર વૃષભધ્વજ પોતાના મદિરે ગયો

એક વખતે પેલો પદ્મરૂચિ શેઠ તે ચૈત્યમાં વદન કરવાને માટે આવ્યો ત્યા અર્હતને વદના કરીને તેણે તે ભીતપર કરેલાં ચિત્ર જોયા, તેથી વિસ્મય પામીને બોલ્યો કે—" આ ચિત્રનુ વૃત્તાત તો બધુ મનેજ લાગુ પડે છે ' રક્ષકોએ જઇને તત્કાળ રાજકુમાર વૃષભધ્વજને તે ખબર આપ્યા, એટલે તરતજ તે ત્યા આવ્યો અને તેણે પદ્મરૂચિને પૂછ્યુ કે—' શુ તમે આ ચિત્રનો વૃત્તાત જાણો છો ? ' તેણે કહ્યુ કે—' આ મરણ પામતા વૃષભને નમસ્કાર મત્ર આપતા એવા મને કોઈ જાણીતા પુરૂષે અહીં આળેખ્યો છે ' તે સાભળી વૃષભધ્વજ તેને નમસ્કાર કરીને બોલ્યો—' હે ભદ્ર ! જે આ વૃદ્ધ વૃષભ હતો તે નમસ્કાર મત્રના પ્રભાવથી હુ આ રાજપુત્ર થયેલો છુ જો તમે કૃપાળુએ તે સમયે મને નમસ્કાર મત્ર ન આપ્યો હોત તો હુ તિર્યચ યોનિમા અથવા કોઈ અધમ યોનિમા ગયો હોત તમે સર્વથા મારા ગુરૂ, સ્વામી અને દેવ છો, માટે તમોએ આપેલું આ વિશાળ રાજ્ય તમેજ ભોગવો ' એ પ્રમાણે કહીને વૃષભધ્વજ શ્રાવકવ્રતને પાળતો સતો પદ્મરૂચિની સાથે અભેદપણે રહેવા લાગ્યો પછી ચિરકાળ પર્યત સમ્યક્ પ્રકારે શ્રાવકપણુ પાળી મૃત્યુ પામીને તે બને ઇશાનકલ્પમા પરમર્દ્ધિક દેવતા થયા પદ્મરૂચિ ત્યાથી ચ્યવીને મેરૂગિરિની પશ્ચિમ બાજુએ વૈતાઢ્યગિરિઉપર નદાવર્ત્ત નામના નગરમા **નદીશ્વર** નામે રાજા અને **કનકાભા** નામે રાણીનો **નયનાનદ** નામે પુત્ર થયો ત્યા રાજ્ય ભોગવી દીક્ષા લઇને માહેદ્ર નામના ચોથા દેવલોકમા દેવતા થયો ત્યાથી ચ્યવી પૂર્વવિદેહમા ક્ષેમાપુરીના રાજા **વિપુલવાહનની પદ્માવતી** રાણીથી **શ્રીચદ્ર** કુમાર થયો તે રાજ્ય ભોગવી **સમાધિગુપ્ત** મુનિપાસે દીક્ષા લઈ, કાળ કરીને બ્રહ્મ નામના પાચમા દેવલોકમા ઇદ્ર થયો ત્યાથી ચ્યવીને તેનો જીવ આ મહાબલવાન બલભદ્ર રામચદ્ર થયેલ છે અને વૃષભધ્વજનો જીવ અનુક્રમે આ સુગ્રીવ થયેલ છે

પેલા શ્રીકાતનો જીવ ભવભ્રમણ કરી મૃણાલકદ નગરમા **શભુ** રાજા અને **હેમવતી** રાણીનો **વજ્રકઠ** નામે પુત્ર થયો વસુદત્ત ભવમા ભમી તે શભુ રાજાના પુરોહિત **વિજય** અને તેની સ્ત્રી **રત્નચૂડાનો શ્રીભૂતિ** નામે પુત્ર થયો પેલી ગુણવતી ભવભ્રમણ કરી તે શ્રીભૂતિની **સરસ્વતી** નામની સ્ત્રીથી **વેગવતી** નામે પુત્રી થઇ તે યૌવનવતી થતાં એક વખતે એક **સુદર્શન** નામના પ્રતિમાધારી મુનિને લોકો વદન કરતા હતા તે જોઇ તેણે હાસ્યથી કહ્યુ કે–' હે લોકો ! આ સાધુને મે પૂર્વે સ્ત્રીની સાથે ક્રીડા કરતા જોયા છે, તે સ્ત્રીને તેણે હમણા બીજે ઠેકાણે મોકલી દીધી છે, માટે તેવા સાધુને તમે કેમ વદના કરો છો ? ' તે સાભળીને તત્કાળ સર્વ લોકો વિષમ પરિણામી થઇ જઇ તે કલકની ઉદ્ઘોષણા કરતા સતા તે મુનિને ઉપદ્રવ કરવા લાગ્યા એટલે ' જ્યા સુધી આ કલક મારા ઉપરથી

ઉતરશે નહિ ત્યાં સુધી હું કાઉસગ્ગ પારીશ નહિ.' એવો તે મુનિએ અભિગ્રહ કર્યો. પછી શાસનદેવતાના રોષથી વેગવતીનુ મુખ તત્કાળ વ્યાધિગ્રસ્ત થઇ ગયુ અને સાધુઉપર તેણે મૂકેલા કલંકનુ વૃત્તાંત સાભળી તેના પિતાએ વેગવતીનો ઘણો તિરસ્કાર કર્યો. પિતાના રોષથી અને રોગથી ભય પામીને વેગવતીએ સુદર્શન મુનિપાસે આવી સર્વ લોકોની સમક્ષ ઉંચે સ્વરે આ પ્રમાણે કહ્યું કે—' હે સ્વામી ! તમે સર્વથા નિર્દોષ છો. મે તમારી ઉપર આ ખોટો દોષ આરોપણ કરેલો છે માટે હે ક્ષમાનિધિ ! મારો એ અપરાધ ક્ષમા કરો. ' તે વચન સાભળી લોકો પાછા ફરીથી તે મુનિને પૂજવા લાગ્યા. ત્યારથી તે વેગવતી પરમ શ્રદ્ધાળુ શ્રાવિકા થઇ તેને રૂપવતી જોઇને શંભુરાજાએ તેની માગણી કરી શ્રીભૂતિએ પ્રત્યુત્તર દીધો કે—' મારી કન્યા હુ કોઇ મિથ્યાદૃષ્ટિને આપીશ નહિ. ' તે સાભળી શંભુરાજાએ શ્રીભૂતિને મારી નાખીને વેગવતીની સાથે બળાત્કારે ભોગ કર્યો. તે સમયે વેગવતીએ શાપ આપ્યો કે–' હુ ભવાંતરે તારા વધને માટે થઇશ. ' પછી શંભુરાજાએ તેને છોડી દીધી, એટલે હરિકાંતા આર્યાની પાસે દીક્ષા લઇ આયુષ્ય પૂર્ણ કરીને તે વેગવતી બ્રહ્મ દેવલોકમાં ગઇ ત્યાંથી ચ્યવીને તે જનકરાજાની પુત્રી સીતા થઇ અને પૂર્વના શાપના વશથી શંભુરાજાના જીવ રાક્ષસપતિ રાવણના મૃત્યુને માટે તે થઇ પડી. પૂર્વે સુદર્શન મુનિપર ખોટો દોષ આરોપણ કરવાથી આ ભવમા તેના ઉપર લોકોએ ખોટુ કલંક મૂક્યુ

શંભુરાજાનો જીવ ભવભ્રમણ કરી કુશધ્વજ નામના બ્રાહ્મણની સાવિત્રી નામની સ્રીથી પ્રભાસ નામે પુત્રપણે ઉત્પન્ન થયો. અન્યદા તેણે વિજયસેન નામના મુનિની પાસે દીક્ષા લીધી અને પરીષહો સહન કરતા સતા તેણે મોટુ તપ આચર્યું એક સમયે કનકપ્રભ નામના ઇંદ્રની જેવી મોટી સમૃદ્ધિવાળા વિદ્યાધરોના રાજાને સમેતશિખર યાત્રા કરવા જતા પ્રભાસ મુનિએ દીઠો, એટલે તેણે 'આ તપના ફળવડે હુ આ વિદ્યાધરના રાજા જેવી સમૃદ્ધિવાળો થાઉં ' એવુ નિયાણુ બાંધ્યુ ત્યાથી મૃત્યુ પામીને તે ત્રીજા દેવલોકમા ઉત્પન્ન થયો. હે વિભીષણ ! ત્યાંથી ચ્યવીને તે તમારો મોટો ભાઈ રાવણ થયો. તે વખતે કનકપ્રભની સમૃદ્ધિ જોઇને નિયાણુ બાધવાથી તે સર્વ ખેચરોનો અધિપતિ થયો. ધનદત્ત અને વસુદત્તનો મિત્ર જે યાજ્ઞવલ્ક્ય બ્રાહ્મણ હતો તે કેટલાક ભવમાં ભમીને તુ વિભીષણ થયો. રાજાએ મારી નાખેલો પેલો શ્રીભૂતિ સ્વર્ગમા ગયો ત્યાથી ચ્યવીને સુપ્રતિષ્ઠપુરમાં પુનર્વસુ નામે વિદ્યાધર થયો. એક વખતે કામાતુર થયેલા તેણે પુંડરીક વિજયમાંથી ત્રિભુવનાનંદ નામે ચક્રવર્તીની અનંગસુંદરી નામની કન્યાનુ હરણ કર્યું ચક્રવર્તીએ તેની પછવાડે વિદ્યાધરો મોકલ્યા. તેમની સાથે યુદ્ધ કરવામાં આકુળવ્યાકુળ થયેલા તે પુનર્વસુના વિમાનમાથી અનંગસુંદરી એક લતાગૃહઉપર પડી ગઈ તેની પ્રાપ્તિને માટે નિયાણુ બાંધી પુનર્વસુએ દીક્ષા લીધી અને ત્યાથી મૃત્યુ પામી દેવલોકમા જઇ ત્યાથી ચ્યવીને તેનો જીવ આ લક્ષ્મણ થયો.

પેલી અનંગસુંદરી વનમા રહી સતી ઉગ્ર તપ કરવા લાગી. અંતે તેણે અનશન કર્યું તે સ્થિતિમા તેને કોઇ અજગર ગળી ગયો. સમાધિથી મૃત્યુ પામીને તે દેવલોકમા દેવી થઇ. ત્યાથી ચ્યવીને આ લક્ષ્મણની વિશલ્યા નામે પત્ની થઇ છે જે પેલો પુનર્વસુ નામે

ગુણવતીનો ભાઇ હતો તે ભવભ્રમણ કરી **કુંડલમંડિત** નામે રાજપુત્ર થયો તે ભવમાં ચિરકાળ શ્રાવકપણું પાળી મૃત્યુ પામીને તે આ સીતાનો સહોદર **ભામંડલ** થયો છે

કાકંદી નામની નગરીમાં **વામદેવ** નામે બ્રાહ્મણ ને **શ્યામલા** નામની સ્ત્રીથી **વસુનંદ** અને **સુનંદ** નામે બે પુત્રો થયા એક વખતે તે બન્ને ઘેર હતા તેવામાં એક માસોપવાસી મુનિ પધાર્યા તેમને તેમણે ભક્તિથી પ્રતિલાભ્યા. તે દાનધર્મના પ્રભાવથી બન્ને મૃત્યુ પામીને ઉત્તરકુરૂમા જુગલીઆ થયા ત્યાથી મૃત્યુ પામીને સૌધર્મ દેવલોકમા દેવતા થયા ત્યાથી ચ્યવીને પાછા કાકંદીપુરીમા જ **વામદેવ** રાજાની **સુદર્શના** નામની સ્ત્રીથી **પ્રિયંકર** અને **શુભંકર** નામે બે પુત્રો થયા ત્યા ચિરકાળ રાજ્ય પાળી દીક્ષા લઇ મૃત્યુ પામીને ગ્રૈવેયકમા દેવતા થયા ત્યાથી ચ્યવીને તે આ **લવણ** અને **અંકુશ** થયેલા છે તેઓના પૂર્વભવની માતા સુદર્શના ચિરકાળ ભવભ્રમણ કરીને આ સિદ્ધાર્થ થયેલ છે. જેણે આ રામના બન્ને પુત્રોનું અધ્યાપકપણું કર્યું છે ”

આ પ્રમાણે જયભૂષણ મુનિપાસેથી સર્વના પૂર્વભવ સાભળીને ઘણા લોકો સંવેગ પામ્યા રામના સેનાપતિ **કૃતાંતે** તત્કાળ દીક્ષા લીધી રામલક્ષ્મણ જયભૂષણ મુનિને વંદના કરી ત્યાથી ઉઠીને સીતાની પાસે આવ્યા સીતાને જોઈ રામને ચિંતા થઈ કે— ‘ આ સીતા શીરીષના પુષ્પ જેવી કોમળ રાજપુત્રી છે, તે શીત અને આતપના ક્લેશને કેમ સહન કરી શકશે ? વળી આ કોમળ સ્ત્રી સર્વ ભારથી અધિક અને હૃદયથી પણ દુર્વહ એવા સંયમભારને કેવી રીતે વહન કરશે ? અથવા જેના સતીવ્રતને રાવણ પણ ભગ્ન કરી શકયો નહિ એવી આ સતી સંયમમાં પણ પોતાની પ્રતિજ્ઞાનો નિર્વાહ કરનારી થશે ’ આવો વિચાર કરી રામે સીતાને વંદના કરી, એટલે શ્રદ્ધાથી શુદ્ધ હૃદયવાળા લક્ષ્મણે અને બીજા રાજાઓએ પણ વંદના કરી પછી રામ પરિવારસાથે અયોધ્યામા આવ્યા

સીતાએ અને કૃતાતવદને ઉગ્ર તપ કરવા માડયુ કૃતાતવદન તપ કરી મૃત્યુ પામીને બ્રહ્મદેવલોકમા ગયો. સીતાએ સાઠ વર્ષ સુધી વિવિધ તપ આચર્યું અને ત્રીશ અહોરાત્રી અનશન આરાધી મૃત્યુ પામીને તે બાવીશ સાગરોપમના આયુષ્યવાળા અચ્યુતેંદ્ર થયા

વૈતાઢ્યગિરિપર આવેલા કાચનપુરમા **કનકરથ** નામે વિદ્યાધરનો રાજા હતો તેને **મંદાકિની** અને **ચંદ્રમુખી** નામે બે કન્યા હતી તેના સ્વયંવરમા તેણે રામલક્ષ્મણાદિક રાજાઓને પુત્રસહિત બોલાવ્યા સર્વ રાજાઓ આવીને સ્વયંવરમંડપમા બેઠા મંદાકિની સ્વેચ્છાએ અનંગલવણને અને ચંદ્રમુખી મદનાકુશને વરી તે જોઈ **શ્રીધર** વિગેરે લક્ષ્મણના અઢીસો પુત્રો ક્રોધ કરીને એક સાથે યુદ્ધ કરવા ઉઠ્યા તેમને યુદ્ધ માટે તૈયાર થતા સાભળી લવણ અને અંકુશ બોલ્યા કે–‘ તેઓની સાથે કોણ યુદ્ધ કરે ? કારણ કે ભાઇઓ અવધ્ય છે જેમ મારા પિતામા મોટાનો કે નાનાનો કશો ભેદ નથી તેમ તેઓના પુત્રો શ્રીધરાદિ અને અમે તેમા પણ ભેદ થાઓ નહીં ’ આવા તેમના વચન બાતમીદારો પાસેથી જાણીને લક્ષ્મણના પુત્રો પોતે આવા અકૃત્યનો આરંભ કર્યો તેને માટે પોતાના આત્માને નિંદવા લાગ્યા અને તત્કાળ વૈરાગ્ય પામી માતાપિતાની આજ્ઞા લઈ તેઓએ

મહાબલ મુનિના ચરણકમળમાં જઇને દીક્ષા લીધી. પછી અનંગલવણ અને મદનાંકુશ તે કન્યાઓને પરણી બલભદ્ર અને વાસુદેવની સાથે અયોધ્યાપુરીમાં આવ્યા.

એક સમયે ભામંડલ રાજા પોતાના નગરમાં રાજમહેલની ઉપર બેઠો હતો તે વખતે શુદ્ધ બુદ્ધિવાળો તે પોતાના મનમાં આ પ્રમાણે વિચારવા લાગ્યો કે—' વૈતાઢ્યની બંને શ્રેણીને વશ કરી સર્વ ઠેકાણે અસ્ખલિતપણે લીલાપૂર્વક વિહાર કરી મેં સંસાર સબંધી પૂર્ણ સુખ મેળવ્યું છે હવે અંતે દીક્ષા લઈ પૂર્ણ વાચ્છાવાળો થાઉં ' આવો વિચાર કરતો હતો તેવામાં તેના મસ્તકપર આકાશમાંથી વિજળી પડી, તેથી તત્કાળ મૃત્યુ પામીને તે દેવકુરૂમાં જુગલીઆપણે ઉત્પન્ન થયો.

અન્યદા ચૈત્રી પૂર્ણિમાએ હનુમાન શાશ્વતા ચૈત્યની વંદના કરવા માટે મેરૂપર્વતે ગયો હતો. ત્યાં તેણે સૂર્યને અસ્ત થતો જોયો. તે જોઈ તેને વિચાર થયો કે—' અહો ! આ જગતમાં સર્વનો ઉદય અને અસ્ત થયા કરે છે જે બાબતમાં આ સૂર્યનું પ્રત્યક્ષ દ્રષ્ટાંત છે માટે જેમાં સર્વ નાશવંત છે એવા આ જગતને ધિક્કાર છે ! ' આવો વિચાર કરી હનુમાને પોતાના નગરમાં જઈ પુત્રને રાજ્ય આપીને ધર્મરત્ન આચાર્યની પાસે દીક્ષા લીધી તેની સાથે સાડાસાતસો રાજાઓએ દીક્ષા લીધી અને તેની પત્નીઓએ લક્ષ્મીવતી આર્યાની પાસે ચારિત્ર લીધું. અનુક્રમે હનુમાન મુનિ ધ્યાનરૂપ અગ્નિથી સર્વ કર્મોને મૂળમાંથી બાળી નાખી શૈલેશી અવસ્થાને પ્રાપ્ત કરીને અવ્યયપદ(મોક્ષ)ને પામ્યા.

હનુમાને દીક્ષા લીધી એ ખબર જાણી રામ વિચારવા લાગ્યા કે—' ભોગસુખનો ત્યાગ કરીને હનુમાને કષ્ટકારી દીક્ષા કેમ લીધી હશે ? ' આવી રામની વિચારણા અવધિ જ્ઞાનવડે જાણીને સૌધર્મ ઇંદ્રે સભા વચ્ચે કહ્યું કે—" અહો કર્મની ગતિ વિષમ છે ! રામ જેવા ચરમદેહી પુરૂષ અત્યારે ધર્મને હસે છે, એટલું જ નહિ પણ ઉલટા વિષય સુખની પ્રશંસા કરે છે આ તે કેવી વાત ! પણ તે મારા જાણવામાં આવ્યું એ રામ અને લક્ષ્મણને પરસ્પર એવો ગાઢ સ્નેહ છે કે રામચંદ્રને સંસારપર વૈરાગ્ય આવવા દેતો નથી " ઇંદ્રનાં આવાં વચન સાંભળી સુધર્મા સભામાંથી બે દેવતાઓ કૌતુકથી તેમના સ્નેહની પરીક્ષા માટે અયોધ્યામાં લક્ષ્મણને ઘેર આવ્યા. તેઓએ તત્કાળ માયા રચીને અંતઃપુરની સર્વ સ્ત્રીઓને કરૂણસ્વરે આક્રંદ કરતી લક્ષ્મણને બતાવી. તેઓ એવો વિલાપ કરવા લાગી કે—' હા પદ્મ ! હા પદ્મનયન ! હા બંધુરૂપ કમળમાં સૂર્ય સમાન ! સર્વ વિશ્વને ભયંકર એવું આ તમારૂં અકાળ મૃત્યુ કેમ થયું ? ' આ પ્રમાણે રૂદન કરતી અને છુટા કેશ મૂકીને છાતી કુટતી અંતઃપુરની સ્ત્રીઓને જોઇ લક્ષ્મણ અતિ ખેદ પામીને બોલ્યા— અરે ! શું મારા જીવિતનું પણ જીવિતવ્ય એવા મારા બંધુ રામ મૃત્યુ પામ્યા ! છળથી ઘાત કરનારા દુષ્ટ યમરાજે આ શું કર્યું ? ' આ પ્રમાણે બોલતા લક્ષ્મણનાં તે વચનની સાથે જ પ્રાણ નીકળી ગયા. અહો ! કર્મનો વિપાક દુરતિક્રમ* છે

---

* ઉલ્લંઘન થઇ ન શકે તેવો.

પછી તેનુ શરીર સુવર્ણસ્તભના ટેકાથી સિંહાસનઉપર સ્થિત થતા ઉઘાડા મુખે અને લેપ્યમય મૂર્તિની જેવુ નિષ્ક્રિય-સ્થિર થઇ ગયુ. આ પ્રમાણે સહજમા લક્ષ્મણને મૃત્યુ પામેલ જોઇ બન્ને દેવતા ખેદ પામ્યા અને 'આપણે આ શુ કર્યું ?' એમ માહો-માહી પશ્ચાત્તાપપૂર્વક કહેવા લાગ્યા વળી 'અરે ! આ વિશ્વાધાર પુરૂષને આપણે મારી નાખ્યા' એમ પોતાના આત્માની નિંદા કરતા તેઓ પોતાના દેવલોકમા ચાલ્યા ગયા

લક્ષ્મણને મૃત્યુ પામેલા જોઇ અત.પુરની સ્ત્રીઓ કેશ છુટા મૂકી પરિવારસહિત મહાઆક્રદ કરવા લાગી તેમનુ આક્રદ સાભળી રામચદ્ર ત્યા દોડી આવ્યા અને બોલ્યા— "અરે ! કાઇ પણ અમગળ જાણ્યા વગર તમે આ શુ આરભ્યુ છે ? આ હુ જીવુ છુ અને મારો આ અનુજબધુ લક્ષ્મણ પણ જીવે છે કોઇ રોગ તેને પીડે છે તો તેનો ઉપાય હમણા ઔષધોથી કરીએ છીએ" આ પ્રમાણે કહી રામે વૈદ્યોને અને જ્યોતિષીઓને બોલાવ્યા, તેમજ મત્રતત્રના અનેક પ્રયોગો કરાવ્યા મત્રતત્રના સર્વ પ્રયોગો નિષ્ફળ થતા રામને મૂર્ચ્છા આવી ક્ષણવારમા કાઇક સંજ્ઞા મેળવી ઉંચે સ્વરે તે વિલાપ કરવા લાગ્યા. તે સાભળી વિભીષણ, સુગ્રીવ અને શત્રુઘ્ન વિગેરે પણ અશ્રુપાત કરતા અને 'અમે માર્યા ગયા' એમ બોલતા મુક્તકઠે રૂદન કરવા લાગ્યા કૌશલ્યાદિક માતાઓ પુત્રવધૂઓની સાથે અશ્રુ પાડતી સતી વારવાર મૂર્છા પામીને કરૂણસ્વરે આક્રદ કરવા લાગી પ્રત્યેક માર્ગે, પ્રત્યેક ગૃહે અને પ્રત્યેક દુકાને આક્રદ પ્રવર્તવાથી સર્વ રસને હરનાર શોકાદ્વૈત થઈ રહ્યુ તે વખતે લવણે અને અકુશે નમસ્કાર કરી રામભદ્રને કહ્યુ કે–'અમારા આ લઘુપિતાનુ મૃત્યુ થતા અમે અત્યારે સસારથી અત્યત ભય પામ્યા છીએ આ મૃત્યુ સર્વને અકસ્માત પ્રાપ્ત થાય છે, માટે સર્વ પુરૂષોએ મૂળથી પરલોકને માટે તત્પર રહેવુ જોઇએ; તેથી હે પિતા ! અમને દીક્ષા લેવાની આજ્ઞા આપો આ લઘુપિતા લક્ષ્મણવિના હવે અમારે ઘરમા રહેવુ જરાપણ યુક્ત નથી' આ પ્રમાણે કહી લવણે અને અકુશે રામને નમીને **અમૃતઘોષ** મુનિની પાસે દીક્ષા લીધી અને અનુક્રમે તે બને મોક્ષે ગયા

ભાઇના મરણથી અને પુત્રના વિયોગથી રામ વારવાર મૂર્ચ્છા ખાઈ મોહથી આ પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા-"હે બાધવ ! મે હમણા તમારૂ કાઇપણ અપમાન કર્યું નથી, તે છતા તમે અકસ્માત આવુ મૌન કેમ ધારણ કર્યું છે ? હે ભાઇ ! તમે આમ કર્યું એટલે મને મારા પુત્રોએ પણ છોડી દીધો માણસોને સો છિદ્રો પડવાથી તેમા સેકડો ભૂત પેસે છે" આ પ્રમાણે ઉન્મત્તની જેમ બોલતા રામને જોઈ વિભીષણાદિક એકઠા મળી તેમની પાસે આવી ગદ્‌ગદ્ સ્વરે કહેવા લાગ્યા-"હે પ્રભુ ! તમે જેમ વીર પુરૂષોમા વીર છો તેમ ધીર પુરૂષોમા પણ ધીર કહેવાઓ છો, તેથી આવુ લજ્જાકારી અધૈર્ય છોડી દ્યો હવે તો લોકપ્રસિદ્ધ અને સમયને યોગ્ય એવુ લક્ષ્મણનુ જે ઔર્દ્ધદૈહિક કૃત્ય તે અગસસ્કારપૂર્વક કરવું જોઇએ' તેમના આવા વચન સાભળી રામ કોપથી હોઠને ફરકાવતા બોલ્યા— "અરે દુર્જનો ! હજુ મારો ભાઇ લક્ષ્મણ તો જીવે છે, તે છતા તમે આવુ વચન કેમ બોલો છો ? બધુસહિત તમારા સર્વેનુ અગ્નિદાહપૂર્વક મૃતકાર્ય કરવુ જોઇએ આ મારો ભાઈ તો દીર્ઘાયુષ્ય થાઓ હે ભાઇ ! હે વત્સ ! હે લક્ષ્મણ ! હવે શીઘ્ર બોલો તમારા ન બોલવાથી આ દુર્જનો પ્રવેશ કરે છે. તમે બહુ વખતથી મને શામાટે ખેદ ઉપજાવો

છો ? અથવા હે ભાઈ ! આ દુર્જનોની સમક્ષ તમારે કોપ કરવો ઉચિત નથી. ” આ પ્રમાણે કહી લક્ષ્મણને ખભાઉપર લઈ રામ ત્યાંથી બીજે ચાલ્યા. કોઈવાર લક્ષ્મણના શબને સ્નાનગૃહમાં લાવી રામ પોતાની મેળે સ્નાન કરાવતા, પછી સ્વહસ્તે ચંદનનું વિલેપન કરતા, કોઈવાર દિવ્ય ભોજન મગાવી, ભોજનથી પાત્ર પૂરીને તે લક્ષ્મણના શબની પાસે મૂકતા, કોઈવાર પોતાના ઉત્સંગમાં લઈ તેના મુખપર વારંવાર ચુંબન કરતા, કોઈવાર વસ્ત્ર ઓઢાડી શય્યાઉપર સુવાડતા, કોઈવાર પોતે બોલાવીને પોતે જ પ્રત્યુત્તર આપતા અને કોઈવાર પોતે જ સંવાહક થઈ તેના અંગને મર્દન કરતા. આ પ્રમાણે સ્નેહમાં ઉન્મત્તપણે બીજું સર્વ કામ ભૂલી જઈને વિકળપણાથી ચેષ્ટા કરતા રામને છ માસ નીકળી ગયા. રામ આવા ઉન્મત્ત થઈ ગયા છે એ ખબર સાંભળી ઈંદ્રજિતના તથા સુંદ રાક્ષસના પુત્રો અને બીજા ખેચર શત્રુઓ પણ રામને મારવાની ઈચ્છાથી રામની પાસે આવ્યા અને જેમાં સિંહ સુતેલ હોય તેવી ગિરિગુહાને જેમ છળબળવાળા શિકારીઓ રૂંધે તેમ જેમાં ઉન્મત્ત થયેલા રામ રહેલા છે એવી અયોધ્યાપુરીને તેમણે પુષ્કળ સેનાવડે આવીને રૂંધી લીધી, તે વખતે રામે લક્ષ્મણને ખોળામાં લઈ પોતાના ધનુષ્યનું આસ્ફાલન કર્યું કે જે વજ્રાવર્ત્ત ધનુષ્ય અકાળે પણ સંવર્ત્તનું પ્રવર્ત્તક થાય તેવું હતું. તે વખતે રામની સાથેના પૂર્વના દસ્નેહથી આસનનો કંપ થતાં જટાયુ દેવ માહેંદ્ર દેવલોકમાંથી કેટલાએક દેવતાઓની સાથે ત્યાં આવ્યો. તેમને જોઈને "અદ્યાપિ દેવતાઓ રામના પક્ષમાં છે" એમ જાણી ઈંદ્રજિતના પુત્ર વિગેરે ખેચરો ત્યાંથી ભય પામીને સત્વર નાસી ગયા. પછી જેના દેવતાઓ મિત્ર છે અને જેની પાસે તેઓનો કાંઈ હિસાબ નથી તેવા સમર્થ રામથી ભય અને લજ્જા પામીને તેઓ પરમ સંવેગને પ્રાપ્ત થયા અને વૈરાગ્યવડે ગૃહવાસથી પરાઙ્મુખ થઈને તેઓએ અતિવેગ નામના મુનિની પાસે જઈ દીક્ષા ગ્રહણ કરી.

જટાયુ દેવે રામપાસે આવી તેમને બોધ દેવા માટે એક સુકા વૃક્ષને વારંવાર જળ સિંચવા માંડ્યું, પાષાણઉપર ખાતર નાંખીને કમળ વાવવા માંડ્યાં, મરેલા વૃષભને હળમાં જોડી તેનાવડે જમીન ખેડીને અકાળે બીજ વાવવા માંડ્યા અને યંત્રમાં રેતી નાખીને તેમાંથી તેલ કાઢવા માટે તેને પીલવા માંડી. આ પ્રમાણે બધાં અસાધ્ય કાર્યો રામની આગળ સાધવા માંડ્યા. તે જોઈને રામ બોલ્યા—“ અરે મુગ્ધ ! આ સુકા વૃક્ષપર વૃથા જળસિંચન શું કામ કરે છે ? તેને ફળ થવા અતિ દૂર છે. કેમકે કોઈ ઠેકાણે કદિ પણ મુશળ ફળતું નથી. વળી અરે મૂર્ખ ! આ પાષાણઉપર કમળના ખંડને કેમ રોપે છે ? વળી આ નિર્જળ પ્રદેશમાં મરેલા વૃષભવડે બીજને કેમ વાવે છે ? તેમ જ રેતીમાંથી કદિ પણ તેલ નીકળતું નથી, છતાં તેને કેમ પીલે છે ? ઉપાયને નહિ જાણતા એવા તારો આ સર્વ પ્રયાસ વૃથા છે ” તે સાંભળી જટાયુ દેવ હસીને બોલ્યો— હે ભદ્ર ! જો તમે આટલું જાણો છો તો અજ્ઞાનના ચિન્હરૂપ આ શબને સ્કંધ ઉપર કેમ વહન કરો છો ? તે સાંભળી લક્ષ્મણના શરીરને આલિંગન કરી રામ તેના પ્રત્યે બોલ્યા—“ અરે ! મારા બંધુને માટે આવું અમંગળ કેમ બોલે છે ? તું મારી નજરેથી દૂર થા. ”

આ પ્રમાણે રામે જટાયુને કહ્યું, તે સમયે કૃતાંતવદન સારથિ જે દેવલોકમાં ઉત્પન્ન થયો છે, તે પણ અવધિજ્ઞાનથી આ વાત જાણીને રામને બોધ કરવા માટે ત્યાં આવ્યો.

તે દેવ મનુષ્યનું રૂપ ધારણ કરી પોતાના સ્કંધઉપર એક સ્ત્રીનુ શબ લઈ રામની પાસે થઈને નીકળ્યો તે જોઇ રામ બોલ્યા કે—' અરે મુગ્ધ! આ સ્ત્રીના શબને સ્કંધઉપર વહન કરવાથી તુ ઉન્મત્ત થયેલો લાગે છે ' કૃતાતદેવ બોલ્યો—' અરે ! તમે આવુ અમંગળ કેમ બોલો છો ? આ મારી પ્યારી સ્ત્રી તો જીવતી છે અને વળી તમે પોતે આ શબને કેમ વહન કરો છો ? અરે બુદ્ધિમાન્ ! જો મે વહન કરેલી આ મારી સ્ત્રીને તમે મરેલી ધારો છો તો આ તમારા સ્કંધપર રાખેલા મૃતક પુરૂપને મરેલો કેમ નથી જાણતા ? ' આવા બીજા પણ કેટલાક હેતુઓ તેણે બતાવ્યા, તેથી રામને ચેતના પ્રાપ્ત થઇ એટલે તત્કાળ તેણે વિચાર્યું કે–' ખરેખર આ મારો અનુજ બંધુ લક્ષ્મણ જીવતો નથી; મરણ જ પામ્યો જણાય છે ' જ્યારે રામને આ પ્રમાણે બોધ થયો ત્યારે જટાયુ અને કૃતાતદેવ પોતાને ઓળખાવીને પોતપોતાના સ્થાનકે ગયા.

પછી રામે અનુજ બંધુ લક્ષ્મણનુ મૃતકાર્ય કર્યું અને દીક્ષા લેવાની ઇચ્છાથી શત્રુઘ્નને રાજ્ય લેવાની આજ્ઞા કરી, પરતુ ' હુ પણ તમારી સાથે જ દીક્ષા લઇશ ' એમ બોલતા શત્રુઘ્ને રાજ્યથી અને સસારથી વિમુખ થઇને રાજ્ય લેવાની ના પાડી એટલે રામે લવણના પુત્ર **અનગદેવને** રાજ્ય આપ્યુ અને પોતે ચોથા પુરૂષાર્થ (મોક્ષ)ને સાધવા માટે તત્પર થયા પછી **અર્હદ્દાસ** શ્રાવકે બતાવેલા અને મુનિસુવ્રતસ્વામીની અવિચ્છિન્ન પરપરામા થયેલા સુવ્રત નામના મહામુનિની પાસે તેઓ ગયા તેમની સમીપે શત્રુઘ્ન, સુગ્રીવ, વિભીપણ અને વિરાધ વિગેરે અનેક રાજાઓની સાથે રામે દીક્ષા લીધી જ્યારે રામભદ્ર સસારમાથી નીકળ્યા ત્યારે તેમની સાથે સોળ હજાર રાજાઓ વૈરાગ્ય પામીને સસારમાથી નીકળ્યા, તેમજ સાડત્રીશ હજાર સ્ત્રીઓએ પણ દીક્ષા લીધી તે સર્વે **શ્રીમતી** સાધ્વીના પરિવારમા રહી

ગુરૂના ચરણ પાસે ચૌદપૂર્વ અને દ્વાદશાગીરૂપ શ્રુતનો અભ્યાસ કરતા રામભદ્ર મુનિએ વિવિધ પ્રકારના અભિગ્રહસહિત સાઠ વર્ષ તપસ્યા કરી પછી ગુરૂની આજ્ઞાથી રામે એકલવિહારીપણું અગીકાર કર્યું અને નિર્ભયપણે કોઈ અટવીમા રહેલી ગિરિગુહામા જઇને રહ્યા તે જ રાત્રિએ ધ્યાનમા સ્થિત રહેલા રામભદ્ર મુનિને અવધિજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયું, તેથી તેઓ ચૌદરાજલોકપ્રમાણ બધુ વિશ્વ કરસ્થવત્ જોવા લાગ્યા એ પ્રમાણે જોતા બે દેવતાઓના માયાકપટવડે હણાયેલા પોતાના અનુજ બધુ લક્ષ્મણને નરકમા પડેલો દીઠો. તે જોઈ રામમુનિ આ પ્રમાણે ચિંતવન કરવા લાગ્યા કે–" હુ પૂર્વજન્મમા ધનદત્ત નામે વણિક્પુત્ર હતો અને આ લક્ષ્મણ તે ભવમા પણ મારો અનુજ બધુ વસુદત્ત નામે હતો તે ભવમા તે વસુદત્ત કાઇપણ સુકૃત્ય કર્યા વગર મૃત્યુ પામ્યો હતો અને અનેક ભવમા પરિભ્રમણ કરીને મારો અનુજ બધુ લક્ષ્મણ થયો હતો અહીં પણ તેના સો વર્ષ કુમારવયમા વૃથા ચાલ્યા ગયા, બાકી ત્રણ સો વર્ષ માડળિકપણામા. ચાલીશ વર્ષ દિગ્વિજયમા અને અગ્યાર હજાર પાચ સો ને સાઠ વર્ષ રાજ્યમા–એમ બાર હજાર વર્ષનુ સર્વ આયુષ્ય અનુક્રમે કાઇપણ સત્કર્મ કર્યા વગર છેવટે નરકને આપનારૂ થઈ પડયુ માયા વિકુર્વનાર પેલા બે દેવતાઓનો એમા કાઈપણ દોષ નથી, કેમકે પ્રાણીઓને કર્મનો વિપાક એવો જ હોય છે " આવુ ચિંતવતા રામ કર્મનો ઉચ્છેદ કરવામા અધિક ઉદ્યમી થઇ વિશેષે કરીને તપસમાધિનિષ્ઠ અને મમતારહિત થયા એક વખતે છઠ્ઠા ઉપવાસને અતે યુગમાત્ર દૃષ્ટિ નાખતા

રામ સ્યંદનસ્થળ નામના નગરમાં પારણું કરવા માટે પેઠા. ચંદ્રની જેવા નયનોત્સવરૂપ રામને પૃથ્વીપર ચાલીને આવતા જોઇ નગરજનો અતિ હર્ષથી તેમની સન્મુખ આવ્યા. નગરની સ્ત્રીઓ તેમને ભિક્ષા આપવા માટે પોતપોતાના ગૃહદ્વારે વિચિત્ર ભોજનથી પૂર્ણ એવા પાત્રો હાથમાં લઇને ઉભી રહી. તે વખતે નગરજનોનો હર્ષ–કોળાહળ એવો થયો કે જેથી હાથીઓ ખીલા ઉખેડીને નાઠા અને ઘોડાઓ ઉંચા કાન કરીને ભડક્યા. રામ [૧]ઉજ્ઝિત ધર્મવાળો આહાર લેવાના ખપી હોવાથી નગરજનોએ આપવા માંડેલો આહાર લીધા વગર રાજગૃહમા ગયા. ત્યા પ્રતિનંદી રાજાએ ઉજ્ઝિતધર્મવાળા આહારવડે રામને પ્રતિલાભ્યા. રામે વિધિપૂર્વક આહાર કર્યો. દેવતાઓએ ત્યાં વસુધારાદિ પાંચ દિવ્ય કર્યા. પછી રામભદ્ર પાછા તેજ અરણ્યમા ચાલ્યા ગયા. 'હવે ફરીથી નગરમા ક્ષોભ ન થાઓ અને કોઇને મારો સંઘટ્ટ ન થાઓ.' એવી બુદ્ધિથી શુદ્ધ વિચારવાળા રામે આ પ્રમાણે અભિગ્રહ ધારણ કર્યો કે–'જો અરણ્યમા જ ભિક્ષાને અવસરે ભિક્ષા મળે તો મારે પારણું કરવું; નહિ તો કરવું નહિ.' આવો અભિગ્રહ ધારણ કરી શરીરઉપર પણ અપેક્ષારહિત એવા રામ પરમ સમાધિને પ્રાપ્ત થઇ પ્રતિમાધર થઇને રહ્યા.

એક વખત વિપરીત શિક્ષા આપેલા વેગવાળા અશ્વે આકર્ષણ કરેલો પ્રતિનંદી રાજા તે તરફ આવ્યો. ત્યા આવેલા નંદનપુણ્ય નામના સરોવરમા કાદવની અંદર તેનો અશ્વ ખૂચી ગયો. તેની પછવાડે શોધતુ શોધતુ તેનુ સૈન્ય પણ આવ્યુ પછી પંકમાથી અશ્વને કાઢી પ્રતિનંદી રાજાએ ત્યાં જ છાવણી નાખી અને સ્નાન કરીને ત્યાં જ પરિવારસાથે ભોજન કર્યું તે સમયે ધ્યાન પારીને રામમુનિ પારણું કરવાની ઇચ્છાએ ત્યા આવ્યા. પ્રતિનંદી રાજા તેમને જોઇને ઉભો થયો અને અવશેષ રહેલા ભાતપાણીથી તેણે રામને પ્રતિલાભિત કર્યા એટલે રામર્ષિએ પારણું કર્યું અને આકાશમાથી પુષ્પવૃષ્ટિ થઇ પછી રામમુનિએ દેશના આપી. તે સાભળી પ્રતિનંદાદિક રાજાઓ સમકિતયુક્ત દ્વાદશવ્રતધારી શ્રાવક થયા. ત્યારથી મહાતપસ્વી રામ વનવાસી દેવતાઓએ પૂજાતા સતા તે વનમાં ચિરકાળ રહ્યા. રામમુનિ ભવનો પાર પામવાની ઇચ્છાએ એક માસે બે માસે, ત્રણ માસે અને ચાર માસે પારણું કરવા લાગ્યા. કોઇવાર પર્યંકાસને રહેતા કોઇવાર ભુજા પ્રલંબિત કરીને ઉભા રહેતા, કોઇવાર ઉત્કટિક આસને રહેતા, કોઇવાર ઉંચા બાહુ કરીને રહેતા કોઇવાર અંગુષ્ઠઉપર રહેતા, કોઇવાર પગની એડીઉપર રહેતા–એમ વિવિધ પ્રકારનાં આસનવડે ધ્યાન કરતા રામ દુસ્તપ તપ તપવા લાગ્યા.

એક વખતે રામમુનિ વિહાર કરતા કરતા કોટિશિલા નામની શિલાઉપર આવ્યા. જે શિલા પૂર્વે લક્ષ્મણે વિદ્યાધરોની સમક્ષ ઉપાડી હતી તે શિલાપર રહીને રાત્રે પ્રતિમા ધારણ કરતા રામ ક્ષપકશ્રેણિનો આશ્રય કરી [૨]શુક્લધ્યાનાંતરદશાને પ્રાપ્ત થયા. તે વખતે અવધિજ્ઞાનથી રામની આ પ્રમાણેની સ્થિતિ જાણી ઇંદ્ર થયેલા સીતાએ ચિંતવ્યુ કે–'જો આ રામ પુનઃ ભવી થાય તો હું પાછી તેની સાથે જોડાઉં, માટે ક્ષપકશ્રેણિમાં વર્તતા આ રામમુનિને અનુકૂળ ઉપસર્ગવડે એવા ઉપદ્રવિત કરૂં કે જેથી તે મરણ પામીને મારા

૧ તજી દીધેલો, ભિક્ષાચરોને આપવા માટે મૂકેલો કોઇના જમી રહ્યા પછી વધેલો આહાર.

૨ શુક્લધ્યાનના પ્રથમના બે પાયા ધ્યાયા પછીની અને કેવળજ્ઞાન પામ્યા પહેલાની દશા. ક્ષપક શ્રેણીની સ્થિતિ.

મિત્રરૂપ દેવ થાય ' આવુ ચિંતવન કરીને સીતેંદ્ર રામની પાસે આવ્યા અને ત્યા વસંત-ઋતુથી વિભૂષિત એવુ એક મોટુ ઉદ્યાન વિકુર્વ્યુ તેમા કોકિલાઓ કૂજિત કરવા લાગી, મલયાનિલ વાવા લાગ્યો, પુષ્પોની સુગંધથી હર્ષ પામતા ભમરાઓ ગુંજારવ કરતાં ભમવા લાગ્યા અને આમ્ર, ચંપક, કંકીલ્લિ, ગુલાબ અને બોરસલીનાં વૃક્ષોએ સદ્ય કામદેવના નવીન અસ્ત્રરૂપ પુષ્પોને ધારણ કર્યા પછી સીતેંદ્રે સીતાનુ રૂપ વિકુર્વી બીજી સ્ત્રીઓને સાથે લઈ રામની પાસે આવીને કહ્યુ—" હે પ્રિય ! હુ તમારી પ્રિયા સીતા છુ અને તમારી પાસે આવી છુ હે નાથ ! તે વખતે પોતાને પીડિત માનનારી મે તમારા જેવા રાગી પતિને છોડી દઈ દીક્ષા લીધી પણ પછવાડે મને ઘણો પશ્ચાત્તાપ થયો છે આ વિદ્યાધરોની કુમારીઓએ આજે મારી પ્રાર્થના કરી કે ' તમારા પતિ રામને પ્રાર્થના કરી અમારા પતિ કરો, તમે દીક્ષા છોડી દો અને પાછા રામના પટ્ટરાણી થાઓ! તમારી આજ્ઞાથી અમે પણ રામની પત્નીઓ થઇશુ. ' તેથી હે રામ ! આ વિદ્યાધરોની કન્યાઓને પરણો. હુ પૂર્વની જેમ તમારી સાથે રમીશ મે કરેલા તે અપમાનને ક્ષમા કરો " આ પ્રમાણે સીતેંદ્રે કહ્યા પછી તે વિકુર્વેલી ખેચરકુમારીઓએ કામદેવને સજીવન કરવામા ઔષધરૂપ વિવિધ પ્રકારનુ સંગીત કરવા માડ્યુ સીતેંદ્રના તેવા વચનોથી, વિદ્યાધરીઓના સંગીતથી અને વિકુર્વેલા વસંતઋતુથી રામભદ્ર મહામુનિ જરાપણ ક્ષોભ પામ્યા નહિ, જેથી માઘ માસની શુક્લ દ્વાદશીએ રાત્રિના છેલ્લા પહોરે રામમુનિને કેવલજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયુ સીતેંદ્રે અને બીજા દેવતાઓએ વિધિપૂર્વક ભક્તિથી કેવળજ્ઞાનનો મહિમા કર્યો પછી દિવ્ય સુવર્ણ-કમળપર બેસી દિવ્ય ચામર અને દિવ્ય છત્રથી શોભિત રામર્ષિએ ધર્મદેશના આપી

દેશનાને અંતે સીતેંદ્રે પોતાનો અપરાધ ખમાવી પ્રણામ કરીને લક્ષ્મણની અને રાવણની ગતિ પૂછી એટલે રામર્ષિ બોલ્યા—" હમણા શંબુકસહિત રાવણ અને લક્ષ્મણ ચોથી નરકમા છે, કેમકે **પ્રાણીઓની ગતિ કર્મને આધીન છે.** નરકના આયુષ્યને અનુભવીને તે રાવણ અને લક્ષ્મણ પૂર્વવિદેહના આભૂષણરૂપ **વિજયાવતી** નગરીને વિષે **સુનંદ** અને **રોહિણી**ના પુત્ર **જિનદાસ** અને **સુદર્શન** નામે થશે ત્યા નિરંતર જિનધર્મને પાળશે ત્યાથી મૃત્યુ પામીને સૌધર્મ દેવલોકમા દેવતા થશે ત્યાથી ચ્યવીને પાછા વિજયા-પુરીમા જ શ્રાવક થશે ત્યાથી મૃત્યુ પામી હરિવર્ષક્ષેત્રમા બંને યુગલિક પુરૂષો થશે ત્યાથી મૃત્યુ પામીને દેવલોકમા જશે ત્યાથી ચ્યવી પાછા વિજયાપુરીમા **કુમારવર્તી** રાજા અને **લક્ષ્મી**રાણીના **જયકાંત** અને **જયપ્રભ** નામે કુમારો થશે ત્યા જિનોક્ત સંયમને પાળી મૃત્યુ પામીને બંને લાંતક નામના છઠ્ઠા કલ્પમા દેવતા થશે તે સમયે તુ અચ્યુત દેવલોકમાથી ચ્યવી આ ભરતક્ષેત્રમા **સર્વરત્નમતિ** નામે ચક્રવર્તી થઈશ અને તે બન્ને લાંતક દેવલોકમાથી ચ્યવીને **ઇંદ્રાયુધ** અને **મેઘરથ** નામે તારા પુત્રો થશે પછી તુ દીક્ષા લઈને વૈજયંત નામના બીજા અનુત્તર વિમાનમા જઇશ ઇંદ્રાયુધ જે રાવણનો જીવ તે શુભ ત્રણ ભવ કરી તીર્થંકરગોત્રને ઉપાર્જન કરશે અને તીર્થંકર થશે તે વખતે તુ વૈજયંત વિમાનથી ચ્યવીને તેનો ગણધર થઇશ પ્રાંતે તમે બન્ને મોક્ષને પામશો લક્ષ્મણનો જીવ જે તારો પુત્ર મેઘરથ તે શુભ ગતિઓને પામશે પછી પુષ્કરવરદ્વીપના પૂર્વવિદેહના આભૂષણ રૂપ **રત્નચિત્રા** નગરીમા તે ચક્રવર્તી થશે ચક્રવર્તીની સંપત્તિ ભોગવી અને દીક્ષા લઇ અનુક્રમે તે તીર્થંકર થશે અને છેવટે નિર્વાણને પામશે "

આ પ્રમાણે સાંભળી સીતેન્દ્ર રામર્ષિને નમીને પૂર્વના સ્નેહને લીધે જ્યાં લક્ષ્મણ દુ:ખ ભોગવતા હતા ત્યાં આવ્યા. ત્યાં શંબુકને અને રાવણને સિંહાદિક રૂપો વિકુર્વીને લક્ષ્મણની સાથે ક્રોધથી યુદ્ધ કરતા જોયા. તે વખતે ‘તમને પરસ્પર યુદ્ધ કરનારાઓને કાંઈ આમાં દુ:ખ થશે નહીં’ એમ બોલતા પરમાધાર્મિકોએ ક્રોધથી તેમને અગ્નિકુંડમાં નાખ્યા. ત્યાં તે ત્રણે જણ બળવા લાગ્યા. તેની અંદર અંગ ગલિત થવાથી ઉંચે સ્વરે પોકાર કરતા તેઓને ખેંચી લઈ પાછા પરમાધામીઓએ બળાત્કારે તપાવેલા તેલની કુંભીમાં નાખ્યા. ત્યાં પણ દેહ વિલીન થયા પછી તેમને ભઠ્ઠીમાં નાખ્યા. ત્યાં તડતડાટ શબ્દે ફુટી જતા તેઓ અત્યંત દુ:ખી થયા.

આ પ્રમાણે તેમનું દુ:ખ જોઈ સીતેન્દ્રે પરમાધાર્મિકોને કહ્યું—‘અરે દુષ્ટો! શું તમે જાણતા નથી કે આ ત્રણે ઉત્તમ પુરુષો છે? હે અસુરો! તમે દૂર ખસી જાઓ અને એ મહાત્માઓને છોડી દો.’ આ પ્રમાણે અસુરોને વારી તેણે શંબુક અને રાવણને કહ્યું—“તમે પૂર્વે એવું દુષ્કૃત્ય કર્યું છે કે જેથી આવા નરકમાં આવ્યા છો. આ પ્રમાણે તેનું પરિણામ જોયા છતાં પણ હજુ સુધી તમે વેરને કેમ છોડતા નથી?’ આવી રીતે તેમને યુદ્ધ કરતા નિષેધીને સીતેન્દ્રે કેવળજ્ઞાની રામે જે તેમનો આગામી ભવસંબંધ કહ્યો હતો તે સર્વ લક્ષ્મણને અને રાવણને બોધ થવા માટે કહી સંભળાવ્યો. એટલે તેઓ બોલ્યા—‘હે કૃપાનિધિ! તમે બહુ સારૂં કર્યું. તમારા શુભ ઉપદેશથી અમે અમારા અત્યારસુધીનાં દુ:ખને ભૂલી ગયા છીએ, પણ પૂર્વજન્મોપાર્જિત ક્રૂર કર્મોએ અમને આ લાંબા કાળનો નરકાવાસ આપેલો છે, તેનું વિષમ દુ:ખ હવે કોણ મટાડશે?’ આવાં તેમનાં વચન સાંભળી સીતેન્દ્ર કરુણા લાવીને બોલ્યા કે—‘હું તમને ત્રણેને આ નરકમાંથી દેવલોકમાં લઈ જઈશ.’ એમ કહી તેણે પોતાના હાથવતી ત્રણેનો ઉદ્ધાર કર્યો (ઉપાડ્યા); પરંતુ તત્કાળ તેઓ પારાની જેમ કણકણ થઈને તેના હાથમાંથી સરી ગયા અને તેઓનાં અંગ મળી ગયાં. એટલે ફરીવાર પાછા સીતેન્દ્રે ઉપાડ્યા, તે વખતે પણ પૂર્વની જેમ વેરણછેરણ થઈ ગયા અને મળી ગયા. પછી તેઓએ સીતેન્દ્રને કહ્યું કે—“હે ભદ્ર! તમારા ઉદ્ધાર કરવાથી ઉલટું અમને અધિક દુ:ખ થાય છે માટે હવે અમને છોડી દો અને તમે દેવલોકમાં જાઓ.’ પછી તેમને મૂકી દઈને સીતેન્દ્ર રામની પાસે આવ્યા અને રામને નમીને શાશ્વત અર્હંતની તીર્થયાત્રા કરવા માટે નંદીશ્વરાદિક તીર્થોએ ગયા. પાછા વળતાં માર્ગમાં દેવકુરુક્ષેત્રમાં ભામંડલ રાજાના જીવને યુગલિકપણે દીઠા. પૂર્વના સ્નેહથી તેને સારી રીતે પ્રતિબોધ કરીને સીતેન્દ્ર પોતાના કલ્પમાં ગયા.

ભગવાન રામર્ષિ કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયા પછી પચીશ વર્ષ સુધી પૃથ્વીપર વિચરી ભવી જીવોને બોધ કરી પંદર હજાર વર્ષનું આયુષ્ય પૂર્ણ કરી, છેવટે કૃતાર્થ થઈ શૈલેશી પણાને અંગીકાર કરીને શાશ્વત સુખવાળા આનંદમય પદ (મોક્ષ)ને પ્રાપ્ત થયા.

इत्याचार्यश्रीहेमचन्द्रविरचिते त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरिते महाकाव्ये
सप्तमे पर्वणि रामनिर्वाणगमनो नाम दशमः सर्गः ॥ १० ॥

समाप्तं चेदं रामायणम्

સર્ગ ૧૧ મો.

શ્રી નમિનાથજી ચરિત્ર.

દેવતાઓએ જેમના ચરણને પૂજેલા છે, જે કર્મરૂપી વૃક્ષોમા ગજેદ્રરૂપ છે અને પૃથ્વીમા કલ્પવૃક્ષરૂપ છે એવા શ્રી નમિજિનેદ્રને નમસ્કાર થાઓ હવે આ વિશ્વના આ લોક અને પરલોકના ઉપકારને માટે એ પ્રભુનુ પવિત્ર ચરિત્ર કહેવામાં આવશે

આ જબૂદ્વીપના પશ્ચિમ વિદેહને વિષે ભરત નામના વિજયમાં સપત્તિના ભડારરૂપ **કૌશાંબી** નામે નગરી છે તે નગરીમા ઈંદ્રની જેવા અખડ શાસનવાળો અને સર્વ અર્થને સિદ્ધ કરનાર **સિદ્ધાર્થ** નામે રાજા હતો તેનામાં ગાભીર્ય, ધૈર્ય, ઔદાર્ય, વીર્ય અને બુદ્ધિ વિગેરે સર્વ અદ્‌ભુત ગુણો પરસ્પર સ્પર્ધા કરતા હોય તેમ આવીને રહેલા હતા અતિ ઉન્નતિવાળા તે રાજાની વિસ્તાર પામેલી સપત્તિ માર્ગવૃક્ષની છાયાની જેમ વિશ્વના ઉપકાર માટે હતી કમળમા રાજહસની જેમ તેના અત્યત નિર્મળ મનમા નિરતર એક ધર્મ જ નિવાસ કરી રહ્યો હતો

અન્યદા એ સિદ્ધાર્થ રાજાએ ભવથી વિરક્ત થઈ તૃણની જેમ સર્વ લક્ષ્મીને છોડી દઈ **સુદર્શન** મુનિની પાસે દીક્ષા લીધી તે રાજર્ષિ વીશ સ્થાનકોમાહેના કેટલાક સ્થાનકોના આરાધનવડે તીર્થકરનામકર્મ ઉપાર્જન કરી સમ્યક્ પ્રકારે વ્રત પાળી, મૃત્યુ પામીને અપરાજિત વિમાનમા દેવપણે ઉત્પન્ન થયા

આ જબૂદ્વીપના ભરતક્ષેત્રને વિષે જેમાં ધર્મમાં આદરવત લોકો રહેલા છે એવી **મિથિલા** નામે નગરી છે રત્નસુવર્ણમય હવેલીઓ અને દુકાનોથી ગર્ભિત એવો તે નગરીનો કીલ્લો જાણે પૃથ્વીના સર્વસ્વનો ડાબલો હોય તેવો શોભે છે ચારે તરફ રત્નોથી જડિત એવી તે નગરીના ઉદ્યાનની વાપિકાઓ તેના તીરપર રહેલા વૃક્ષોના પરાગવડે પકલ થઈ રહેલી છે. તે નગરીમા સર્વ શત્રુઓનો વિજય કરનાર અને પરમ લક્ષ્મીવડે પૃથ્વીના ઇદ્રપદને ધારણ કરનાર **વિજય** નામે રાજા હતો યુવાન પુરૂષોને કામદેવ જીતે તેમ ભ્રકુટી ચલાવ્યા વગર અને સેનાને સજ્જ કર્યા વગર તે લીલામાત્રમા શત્રુઓને જીતી લેતો હતો વળી તે રાજા સમુદ્રની જેવો અગાધ, ચદ્રની જેવો આહ્‌લાદક, પવનની જેવો બળવાન અને સૂર્યની જેવો તેજસ્વી હતો જાણે અગવતી ભૂમિ હોય તેવી, સર્વ અત.પુરના મડનરૂપ અને શીલરૂપ મડનથી શોભિત **વપ્રા** નામે તે રાજાને મુખ્ય રાણી હતી તે રાણી ગગાની જેવી સ્વચ્છ, ગભીર, જગતને પાવન કરનારી અને ચદ્રિકાની જેવી નયનને આનદ આપનારી હતી તેમજ સત્ય વચન અને શીલાદિક જે જે ઉત્તમ ગુણો જોવામા આવે છે તે તે ઉજ્વલ ગુણોથી તે વપ્રાદેવી સ્ત્રીઓમા એક દૃષ્ટાતરૂપ હતી

અહીં સિદ્ધાર્થ રાજાના જીવે અપરાજિત વિમાનમા તેત્રીશ સાગરોપમનું આયુષ્ય પૂર્ણ કર્યુ ત્યાંથી ચ્યવી આશ્વિન માસની પૂર્ણિમાએ અશ્વિની નક્ષત્રમા વપ્રાદેવીના ઉદરમાં

આવીને અવતર્યો. તે સમયે ત્રણ જગતમા ઉદ્યોત થઇ રહ્યો રાત્રિના અવશેષ ભાગે તીર્થ કરના જન્મને સૂચવનારા ચૌદ સ્વપ્નો વપ્રાદેવીએ જોયા. પિતાના મનોરથની જેમ તે ગર્ભ અનુક્રમે વધવા લાગ્યો અને માતાને અતિ લાવણ્ય આપનાર તેમજ સુખી કરનાર થયો ગર્ભસમય પૂર્ણ થતા શ્રાવણ માસની કૃષ્ણ અષ્ટમીએ અશ્વિની નક્ષત્રમા નીલ કમલથી લાંછિત અને સુવર્ણ કાંતિવાળા કુમારને દેવીએ જન્મ આપ્યો. આસનકપથી તે હકીકત જાણી દિક્કુમારીઓએ ત્યા આવીને દેવીનુ અને કુમારનુ વિધિપૂર્વક સૂતીકર્મ કર્યું પછી શક્રેદ્ર પ્રભુને મેરૂગિરિના મસ્તકપર લઇ ગયા. ત્યા અચ્યુતાદિ ચોસઠ ઇંદ્રોએ તીર્થજળથી પ્રભુને સ્નાત્ર કરાવ્યુ સ્નાત્ર કરી રહ્યા પછી શક્રેદ્રે પુષ્પાદિવડે પ્રભુનુ અર્ચન કરી આરતી ઉતારીને આ પ્રમાણે સ્તુતિ કરવાનો આરભ કર્યો

"હે પરમેશ્વર ! મોક્ષમાર્ગના કહેનાર, સર્વ કર્મનો સહાર કરનાર, અનેક કષાયોને "પ્રહાર કરનાર એવા તમે જય પામો. હે જગદ્ગુરુ ! કુમતિને ટાળનાર, જગતને દોર "નાર (નાયક) અને સદ્બોધને પ્રવર્તાવનાર એવા તમને નમસ્કાર કરૂ છુ સર્વ વિશ્વને "ઐશ્વર્ય આપનાર, વિશ્વનાં પાપનો તિરસ્કાર કરનાર, અવિકારી અને ઉપકારી એવા તમા "રાથી આ બધુ જગત સનાથ છે ધર્મના બીજને વાવનાર, અતિશય સપત્તિને ધરનાર " અને શ્રુતસ્કધના રચનાર એવા તમને નમસ્કાર છે કુમાર્ગથી નિવૃત્ત કરનાર, મુક્તિ "માર્ગને બતાવનાર અને સર્વને ઉપદેશ કરનાર એવા તમારાથી હવે ધર્મની ઉત્પત્તિ થશે. "નવીન તીર્થની પ્રતિષ્ઠા કરનાર તપસપત્તિને આચરનાર અને જગતના અધિષ્ઠાતા એવા " તમારા અમે કિંકર છીએ. હે ત્રૈલોક્યશરણ પ્રભુ ! મોક્ષસુખને આપનાર અને વિશ્વને "અભય દેનાર એવા તમારે શરણે હુ પ્રાપ્ત થયો છુ હે જગત્પતિ ! જેવા તમે આ ભવમા "મારા સ્વામી થયા છો, તેવી રીતે ભવાતરમાં પણ મારા સ્વામી થાઓ, એ શિવાય " બીજો કાંઇ મને મનોરથ નથી.

આ પ્રમાણે સ્તુતિ કરીને ઇદ્રે પ્રભુને લઇ વપ્રાદેવીના પડખામા જેમ હતા તેમ પાછા મૂકી દીધા. પ્રાતઃકાળે વિજય રાજાએ કારાગૃહમાથી કેદીઓને છોડી મૂકી મોટા હર્ષવડે પુત્રજન્મનો મહોત્સવ કર્યો. પ્રભુ જ્યારે ગર્ભમા હતા ત્યારે શત્રુઓએ મિથિલા નગરી રૂધેલી હતી, તે વખતે વપ્રાદેવી મહેલઉપર ચ ઢ્યા હતા તેમને જોઇને ગર્ભના પ્રભાવથી સર્વ શત્રુઓ આવી વિજયરાજાને નમી પડ્યા હતા, તે ઉપરથી રાજાએ પ્રભુનુ નમિ એવું નામ પાડ્યુ ઇંદ્રે આદેશ કરેલી ધાત્રીઓએ હમેશાં પાલન કરેલા શ્રી નમિનાથ બીજના ચદ્ર જેમ તેમ વધવા લાગ્યા બાલ્યવય નિર્ગમન થતાં પ્રભુ પદર ધનુષ ઉંચી કાયાવાળા થયા અને પિતાની આજ્ઞાથી રાજકન્યાસાથે પરણ્યા. જન્મથી અઢી હજાર વર્ષ ગયા પછી ભોગફળકર્મને જાણનારા પ્રભુએ પિતાએ આપેલુ રાજ્ય સ્વીકાર્યું રાજ્યાવસ્થામા પાચ હજાર વર્ષ ગયા એટલે લોકાતિક દેવતાઓએ આવીને પ્રભુને કહ્યું 'તીર્થ પ્રવર્તાવો.' પછી નમિનાથપ્રભુ સુપ્રભ નામના પુત્રને રાજ્યઉપર બેસારી તિર્યગ્જૃભક દેવતાઓએ પૂરેલા દ્રવ્યવડે વાર્ષિકદાન આપવા લાગ્યા. વાર્ષિકદાન અપાઇ રહ્યા પછી સુપ્રભ વિગેરે રાજાઓથી અને ઇંદ્રાદિક દેવોથી પરવરેલા પ્રભુ દેવકુરૂ નામની શિબિકામાં બેસીને સહસ્રામ્રવન તરફ ચાલ્યા.

અનુક્રમે જ્યા ભ્રમરાઓનો સમૂહ કદબ વૃક્ષોને ચુબન કરવામાં આસક્ત હતો, ઉદ્યાનપાળો માલ્લકાના પુષ્પો ચુટવામા વ્યાકુળ હતા, ખરતા ગુલાબના પુષ્પોથી જેનુ ભૂમિતળ ગુલાબી રગનુ થયેલુ હતુ, જ્યા શિરીષ પુષ્પોના સમૂહવડે કામીજનો સથારો કરતા હતા અને વહેતા રેટમાથી ઉછળતા જળબિંદુઓવડે જ્યા ગ્રીષ્મઋતુ છતા પણ વર્ષાઋતુ દેખાતી હતી એવા સહસ્રામ્ર વનમાં પ્રભુએ પ્રવેશ કર્યો અને અષાઢ માસની કૃષ્ણ નવમીએ અશ્વિની નક્ષત્રમા દિવસને પાછલે પહોરે પ્રભુએ છઠ્ઠ તપ કરીને એક હજાર રાજાઓની સાથે દીક્ષા લીધી તત્કાળ પ્રભુને મન પર્યવજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયુ બીજે દિવસે વીરપુરમાં **દત્ત** રાજાને ઘેર પ્રભુએ ક્ષીરવડે પારણુ કર્યું દેવતાઓએ ત્યા વસુધારાદિ પાચ દિવ્ય કર્યા. દત્ત રાજાએ તે ઠેકાણે પીઠ કરી અને પ્રભુએ ત્યાથી અન્યત્ર વિહાર કર્યો નવ માસ પર્યંત વિહાર કરીને પાછા પોતાના દીક્ષાસ્થાનવાળા સહસ્રામ્ર વનમા પ્રભુ પધાર્યા અને છઠ્ઠ તપ કરીને બોરસલીના વૃક્ષની નીચે પ્રતિમાપણે રહ્યા માગશર માસની શુકલ એકાદશીને દિવસે અશ્વિની નક્ષત્રમાં ઘાતીકર્મનો ક્ષય થવાથી પ્રભુને ઉજ્વળ કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયુ દેવતાઓએ તત્કાળ ત્યા આવીને સમવસરણ રચ્યુ જે એક સો ને એશી ધનુષ્ય ઉંચા આસોપાલવના વૃક્ષથી શોભિત હતુ, તે આસોપાલવના વૃક્ષને પ્રદક્ષિણા કરી, તીર્થને નમસ્કાર કરીને પ્રભુ પૂર્વાભિમુખે રત્ન સિંહાસનપર બિરાજમાન થયા તત્કાળ વ્યતર દેવતાઓએ બીજી ત્રણ દિશાઓમા રત્ન સિંહાસનની ઉપર પ્રભુના પ્રતિબિંબો વિકુર્વ્યા શ્રીમાન્ ચતુર્વિધ સઘ આવીને યોગ્ય સ્થાને બેઠો પછી સૌધર્મેન્દ્ર ભગવતને નમસ્કાર કરી આ પ્રમાણે સ્તુતિ કરવા લાગ્યા —

"હે પ્રભુ ! તમે કેવળજ્ઞાનરૂપ નેત્રથી આ બધા જગતને જુઓ છો, જેથી ત્રણ નેત્રવાળા તમને નમસ્કાર છે પાત્રીશ અતિશયસહિત વચનવાળા અને ચોત્રીશ અતિશયવાળા પરમેષ્ઠીસ્વરૂપ તમને નમસ્કાર છે હે નાથ ! માલવકૌષિકી છે મુખ્ય જેમા એવા ગ્રામ અને રાગથી મનોહર અને સર્વ ભાષાને અનુસરનારી તમારી વાણીની અમે ઉપાસના કરીએ છીએ ગરૂડના દર્શનથી જેમ દૃઢ નાગપાશ પણ તુટી જાય તેમ તમારા દર્શનથી પ્રાણીઓના દૃઢ કર્મપાશ પણ તૂટી જાય છે તમારા દર્શનથી પ્રાણીઓ જાણે મોક્ષની નિશ્રેણી હોય તેવી ગુણઠાણાની શ્રેણીપર શનૈ શનૈ ચડે છે હે સ્વામિન્ ! સાભળેલા, સભારેલા, સ્તુતિ કરેલા, ધ્યાન ધરેલા, જોયેલા, સ્પર્શેલા અને નમસ્કાર કરેલા તમે જે તે પ્રકારે સુખને માટે જ થાઓ છો હે સ્વામી ! અમારા પૂર્વના પુણ્યાનુબધી પુણ્ય જ છે કે જેથી અસાધારણ સુખને આપનારા તમે આજે દૃષ્ટિગોચર થયા છો હે નાથ ! અમારા સ્વર્ગરાજ્ય વિગેરે સુખનુ ગમે તે ભલે થાઓ, પણ તમારી દેશનાની વાણી કદિ પણ અમારા હૃદયમાથી જશો નહિ "

આ પ્રમાણે ઈંદ્ર પ્રભુના ગુણની સ્તુતિ કરી વિરામ પામ્યા પછી ત્રણ જગતના ગુરૂ પ્રભુએ આ પ્રમાણે ધર્મદેશના આપી—

"આ સસાર અસાર છે, ધન નદીના તરગ જેવુ ચચળ છે અને શરીર વિજળીના વિલાસ જેવુ નાશવત છે, તેથી ચતુર જને તે ત્રણેમા સર્વથા અનાસ્થા રાખી મુમુક્ષુ થઈ મોક્ષમાર્ગરૂપ યતિધર્મને વિષે પ્રયત્ન કરવો જો તેમ કરવાને અશક્ત હોય

"તો તેની આકાંક્ષા રાખી સમકિતયુક્ત બાર પ્રકારના શ્રાવકધર્મને માટે તત્પર થવુ
"શ્રાવકે પ્રમાદ છોડી મન-વચન-કાયાએ કરી ધર્મસબંધી ચેષ્ટાવડે જ અહોરાત્રિ નિર્ગ
"મન કરવા. શ્રાવકે બ્રાહ્મમુહૂર્તમા ઉઠી પરમેષ્ઠી મંત્રનું સ્મરણ કરીને વિચારવુ કે મારો
"શો ધર્મ છે ? હું કેવા કુળના છુ ? અને મારે શુ વ્રત છે ? પછી પવિત્ર થઇ પુષ્પ, નૈવેદ્ય
"અને સ્તોત્રવડે ગૃહચૈત્યમાં દેવપૂજા કરી, યથાશક્તિ પચ્ચખ્ખાણ કરીને પછી મોટે
"દેરાસરે જવુ ત્યા વિધિવડે પ્રવેશ કરી પ્રભુને ત્રણ પ્રદક્ષિણા કરવી અને પુષ્પાદિક-
"વડે પ્રભુને પૂજીને ઉત્તમ સ્તોત્રવડે સ્તુતિ કરવી. પછી ગુરૂની પાસે જઈ વંદનાપૂર્વક
"વિશુદ્ધાત્માવાળા પ્રાણીએ પચ્ચખ્ખાણને પ્રકાશિત કરવુ (પચ્ચખ્ખાણ લેવુ) ગુરૂના
"દર્શન થતાં જ ઉભા થવુ, તેમના આગમનને વખતે સામુ જવુ, મસ્તકપર અંજલી
"જોડવી, પોતે આસન નાખી દેવુ અને ગુરૂ આસનપર બેસે એટલે ભક્તિપૂર્વક પર્યુ
"પાસના કરવી; તેમ જ જ્યારે ગુરૂ જાય ત્યારે પાછળ જવુ આ પ્રમાણે કરવાથી ગુરૂ
"મહારાજની પ્રતિપત્તિ થાય છે પછી ગુરૂ પાસેથી પાછા ફરીને પોતાને ઘરે જવુ
"અને પછી સદ્બુદ્ધિપૂર્વક ધર્મના અવિરોધપણે અર્થચિંતન (વ્યાપારઉદ્યોગ) કરવુ
"પછી મધ્યાન્હ કાળે ફરી જિનપૂજા કરીને ભોજન કરવુ ત્યારબાદ શાસ્ત્રવેત્તાઓની
"સાથે શાસ્ત્રોનું રહસ્ય વિચારવુ પછી સંધ્યા વખતે ફરીવાર દેવાર્ચન કરી, આવશ્યક
"કર્મ (પ્રતિક્રમણ) આચરવુ અને પછી ઉત્તમ પ્રકારે સ્વાધ્યાય ધ્યાન કરવુ રાત્રે યોગ્ય
"સમયે દેવગુરૂના સ્મરણથી પવિત્ર થઈ અલ્પ નિદ્રા કરવી અને પ્રાય. અબ્રહ્મપણાને વર્જવુ
"વચમા જો નિદ્રાનો છેદ થાય (નિદ્રા ઉડી જાય) તો સ્રીના અંગની અશુચિ વિષે ચિંત
"વન કરવુ અને મહાત્મા મુનિઓએ જેનાથી નિવૃત્તિ કરી છે તેનો વિચાર કરવો. સ્રીનુ
'શરીર ચરબીઓ, વિષ્ટા, મૂત્ર, મળ, શ્લેષ્મ, મજ્જા અને અસ્થિથી ભરપૂર છે તેમ જ સ્ના
"યુથી સીવેલી ચર્મની કોથળીરૂપ છે જો સ્રીના શરીરનુ અંદરના અને બહારના ભાગનુ
"વિપર્યયપણુ કરવામા આવે અર્થાત્ અંદરના ભાગને બહાર લાવવામાં આવે તો દરેક
"કામી પુરૂષને ગીધ અને શિયાળથકી તેના શરીરનુ રક્ષણ કરવુ પડે જો કામદેવ સ્રીરૂપ
"શસ્રથી આ જગતને જીતવાને ઇચ્છતો હોય તો તે મૂઢ બુદ્ધિવાળો હલકા પીંછાનુ શસ્ર
"શા માટે લેતો નથી ? અહો ! સંકલ્પમાંથી ઉત્પન્ન થનારા કામદેવે આ વિશ્વને બહુ
' વિડંબિત કર્યું છે, પણ તે દુર્મનુ મૂળ સંકલ્પ જ છે એવુ ચિંતવન કરવુ, જે જે
"બાધકારી દોષ હોય તેનો પ્રતિકાર ચિંતવવો અને તેવા દોષથી મુક્ત એવા મુનિઓને
' જોઇને હર્ષ પામવો. સર્વ જીવોને વિષે રહેલી મહાદુ ખકારક ભવસ્થિતિ વિષે વિચાર કરી
"સ્વભાવથી જ સુખદાયક એવા મોક્ષમાર્ગનો શોધ કરવો. જેમા જિનેશ્વર દેવ, દયા ધર્મ
"અને મુનિઓ ગુરૂ છે એવા શ્રાવકપણાની કયો અમૂઢ (પંડિત) જન શ્લાઘા ન કરે ?
"વળી ઉત્તમ પ્રાણીએ તે સમયે આવા મનોરથ કરવા કે હુ જિનધર્મરહિત ચક્રવર્તી
"થવાને પણ ઇચ્છતો નથી, પરતુ જૈનધર્મવાસિત કિંકર કે દરિદ્રી થવાને ઇચ્છુ છુ વળી
"સર્વ સંગ છોડી દઇ જીર્ણ વસ્ર પહેરી, મલીન શરીર રાખી અને માધુકરી વૃત્તિ
"અંગીકાર કરી હુ મુનિચર્યાને ક્યારે આચરીશ ? હુ શીલ જનોનો સંસર્ગ છોડી, ગુરૂના
"ચરણરજનો સ્પર્શ કરી યોગનો અભ્યાસ કરતો સતો હુ આ સંસાર છેદવાને ક્યારે
"સમર્થ થઇશ ? અર્ધ રાત્રે નગરની બહાર કાયોત્સર્ગ કરીને સ્તંભવત્ થયેલા મારા

જાતિના સ્વચ્છંદી મ્લેચ્છોને તેણે જીતી લીધા અને સેનાપતિ પાસે સિંધુનું ઉપરનું પશ્ચિમ નિષ્કૂટ સધાવી ક્ષુદ્રહિમાલયપાસે આવીને તેના અધિષ્ઠાયિક દેવને જીતી લીધો પછી કાકિણીરત્નવડે ઋષભકૂટઉપર પોતાનું નામ લખીને આગળ ચાલતાં ગંગાનદીપાસે આવી **ગંગાદેવીને** સાધી લીધી અને સેનાપતિ પાસે તેનું ઉપરનું પૂર્વ નિષ્કૂટ સધાવ્યું પછી વૈતાઢ્યઉપરની બને શ્રેણિના વિદ્યાધરોએ જેને ભેટ આપી છે એવા ચક્રવર્તીએ ખંડપ્રપાત ગુફાના સ્વામી **નાટ્યમાલ** દેવને સાધી લીધો અને સેનાપતિએ ઉઘાડેલી તે ખંડપ્રપાત ગુફામાં પ્રવેશ કર્યો તે ગુફામાં ચક્રને અનુસરીને ચાલતા પ્રથમની જેમ બહાર નીકળ્યા પછી સેનાપતિ પાસે ગંગાનું પૂર્વ નિષ્કૂટ સધાવી ગંગાના કિનારા ઉપર પડાવ કર્યો ત્યાં તેમના ઉત્કૃષ્ટ પુણ્યપ્રભાવથી ગંગાના મુખ પાસે વસનારા નવે નિધિઓ તેમને સ્વયમેવ પ્રાપ્ત થયા

આ પ્રમાણે ચક્રવર્ત્તીની સંપૂર્ણ લક્ષ્મી મેળવી, ષટ્ખંડ ભરતનો વિજય કરી સંપત્તિવડે ઇંદ્ર જેવા હરિષેણ ચક્રવર્ત્તી કાંપિલ્યપુરમાં પાછા આવ્યા ત્યાં દેવોએ અને માનવોએ તેમને ચક્રવર્ત્તીપણાનો અભિષેક કર્યો તે સંબંધી નગરમાં બાર વર્ષ સુધી મહોત્સવ પ્રવર્ત્યો પછી ભારતવર્ષના સર્વ રાજાઓ જેમની આજ્ઞા માને છે એવા એ મહાભુજ ચક્રવર્ત્તી ધર્મની અબાધાએ અનેક પ્રકારના સુખભોગ ભોગવવા લાગ્યા છેવટે મોક્ષગમનમાં ઉત્સુક એવા તે ચક્રવર્ત્તીએ સંસારથી વિરક્ત થઇ, એક લીલામાત્રમાં રાજ્ય છોડી દઇને દીક્ષા ગ્રહણ કરી એ હરિષેણ ચક્રવર્તી સવાત્રણસો વર્ષ કુમારપણામાં, તેટલાં જ વર્ષ મંડલિકપણામાં, દોઢસો વર્ષ વિજય કરવામાં, આઠ હજાર આઠ સો ને પચાશ વર્ષ ચક્રવર્ત્તીપણામાં અને સાડા ત્રણસો વર્ષ દીક્ષાના આરાધનમાં–એમ સર્વ મળી દશ હજાર વર્ષનું આયુષ્ય પાળી તીવ્ર વ્રતના આરાધનવડે ઘાતીકર્મનો નાશ કરી કેવળજ્ઞાન પામીને નિત્યસુખવાળા પદ (મોક્ષ)ને પ્રાપ્ત થયા

इत्याचार्यश्रीहेमचंद्रविरचिते त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरिते महाकाव्ये सप्तमे पर्वणि हरिषेणचक्रवर्तिचरितवर्णनो नाम द्वादशः सर्गः ॥१२॥

સર્ગ ૧૨ મો

શ્રી હરિષેણ ચક્રવર્તીનું ચરિત્ર

શ્રી નમિનાથ પ્રભુ વિહાર કરતા હતા તે સમયમા હરિષેણ નામે ચક્રવર્તી થયા છે, તેનું ચરિત્ર હવે કહેવામાં આવે છે

આ ભરતક્ષેત્રમા શ્રી અનંતનાથ પ્રભુના તીર્થમા નરપુર નામના નગરમાં નરમા અભિરામ એવો **નરાભિરામ** નામે રાજા થયો હતો. તે રાજા અનુક્રમે સંસારથી ઉદ્વેગ પામી દીક્ષા લઇ મૃત્યુ પામીને સનત્કુમાર દેવલોકમાં પરમર્દ્ધિક દેવતા થયો.

શ્રી પાંચાલ દેશના આભૂષણ જેવું, સમૃદ્ધિથી સ્વર્ગ જેવું અને શત્રુઓથી પણ અકંપ્ય એવું **કાંપિલ્યપુર** નામે એક ઉત્તમ નગર છે તે નગરમાં સિંહના જેવો પરાક્રમી અને ઇક્ષ્વાકુ વંશમા તિલકરૂપ મહાહરિ નામે પૃથ્વીમા વિખ્યાત રાજા થયો. તે રાજાને જેનું મુખકમળ સદા પ્રફુલ્લિત રહેતું હતું, એવી શીલરૂપી અલંકારને ધારણ કરનારી અને રૂપથી પૃથ્વીને અલંકૃત કરનારી મહિષી નામે પટ્ટરાણી હતી. નરાભિરામ રાજાનો જીવ સ્વર્ગમાથી ચ્યવીને તેના ઉદરમા અવતર્યો. તે રાત્રિએ રાણીને ચૌદ મહાસ્વપ્નો આવવાથી તે પુત્ર ચક્રવર્તીની સમૃદ્ધિવાળો થશે એમ પ્રસિદ્ધિ થઇ સમય આવતા તેણે હરિષેણ નામના સુવર્ણસમાન કાંતિવાળા પુત્રને જન્મ આપ્યો. તેની પંદર ધનુષ ઉંચી કાયા થઇ અને પિતાએ યુવરાજ પદઉપર તેનો અભિષેક કર્યો.

પિતાનું રાજ્ય પાળતા સતા એ મહા પરાક્રમી હરિષેણને અન્યદા આયુધશાળામા ચક્રરત્ન પ્રગટ થયું પછી અનુક્રમે પુરોહિત, વર્દ્ધકી ગૃહપતિ અને સેનાની વિગેરે તેર રત્નો પણ પ્રગટ થયા. પછી પ્રથમ પૂર્વ દિશા તરફ ચક્રની પાછળ ચાલતા માગધ તીર્થે ગયા. ત્યા દિગ્વિજયની આશામા માગધકુમાર દેવને સાધ્યો. ત્યાંથી દક્ષિણ દિશા તરફ જઇ દક્ષિણ સમુદ્રમાં રહેલા વરદામપતિને તે મહાભુજે ક્ષણવારમાં વશ કર્યો. પછી પૃથ્વીપર રહેલો ઇંદ્ર હોય તેમ અખંડ પરાક્રમી એવા હરિષેણે પશ્ચિમ દિશામાં જઇ પ્રભાસદેવને સાધ્યો. ત્યાથી દિગ્ગજ જેવા પરાક્રમી તે દશમા ચક્રીએ મહાનદી સિંધુ સમીપે જઈ સિંધુદેવીને વશ કરી. પછી દિશાઓને સાધવામાં પંડિત એવા તેણે ત્યાથી વૈતાઢ્ય સમિપે આવી **વૈતાઢ્યાદ્રિકુમાર** દેવને વિધિપૂર્વક સાધ્ય કર્યો અને ત્યાંજ એ કૃતાર્થ વીરે તમિસ્રા ગુફાના અધિષ્ઠાયિક દેવને પણ સાધ્યો પછી સેનાપતિની પાસે સિંધુનદીનું પશ્ચિમ નિષ્કુટ જીતાવી લીધુ પછી જેના દક્ષિણ કુંભસ્થળ ઉપર મણિરત્ન મૂકેલ છે એવા હાથીપર બેઠેલા સેનાપતિએ જેના દ્વાર ઉઘાડ્યા છે એવી તમિસ્રા ગુફામાં તેણે પ્રવેશ કર્યો. કાંકિણી રત્નથી કરેલા માંડલાવડે જેમા ઉદ્યોત થયેલો છે એવી તે તમિસ્રા ગુફાનું ઉન્મગ્ના અને નિમગ્ના નદીને તેની ઉપર બાંધેલા પુલવડે ઉતરીને ઉલ્લંઘન કર્યું પછી જેનું ઉત્તર દ્વાર પોતાની મેળે ઉઘડી ગયું છે એવી તે ગુફામાથી નીકળીને આપાત

જાતિના સ્વચ્છંદી મ્લેચ્છોને તેણે જીતી લીધા અને સેનાપતિ પાસે સિંધુનુ ઉપરનું પશ્ચિમ નિષ્કૂટ સધાવી ક્ષુદ્રહિમાલયપાસે આવીને તેના અધિષ્ઠાયિક દેવને જીતી લીધો. પછી કાકિણીરત્નવડે ઋષભકૂટઉપર પોતાનુ નામ લખીને આગળ ચાલતા ગગાનદીપાસે આવી **ગગાદેવીને** સાધી લીધી અને સેનાપતિ પાસે તેનુ ઉપરનુ પૂર્વ નિષ્કૂટ સધાવ્યું પછી વૈતાઢ્યઉપરની બને શ્રેણિના વિદ્યાધરોએ જેને ભેટ આપી છે એવા ચક્રવર્તીએ ખડપ્રપાતા ગુફાના સ્વામી **નાટ્યમાલ** દેવને સાધી લીધો અને સેનાપતિએ ઉઘાડેલી તે ખડપ્રપાતા ગુફામા પ્રવેશ કર્યો તે ગુફામા ચક્રને અનુસરીને ચાલતા પ્રથમની જેમ બહાર નીકળ્યા પછી સેનાપતિ પાસે ગગાનુ પૂર્વ નિષ્કૂટ સધાવી ગગાના કિનારા ઉપર પડાવ કર્યો ત્યા તેમના ઉત્કૃષ્ટ પુણ્યપ્રભાવથી ગગાના મુખ પાસે વસનારા નવે નિધિઓ તેમને સ્વયમેવ પ્રાપ્ત થયા

આ પ્રમાણે ચક્રવર્તીની સપૂર્ણ લક્ષ્મી મેળવી, ષટ્ખડ ભરતનો વિજય કરી સપત્તિવડે ઇંદ્ર જેવા હરિષેણ ચક્રવર્તી કાપિલ્યપુરમા પાછા આવ્યા. ત્યાં દેવોએ અને માનવોએ તેમને ચક્રવર્તીપણાનો અભિષેક કર્યો તે સબધી નગરમા બાર વર્ષ સુધી મહોત્સવ પ્રવર્ત્યો પછી ભારતવર્ષના સર્વ રાજાઓ જેમની આજ્ઞા માને છે એવા એ મહાભુજ ચક્રવર્તી ધર્મની અબાધાએ અનેક પ્રકારના સુખભોગ ભોગવવા લાગ્યા છેવટે મોક્ષગમનમા ઉત્સુક એવા તે ચક્રવર્તીએ સસારથી વિરક્ત થઇ, એક લીલામાત્રમા રાજ્ય છોડી દઇને દીક્ષા ગ્રહણ કરી એ હરિષેણ ચક્રવર્તી સવાત્રણસો વર્ષ કુમારપણામા, તેટલા જ વર્ષ મડલિકપણામા, દોઢસો વર્ષ વિજય કરવામા, આઠ હજાર આઠસો ને પચાશ વર્ષ ચક્રવર્તીપણામા અને સાડા ત્રણસો વર્ષ દીક્ષાના આરાધનમાં–એમ સર્વ મળી દશ હજાર વર્ષનુ આયુષ્ય પાળી તીવ્ર વ્રતના આરાધનવડે ઘાતીકર્મનો નાશ કરી કેવળજ્ઞાન પામીને નિત્યસુખવાળા પદ (મોક્ષ)ને પ્રાપ્ત થયા

इत्याचार्यश्रीहेमचंद्रविरचिते त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरिते महाकाव्ये सप्तमे
पर्वणि हरिषेणचक्रवर्त्तिचरितवर्णनो नाम द्वादशः सर्गः ॥१२॥

સર્ગ ૧૩ મો

જય ચક્રવર્તીનું ચરિત્ર

શ્રી નમિભગવાનના તીર્થમાં બીજા જય નામે ચક્રવર્તી થયા છે, તેનું પવિત્ર ચરિત્ર હવે કહીએ છીએ.

આ જંબૂદ્વીપમાં ઐરવતક્ષેત્રમાં શ્રીપુર નામે નગર છે તેમાં વસુંધર નામે એક વિખ્યાત રાજા થયો, તેને પદ્માવતી નામે અતિપ્રિય રાણી હતી. તે મૃત્યુ પામતાં મનમાં ઉદ્વેગ પામેલા તે રાજાએ વિનયધર નામના પોતાના પુત્રને રાજ્યઉપર બેસાર્યો અને પોતે મનોહર નામના વનમાં વરધર્મ નામના મુનિની પાસેથી ધર્મતત્ત્વ સાંભળી પ્રતિબોધ પામીને દીક્ષા ગ્રહણ કરી. ચિરકાળ દીક્ષા પાળી મૃત્યુ પામીને તે સાતમા કલ્પમાં દેવપણાને પ્રાપ્ત થયા.

મગધ દેશમાં તેના મંડનરૂપ રાજગૃહ નામે નગર છે તે લક્ષ્મીનું કુલગૃહ અને સ્વર્ગપુરીનું સહોદર હોય તેવું લાગે છે તે નગરીમાં ઇક્ષ્વાકુ વંશના તિલકરૂપ અને ન્યાયમાર્ગનું ઉત્પત્તિસ્થાન વિજય નામે વિજયી રાજા થયો. તેને વપ્રા નામે એક શીલવતી રાણી હતી. તે રૂપલાવણ્યની સંપત્તિથી પૃથ્વીપર રહેલી કોઇ દેવી હોય તેવી જણાતી હતી. કેટલોક કાળ ગયા પછી વસુંધર રાજાનો જીવ મહાશુક્ર દેવલોકમાંથી ચ્યવીને તેની કુક્ષિમાં અવતર્યો. ચૌદ સ્વપ્નોએ સૂચિત એવો તે પુત્ર પ્રસવ્યો ત્યારે તેનું જયકુમાર નામ પાડ્યું તે યૌવનવય પામ્યો એટલે બાર ધનુષ્ય ઉંચી કાયાવાળો અને સુવર્ણના જેવી કાંતિવાળો થયો. પિતાએ તેનો રાજ્યપર અભિષેક કર્યો. અન્યદા તેના આયુધગૃહમાં ચક્રવર્તીના પ્રથમ ચિન્હરૂપ ચક્રરત્ન ઉત્પન્ન થયું પછી અનુક્રમે છત્રરત્ન, મણિરત્ન, દંડરત્ન, ખડ્ગરત્ન, ચર્મરત્ન અને કાંકિણીરત્ન એમ કુલ સાત એકેંદ્રિય રત્નો ઉત્પન્ન થયા. તે સિવાય પુરોહિતરત્ન, ગૃહપતિરત્ન, હસ્તિરત્ન, અશ્વરત્ન, સેનાપતિરત્ન, વાર્દ્ધકિરત્ન અને સ્ત્રીરત્ન—એ સાત પંચેંદ્રિય રત્નો ઉત્પન્ન થયા.

પછી જય ચક્રવર્તી દિગ્વિજય કરવાને માટે ચક્રને અનુસરી પ્રથમ પૂર્વસાગર તરફ આવ્યા. ત્યાં માગધકુમારદેવને વશ કર્યો. ત્યાંથી નિવૃત્ત થઇ દક્ષિણસાગર પાસે આવી વરદામદેવને સાધ્યો. "આ પૃથ્વી ઉપર ચક્રવર્તીની પાસે દેવ પણ સમર્થ નથી" ત્યાંથી પશ્ચિમસાગર તરફ જઇને માત્ર એક બાણ નાખવાવડે લીલામાત્રમાં પ્રભાસદેવને વશ કરી લીધો. પછી ઇંદ્ર જેવા પરાક્રમી તે ચક્રવર્તીએ બીજા સિંધુરાજની જેમ સિંધુદેવીને અને વૈતાઢ્યગિરિના અધિષ્ઠાયિક વૈતાઢ્યાદ્રિકુમારદેવને સાધી લીધા. પછી પોતે કૃતમાળદેવને વશ કર્યો અને સેનાપતિ પાસે સિંધુ મહાનદીના પશ્ચિમ નિષ્કુટને સધાવ્યું પછી એ મહાભુજે યથાવિધિ તમિસ્રા ગુફામાં પ્રવેશ કરી સામી બાજુ નીકળી આપાત જાતિના કિરાતોને જીતી લીધા. પછી દેવના જેવા પરાક્રમવાળા જય ચક્રવર્તીએ સેનાપતિપાસે સિંધુનો ઉપરનો પશ્ચિમ નિષ્કૂટ સધાવ્યો અને પોતે હિમવત્કુમારદેવને જીતી લીધો. પછી

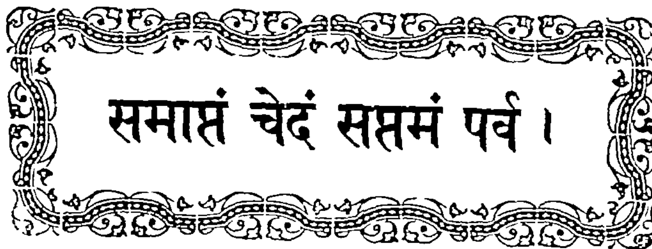
ઋષભકૂટઉપર કાકિણીરત્નવડે પોતાનું નામ લખી સેનાની પાસે ગંગાનું ઉપરનું પૂર્વ નિષ્કૂટ સધાવી પોતે વિજય મેળવ્યો પછી પોતે ગંગાદેવીને સાધી, વિદ્યાધરોને જીતી, ખંડપ્રપાતા ગુફામાં રહેલા નાટ્યમાલ દેવને સાધી લીધો ખંડપ્રપાતા ગુહાવડે વૈતાઢ્યગિરિ નીચેથી નીકળ્યા અને ગંગાનું પ્રાચી નિષ્કૂટ સેનાપતિ પાસે સધાવ્યું પછી ચક્રવર્તીએ ગંગાનદીને કિનારે પડાવ કર્યો, ત્યાં ગંગાનદીના મુખે રહેતા નૈસર્પ વિગેરે નવ નિધિઓ તેમને વશ થયા

એવી રીતે ચક્રવર્તીની સંપૂર્ણ લક્ષ્મી મેળવી જય ચક્રવર્તી પોતાના નગરમાં પાછા આવ્યા ત્યાં દેવતાઓએ અને માનવોએ તેમને ચક્રવર્તીપણાનો અભિષેક કર્યો પછી અખંડિત પરાક્રમવાળા જય ચક્રવર્તીએ ષટ્ખંડ પૃથ્વીને ઘણો કાળ ભોગવી અને અનુક્રમે સંસારથી ઉદ્વેગ પામીને દીક્ષા ગ્રહણ કરી જય ચક્રવર્તીને ત્રણ સો વર્ષ કુમારપણામાં, તેટલા જ વર્ષ માંડલિકપણામાં, સો વર્ષ દિગ્વિજયમાં, એક હજાર નવ સો વર્ષ ચક્રવર્તીપણામાં અને ચાર સો વર્ષ દીક્ષા પાળવામાં એમ સર્વ મળી ત્રણ હજાર વર્ષ વ્યતીત થયા એવી રીતે સર્વ આયુષ્ય પૂર્ણ કરી, વ્રતને સારી રીતે પાળી, ઘાતીકર્મનો ક્ષય થતાં જેને કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયું છે એવા જય ચક્રવર્તી અક્ષય સુખના સ્થાનરૂપ મોક્ષને પ્રાપ્ત થયા

इत्याचार्यश्रीहेमचंद्रविरचिते त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरिते महाकाव्ये सप्तमे पर्वणि जयचक्रवर्त्तिचरितवर्णनो नाम त्रयोदशः सर्गः ॥ १३ ॥

स्वागतावृत्तम् ।

रामलक्ष्मणदशाननानमिस्तीर्थकृच्च हरिषेणचक्रभृत् ।
चक्रभृच्च जय इत्यमुत्र पद् वर्णिताः श्रुतिसुखाय सन्तु वः ॥ १ ॥

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા તરફથી સં. ૧૯૫૯ પછી પ્રસિદ્ધ થયેલા સાહિત્યમાંથી મળતા ગ્રંથો ને બુકોનું લીસ્ટ

---

૧ શ્રી વિજયચંદ્ર કેવળી ચરિત્ર (માગધી ગાથાબંધ) ૦-૮-૦
૨ શ્રી ઉપદેશપ્રાસાદ મૂળ. ભાગ ૪ થો. સ્થંભ ૧૯ થી ૨૪ ૪-૦-૦
૩ શ્રી બૃહત્ ક્ષેત્રસમાસ મોટી ટીકા સહિત .. ૩-૪-૦
૪ શ્રી કર્પૂરપ્રકર. મોટી ટીકા સહિત. ૩-૪-૦
૫ શ્રી હૈમલઘુપ્રક્રિયા વ્યાકરણ. (શ્રી વિનયવિજયોપાધ્યાયકૃત) ૦-૧૨-૦
૬ શ્રી ધર્મકલ્પદ્રુમ ગ્રંથ. મૂળ. સંસ્કૃત. ૧-૮-૦
૭ શ્રી વર્ધમાનદેશના પ્રાકૃત-સંસ્કૃત છાયા સાથે પ્રકાશ ૩ વિભાગ ૧ લો. ૩-૦-૦
૮ " " પ્રકાશ ૭ વિભાગ ૨ જો (સંપૂર્ણ) ૨-૦-૦
૯ શ્રી જ્ઞાતાધર્મકથાસૂત્ર-મૂળ. મૂળ ને ટીકાના અર્થ સાથે. ભાગ ૧-૨ ૮-૦-૦
૧૦ શ્રી વિપાકસૂત્ર મૂળ. મૂળ ને ટીકાના અર્થ સાથે ૨-૦-૦
૧૧ શ્રી ઉપદેશસપ્તતિકા નવ્યા. ક્ષેમરાજમુનિવિરચિત. સ્વોપજ્ઞ ટીકા યુક્ત. ૪-૦-૦
૧૨ શ્રી સપ્તતિકા ભાષ્ય. અભયદેવસૂરિકૃત. મેરૂતુંગાચાર્યકૃત. ટીકા યુક્ત. .. ૨-૦-૦
૧૩ શ્રી રત્નસંચય ગ્રંથ. અર્થ, વિવેચન, વિસ્તરાર્થ સહિત ... ૧-૦-૦
૧૪ શ્રી પરિશિષ્ટ પર્વ સંસ્કૃત. શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય કૃત. ૧-૦-૦
૧૫ શ્રી ગુણસ્થાનકમારોહ. ભાષાંતર સાથે .. ૦-૮-૦
૧૬ થી ૧૯ શ્રી ત્રિષષ્ટિશલાકાપુરૂષ ચરિત્ર ભાષાંતર (મૂળકર્તા શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય)
૧૬ પર્વ ૧ લું ૨ જું (શ્રી ઋષભદેવ-અજિતનાથ વિગેરેના ચરિત્રો) ૩-૪-૦
૧૭ પર્વ ૩-૪-૫-૬ (શ્રી સંભવનાથથી મુનિસુવ્રતસ્વામી સુધીના ચરિત્રો) ... ૩-૪-૦
૧૮ પર્વ ૭ મું (જૈન રામાયણ ને શ્રીનમિનાથ વિગેરેના ચરિત્રો) ૧-૮-૦
૧૯ પર્વ ૧૦ મું (શ્રી મહાવીરસ્વામી ચરિત્ર) .. ૨-૮-૦
ચારે બુક ભેગી લેનારના રૂ. ૯)
૨૦ થી ૨૩. શ્રી ઉપદેશપ્રાસાદ ગ્રંથ ભાષાંતર. (મૂળકર્તા શ્રી વિજયલક્ષ્મીસૂરિ)
૨૦ ભાગ ૧ લો (સ્થંભ ૧ થી ૪) .. ૨-૮-૦
૨૧ ભાગ ૨ જો (સ્થંભ ૫ થી ૯) ૨-૦-૦
૨૨ ભાગ ૪ થો (સ્થંભ ૧૫ થી ૧૯) ૨-૮-૦
૨૩ ભાગ ૫ મો (સ્થંભ ૨૦ થી ૨૪) .. ૨-૮-૦
ભાગ ૪ ભેગા લેનારના રૂ. ૮)
૨૪ શ્રી શત્રુંજય માહાત્મ્ય ભાષાંતર (મૂળકર્તા શ્રી ધનેશ્વરસૂરિ) .. ૨-૮-૦
૨૫ શ્રી ગૌતમપૃચ્છા ભાષાવબોધ (અનેક કથાઓનો સંગ્રહ) ૦-૮-૦
૨૬ શ્રી ઉપમિતિભવપ્રપંચા કથાના પીઠબંધનું ભાષાંતર. ૦-૧૨-૦

પુસ્તક	કિંમત
૨૭ શ્રી અધ્યાત્મકલ્પદ્રુમ ભાષાંતર વિવેચન સાથે	૨-૦-૦
૨૮ શ્રી વિજયચંદ્ર કેવળીચરિત્ર ભાષાંતર	૦-૬-૦
૨૯ શ્રી પ્રતિક્રમણ હેતુ ગ્રંથનું ભાષાંતર	૦-૮-૦
૩૦ શ્રી ઉપમિતિભવપ્રપંચા કથા ભાષાંતર ભાગ ૧ લો. (પ્રસ્તાવ ૧-૨-૩)	૩-૦-૦
૩૧ " ભાગ ૨ જો (પ્રસ્તાવ ૪-૫)	૩-૦-૦
૩૨ " ભાગ ૩ જો (પ્રસ્તાવ ૬-૭-૮)	૩-૮-૦
(મૂળકર્ત્તા શ્રી સિદ્ધર્ષિગણિ) ત્રણે ભાગ લેનારના રૂા ૮-૦-૦	
૩૩ શ્રી અધ્યાત્મસાર ભાષાંતર વિવેચન સાથે	૨-૦-૦
૩૪ શ્રી પરિશિષ્ટ પર્વ ભાષાંતર	૧-૮-૦
૩૫ શ્રી ઉપદેશકલ્પવલ્લી [મન્નહ જિણાણં આણં ની ટીકા]નું ભાષાંતર કથાઓ સહિત	૧-૮-૦
૩૬ શ્રી ભોજપ્રબંધ ભાષાંતર	૧-૮-૦
૩૭ શ્રી હિતશિક્ષાના રાસનું રહસ્ય (ખાસ વાંચવા લાયક)	૧-૮-૦
૩૮ શ્રી વિનોદાત્મક કથાસંગ્રહનું ભાષાંતર શ્રી રાજશેખરસૂરિ વિરચિત (કથા ૮૭)	૦-૮-૦
૩૯ શ્રી યુગાદિ દેશના ભાષાંતર	૦-૮-૦
૪૦ શ્રી ભુવનભાનુ કેવળી ચરિત્ર ભાષાંતર	૦-૬-૦
૪૧ શ્રી પ્રિયંકર નૃપચરિત્ર ભાષાંતર	૦-૬-૦
૪૨ શ્રી ઉપદેશસપ્તતિકા મૂળનું ભાષાંતર	૦-૬-૦
૪૩ શ્રી જયાનંદ કેવળીચરિત્ર ભાષાંતર (ખાસ વાંચવા લાયક)	૩-૦-૦
૪૪ શ્રી ધમ્મિલ ચરિત્ર ભાષાંતર (ખાસ વાંચવા લાયક)	૨-૦-૦
૪૫ શ્રી શ્રાદ્ધદિનકૃત્ય ભાષાંતર	૦-૮-૦
૪૬ શ્રી જૈન ધર્મ (જૈનીઝમનું ભાષાંતર)	૨-૦-૦
૪૭ શ્રી ધર્મકલ્પદ્રુમ ગ્રંથનું ભાષાંતર	૧-૦-૦
૪૮ શ્રી આનંદઘનજીકૃત ચોવીશી સાર્થ તથા વીશસ્થાનક સંબંધી સર્વ સંગ્રહ	૨-૮-૦
૪૯ શ્રી આનંદઘનજીકૃત ચોવીશી સાર્થ	૧-૦-૦
૫૦ શ્રી વીશસ્થાનક સંબંધી સર્વ સંગ્રહ	૧-૮-૦
૫૧ શ્રી પંચપ્રતિક્રમણ મૂળ ગુજરાતી	૦-[illegible]-૦
૫૨ " " શાસ્ત્રી	૦-૮-૦
૫૩ બે પ્રતિક્રમણ મૂળ શાસ્ત્રી	૦-૩-૦
૫૪ " " ગુજરાતી	૦-૩-૦
૫૫ શ્રી સામાયિક ચૈત્યવંદન સૂત્રાર્થ	૦-૦-૯
૫૬ તત્ત્વવાર્ત્તા-લક્ષ્મી સરસ્વતી સંવાદ (ગુજરાતી)	૦-૪-૦
૫૭ શ્રી પર્વતિથિ વિગેરે સ્તવનાદિનો સંગ્રહ	૧-૦-૦
૫૮ શ્રી ચૈત્યવંદન ચોવીશી (ચાર ચોવીશી)	૦-૭-૦

૫૯ શ્રી ચૈત્યવંદન ચોવીસી (ત્રણ ચોવીશી) ૦-૬-૦

૬૦ શ્રી પંચકલ્યાણક તથા પંચજ્ઞાનની પૂજા. (શ્રી રૂપવિજયજીકૃત) ૦-૧-૦

૬૧ સ્નાત્ર, સત્તરભેદી તથા વીશ સ્થાનકની પૂજા (શ્રી આત્મારામજીકૃત) ... ૦-૨-૦

૬૨ શ્રી ધનપાળ પંચાશિકા મૂળ. ટીકા. અર્થયુક્ત ૦-૪-૦

૬૩ પાંચ પદની અનાનુપૂર્વી .. ... ભેટ.

૬૪ નવ પદની અનાનુપૂર્વી ભેટ

૬૫ શ્રી પાર્શ્વનાથનો વિવાહલો. વધારાવાળો ૦-૨-૦

૬૬ શ્રી ગૌતમસ્વામીનો રાસ. સાર્થ .. ૦-૧-૦

૬૭ મનુષ્યભવની દુર્લભતાના દશ દૃષ્ટાંતો ૦-૧ ૦

૬૮ નવાણુ યાત્રાનો અનુભવ. ૦-૪-૦

૬૯ આઠ દૃષ્ટિની સજ્ઝાય. સાર્થ .. ૦-૬-૦

૭૦ શ્રી સંબોધસત્તરી પ્રકરણ મૂળ તથા ભાષાંતર ૦-૩-૦

૭૧ અઢાર પાપસ્થાનક અને બાર ભાવનાની સજ્ઝાય. અર્થ સહિત. ૦-૮-૦

૭૨ શ્રી ક્ષમાકુલકાદિ સંગ્રહ. ૦-૩-૦

૭૩ શ્રી નવકાર માહાત્મ્ય તથા કૂર્માપુત્ર ચરિત્ર ભાષાંતર .. ૦-૨-૦

૭૪ શ્રી તત્ત્વામૃત ગ્રંથનું ભાષાંતર. ૦-૨-૦

૭૫ શ્રી રત્નાકર પચ્ચીશી. અનુવાદ સાથે .. ૦-૧-૦

૭૬ શ્રી શબ્દસોમપ્રકાશ. એકાક્ષરી કોષ .. ૦-૨-૦

૭૭ શ્રી ચારે દિશાના તીર્થોની તીર્થમાળ. અર્થયુક્ત. -૪-૦

૭૮ માબાપોને. ૦-૧-૦

૭૯ કરીયાવર. (વધારાવાળી) .. ૦-૬-૦

૮૦ ગુજરાતી દુહા સંગ્રહ. .. ૦-૪-૦

૮૧ શ્રી ગૌતમકુળક વિગેરે સંગ્રહ. ... ૦ ૨-૦

૮૨ શ્રી સમરદેવ અને દેવકુમાર ચરિત્ર ભાષાંતર .. ૦-૪-૦

૮૩ શ્રી સતી શિક્ષાવલી. ૦-૧-૦

૮૪ શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભાનો જ્યુબીલી અંક ૦-૮-૦

૮૫ જ્ઞાનપંચમી. આવૃત્તિ ૨ જી (જ્ઞાનપંચમીને લગતો સર્વ સંગ્રહ) ૦-૮-૦

૮૬ સાદા પ્રશ્નોત્તર (૩૩ પ્રશ્નો ઉત્તર સાથે) ૦-૫-૦

૮૭ ચરિત્રાવળીમાંની કથા ૮ [સુશીલ] .. ૦-૩-૦

૮૮ શ્રી રતિસાર કુમારની કથા. ... -૨-૦

૮૯ શ્રી સુમિત્ર ચરિત્ર ભાષાંતર .. ૦ ૨-૦

૯૦ શ્રી વૃદ્ધિચંદ્રજી (જીવન) ચરિત્ર ૦-૩-૦